MARIUS GABRIEL

Dragoste, răzbunare și trădare, într-un roman uluitor...

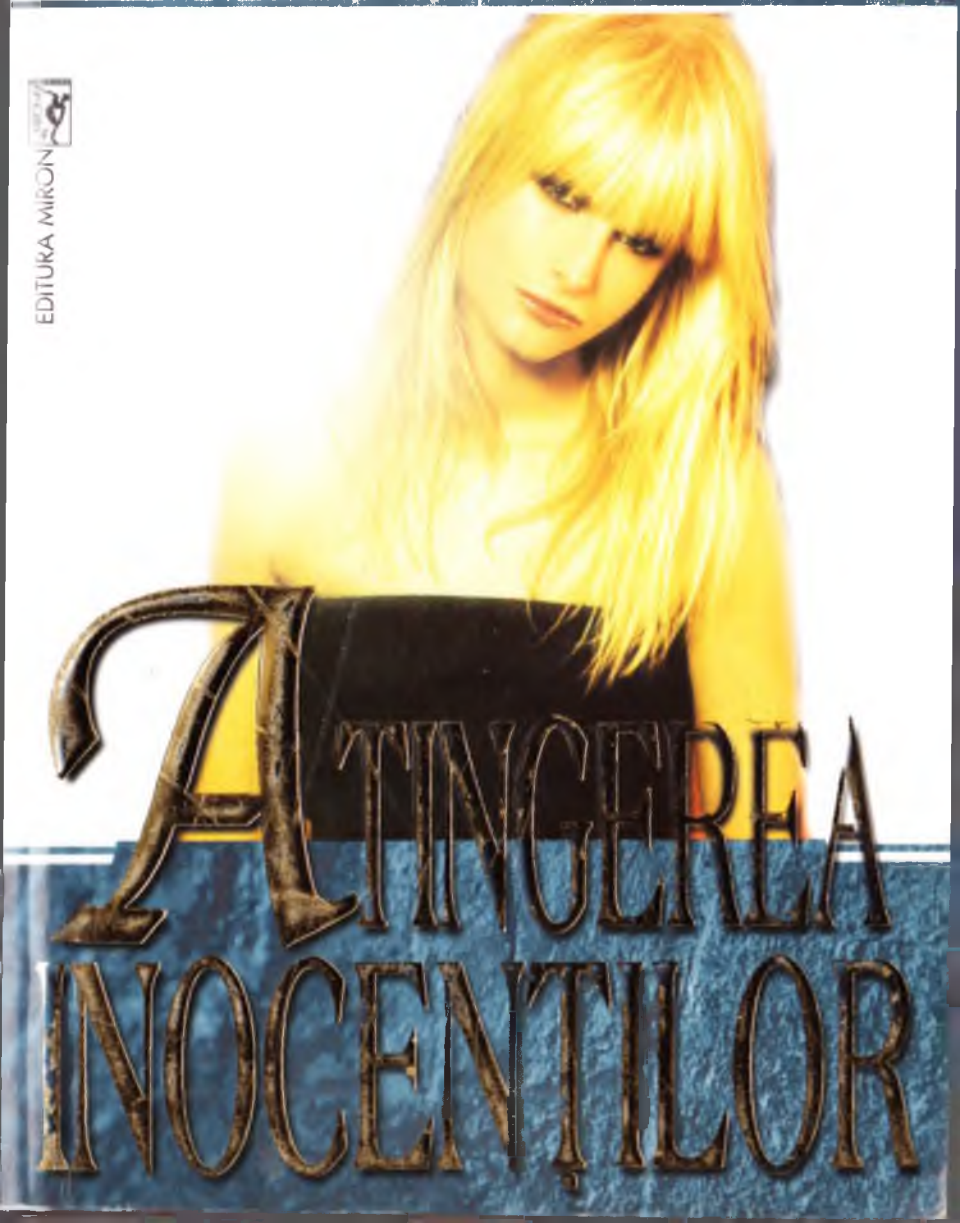

EDITURA MIRON

ATINGEREA INOCENȚILOR

„ATINGEREA INOCENȚILOR – personaje fascinante prinse într-un periculos joc al pasiunii și al morții, intrigă antrenantă, într-un cuvînt un roman unic, șlefuit pînă la perfecțiune..."

Publisher Weekly

„Un roman de excepție... Realmente năucitor..."

New York Times

„Literatură de cea mai înaltă calitate."

Cosmopolitan

Marius Gabriel, autorul de mare succes al romanelor MASCA TIMPULUI și PĂCATUL ORIGINAR, ne oferă o nouă carte captivantă de suspans, fascinant și obsedant impact emoțional, care ne poartă prin cele mai periculoase teritorii ale inimii omenești. ATINGEREA INOCENȚILOR este povestea unei femei sfîșiate între bărbatul iubit și fiica pe care trebuie s-o salveze... cu orice preț!

Lei: 35900

MARIUS GABRIEL

Atingerea inocenților

HOUSE OF MANY ROOMS

by Marius Gabriel

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc – electronic sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

MARIUS GABRIEL

Atingerea inocenţilor

Traducere de Mihnea Columbeanu

Editura MIRON
Bucureşti

Tehnoredactor: *MONICA TOADER*
Corectori: *GEORGETA TOMA*
SANDA VIDRIGHIN

ISBN 973-95063-4-9

PROLOG

SAN FRANCISCO

Părintele Tim opreşte la porţile casei Florio. Fereastra electrică susură coborînd, iar Părintele Tim apasă pe buton. E un ritual care-i face plăcere.

– Părintele Timothy Dean, se prezintă el, ca răspuns la cîrîitul din difuzor.

În timp ce aşteaptă ca poarta să se deschidă, Părintele Tim admiră priveliştea casei, atît cît se vede prin grilajul de fier forjat. I se spune casa Florio din respect pentru soţul Barbarei, dar, de cînd acesta s-a mutat într-un apartament din centru, oamenii au început s-o numească din nou casa Montrose.

Este un conac impozant din anii 1870, cu multe balcoane şi arcade mediteraneene, şi coloane de marmură susţinînd un portic deasupra uşii din faţă. Ferestrele şi parapetele sînt lucrate din aceeaşi marmură palidă. Este

restaurată impecabil şi a primit o nuanţă italienească, inclusiv stucaturile trandafirii şi prelatele cu dungi. Este genul de casă pe care turiştilor le place s-o fotografieze, o mostră somptuoasă din oraşul San Francisco dinaintea marelui incendiu. Părintele Tim a renunţat la multe pentru a sluji biserica, dar nu a abandonat plăcerea de a intra cu maşina prin portalurile unor case ca aceasta.

Îşi parchează decapotabila în spatele *Rolls*-ului Barbarei. Înainte de a coborî din maşină, deschide microfonul telefonului mobil şi sună la cabinetul episcopului. Postul Părintelui Tim – director de resurse materiale – a fost creat special pentru el şi savurează fiecare strop de privilegii şi prestigiu pe care i le conferă funcţia. La urma urmei, s-ar irosi dacă ar asculta confesiuni sordide într-un confesional sordid, undeva în port.

Cînd şi-a terminat conversaţia telefonică murmurată, în capul scării a apărut Barbara Florio însăşi. Îi face drăguţ cu mîna, iar Părintele Tim sare din maşină. Urcă treptele cîte două, întru totul ca un atlet de colegiu în costum de doc negru de la casa de mode, cu pantofi negri, sport, cămaşă neagră şi blezăr. Gulerul alb arată aproape comic, ca într-o farsă studenţească. Faţa sa bronzată se întinde într-un zîmbet strălucitor.

– Barbara. Ce faci?

– Mă bucur să te văd, Părinte.

Îşi strîng mîinile, toate patru. Femeia îl trage spre ea.

– Am luat o mare hotărîre, anunţă dramatic, cu buzele roşii şi lucioase aproape de urechea lui.

– Serios?

Părintele Tim îi miroase pe furiş respiraţia umedă.

Respiraţie păcătoasă de femeie, dar azi nu se simte izul de whisky.

– Intră. Abia aştept să-ţi spun.

Îl trage în casă, cu toate cele douăzeci de degete încă înlănţuite. Are faţa solemnă, dar ochii îi scînteiază.

În hol, o întîlnesc pe fata cea mai mică a Barbarei, Therese. Coboară grăbită scara, cu braţele pline de păpuşi. E atît de concentrată, încît intră ca o ghiulea în fesele atletice ale Părintelui Tim. Păpuşile se împrăştie, *clonk, clonk,* pe podeaua din lemn de esenţă tare.

– Ei, Therese, intonează Părintele Tim, întorcîndu-se. Ce mai faci, domnişoară?

Therese nu răspunde. Are pe faţă o expresie oarbă, iar cînd Părintele Tim îi atinge braţele, simte că tremură din tot trupul. O mîngîie pe capul cîrlionţat şi o ajută să-şi strîngă păpuşile căzute.

Cînd se ridică, înalţă privirea şi vede că Devon, fiica mai mare, îl priveşte peste balustrada lustruită.

– Bună, Devon, o salută el. E plăcut în vacanţă, iubito?

Dar Devon nu face decît să-l privească rece, răspunzîndu-i sec:

– Salut.

Părintele Tim e pe deplin conştient că ambele fiice ale Barbarei îl detestă la modul cordial. Şi nici el nu moare după copii, aşa că sînt chit.

Barbara îl ia de braţ, posesiv.

– Vino în sufragerie, îl cheamă ea, frămîntîndu-i bicepsul cu degetele.

Este o cameră prelungă şi răcoroasă, cu o masă la fel de lungă, lustruită. Pe masă este întins un plan to-

pografic mare, desfăşurat şi ţinut cu cărţi la cele patru colţuri.

– Voi construi o biserică, spune ea, cu un gîlgîit în voce.

Îl priveşte în adîncul ochilor surprinşi. Luîndu-l de mînă, îl trage spre masă.

– Hai să vezi.

Între timp, Therese Florio îşi duce păpuşile în grădină. Un braţ întreg de păpuşi. Are atît de multe, încît trebuie să le ţină într-o cutie mare în camera de joacă, atît de multe, încît poate alcătui o clasă întreagă numai din păpuşi, ea devenind profesoara lor. Clasa de astăzi e o clasă specială. Lecţia de azi e deosebită.

Servitorii văd fetiţa alergînd hotărîtă în sus şi-n jos pe scară, dar îi dau puţină atenţie. E ciudată, sălbatică şi neîngrijită, şi plină de toane inexplicabile. Au învăţat să nu- ncerce să-i stea în cale.

Sora ei, Devon, scoate iarăşi capul peste balustradă.

– Ce 'aci, Tree? o strigă ea.

Therese nu răspunde, coborînd doar grăbită treptele cu alt braţ plin de păpuşi. Aşa că Devon îşi îndreaptă atenţia spre doamna de Castro, servitoarea venezueleană, care sortează corespondenţa de dimineaţă.

– Ce face cu păpuşile, doamnă de Castro?

– Nu ştiu, scumpo, răspunde distrată doamna de Castro.

– O să le murdărească, prezice Devon.

– Oricum, nu mai e de vîrsta lor, spune doamna de Castro.

Devon confirmă cu tristeţe şi se întoarce în camera ei

ordonată. Therese are doar doisprezece ani, dar Devon se apropie de cincisprezece şi este deja, cum spune doamna de Castro, o adevărată domnişoară. E în toiul verii şi, deşi este o vreme minunată şi Devon se află în vacanţă, lucrează la un proiect de şcoală: „Animale din Jurassic". Tatăl ei i-a cumpărat un computer multimedia. Tocmai parcurge un nou CD-ROM, *Microsoft Dinosaurs,* pe care-l găseşte cel mai mişto lucru din cîte-a văzut vreodată. Urmăreşte o imagine animată în care un T. rex enorm pîndeşte şi ucide un triceratops, ca într-un film adevărat şi foarte naturalist, cînd T. rex-ul ronţăie dinozaurul mai mic.

Afară, în grădină, Therese se grăbeşte, repede-repede. Inima-i bate cu putere, urechile-i sînt asurzite de pulsaţiile propriului ei sînge. Toate păpuşile, vrea toate păpuşile. Nici una nu trebuie să lipsească.

Şi-a amenajat sala de clasă în grădină, după magazia unde îşi ţin grădinarii uneltele. Este unul dintre locurile ei aparte. Păpuşile se adună într-un semicerc neregulat, amestecate fără prea multă consideraţie faţă de confort, cu membrele roz repezite spre cer sau spre pămînt, cu ochii albaştri evazivi privind sticlos, cu gurile strînse ca nişte scoici.

În sfîrşit, sînt prezente toate. Se ghemuieşte un moment în semicerc, gîfîind puţin. A fugit în sus şi-n jos pe scări mîncînd pămîntul. Acum e gata. Le aranjează, punîndu-le în faţă pe favoritele ei. Apoi se strecoară în hambarul grădinarilor, folosind cheia care stă tot timpul ascunsă sub un ghiveci de flori.

E o construcţie mare şi întunecoasă, cu miros de smoală şi maşinării unse cu ulei. Iată maşina de tuns

iarba care menține enormele peluze ca o catifea verde, iată cazmalele, furcile şi greblele, foarfeca de tuns tuia, cea pentru trandafiri şi toate celelalte scule de tăiat, tocat şi sfîşiat natura.

Aici, în fund, sînt canistrele roşii şi slinoase. Cele marcate cu D au înăuntru motorină, cele cu 2-bară au motorină în amestec cu benzină, iar cele cu 4-bară, benzină pură. Acestea sînt cele pe care le doreşte Therese. Sînt trei la număr. Una dintre ele e plină şi atît de grea, încît nu o poate ridica şi trebuie s-o tîrască pe jos cu ambele mîini. Tricoul şi pantalonii scurți i se murdăresc, dar aşa ceva e foarte obişnuit.

Păpuşile o privesc sticlos. Benzina e rece ca gheața cînd îi stropeşte mîinile, iar duhoarea ei îi năvăleşte în plămîni, făcînd-o să tuşească. Păpuşile sclipesc viu. În unele cazuri, benzina pare să topească părul şi genele. În timp ce o toarnă peste Miss Lucy, fața pictată a acesteia se scurge, lăsînd un loc gol.

Curînd, canistrele sînt goale. Aerul încins al verii se unduieşte a rău, iar Therese e gata. Urmează botezul focului. Mîinile-i tremură în timp ce deschide pe bîjbîite cutia. Ştie că e rău ce face, rău de tot. Dar altceva nu i-a mai rămas.

În sufragerie, Barbara frunzăreşte fotografii vechi. Reprezintă clădirea unei fabrici victoriene, cu inscripția: „Randolph P. Montrose Inc., Fabricant de îmbrăcăminte."

– Străbunicul meu a construit prima fabrică în anii 1860, spune ea. Pe vremea aceea, se numea La Sud de Stație, deoarece cabinele de funicular încă nu ajungeau

pînă acolo. Desigur, totul a ars în 1906. Bunicul meu a reclădit-o peste ani de zile.

Îi arată alte fotografii, ale unei clădiri de mai tîrziu, şiruri lungi de salariați amărîți stînd la coadă afară. Părintele Tim dă şi tot dă din cap şi murmură replici, în timp ce ea le parcurge pe toate. Cum au înflorit afacerile în timpul războaielor, cum pentru fiecare strop de sînge tînăr care îmbiba uniformele cusute de *Montrose* curgea cîte un dolar în conturile de bancă ale firmei *Montrose*.

– Cînd ne-am modernizat şi ne-am mutat în sudul statului, în 1973, toate maşinile-unelte s-au vîndut. De atunci, hala nu mai e decît un depozit. Acum, cînd La Sud de Piață se dezvoltă atît de repede, am primit pentru proprietate mai multe oferte decît pot să număr.

Tace un moment.

– Ultima ofertă a fost de douăsprezece milioane de dolari, iar oamenii noştri ne-au spus că era subevaluată.

Părintele Tim clatină încet din cap.

– Nu-mi amintesc, intonează tînărul preot, o donație atît de generoasă. Nu în timpul meu. Poate niciodată. Episcopul va fi copleşit.

– Am vrut să fii primul care află, Tim.

– Dumnezeu să te binecuvînteze, Barbara. Dumnezeu să te binecuvînteze.

Barbara Florio primeşte cu grație.

– Cît despre proiectul propriu-zis al bisericii, m-am gîndit eventual la un concurs deschis. S-ar putea ca marile firme să nu fie interesate. Dar îi putem invita pe toți tinerii să propună proiecte şi îl vom alege pe cel mai bun. În fond, va fi biserica unui tînăr. O biserică a *oamenilor*.

– O biserică a *oamenilor*, repetă Părintele Tim, dînd

viguros din cap.

În următoarele săptămîni şi luni, va trebui să-i dezvăluie treptat faptul că nici o biserică nu are şanse să fie construită pe proprietatea donată de ea, oricît de binevenit ar fi darul. Dar, deocamdată, ştie că Dumnezeu va înţelege dacă temporizează puţin. Pînă va semna Barbara donaţia, în orice caz.

– Deci asta, spune el dezinvolt, bătînd cu degetul în plan, e proprietatea ta personală? Vreau să zic, nu e şi proprietatea parţială a altcuiva din familie?

– Toată e a mea. Mi-a lăsat-o bunicul în testament. Am titlul de proprietate chiar aici.

– N-am vrut să...

Dar ia totuşi titlul dintre degetele ei şi îl priveşte. Nu poate să nu abordeze un ultim amănunt.

– Şi soţul tău? întrebă el, delicat. N-are nici...

Expresia din ochii Barbarei se înăspreşte foarte tare. Lucesc ca două pietre într-o albie de rîu.

– Soţul meu, spune ea cu voce mătăsoasă, n-are nimic de-a face cu asta. Priveşte titlul.

– Da, înţeleg...

– Nimic, repetă. E a mea. Nu-ţi face griji în legătură cu soţul meu, te rog.

În grădină, Therese scapără chibritul şi îl priveşte cum sfîrîie. Gîfîie puţin. A sosit momentul decisiv. În lumina strălucitoare a soarelui, flacăra este invizibilă. Dar băţul de chibrit se înnegreşte şi se răsuceşte pe măsură ce este consumat, iar fata simte deodată o durere insuportabilă în vîrfurile degetelor. Aruncă băţul pe păpuşile ude-leoarcă. Benzina ia foc cu un *bumf* dur care se aude

prin toată casa.

Nimeni nu-i dă prea multă atenţie, cu excepţia lui Devon, aflată la computerul ei. Cînd aude acel *bumf*, Devon ridică privirea dinspre imaginile animate cu dinozauri. Înclină capul într-o parte. În aerul după-amiezei răzbate un sunet ascuţit, ca ţiuitul unei mici maşinării. Ascultă, încruntîndu-se uşor. Apoi, îşi dă seama că nu e zgomotul unei maşini, ci ţipătul strident şi neîntrerupt al unui copil. Fuge la fereastră. O unduire neagră, uleioasă, se învălătuceşte din spatele magaziei de grădină.

– Tree, şopteşte ea.

O ia la fugă pe scări şi prin casă. Năvăleşte în lumina soarelui.

– Tree! răcneşte. *Tree!*

Ocoleşte magazia. Valul de căldură feroce o opreşte pe loc. Explozia a aruncat peste tot păpuşi şi membre de păpuşi. Magazia arde, lemnul cătrănit vuind şi scuipînd cocoloaşe roşii. Arbustul de laur trosneşte vesel şi el. Sus, în copaci, s-au prins de crengi capete arzînde de păpuşi. Iarba arde, flăcările lingînd spre în afară, atîtate de aerul supraîncălzit. Focul are un glas profund, inuman, care cîntă triumfal.

Therese zbiară atît de ascuţit, încît nici sunetul ei nu e omenesc. Stă prinsă într-un triunghi de foc, între grămada de păpuşi topite, magazia aprinsă şi coloana de flăcări care e tufişul de laur. Nu mai arată ca un copil. Are chipul mat al unei păpuşi. Devon îşi dă seama că nu mai are gene, nici sprîncene. Faţa ei e o mască roşie, uleioasă, larg deschisă pentru a elibera ţipătul acela îngrozitor. Braţele şi picioarele goale i se înroşesc şi ele. Nu are unde să fugă. Focul e de jur împrejurul ei. Stă

într-un mic spațiu care se restrînge cu repeziciune, pe măsură ce flăcările devorează pămîntul şi aerul.

– Tree! urlă Devon, întinzînd brațele. Fugi încoace, Tree!

Capul lui Therese se întoarce cu o fracțiune. Ochii ei par să-i întîlnească pe ai surorii sale, dar nu face nici o mişcare şi nu-şi opreşte țipătul interminabil. E paralizată. Iar apoi, zbieretul creşte cu o octavă imposibilă. Devon vede o aureolă de flăcări formîndu-se în jurul capului lui Therese, pentru a o transforma într-o cumplită păpuşă-înger. Fără ezitare, Devon se repede în flăcări. Căldura infernală o învăluie. Aleargă într-un cuptor. Blugii şi cămaşa cu mîneci lungi o apără un moment. Apoi, simte fierbințeala ajungînd la piele.

Undeva în lumea care se consumă cele două surori se întîlnesc. Mîna lui Devon se agață de a lui Therese, o apucă, trăgînd-o cu disperare violentă. Therese e mai mică decît Devon, iar Devon are un soi de putere demențială. Îşi strînge sora la piept şi fuge cu ea, tîrînd-o afară din cuptor. Îi striveşte fața de stern, ştiind că, dacă fetița respiră, aerul încins îi va scoroji plămînii. Şi ea îşi ține buzele strîns închise. Simte miros de păr şi piele arsă şi nu ştie dacă sînt ale lui Therese sau ale ei.

Apoi năvăleşte afară din flăcări, cu sora sa în brațe. Între timp, a sosit unul dintre grădinari, precum şi doamna de Castro şi o servitoare. Grădinarul ține brațele întinse, ca să le prindă pe cele două fete. Dar cînd vede că ard, literalmente ard de vii, omul sare înapoi cu un strigăt de spaimă.

Devon se trînteşte peste Therese, încercînd să înăbuşe flăcările cu trupul ei. Iar curajoasa doamnă de Castro se aruncă şi ea deasupra amîndurora, folosindu-şi mîinile şi trupul masiv pentru a le stinge. Toți urlă.

Doamna de Castro loveşte părul aprins mocnit al lui Therese, strivind jarul. Fetița nu mai arde. Zbieretul i s-a transformat într-un şir de suspine sălbatice. Ochii i s-au dat peste cap.

– Tre' să fugim departe de magazie! răcneşte grădinarul. Mişcați, pentru Dumnezeu!

Curajul său nu cuprinde şi ajutorul dat altora. Aleargă înapoi spre casă pentru a chema pompierii. Rămase singure, doamna de Castro şi servitoarea le tîrăsc pe cele două fete în partea opusă magaziei, care arde ca un rug. În timp ce se îndepărtează cu paşi împleticiți, prima canistră cu benzină explodează ca o bombă, spulberînd un perete al hambarului. Înăuntru, un vîrtej de foc dansează în jurul uneltelor. Alt bidon sare în aer, cu o explozie galbenă care aruncă resturi la mare înălțime; apoi, încă unul.

În fața uşii de la bucătărie, Devon se ghemuieşte peste sora ei. Nu poate vedea cît de grav e arsă Therese. Din părul ei n-a mai rămas decît o claie încurcată. Brațele şi picioarele-i sînt murdare.

Iar apoi, în sfîrşit, apare şi mama lor, cu Părintele Tim după ea.

– Ce-ai făcut? rage Barbara la Therese. După care, spre groaza absolută a Părintelui Tim, începe să-şi pălmuiască fiica.

Loviturile sînt necontrolate, dar cîteva dintre ele ajung pe fața lui Therese, care este deja arsă şi umflată. Fetița continuă să scoată acele suspine îngrozitoare, în timp ce se fereşte de atacul mamei sale.

– Mama, *nu!* urlă Devon, încercînd să intervină. Unul dintre pumnii Barbarei o nimereşte în gură, spărgîndu-i buza. Devon se clatină, ţinîndu-se de faţă.

– Barbara, pentru numele lui Dumnezeu, o imploră Părintele Tim, apucînd-o de la spate.

Cu braţele imobilizate, Barbara începe să tragă de părul lui Therese, încurcîndu-şi degetele în buclele înnegrite. Capul lui Therese se zguduie, în timp ce mama ei încearcă, pare-se, să-i smulgă pumni întregi de păr. Fetiţa scînceşte şi se zbate.

– O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne, gîfîie Părintele Tim, abia putînd reţine forţa nebunească a Barbarei. Ceilalţi i se alătură în sfîrşit, trăgînd-o pe Barbara de lîngă fiica ei.

Dar Barbara continuă să urle, întinzîndu-şi ghearele spre Therese.

– Ce-ai făcut? zbiară ea, la nesfîrşit. *Ce-ai făcut?*

Medicul familiei, Evan Brockman, soseşte primul; locuieşte imediat după colţ. Este un bărbat distins, cu maniere minunate faţă de pacienţi. Apelul frenetic al Barbarei Florio l-a surprins în drum spre o partidă de golf şi este îmbrăcat elegant, pentru o după-amiază pe teren.

La scurt timp după el, apare o maşină de pompieri. Militarii aleargă cu un furtun în grădina din spate şi încep să stropească magazia, care nu mai este decît o ruină înnegrită. Vin şi două maşini de poliţie, urlînd din sirene, cu girofarurile aruncînd fulgere albastre şi roşii. Vecinii s-au adunat pe stradă. E una dintre cele mai selecte străzi din Pacific Heights, însă chiar şi bogătaşilor le place să caşte gura.

Între timp, doctorul Brockman le-a băgat pe Devon şi pe Therese într-o baie cu apă rece, punînd să plutească în jurul lor toate cuburile de gheaţă din casă. Doamna de Castro este şi ea în baie, ţinîndu-şi sub robinetul de la chiuvetă mîinile pline de băşici. Bombăne în spaniolă, clătinînd din cap.

Devon are doar chiloţii pe ea. Therese zace cu capul rezemat în braţele surorii sale, inertă, cu ochii sticloşi privind spre tavan. Medicul se lasă pe vine lîngă cadă, desprinzînd cu grijă îmbrăcămintea subţire de vară a lui Therese. Faţa de maimuţă a lui Therese nici nu tresare. Are arsuri şi unele băşici, dar fetiţa a fost incredibil de norocoasă. Din nou. N-a trecut mult timp de cînd Brockman a venit ultima oară în aceeaşi casă grandioasă, ca să trateze acelaşi copil pentru şoc şi arsuri uşoare. Atunci, fusese un accident în bucătărie, o tigaie cu ulei care se aprinsese, expulzînd un rîu de foc pe pereţi şi tavan. De data asta e mult mai grav. Din toate punctele de vedere. Ridică privirea spre Devon.

– Nu cred că e prea grav, îi spune el. Tu cum te simţi?

– Okay, răspunde Devon, dar tremură, fiind vizibil în stare de şoc.

– Ai fost foarte curajoasă, continuă calm medicul. I-ai salvat viaţa.

Vede un mic surîs arcuindu-i buzele murdare de funingine. Se află într-o casă dezorganizată, după opinia lui, în care Devon e singura fiinţă întreagă la minte. O aude pe mama fetelor în camera alăturată, zbierînd la telefon. Vorbeşte cu tatăl lor, care este în Los Angeles cu treburi.

– Nu *ştiu,* răcneşte ea. S-a dus la magazie şi a luat un bidon de benzină. De unde naiba să ştiu eu? E nebună! Locul ei e într-un spital de boli mintale!

Părintele Tim e lîngă ea, cu chipul bronzat palid şi încordat de îngrijorare. Poate vedea magnifica donaţie, rodul a luni şi ani de muncă, lunecîndu-i printre degete, în tot haosul. Întotdeauna le-a antipatizat pe ambele fiice ale Barbarei. Acum, le urăşte de-a binelea.

A sosit o ambulanţă, urlînd în susul colinei, de la cel mai apropiat spital. O echipă de patru persoane năvăleşte în apartament, aducînd truse mari, albe. Umplu baia, împingîndu-l în lături pe generalist. Acesta explică în amănunt ce s-a întîmplat, apoi se dă la o parte în faţa experţilor. Ud-leoarcă şi zguduit, intră în dormitor.

Barbara Florio stă aşezată pe pat, cu telefonul într-o mînă şi un pahar de scotch ţinut strîns în cealaltă. Preotul cel tînăr şi arătos stă lîngă ea, părînd să se simtă rău. Doctorul Brockman prescrie el însuşi aproape toate medicamentele Barbarei şi ştie că nu are voie să bea alcool. Mai ştie şi că e alcoolică la limită, gata să se afunde în dependenţa totală în orice moment. O priveşte cum înghite scotch şi scuipă venin în receptor.

– *Sigur că a fost deliberat, pentru numele lui Dumnezeu.* Nu m-asculţi? Încerca să-şi incinereze jucăriile. E un pericol public în mă-sa, Michael. O să ne-omoare pe toţi. Ultima oară, a fost cît pe ce să dea foc bucătăriei. De data asta...

Medicul ia pe furiş sticla de *Glenlivet,* nesigur dacă să tragă şi el o duşcă înainte de a o ascunde de pacienta lui. Capul Barbarei se răsuceşte şi ochii ei, bulbucaţi de panică şi furie, se ţintesc asupra lui.

– Mda, zice ea. E lîngă mine.

Împinge receptorul spre doctor.

– Michael vrea să-ţi vorbească.

Brockman ia telefonul:

– Michael? Aici Evan Brockman.

Glasul lui Michael Florio e agitat:

– Ce fac fetele?

– În clipa asta e la ele o echipă a salvării. Amîndouă au avut un noroc extraordinar. Therese e în stare de şoc şi i-a ars o mare parte din păr. Şi Devon este şocată. Michael, a scos-o pe Therese din foc cu mîinile goale. E cel mai mare act de curaj pe care...

– Evan, te rog, ce răni au?

– Foarte uşoare, din cîte mi-am putut da seama. Părul şi genele pîrlite. Băşici pe mîini. În genere, s-au fript fără să se ardă prea rău. Infirmierii îşi vor face o idee mai clară, peste vreun sfert de oră.

Nu menţionează starea catatonică a lui Therese. Asta poate aştepta pînă va şti mai mult. Medicul o vede pe Barbara înhăţînd sticla de scotch şi ieşind din cameră. Tînărul preot o urmează grăbit.

Pe coridor, Părintele Tim încearcă s-o liniştească pe Barbara. Femeia, însă, a ajuns prea departe pentru aşa ceva.

– Lasă-mă-n pace, suspină ea.

– Barbara, te rog, încearcă să te calmezi...

Barbara îşi frînge mîinile.

– O, Doamne, mă doare aşa de tare!

Vorbeşte despre ea însăşi. Pînă acum, prea puţin i-a păsat de oricare dintre fiicele ei şi, cu siguranţă, nu se implică în îngrijirea leziunilor. E o mamă de-un soi ciu-

dat, îşi spune Părintele Tim, absorbită de sine şi oarbă. Dar nu încape nici o îndoială că suferă.

– Putem merge undeva să ne rugăm un moment în linişte? propune el.

– Eram atît de fericită...

Lacrimile îi şiroiesc pe faţă.

– În sfîrşit, credeam că ajunsesem să fac un lucru *bun* în viaţa mea.

– Îl făceai! exclamă preotul, neliniştit. Îl faci!

– Mă urăsc, bolboroseşte ea.

– Cine te urăşte?

– *Ele,* arată ea smucit cu capul său blond spre baie, unde sînt tratate cele două fiice ale ei. Christoase, aş vrea să fiu moartă.

– Barbara, nu te pierde aşa cu firea. Hai să ne rugăm împreună.

– Lasă-mă-n pace! ţipă femeia la el. Te rog, te rog să mă laşi în pace. Du-te şi gata. Pleacă.

– Nu lăsa incidentul ăsta să te deraieze de la intenţiile tale, insistă Părintele Tim. Te afli sub călăuzirea divină, Barbara. Ascultă-ţi doar acea voce liniştită şi calmă din inimă. Faci ceea ce e just, te rog să mă crezi!

Se holbează la el, cu ochii devenindu-i din nou duri ca două pietricele ude.

– Numai de-asta-ţi pasă, nu? îl acuză ea. Pămîntul. Banii.

– Nu! izbucneşte el, simulînd admirabil sinceritatea. Îmi pasă de *tine,* Barbara. Îmi pasă de sufletul tău.

Îl mai priveşte un moment, cu aprindere. Apoi se moleşeşte, gemînd:

– Pleacă de lîngă mine, te rog.

– Barbara, hai să mergem într-un loc liniştit şi să ne rugăm.

– Nu-ţi face griji pentru pămîntul tău împuţit, zbiară ea, numai să-i dea pace. E-al tău. Nu-ţi face griji. Doar du-te.

Şi în sfîrşit pleacă, scoţîndu-şi G.Ti.-ul în marşarier prin mulţime, încă bolnav de îngrijorare. Barbara Florio e un suflet jalnic, chinuit. S-a străduit din răsputeri să facă bine în viaţa ei, iar el e dornic s-o ajute să reuşească, din tot felul de motive. Dar nu-şi poate alunga sentimentul că e condamnată.

În dormitor, doctorul Brockman continuă să vorbească la telefon cu tatăl fetelor.

– Servitoarea a ajutat la stinsul flăcărilor. S-a ars şi ea pe mîini. Magazia s-a dus şi se pare că jumătate din grădină...

– Mă doare-n cot de grădina Barbarei. Vreau să vorbesc cu Devon.

– În clipa asta sînt la ea infirmierii, Michael...

– Vorbeşti la celular?

– Da.

– Du-i-l. Imediat.

Doctorul Brockman cunoaşte acest ton. Michael Florio nu e un om pe care să-l contrazici. Duce telefonul în baie şi îl întinde, peste spinările infirmierilor ocupaţi, spre Devon, căreia îi sînt examinate meticulos ambele mîini. Devon îşi potriveşte telefonul între umărul slab şi ureche. Are o faţă de Madonnă – a lui Botticelli, nu Ciccone – care s-a schimonosit de durere. Acum, i se destinde într-un zîmbet.

– Tati? O, tati!

Ochii i se închid cînd aude glasul tatălui ei.

– Sînt okay, tati. Şi Therese. N-a fost ea de vină.

Dintr-o dată, doctorului Brockman îi trece prin minte c-ar trebui s-o lase pe Barbara Florio s-o şteargă cu pastilele şi pileala. Au mai existat incidente şi în trecut. A fost chemat de multe ori în casa asta, mai ales de cînd a început să se destrame căsnicia. Nici una dintre tentativele de „suicid" ale Barbarei n-au fost autentice, după părerea lui. Personal, mult mai mult îl îngrijorează izbucnirile ei de violenţă. Se întreabă dacă Michael, înconjurat de viaţa lui ocupată, atît de ocupată, ştie că Barbara se îmbată uneori şi le loveşte pe cele două fetiţe cu tot ce-i cade sub mînă. Dar, cu pilulele preferate ale Barbarei, pînă şi o supradoză moderată poate fi fatală. „Asta-i o casă de nebuni," conchide el şi porneşte după Barbara.

Casa forfoteşte de oameni: prieteni de familie, servitori, ofiţeri de pompieri, poliţişti, infirmieri. A sosit şi o a doua ambulanţă. O femeie cu înfăţişare de Valkyrie, în uniformă albastră A.T.F., scormoneşte prin tăciunii magaziei, încă înainte ca focul să se fi stins complet. Şi-a făcut apariţia pînă şi avocatul lui Michael Florio, Paul Philippi, umblînd prin mulţime ca un pit bull ce este şi mîrîind într-un telefon celular.

În sfîrşit, doctorul o reperează pe Barbara Florio în spălătorie, o cameră pe care suspectează că n-ar vizita-o în mod normal. Stă cocoşată printre maşinile de spălat mari, scumpe, lucitoare, înghiţind pilule cu *Glenlivet*.

– Barbara, pentru Dumnezeu, geme el; îi smulge pilulele din mînă şi se uită la etichete. Cîte de-astea ai luat?

– O, Doamne, Evan. Ce mă fac acum?

Încercă să citească datele la care au fost onorate reţetele, voind să calculeze cam cu cîte bunătăţi din alea multicolore s-a îndopat şi în cît timp. Renunţă la socoteală în cele din urmă.

– Calmează-te un moment, Barbara. Cîte pilule ai luat? Din astea. Cîte?

– Şase, şapte. Nu ştiu.

– Şi din astea?

– Nu ştiu.

Îşi înfige unghiile trandafirii în părul blond lucitor. E o femeie atrăgătoare, deşi excesele îi atacă părţile moi ale feţei, buhăindu-le. Are o siluetă cărnoasă, cu sîni plini, şi maniere cochete, şi nu duce lipsă de curtezani, de cînd s-a despărţit de Michael. Nici un bărbat, însă, nu pare să umple vidul care face prăpăd înăuntrul ei. Nici chiar Michael n-a putut face asta. Căsnicia care începuse atît de minunat acum cincisprezece ani a sfîrşit cam în aceeaşi stare ca magazia din grădină, spulberată şi arsă pînă-n temelii.

– Vrea să ne omoare pe toţi. Vrea să ardem de vii.

– Cine, Therese? Nu fi proastă.

– Ba da. Nici o clipă n-am crezut că povestea din bucătărie a fost un accident. Acum ştiu.

– E doar un copil, spune el cu blîndeţe; îi ia pulsul, îi examinează pupilele. Barbara, te rog, încearcă să-ţi aminteşti cîte pilule ai luat.

– Şi de ce să nu mă urască? întreabă dintr-o dată Barbara. Sînt o ratată de futu-i mă-sa, adaugă ea, cu o voce frîntă care-l umple de tristeţe. M-am străduit atît de tare. M-am străduit atît de tare.

– Ştiu. Dacă ai putea să înţelegi numai, ai reuşi. Eşti pur şi simplu prea aspră cu tine însăţi.

Rîsul ei ca un lătrat îl surprinde, suflîndu-i aburi de scotch în faţă.

– Sînt o cătea stricată şi depravată, şi-o ştii foarte bine, replică ea, batjocoritor.

– Poate ai nevoie de puţin spaţiu, Barbara, spune Brockman cu grijă. Poate ar trebui să laşi fetele să se ducă la Michael pentru un timp.

Capul ei se răsuceşte în loc, cu ochii furioşi.

– *Niciodată.* Niciodată. Ţinîndu-le departe de el îl lovesc cel mai tare, Evan.

– Chiar vrei să-l loveşti?

– I-aş tăia coaiele, dac-aş putea, răspunde ea răstit.

– Vorbeşte whiskey-ul. Unde-i Părintele Tim? se interesează medicul, dornic de puţină asistenţă spirituală.

– A plecat.

– A plecat? întreabă el, surprins.

– Toţi sînteţi la fel, nu, Evan? Doctori, popi, soţi. Toţi o apă şi-un pămînt. Nu vreţi decît un singur lucru şi Dumnezeu mi-e martor că nu pe mine.

– Ei, haide, o cuprinde el cu un braţ pe după umeri, pentru a o ridica în picioare.

– De data asta, am să-l aranjez, spune Barbara, rostogolindu-şi ochii spre doctorul Brockman.

– Hopa-sus.

Are carnea moale şi ar trebui să fie îmbietoare, dar dintr-o dată îi simte pielea rece şi umedă. Temperatura îi scade cu repeziciune. E grea şi nu se lasă ridicată. Îi vede pupilele începînd să se dilate.

– Îl aranjez, repetă. De-a binelea am să-l aranjez.

Vocea i s-a îngroşat, limba i se împiedică. Capul îi cade înainte, cu părul revărsîndu-i-se în jurul feţei.

– Of, căca-m-aş, geme doctorul.

O saltă pe Barbara în picioare şi o tîrăşte afară din spălătorie, chemînd în ajutor. Vine o servitoare speriată. O duc pe Barbara în hol. În acelaşi timp, trec infirmierii, cu amîndouă fetele. Therese e legată pe o targă cu roţi, palidă, cu ochii închişi. Devon, înfăşurată într-o pătură, e ajutată să iasă tot pe targă.

– Le internăm pe amîndouă pentru o noapte, îi spune asistentul- şef generalistului. Fizic, amîndouă par să fie într-o formă bună. Dar sînt în stare de şoc şi ar fi bine să fie ţinute sub observaţie.

Ochii i se abat spre silueta molatică a Barbarei, care geme şi-i curg balele, agăţată între generalist şi servitoare.

– Dumneaei e okay?

– Supradoză, răspunde succint Brockman. Tranchilizante, antidepresive şi alcool. Nu cunosc cantităţile, dar tocmai le-a ingerat.

– Bine, spune calm asistentul. Să aruncăm o privire.

Şi, astfel, după o spălătură gastrică şi o vomă rapidă în buda de oaspeţi, Barbara se alătură caravanei pornite spre oraş. Ultima oară cînd Brockman o vede, este în compartimentul din spate al ambulanţei, cu unghiile roz răscolindu-i părul blond, lucitor. Trăieşte într-o fantezie în care e Marilyn Monroe, îşi spune el deodată. Şi-a cultivat pînă şi acelaşi tremur vulnerabil al buzei de jos, în timp ce-ţi dezvăluie problemele ei. Înainte de a pleca, medicul mai reuşeşte să schimbe cîteva cuvinte cu Devon.

– Vine tati, îi spune ea; suferă, dar e calmă. Va

ajunge aici diseară.

– Bine. Mă bucur.

– Therese are mare nevoie de tati, continuă fata, ca şi cum s-ar scuza pentru toată mizeria jalnică în care au ajuns. Amîndouă avem.

Doctorul Brockman o sărută uşor pe frunte.

– Eşti foarte curajoasă, îi spune el. Continuă tot aşa.

Devon îi zîmbeşte.

– Vii cu noi?

– Sigur că da. Vă urmez cu maşina mea.

– Îţi mulţumesc, mai şopteşte fata, închizînd ochii.

Brancarda lunecă în ambulanţă. Portierele se închid. Salvările pleacă. Primul şofer trebuie să sune din sirenă pentru a i se face loc prin mulţime.

Obosit, medicul de familie se reazemă de maşina lui şi ridică privirea spre casă. Cît de înşelătoare pot fi aparenţele. Viaţa ar trebui să fie aici liniştită, plăcută. N-ar trebui să se întîmple nimic care să umple locul de sirene, străini şi durere. Dar se întîmplă.

Doctorul Evan Brockman îşi freacă faţa, apoi dibuie după telefonul celular pentru a-şi suna partenerul de golf. Crosele sînt în portbagajul *Volvo*-ului său, dar îşi va petrece după-amiaza la spital, cu două fetiţe arse şi traumatizate şi o femeie care se declară o cătea stricată şi depravată.

Priveşte în sus. Cerul e albastru, dar în aer continuă să miroasă a ars.

UNU

AER

KATHMANDU. NEPAL
DOUĂSPREZECE LUNI MAI TÎRZIU

– O vreau pe fetița mea.

Gîtlejul îi era uscat şi dureros. Cuvintele nu se auzeau decît ca un horcăit. Înghiți cu chiu-cu vai şi mai încercă o dată.

– Vă rog.

O mînă îi atinse fruntea. Rebecca deschise ochii. Lumina îi înjunghie mintea ca nişte pumnale de gheață. Încercă să se concentreze spre silueta de deasupra ei. Fața surorii era cafenie, cu ochii negri. Spunea ceva, dar Rebecca nu putea înțelege cuvintele.

– Vă rog, şopti ea.

Un braț zvelt i se arcui pe după umeri, ridicînd-o. Capul i se bălăbănea; nu părea capabilă să-şi adune puterea de a-l ține drept. Un pahar cu apă îi atinse buzele. Bău cu recunoştință. O durea atît de rău gîtul. Restul trupului îi era imponderabil, amorțit.

Acum vedea puțin mai bine.

– Fetița mea, imploră. Aduceți-mi-o. Vă rog.

Sora clătină din cap, murmurînd aceleaşi cuvinte de neînțeles. Ceva era în neregulă.

– Fetița mea. Aduceți-mi-o!

Din nou, sora clătină din cap. Făcu un gest negativ cu mîinile. Era ceva în neregulă cu copilul. Se îmbolnăvise. Murise.

I-l luaseră deja.

Se agăță de mîneca albă a surorii.

– Ce-ați făcut cu ea? O vreau aici!

Sora o culcă uşor la loc pe pernă, dar Rebecca se chinui să se ridice din nou. Totul era pe dos. Era în alt spital, într-o țară străină, unde nimeni n-o înțelegea. Rebecca mimă ținerea unui copil, cu brațele tremurătoare.

– Copilul meu. Vă rog să mi-l aduceți!

Sora spuse ceva pe un ton prevenitor. Îi arătă Rebeccăi perfuzia prinsă de braț. Sticla cu ser se legăna cu putere. Apăru şi altcineva lîngă soră, un asiatic înalt, în halat alb. Se aplecă peste Rebecca. O lanternă îi scormoni ochii, căutînd, excavînd caverna cu ecouri care era țeasta ei.

– Unde e fetița mea? se rugă Rebecca. Sînteți medic? Mi-o puteți aduce?

Omul se îndreptă. Îi zîmbi, arătîndu-şi dinții albi pe fața de mahon.

– Asta vă va ajuta să dormiți, spuse el.

Văzu acul care intra în furtunul perfuziei, văzu lichidul lunecînd prin tubul subțire pînă în vena ei.

– Nu! urlă ea. Nu vreau!

Dar urletul răsuna numai în mintea ei, căci o inunda întunericul.

SAN FRANCISCO, CALIFORNIA

Departe, în cealaltă parte a lumii, Barbara Florio visa şi ea.

Probabil luase mai multe pastile decît de obicei, sau poate tequila avea vreo putere halucinogenă, căci visele erau vii, într-un tehnicolor orbitor. Visa că era fată, la casa de vară din Oregon, culcată pe o cornişă caldă lîngă ocean, privind leii de mare.

Erau douăzeci la număr pe stîncile de sub ea, lăfăindu-se la soare. Nu exista decît un singur mascul adult, uriaş şi cu cicatrici rămase din lupte. Capul şi umerii, acoperiți cu o coamă lățoasă, stăteau ridicați. Îi păzea pe ceilalți, care erau numai femele şi masculi nematurizați, cu trupurile lucioase tolănite în jurul lui. O podidea afecțiunea pentru acel animal mascul puternic şi protector, tată şi amant al întregii turme.

Ce frumusețe, îşi spuse ea, ce frumoasă fusese copilăria ei. Dincolo de stîncile leilor de mare, Pacificul se întindea turcoaz şi alb ca laptele. Din apă se înălțau colonade gigantice de piatră, roase şi sculptate de valuri. Unele erau destul de mari pentru ca în vîrful lor să crească pini şi alți copaci, ținîndu-se cu înverşunare de punctele de sprijin din piatră. Altele nu erau decît nişte stîlpi şi cioturi golaşe. Marea şi vîntul le dăduseră forme ciudate, de hambare, căpițe sau sfecle de zahăr.

Ceva o îndepărtă de acea viziune, trezind-o pe jumătate. Ştia că intrase cineva în cameră. Oregonul se mistui. Încercă să se mişte, dar trupul îi era ţeapăn ca un buştean. În mod normal, avea somnul uşor, chiar şi sub efectul alcoolului şi al drogurilor, dar în noaptea aceea o apăsa o greutate enormă, nedureroasă. Nu putea nici măcar să vorbească. Se întrebă dacă avusese un atac de apoplexie, lucru de care se temuse dintotdeauna.

De obicei, acest gînd o umplea de panică, dar nu şi în noaptea asta. Făcu un imens efort pentru a-şi întoarce capul cu o cîtime şi un efort la fel de mare ca să deschidă ochii. Întotdeauna dormea cu lampa de pe noptieră aprinsă, dar i se împăienjenise vederea. Apoi, văzu cine stătea alături, privind-o. Limba îi tremură în gură.

– Te rog... murmură ea.

O umbră îi acoperi faţa. Simţi vîrfurile unor degete atingîndu-i încet pleoapele, închizîndu-le. Lunecă înapoi în visul ei tehnicolor.

Păsări marine se înălţau în spaţiile luminoase dintre stînci. Putea auzi valurile măcinînd piatra. Cu tristeţe, se întrebă ce anume o rosese întotdeauna pe dinăuntru, la fel cum devora marea aceea agitată pămîntul solid. Tristeţea se risipi într-o adiere caldă.

Simţea părul fluturîndu-i în briză. Privi valurile lăptoase şi stîncile înalte. În visul ei, dimineaţa se încălzea şi, cu excepţia exploziilor mării în jurul platformei de piatră pe care o alesese turma, nimic nu se clinta.

Namilele brun-aurii, lucioase, abia dacă se mişcau. Privirea autoritară şi atentă a taurului se transforma într-un clipit somnoros. Sub ochii Barbarei, leul de mare ridică din umerii săi vaşti şi-şi deschise gura într-un căscat roz, cît o cavernă. Apoi, se trînti pe stîncă. Briza îi

purtă bufnitura trupului de o tonă şi geamătul leneş pînă la urechile ei din vis. În arşiţă, pieile leilor de mare se uscaseră, lucii şi grase, iar ochii le deveniseră cleioşi. Marea se întindea cenuşie în amiaza perfectă, cu soarele strălucind orbitor pe valuri. Barbara plutea, departe de regrete sau tristeţi.

Un alt sunet din prezentul hidos îi pătrunse în viziuni, înfuriind-o. Frumosul ei leu de mare îl auzise şi el. Îşi înălţă capul masiv, privind în jur. Ochii săi licăriră. Nările animalului se dilatară, absorbind aer. Adulmeca vîntul. Poate mirosise un pericol. Căscă botul, arătîndu-şi dinţii ascuţiţi pe trandafiriul pătat din cerul gurii.

Barbara se ridică spre suprafaţă. De ce i se îngreunaseră aşa membrele? De ce nu putea deschide măcar gura, să vorbească? Abia îşi putea face muşchii să se mişte. Cu un efort chinuitor, îşi trase coatele sub trup şi se săltă cu cîţiva centimetri. Ochii împăienjeniţi i se deschiseră. Simţi saliva prelingîndu-i-se de pe buze pe bărbie.

Uşile debaralei erau deschise. Văzu mîinile care-i sortau hainele metodic, ridicînd fiecare etichetă ca s-o studieze. Încercă să vorbească, dar îşi controla atît de puţin muşchii, încît nu reuşi decît ca maxilarul să-i cadă cu un plescăit, iar limba i se rostogoli din gură.

– Ce 'aci? bălmăji ea.

– Nimic. Culcă-te.

– Ce vrei?

– Taci. Dormi acolo.

Barbara căzu la loc pe perne, cu pleoapele palpitîndu-i. Nu mai putea scoate şi alte vorbe. Voia să se întoarcă în visul ei, dar era tulburată, speriată. Ochii i se tot închideau, acoperind totul, după care se deschideau iar, cu tresăriri haotice.

Ce faci? întrebă în sinea ei. *De ce-mi umbli prin haine? De ce citeşti etichetele, ca un cumpărător atent la o lichidare de stoc?*

Apoi, în minte începu să i se ivească adevărul.

Cîtă minte ai, continuă. *Vrei să ştii din ce sînt făcute. Trebuie să ştii ceva despre fibrele produse de om, ce fac şi ce nu fac. Dar nu e greu să dobîndeşti cunoştinţele. Poftim. Ai găsit cele două articole pe care le voiai. Le agăţi unul lîngă altul. Rupi o fîşie lungă dintr-unul. Apoi, o aprinzi cu bricheta mică de plastic din buzunar.*

Barbara văzu flacăra galbenă aprinzîndu-se. Ochii i se întunecară. Privea, plutind undeva între visul ei evazionist şi cumplitul prezent. Realitatea era un altfel de vis, un coşmar pe care-l avusese atît de des. În timp ce privea, ştia ce se întîmpla, cum avea să evolueze.

Acum e atît de uşor. Împingi bucata de material care arde mocnit în susul mînecii celei de-a doua haine. Pe urmă, te asiguri că toate umeraşele sînt aliniate, ca să pară că nu le-a deranjat nimic. După aceea, închizi uşile debaralei. Dar nu complet. Laşi o crăpătură de cîteva degete, pentru ca aerul să intre şi să alimenteze micul sistem pe care l-ai pregătit.

Încercă să strige, să-i trezească pe cei din casă. Degeaba; nu-şi putea mişca trupul. Nu putea nici măcar să plîngă, dar lacrimile i se prelingeau de sub pleoape.

– De ce? şopti ea. De ce?

Auzi lipătul picioarelor.

– Taci. Asta-i pentru tine.

Ceva îi apăsă pieptul, ceva străin. O mînă îi ridică braţul şi i-l potrivi peste obiect, făcînd-o să-l strîngă la sîn.

– Acum dormi.

O pereche de buze îi atinseră uşor fruntea. Era singură. Începu să se cufunde înapoi în visul ei, auzind mugetele mării, simţind pe piele soarele îndepărtat. Era mai bine să se afle aici, să fugă aici, decît să privească în faţă ceea ce urma. În cealaltă lume, degetele ei amorţite se întinseră, explorînd obiectul pe care fusese silită să-l apuce. Neted, mic, familiar. Dur aici, mătăsos dincoace.

Apoi, îşi dădu seama ce era şi zbieră.

Nu era un urlet adevărat şi nimeni din lumea reală nu-l auzi. Dar leul de mare, da. Îl văzu ridicîndu-se, legănîndu-şi capul dintr-o parte într-alta. Masculii tineri îi urmăriră acţiunile, cu ochii lor migdalaţi căutînd pericolul. Taurul luă rapid hotărîrea. Scoase un lătrat ascuţit şi sări în mijlocul haremului, împrăştiindu-l. Trupurile corpolente intrară în acţiune. Greoaie, turma începu să se tîrască peste lespede.

Barbara îi privi plecînd, văzu cum stîngăcia grasă se transforma instantaneu în graţie cînd fiecare animal ajungea în apă şi se îndepărta înot. Masculul, ca un curajos căpitan de navă, plecă ultimul. Înainte de a luneca de pe stîncă, se întoarse şi păru s-o privească pe Barbara drept în ochi, cu botul mustăcios căscat. Într-o explozie de spumă, dispăru, mînîndu-şi familia la adăpost, în apele turcoaz. Platforma rămase pustie.

O ceaţă neagră se apropia peste suprafaţa apei. Acoperea tot albastrul. Se întindea şi se învolbura, densă şi toxică. Barbara ştia că nu era ceaţă, ci altceva, ceva ce şiroia din debaraua ei, mai greu decît aerul, tîrîndu-se pe jos. N-avea să ajungă la înălţimea detec-

toarelor de fum din tavan decît tîrziu, mult prea tîrziu. Se rostogolea constant, eficient, implacabil.

Mai întredeschise ochii o dată şi văzu ceaţa începînd să se încovoaie pe după picioarele patului. Plutea pe o mare neagră, o prinţesă de basm în deriva unei vrăji cumplite. Apoi, închise ochii pentru ultima oară.

KATHMANDU

Drogul n-o ameţise complet. O ajuta să înceapă să-şi amintească. Parţial în vis, îşi amintea că fusese pe munte. Îşi croia drum prin sălbăticia albă şi urlîndă, legată de Robert cu o coardă. Se tot împiedica, iar coarda se tot smucea întinzîndu-se.

Viscolul era un cuptor de gheaţă în care simţea cum i se consumau puterile. Lupta să înainteze, agăţîndu-se de coarda care era salvarea ei. Atîta vreme cît putea să se ţină de coardă, avea să meargă înainte.

Simţi că aluneca, se prăbuşea, se izbea de stînci şi gheţuri. Simţi coarda strîngîndu-i-se brusc pe mijloc. Rămase aşteptîndu-l, ajunsă aproape la capătul puterilor. Apoi îl văzu deasupra ei, ghemuindu-se lîngă ea. Îi simţi mîinile dibuind după coardă.

– Ce faci? îşi auzi propria voce întrebîndu-l, uimită.

– Nu mai putem continua aşa, Rebecca. Nici unul n-o să reuşească.

– Robert, nu!

– Trebuie să mergem fiecare pe cont propriu.

Vîntul îi smulgea cuvintele de pe buze, încît abia-l putea auzi.

– Încearcă să ţii pasul.

– Robert, nu mă lăsa singură!

Îi dezlegase coarda de pe talie. Era lipsită de apărare, desprinsă, în albeaţa aceea urlătoare. Robert se ridică.

– Încearcă să ţii pasul, repetă el.

Strîngea coarda într-un colac îngrijit. Şi-l prinse la centură. Apoi, se întoarse şi porni în josul versantului.

– *Robert, şaizeci şi şase!*

Se adună cu greu pe picioare. Fără coardă, era condamnată. Cu disperare, se aruncă după el. Bocancii îi alunecară pe gheaţă şi căzu pe-o parte. El ajunsese deja departe, pierzîndu-se în viforniţă.

Era atît de speriată de moarte, atît de singură. Se împletici înainte, strigîndu-l pe nume. Robert se întoarse o dată s-o privească. Nu-i zări decît o clipă ochelarii de protecţie. Nu se putea recunoaşte nici o trăsătură omenească. Apoi, ocoli un colţ alb de stîncă şi dispăru.

Încercă să alerge după el. Coarda, strînsă şi nefolositoare, i se legăna în batjocură la centură. Era singură, în pragul morţii. Toate puterile, toate instinctele ei de autoconservare, nu-i mai ajutau acum la nimic.

Încă mai urla cînd, dintr-o altă lume, auzi glasuri. Vorbeau o limbă pe care n-o recunoştea, o limbă a îngerilor sau a demonilor.

Apoi, simţi un nou val de întuneric şiroindu-i în vene şi ştiu că medicii măriseră doza.

De astă dată, bezna fu completă.

SAN FRANCISCO

Undeva, în lumea care se devorează de la sine, surorile se întîlnesc.

Devon o strînge pe Therese în braţe cum a mai făcut odată, trăgîndu-şi sora dinspre casa scărilor, care a devenit uşa deschisă a unui cuptor. Focul urlă ca o făptură imensă, pradă agoniei sau turbării. Fetele se ghemuiesc pe palier, una în braţele celeilalte, privind cu ochii larg deschişi flăcările care urcă scara spre ele. Chiar şi podelele de sub picioarele lor desculţe sînt fierbinţi. Aerul pîrleşte pielea, scorojeşte plămînii, le usucă ochii.

– Mamă! urlă Therese spre flăcări.

Devon repetă şi ea:

– Mamă! Mamă!

– Unde e? se bîlbîie Therese.

– Nu ştiu.

Ambele fete mai strigă un timp după mama lor. Dar, pe sub vuietul focului şi vacarmul nebunesc al alarmei, nu aud vocea Barbarei. Şi nici pe ele nu le aude nimeni. Sînt singure.

Therese se repede înainte, ca pentru a se arunca în cuptor. Devon o prinde din nou şi o trage înapoi.

– N-o putem lua pe-acolo, îi ţipă ea în ureche.

Fetiţa scînceşte ca un copil mic, agăţîndu-se de braţele surorii sale:

– Ce facem?

– În baie, hotărăşte Devon. Hai.

Intră poticnite în baie, tuşind, agăţîndu-se una de alta. În oglindă se vede cum le seamănă chipurile îngrozite. Părul şaten şi buclat al lui Therese s-a revărsat peste faţă, ascunzîndu-i trăsăturile. Pletele lui Devon, în mod normal de un blond-închis lucios, sînt încurcate ca un ghemotoc de cîlţi. Simt miros de piele şi de păr ars. Aerul încins le izbeşte, ca răsuflarea unei fiare flămînde.

– Umple cada, horcăie Devon. Eu iau prosoape.

Therese deschide la maximum robinetul. Apa rece şiroieşte în cada de marmură. Bagă pe dibuite dopul. Tremură din tot trupul, cu încheieturile slăbite de spaimă. Pieptul o doare oribil, ca o rană vie, de parcă şi acolo ar arde un foc.

Devon aruncă în apă un braţ de prosoape. Ambele fete intră după ele. Cea mare tuşeşte violent. Therese suspină ca un animal care a fost hăituit pînă în ultimul cotlon.

– Şi-acuma ce facem? îngaimă ea.

– Îl aşteptăm pe tati.

– N-o să vină!

– Ba o să vină.

Înfăşoară capul şi trupul surorii sale în prosoape ude, apoi se ocupă şi de ea. Lasă robinetul deschis. A observat că apa începe să se încălzească, iar şuvoiul slăbeşte.

– O să vină.

Iar acum, *Porsche*-ul negru al lui Michael Florio frînează scrîşnind pe stradă, în faţa casei mari şi vechi. A venit stăpînul. Servitorii aleargă spre el, îndrugînd

vorbe fără şir.

– Unde-s fetele? răcneşte Michael.

– S-au culcat în aripa de oaspeţi, răspunde doamna de Castro. Dar accesul pe scară e blocat. Nimeni nu poate ajunge acolo.

Florio o ia la fugă pe lîngă casă. Are o înfăţişare stranie. E în ţinută de seară, cu cravată albă ca zăpada şi o garoafă imaculată. Poarta e încuiată, dar Florio se caţără peste ea, arătînd ca James Bond, cu excepţia faptului că e mult mai stîngaci; îşi pierde garoafa, mîinile i se rănesc în ţepii de fier, iar sacoul de opt sute de dolari i se sfîşie la umeri. Cînd ajunge la colţul casei, vede că partea din spate arde ca un rug. Parterul, unde doarme Barbara, e incandescent. Vai de ea şi de zilele ei. Flăcările se reped spre etaj, unde sînt fetele. Un moment, îl orbesc lacrimi de disperare pură.

– Devon! urlă el ca o banshee. Therese!

Nu se zăreşte nici un semn la ferestrele de sus, dintre care unele încep să se înroşească, precum nişte ochi diabolici deşteptîndu-se. Michael continuă să urle. Propria lui sirenă de alarmă îi acoperă glasul. E expert în securitate. Sistemul de alarmă computerizat, pe care el însuşi l-a proiectat şi instalat, este conceput să anunţe postul local de pompieri şi secţia de poliţie. De asemenea, sună la toate numerele lui de telefon personale şi transmite un mesaj codificat din tonuri, în funcţie de situaţie. Cipul l-a sunat la telefonul celular, în mijlocul unei ceremonii de premiere, şi a stîrnit o mare agitaţie repezindu-se afară, lăsîndu-şi fermecătoarea parteneră naufragiată la masa lor. A ajuns înaintea poliţiei, înaintea pompierilor. Singurii oameni din grădină sînt vecinii, în

majoritate bătrîni, care se îmbulzesc în jurul lui, behăind sfaturi.

la cel mai mare bolovan pe care-l poate găsi – la patruzeci de ani trecuţi, e un om foarte puternic – şi îl aruncă spre una dintre ferestrele din spate. Geamurile duble se sparg greu, iar piatra ricoşează. Trebuie s-o mai azvîrle de două ori, înainte ca sticla să explodeze, lăsîndu-i o cale de acces în casă, printre cioburi.

Nici nu mai e o casă, ci un tărîm al flăcărilor. Merge clătinat spre hol şi priveşte în sus. Palierul de la etajul întîi începe să se prăbuşească. Focul i-a devorat rezistenţa într-un răstimp uluitor de scurt. În timp ce se trage înapoi, ferindu-şi faţa, balustrada se apleacă din lemnăria aprinsă şi cade pe dalele de marmură de jos, într-o jerbă de scîntei. Pentru puţină vreme, flăcările sînt acoperite de o coloană de fum negru, înecăcios. Apoi, statornic, focul se trezeşte la viaţă în jurul lemnului şi porneşte din nou în sus.

Poate va reuşi să ajungă viu, dar e puţin probabil să mai poată coborî. Stă un moment pe gînduri. E antrenat să gîndească lucid, chiar şi în cele mai infernale situaţii. la hotărîrea şi se repede înainte.

Urcă treptele cîte patru, sărind pe scîndurile care se îndoaie sub picioare, pentru a ajunge cumva în capul scării. Fumul îl înăbuşă. Îi zgîrie plămînii, incredibil de dureros.

Pe coridor, fumul şi flăcările se învolburează ca într-o pîlnie. Dă de perete uşa dormitorului de musafiri. Cele două paturi sînt goale, cu păturile zvîrlite în lături. Trîntеşte uşa la loc. Trebuie să fie în baie, la capătul culoarului. La jumătatea drumului e un dulap, iar în dulapul

acela se găseşte un extinctor. Aruncîndu-şi sacoul peste cap, Florio porneşte clătinat pe coridor.

Stingătorul este la locul lui, deşi, cînd ajunge acolo, Florio e aproape orbit. Cilindrul e greu; ştie că este încărcat; de aceste lucruri se ocupă personal, deşi nu mai locuieşte în casa aceea. Bîjbîie după cuiul de siguranţă şi îl smulge. Apoi, se repede spre ultima uşă. Apasă pe trăgaci. Duza zvîcneşte şi din ea explodează o trombă albă de spumă, dispărînd în fum cu un sîsîit. Dogoarea scade infinitezimal, lăsîndu-i doar atîta timp cît să deschidă cu umărul uşa băii.

Iar acolo le găseşte pe fiicele lui, înghesuite în cadă, întorcînd spre el feţele îngrozite.

– Tati! ţipă amîndouă în acelaşi timp. Tati! Tati!

Se agaţă de el, el se agaţă de ele, pipăind să vadă dacă nu sînt rănite. Vede că au picioarele goale. Le înfăşoară prosoapele ude strîns pe trupuri. Nu pierde vremea uitîndu-se la fereastră. Barele contra spărgătorilor sînt din oţel călit.

– Repede, e tot ce le spune.

Toţi trei ies împleticiţi pe coridor. Acesta e deja un întuneric învălătucit de fum acru. Florio îndreaptă duza extinctorului spre centrul fumului şi apasă trăgaciul. Împroaşcă spuma albă într-un torent continuu, pînă slăbeşte şi se termină. Atunci, aruncă stingătorul în lături şi-şi ia fiecare fiică de cîte o mînă. *Înainte.* Amîndouă fetele se împiedică, genunchii li se îndoaie. Le smuceşte sălbatic pe picioare şi le trage după el prin fum. Căldura cumplită îi învăluie, absorbindu-le aerul din plămîni, sfîşiindu-le carnea. Fetele sînt amorţite, dincolo de pragul fricii. Michael Florio, însă, nu. Încearcă să fugă,

tîrîndu-le cu el. Au ajuns în inima focului, unde nimic nu poate trăi.

Năvălesc printr-un zid de flăcări, într-o lume unduitoare, luminată de radiaţia difuză a propriei sale dizolvări. Nimic nu e real. Aici nu mai există nici mobilă, nici arhitectură. Florio şi-a pierdut simţul de orientare. Nu mai ştie încotro s-o ia.

Dar, deodată, iată un locuitor al acestei lumi, venind încet spre ei. O făptură voluminoasă, cu piele lucitoare, zbîrcită, şi cap monstruos. În cap are o fereastră cu geam, de unde un chip omenesc priveşte neliniştit.

Pompierul se uită un moment la Florio şi la fete, apoi ridică furtunul pe care-l ţine în mîini şi smuceşte într-o parte levierul metalic. Un jet de apă îi învăluie, şuierînd şi sfîrîind. Fetele se feresc de cele care le înţeapă.

Mîna înmănuşată a pompierului arată spre gaura pe unde a intrat el însuşi: o fereastră spartă cu securea. Tatăl le împinge pe fete înainte. Împreună cu pompierul, reuşeşte să le urce pe pervaz. Binecuvîntatul oxigen, aromat cu funingine, le năvăleşte în plămîni. Jos e o maşină de pompieri monsturoasă, cu motorul duduind. Scara ei ajunge pînă la fereastră. În cabină, cu braţele întinse ca să le primească, aşteaptă un alt pompier.

Therese trece prima, icnind şi suspinînd, mai mult moartă decît vie. O urmează Devon, cu capul legănîndu-i-se în semileşin şi ochii ca două fante cafenii într-o mască negricioasă. Apoi Florio, arătare înnegrită şi fumegîndă, cu un chip care nu mai e omenesc. Frica şi focul i-au dat o înfăţişare de Gorgonă, ce-ar speria orice străin.

Cabina se leagănă un moment, îndepărtîndu-se de

casă. Încep să se ridice la mare înălțime. În jurul lor se întinde toată panorama, privelişte grandioasă a casei incendiate, zecile de autovehicule, girofarurile albastre învîrtindu-se, mulțimile care forfotesc. Domneşte un sentiment de exultare, ceva înălțător pentru spirit. Aerul nopții e încins. Cerul e mînjit cu fum şi nu se vede nici o stea. Florio îşi ține strîns fetele, în timp ce scara îi coboară, în jos, tot mai jos.

KATHMANDU

– V-ați fracturat femurul şi rotula. De asemenea, vi s-au rupt cîteva ligamente mediene şi laterale ale genunchiului. Sînteți medic, deci sînt sigur că ştiți ce înseamnă asta.

Au însemnat multă durere, dar îi zîmbi obosită doctorului. Era un băiat înalt şi de o urîțenie agreabilă, cu ochi blînzi. Bătea cu palma tubul gros şi alb care-i strîngea piciorul stîng, ținîndu-i-l întins. Era prins de o greutate ce-avea s-o imobilizeze la pat săptămîni de zile.

Dădu din cap:

– Un aparat gipsat cu tracțiune.

Medicul nepalez îi surîse. Acum ştia că se numea Mohan Singh şi era şeful secției de ortopedie.

– Vă reveniți. Mă bucur atît de mult. Tracțiunea va fi necesară timp de cel puțin trei săptămîni. Doar nu vrem ca piciorul să vi se desfacă în bucăți, nu-i aşa?

– Da, răspunse ea conştiincioasă, ca o internă docilă urmînd un profesor eminent la vizită. Simțea efectul medicației asupra durerii sumbre din fractură.

– De asemenea, suferiți de unele degerături minore.

Singh se aşeză lîngă ea, uitîndu-se la ceas. Îi luă încheietura, ridicîndu-i mîna în fața ochilor. Purta mitene albe. Pe una i-o scoase.

Rebecca îşi privi degetele înnegrite. Arătau ca şi cum ar fi ținut în ele o flacără. Cealaltă mînă se prezenta la fel.

– Înțeleg.

– Ați avut noroc. Este o mare binecuvîntare. Noi, medicii, nu putem lucra fără degete, nu-i aşa?

– Da.

O văzu mirosind alifia cu aromă ciudată care-i fusese unsă pe degete.

– După cum vedeți, vă tratăm cu un unguent special. E făcut din unt de yak tibetan. Nu-l veți găsi în nici o farmacopee apuseană, adăugă el, cu un chicotit. Noi, însă, credem în tratamentele nepaleze pentru problemele nepaleze.

– Sînteți medicul, replică Rebecca. Îmi acordați o îngrijire excelentă. Vreau să vă mulțumesc pentru tot ce-ați făcut.

Îl văzu înroşindu-se de plăcere, pe sub pielea lui oacheşă.

– Ne vom da toată silința, o asigură el solemn; îi puse mitenele la loc pe mîini şi-i atinse fața. Aveți oarecari degerături şi în jurul gurii şi al nasului. Vi se va jupui multă piele, după care ar trebui să redeveniți cu la fel de mult vino-ncoa' pe cît ați avut înainte.

Rebecca nu zîmbi la auzul arhaicului *vino-ncoa'*. Omul îşi exersa cu vizibilă plăcere engleza excelentă.

– Perfect.

Singh îşi drese glasul, delicat.

– Ieri, v-aţi cerut copilul. Era o halucinaţie provocată de traumatism şi medicamente, da?

– O amintire, răspunse ea încet. Am avut cîndva un copil. Atunci am fost ultima oară într-un spital ca pacientă.

Medicul păru jenat.

– Aha, înţeleg. Dar acum ştiţi de ce vă aflaţi aici? Îmi puteţi spune data, lucruri de genul acesta?

– Ştiu de ce sînt aici, dădu ea din cap.

– N-aţi suferit nici o traumă organică a creierului. Nici o comoţie, nimic de acest soi. V-am examinat cu cea mai mare atenţie. Dar, desigur, nu avem echipamentele pe care le-am dori.

Dintr-o dată, i se făcu îngrozitor de frig şi începu să tremure violent. Singh îi trase păturile peste umeri, învelind-o ca un părinte grijuliu.

– Încă mai sînteţi în stare de şoc, doamnă doctor Carey. Din cînd în cînd, temperatura trupului vă scade brusc. Aţi dori să-i cer surorii să vă aducă o ceaşcă de ceai fierbinte şi încă o pătură?

– Mulţumesc, mi-ar face mare plăcere.

– Prietenul dumneavoastră, domnul doctor Warren, e din nou pe picioare. M-a întrebat dacă poate veni să vă vadă. Vă simţiţi destul de întremată?

O vreme, Rebecca tăcu. Nu se simţea în stare să-l vadă pe Robert, încă. Era prea furioasă pe el. Dar n-avea nici un rost să amîne întîlnirea; probabil că Robert era nerăbdător să plece din Kathmandu.

– Da, spuse ea într-un tîrziu. Spuneţi-i că poate veni.

– Excelent, răspunse vesel Singh. Se ridică şi ieşi din salon.

Se încălzise faţă de Singh; făcea tot ce-i stătea în putere pentru a o ajuta să se simtă bine. Spitalul era modest, ca să se exprime cu bunăvoinţă, după standardele cu care se obişnuise Rebecca. Avea echipamente depăşite, zidăria coşcovită şi deteriorată.

Pe peretele din faţa ei, un afiş grosolan, cu colţurile îndoite, propovăduia în nepaleză igiena.

În salon mai erau încă cinci paturi, toate ocupate. Perdele jerpelite îi separau pe pacienţii mai grav bolnavi de ceilalţi. În dreptul patului ei se afla o fereastră mare. Afară se aplecau grele crengile coniferelor.

Vedea acoperişurile supraetajate ale templului Nyatapola înălţîndu-se deasupra oraşului şi ceaţa joasă agăţîndu-se de colinele din spate. Undeva, în satele risipite, ardea ceva; panaşul de fum maroniu se întindea peste puritatea ceţii. În fundal se înălţau munţii Himalaya, necruţători şi golaşi.

Gipsul fusese aplicat competent. Era o procedură ortopedică elementară, de modă veche, la nivelul acelui spital. Radiografia genunchiului era prinsă pe tăblia de la picioarele patului.

Se gîndi la coridoarele întortocheate ale propriului ei spital din America, la aparatura valorînd milioane de dolari, la testele care i-ar fi fost efectuate.

Sora intră, aducîndu-i ceaiul. Era sîngeriu şi fierbinte ca focul. Gustul sălciu de tanin îi arse limba, dar ţinu ceaşca în ambele mîini înmănuşate şi sorbi ascultătoare, întrebîndu-se ce avea să găsească de spus Robert. Tot ceea ce aveau să-şi spună îşi spuseseră deja, sus, pe

munte. Dar, desigur, Robert avea o piele de elefant.

– Rebecca?

Ridică privirea. Robert intra în salon, tîrşindu-şi picioarele, sprijinit într-o cîrjă de aluminiu. Avea în picioarele bandajate o pereche de sandale nepaleze.

Se aşează uşor pe scaunul eliberat de Singh şi expiră cu un pufnet sonor. Ochii săi albaştri-închişi îi priviră un moment pe ai ei. Chipul lui avusese de suferit din cauza vîntului. Avea vîrful nasului jupuit, obrajii învineţiţi de arsuri. Buzele fripte i se întinseră într-un zîmbet abătut.

– Ce-ţi face genunchiul?

– Okay, răspunse ea scurt.

Robert ridică un picior bandajat:

– Eu am pierdut două articulaţii de la degete. O să-mi ia cîtva timp pînă-mi recapăt echilibrul.

– Mare păcat.

– Voi avea ce să le-arăt nepoţilor, hmm? îşi mişcă el mîndru piciorul.

Aşa vedea Robert lucrurile. Întîlnirea cu moartea era un motiv de mîndrie. Rebecca ştia că se pregătise să-i spună ceva, dar a dracului să fie dacă avea să-i uşureze sarcina. Rămase tăcută.

– Amîndoi am avut noroc, nu? continuă el.

– Aşa crezi? Ţi-ai purtat binişor de grijă. *Eu* am avut noroc, dacă ţinem seama că m-ai lăsat acolo să mor.

– Nici să nu te gîndeşti că te-am lăsat să mori! Nu aveam nici o şansă de salvare, legaţi unul de altul. Într-o situaţie ca aia, fiecare trebuie să se mişte după puterile lui. Am desprins coarda fiindcă tot cădeai şi mă puneai şi pe mine în pericol. Apoi, te-am condus pînă jos.

– Nu zău, chiar aşa ai făcut? M-ai „condus pînă jos"?

Tonul ei acid îl făcu să se strîmbe.

– Desprinderea corzii ţi-a dat motivaţia de a ajunge înapoi, replică el tăios. Mie trebuie să-mi mulţumeşti pentru asta.

– Hai că mănînci rahat, Robert! Te hotărîseşi să-ţi scapi pielea. Înţeleg perfect. Dar nu încerca s-o spoieşti ca pe cine ştie ce faptă nobilă, că n-a fost.

– Ai fi preferat să murim împreună pe munte? Ar fi fost mai bine, decît să ne întoarcem vii, separat?

În sufletul ei fierbea o mînie neagră.

– La invitaţia *ta* am venit în Nepal. Eşti pe departe cel mai experimentat alpinist. Ar fi trebuit să rămîi cu mine. Ai tăiat frînghia şi ai fugit, Robert. Singurul lucru pe care nu-l înţeleg e ce cauţi aici, la patul meu, încercînd să rescrii istoria. N-ai să poţi.

– Cînd eram copil, spuse el, pe un ton schimbat, am fost cel mai mic din trei fraţi. Ceilalţi doi m-au învăţat să înot aruncîndu-mă în lac. De fiecare dată cînd ajungeam la mal, mă aruncau din nou. Pînă cînd am învăţat să nu mă înec.

– Mi-ai mai spus povestea asta, Robert.

– La fel m-au învăţat şi să mă caţăr, continuă el. În acelaşi fel m-au învăţat totul. Cu toţii facem ceea ce ni s-a infiltrat pînă-n măduva oaselor, Rebecca.

Nu voia să-i mai audă glasul, nici să se mai uite la el. Întoarse capul.

– Mai bine pleacă, Robert.

Îl auzi ridicîndu-se în picioare, îi auzi mormăitul de durere.

– Îmi pare rău că a ieşit aşa, spuse el într-un tîrziu. La revedere, Rebecca.

Îi ascultă tîrşîitul picioarelor spre uşă, pînă se pierdură în tăcere. Rămăsese singură.

SAN FRANCISCO

– N-a reuşit să se dea jos din pat, comentă Kendall.

– Într-adevăr.

Louise Steiglitz făcu o fotografie a locului. Patul în sine fusese confecţionat mai mult din materiale neinflamabile şi se prăbuşise doar pe jumătate. Ceea ce zăcea deasupra era jalnic şi familiar.

Cînd se gîndise la Louise Steiglitz ca la o Valkyrie, în urmă cu un an, doctorul Evan Brockman săvîrşise o nedreptate. Era o blondă bronzată de vreo treizeci şi cinci de ani, cu o siluetă excelentă, deşi mai musculoasă decît i-ar fi plăcut lui. În munca ei, forţa era o calitate utilă.

Era pentru a treia oară cînd fusese chemată la casa Florio. Prima dată se întîmplase cu doi ani în urmă, cînd o membră a personalului intern se arsese grav în pat, după ce adormise cu ţigara aprinsă în mînă. Femeia desfigurată negase orice vinovăţie, încercînd fără succes să dea familia în judecată. În acest moment, Steiglitz se gîndea la aceeaşi ţigară.

A doua oară fusese în urmă cu un an, cînd unul dintre copii încercase să-şi incinereze colecţia de păpuşi cu două galoane de benzină. Nici acel incident nu dusese la punerea nimănui sub acuzare, deşi fusese un caz straniu, cu cîteva anomalii neexplicate.

De data asta, focul fusese mai ucigător. Prelungirea

modernă din spatele casei suferise avarii grave, deşi structura principală victoriană era intactă. Un foc chirurgical, i s-ar fi putut spune, care-şi atinsese scopul rapid şi eficient, fără prea multe pagube colaterale.

Toţi ceilalţi locatari ai casei fuseseră verificaţi. Personalul intern avea propriile sale apartamente, în cealaltă aripă a clădirii.

Cele două fete, actualmente tranchilizate şi date în grija tatălui lor, dormiseră într-un dormitor de oaspeţi. Motivul era acela că propriul lor dormitor se afla în curs de redecorare. Una dintre acele coincidenţe bizare care salvează sau distrug vieţi, reflectă Steiglitz; dacă se culcau în paturile lor din camera copiilor, în partea dinapoi a casei, acum amîndouă ar fi fost moarte.

Steiglitz îi interogase deja pe cei doi zugravi, care juraseră că nu folosiseră lămpi cu flacără sau pistoale cu aer cald pentru a înlătura vechea zugrăveală, nici arzător cu gaz pentru a topi vreun soi de substanţe, şi nici nu lăsaseră aparate electrice în priză la ora cinci, cînd plecaseră.

În cursul zilei, poliţistul cu cîine scormonise resturile împreună cu Alex, labradorul negru special dresat, care adulmecase degeaba după urme de acceleranţi, cum ar fi fost benzina.

Judecînd după configuraţiile arsurilor şi după vînt, Steiglitz era gata să parieze că focul începuse pe undeva chiar pe-acolo, în fostul dormitor al Barbarei Florio.

Steiglitz şi asistentul ei criminalist, David Kendall, se tîrîseră printre resturi, făcînd fotografii şi introducînd ocazional cîte un indiciu minuscul în plicuri. Pînă la sfîrşitul anchetei, aveau să se adune sute de asemenea plicuri;

dar adevăratele probe, dacă existau, vor fi găsite, cu siguranță, în locul de unde pornise focul: un spațiu îngust, o debara sau zona de sub podele.

Se ghemui lîngă jalnicul cadavru. Resturile grele prăbuşite din baia de deasupra fuseseră ridicate cu macaraua. Steiglitz bănuia că murise înainte ca flăcările să ajungă la carnea ei. Trupul Barbarei Florio era intact, deşi foarte calcinat. O autopsie abilă avea să confirme acest lucru. Era dificil de spus exact în ce poziție murise. În timp ce dogoarea feroce îi scofîlcea muşchii şi tendoanele, membrele i se flexaseră în stilul cadavrelor arse rău, iar trupul se chircise.

Louise Steiglitz îi privi fața. Văzuse prea multe asemenea fețe pentru a mai fi foarte oripilată. Dar, ca întotdeauna, îi era milă. Şi-o amintea clar pe doamna Florio de la ultima vizită în casa aceea nenorocoasă: o blondă frumoasă, care luase o supradoză imediat după incendiu şi trebuise să fie dusă la spital împreună cu fiicele ei. Identificarea absolută urma să se realizeze cu ajutorul fişelor stomatologice. Nu putea fi chemat nimeni ca să-i mai recunoască vreo trăsătură umană.

Îşi îndreptă atenția spre mîini. Aveau vreo două inele, care aveau să ajute de asemenea. Făcu însemnări şi fotografii. Apoi privi mai îndeaproape şi simți pe neaşteptate un vînt rece atingîndu-i pielea, pe sub costumul înăbuşitor de azbest.

Brațele ca două bețe erau ridicate în poziția tipică de rugăciune. Dar strîngeau ceva la pieptul ca un grătar negru. Ceva ce arsese împreună cu Barbara Florio, dar fără a fi complet distrus, întrucît era făcut parțial din ceramică.

– Ce naiba-i asta? mormăi ea.

De la celălalt capăt al patului, David Kendall ridică privirea.

– Ai găsit ceva, Louise?

Steiglitz apăsă delicat obiectul cu capătul creionului. Dădu la o parte cojile de material incinerat. Mîinile ca nişte gheare ale Barbarei Florio erau sfărîmicioase precum crengile uscate şi avea mare grijă să nu le rupă.

Apoi, văzu ce ținuse la piept femeia arsă.

– Iisuse, spuse ea. Ia vino să te uiți la *asta.*

KATHMANDU

– Doamnă doctor Carey? V-ați trezit?

Ațipise puțin. Înălță capul. Omul era occidental, cu pălărie pleoştită şi şiroind de apă. Afară ploua torențial.

– Bună ziua...?

Vizitatorul îşi scoase pălăria, dezvăluindu-şi părul cărunt şi un chip roşu, bătut de vînturi, cu mustață căruntă pe oală.

– Mă numesc Franklyn Barber. Lucrez la ambasada americană de-aici, din Kathmandu. Ce mai faceți?

Îi întinse o mînă rece şi udă, pe care Rebecca o strînse scurt.

– Destul de bine, mulțumesc.

– Excelent.

Barber se aşează lîngă ea. Puse pe noptieră o pungă

de plastic. Conținea cîteva reviste americane.

– M-am gîndit că ați dori ceva de citit.

– Sînteți foarte amabil.

Se anunța încă o furtună. Salonul se întuneca rapid. Tubul de neon din tavan pîlpîia, ştergînd culorile obiectelor. Ploaia biciuia fereastra. Prin jurul spitalului bubuiau tunete. Vizitatorul arătă spre gips, cu pălăria udă:

– E comod?

– Pentru cui îi place să doarmă c-un tun în pat, zîmbi ea. Suportabil.

– Perfect. Am vorbit cu doctorul Singh. Veți mai rămîne în Kathmandu o lună, poate.

– Ştiu.

– A fost ghinionul şi vremea proastă, continuă Barber. Viscolele de vară se materializează extrem de repede. În fiecare an se pierd vieți omeneşti.

Rebecca dădu iarăşi din cap:

– Am avut noroc.

– Cu siguranță. Părinții dumneavoastră au luat legătura cu cabinetul meu. Sînt foarte îngrijorați. Tatăl dumneavoastră v-a trimis asta azi-dimineață, cu curierul diplomatic.

– Vă mulțumesc.

Plicul era gros şi greu. Rebecca îl puse pe noptieră.

Franklyn Barber o studie. Influența senatorului Carey ajungea pînă departe. Nu avea obiceiul de a-i vizita pe toți turiştii americani răniți din Kathmandu.

– Ceea ce-am dori să vă propunem, spuse el, e să vă transferăm la Clinica Internațională din Naxal, azi sau mîine.

– Sînt mulțumită de tratamentul de-aici, răspunse ea.

Barber păru surprins.

– Acolo ați avea medici americani. Condiții mult mai bune. Spitalul ăsta e cam primitiv. Şi, cel puțin, ați fi alături de alți pacienți din Vest. Pe vremea asta, saloanele sînt pline de alpinişti cu degerături, cu fracturi, cu hipotermie.

Rebeccăi nu i se părea o perspectivă atît de apetisantă pe cît se vedea clar că o găsea Barber. Nu dorea deloc să stea la grămadă cu soiul de mondeni bogați care cumpărau din cataloage ascensiuni pe Annapurna şi Everest.

– Am să mă gîndesc, spuse. Vă mulțumesc.

– Propriul nostru consultant medical v-a aruncat o privire în ziua internării. Probabil nu vă mai amintiți. Mi-a spus că Singh face aproape tot ce trebuie.

– Doctorul Singh e un medic bun, replică Rebecca, nemulțumită de cuvîntul *aproape*.

Afară fulgeră. Simultan, luminile se stinseră, lăsîndu-i pe toți în beznă. Un trăsnet asurzitor făcu geamurile să zăngăne.

În întuneric, Rebecca auzi glasul lui Barber.

– Aş dori să-i pot trimite astăzi tatălui dumneavoastră un mesaj, doamnă doctor Carey. Îi pot spune că vă simțiți bine? Că sînteți mulțumită de tratamentul medical?

Era atît de tipic pentru tatăl ei să evite contactul direct, apelînd la personalul ambasadei pentru a se interesa de ea.

– Da. Îi puteți spune. Vă mulțumesc că ați venit să mă vizitați.

– Nici o problemă, se ridică Barber. Îi căută mîna în întuneric şi-şi luă rămas bun.

SAN FRANCISCO

Nemişcarea lui Michael Florio era atît de profundă, încît denota fie relaxare totală, fie o tensiune de-a dreptul electrică. Problema era că detectivul Bianchi nu se putea decide care anume.

Existau semne contradictorii. Trupul său înalt şi slab era îmbrăcat ieftin, în negru, şi nu se putea hotărî dacă purta doliu (conform prietenilor, Florio era catolic devotat) sau o făcea din spirit decadent (conform duşmanilor, individul se adîncise din greu în droguri, alcool şi depravare, cel puţin în unele perioade ale vieţii). Încă nu-l văzuse scoţîndu-şi ochelarii *Ray-Bans.* Îi ţinea ca să-şi acopere ochii umflaţi de plîns sau ca să mintă mai uşor? Oricum, lentilele negre nu se abăteau nici un moment dinspre feţele detectivilor care-l interogau.

Caria Bianchi stătea rezemată lîngă fereastră, cu lumina în spate. Partenerul ei, Al Reagan, şedea la un birou plin cu obiecte. Florio era însoţit de un consilier legal, sub forma avocatului său, Paul Philippi, care avea o reputaţie bună, deşi dură.

Cei patru oameni făceau ca mica încăpere de interogatoriu să fie destul de claustrofobică.

În timp ce Reagan îl chestiona, Bianchi îşi spunea că avea să-şi reţină opinia dacă Florio era sau nu cel mai interesant om pe care-l văzuse vreodată, pînă-şi scotea

ochelarii de soare. Ar fi avut o mare dezamăgire, dacă ochii dezvăluiţi exprimau răutate sau slăbiciune. Restul chipului său arăta foarte puternic, cu nas curbat şi o gură minunat de crudă. Era genul de faţă care îţi trezea dorinţa de a o lua cu tot ce avea – decadenţa şi devotamentul, maliţiozitatea şi compasiunea. Un om complex, fără discuţie. Emana o aură de autoritate care-l făcea să fie foarte diferit de subiecţii pe care ea şi partenerul ei îi aveau de obicei la interogatoriu. Nu era nici timorat, nici ostil. Le răspunsese la toate întrebările cu calm, deşi micul şi ţeposul său avocat avusese multe obiecţii.

– Domnule Florio, spunea Al Reagan, laboratorul nostru criminalistic a analizat configuraţiile arsurilor şi e cert că focul a început în debaraua soţiei dumneavoastră. O echipă a examinat absolut toate probele materiale. Cea mai sigură concluzie la care am putut ajunge este că, într-un fel sau altul, a luat foc îmbrăcămintea de pe umeraşe. Reiese, logic, că a fost o incendiere premeditată.

– De ce vi se pare logic, domnule detectiv Reagan? întrebă scurt avocatul.

– Cînd un foc se soldează cu moartea cuiva, domnule consilier, îl etichetăm imediat ca suspect. Doar dacă nu găsim dovezi contrare. Cum ar fi un scurtcircuit, sau un bec prea apropiat de abajur. Aici, n-am găsit nimic de acest gen.

– Dar n-aţi găsit nici probe *pozitive?* întrebă Philippi.

Reagan clătină din cap:

– Încă nu.

– Nici un aparat?

– Nu.

– Nici urme de accelerant, ca benzina?

– Nu încă. Dar focurile nu se pot aprinde de la sine.

Se întoarse din nou spre Florio:

– Cum se face de au avut loc atîtea incendii în familia dumneavoastră, domnule Florio?

– Nu ştiusem despre existenţa lor.

Florio avea un glas profund, uşor răguşit.

– Ei, să aruncăm o privire la dosarele departamentului pompierilor. Au primit un apel anul trecut, cînd fiica dumneavoastră mai mică şi-a dat foc păpuşilor şi a incendiat o magazie din grădină. Vă mai amintiţi?

– A, da. Păpuşile.

Părea să zîmbească vag, neluînd cazul în serios.

– Cu două luni înainte, fusese implicată într-un alt foc, nu? S-a aprins nişte ulei de gătit şi a fost cît pe ce să iasă o situaţie foarte urîtă. Vă aduceţi aminte?

– Nu trebuia să i se permită să lucreze în bucătărie nesupravegheată.

– Exact. În anul anterior, o angajată din personalul dumneavoastră, Carmen Pruneda, s-a ars grav cînd i-a luat foc patul. V-a dat în judecată, nu-i aşa?

– Carmen Pruneda era mare fumătoare, interveni Philippi. A adormit cu ţigara aprinsă. O păţesc mii de oameni, în fiecare an.

– A afirmat că se lăsase de fumat.

– Doar nu era să-şi recunoască potenţialul de risc, nu? replică Philippi, cu un zîmbet subţire.

– Şi mai ştim despre încă un foc anterior. O maşină a familiei a ars în stradă, acum trei ani, în octombrie. Un *Mercedes* nou-nouţ. Cu asta, se fac cinci focuri serioase, domnule Florio. Un deces, o vătămare gravă şi numeroase distrugeri. Nu vi se pare cam neobişnuit?

– Nu e nevoie să răspunzi la întrebarea asta, Michael, spuse Philippi.

Florio urmă sfatul avocatului şi tăcu. Îşi ţinea capul înclinat într-o poziţie arogantă, iar gura sa încă mai afişa acel vag surîs ironic. Bianchi îl văzu răsucindu-şi mîneca să se uite la ceas, o alcătuire de platină ultrasubţire.

– Ideea pe care o urmărim, spuse ea calmă, e că avem un trecut care ne duce cu gîndul la incendierea voluntară. E un asasinat prin foc, din trei motive. Unu, fiindcă a avut loc după miezul nopţii, cînd nu era nimeni treaz. Doi, pentru că s-a răspîndit foarte repede. Şi trei, victima a fost drogată.

– Drogată? repetă tăios Philippi.

– N-aţi văzut raportul de analiză a sîngelui? întrebă Bianchi, prefăcîndu-se surprinsă.

– Nu, răspunse Philippi, scurt.

– V-a fost trimis joi, minţi cu nepăsare Reagan. Poate a întîrziat la poştă.

– Întîrziat?

Philippi se uită prudent de la unul la celălalt. Amîndoi poliţiştii erau oameni înalţi, solizi. Caria Bianchi era o persoană fericită în căsnicie, funciarmente generoasă, care considera că avea rolul de a propti o societate în curs de năruire. Al Reagan era divorţat cu scandal şi funciarmente meschin. Nu-l interesa să proptească nimic, numai arestările şi condamnările.

– Iată, scoase Bianchi copiile raportului de laborator, întinzîndu-i-le lui Florio şi avocatului; amîndoi începură să studieze filele xerox. Ştim deja că moartea a fost cauzată prin inhalare de fum. Doamna Florio a murit

înainte ca flăcările să fi ajuns la ea. N-a apucat să se dea jos din pat. Probabil că nici n-ar fi putut. După cum vedeți, aceste analize de laborator arată o alcoolemie mare şi niveluri înalte la...

Citi cu grijă, ca să nu se încurce la denumiri:

– Amitriptylină, ciclobenzaprină, lorazepam şi diazepam. Recunoaşteți vreuna dintre aceste denumiri, domnule Florio?

– Toate par tranchilizante sau antidepresive, spuse Florio, ridicînd privirea de pe foaie. Soția mea era dependentă de ambele categorii.

– M-hmm. Cel mai înalt nivel îl are ciclobenzaprina. Vedeți? Ei, iar acesta e în esență un relaxant muscular. Am vorbit cu medicul soției dumneavoastră, doctorul Brockman, şi nu el i-a recomandat acest medicament anume.

– Soția mea avea o atitudine haotică față de medicamente, spuse Florio.

Părul i se arsese în tentativa de salvare şi, în consecință, fusese nevoit să se tundă foarte scurt. Îi stătea bine. Purta mai multe bandaje pe mîini. Bianchi observă că, pe sub cămaşa şi pantalonii negri, trupul îi era construit cu aceeaşi grație suplă şi periculoasă ca şi chipul.

– Oamenii care fac asta îşi formează o rezistență nefirească față de droguri. O ştiu din proprie experiență.

Mărturisirea lui o obligă să facă o scurtă pauză.

– Ați avut o problemă cu drogurile?

– Se poate spune că da.

– Aveți ceva împotrivă să ne spuneți cu ce fel de droguri? întrebă Reagan.

– Amfetamine, alcool, cocaină, heroină, răspunse

dezinvolt Florio. De toate. M-am întors din Vietnam cu un ditamai maimuțoiul în cîrcă.

– Şi o duzină de medalii pe piept, adăugă repede Philippi. Nu e relevant. Putem merge mai departe?

– Un moment, mîrîi Reagan. Cît timp ați fost toxicoman, domnule Florio?

– Mai sînt şi acum, răspunse onctuos Florio.

Reagan se ridică brusc:

– Mai consumați droguri?

– Nu. M-am lăsat de droguri cu ani în urmă. Dar un toxicoman nu se schimbă niciodată, domnule detectiv.

Tăcu o clipă.

– La fel cum şi un alcoolic rămîne alcoolic toată viața.

Reagan, care avea problema cu alcoolul, făcu o mutră acră.

– Pentru informarea mea, cum v-ați lăsat de heroină?

– Am cerut ajutor şi l-am obținut.

– Vă referiți la religie sau la dezintoxicare?

– Este vreo diferență?

În glasul său profund se simțea un amuzament sec. Bianchi îşi dădu seama că interogatoriul deviase şi încercă să-l readucă la subiect.

– O fi fost soția dumneavoastră rezistentă la droguri, domnule Florio, dar efectul unei doze atît de mari de ciclobenzaprină ar fi fost greu de trecut cu vederea. I-ar fi îngreunat foarte mult mişcările. Adăugînd şi alcoolul care i s-a găsit în sînge, probabil că nici nu mai putea să se mişte. Chiar să fi vrut. Însă s-ar putea să fi fost conştientă de ceea ce i se întîmpla.

– Este îngrozitor, îngrozitor de trist, răspunse Florio. Glasul său răguşit se mîhnise impresionant, ca al unui

actor. Şi, totuşi, chiar în timp ce simţea pielea-de-găină formîndu-i-se pe braţe, Bianchi îi observă nuanţa batjocoritoare din ton. Se juca oare cu ei şi le-o dădea de înţeles?

– Există un detaliu ciudat, continuă ea.

Alese o fotografie douăzeci pe douăzeci şi cinci din dosarul criminalistic şi se apropie. Le-o întinse lui Florio şi avocatului s-o vadă:

– Aceasta reprezintă un obiect pe care l-am găsit strîns în braţele doamnei Florio. Observaţi ce e?

Îi privi pe Florio şi pe Philippi cum studiau imaginea. Philippi întoarse capul într-o parte, ca să vadă mai bine.

– Pare o păpuşă, spuse el.

– Întocmai, domnule Philippi, *este* o păpuşă. O recunoaşteţi, domnule Florio?

Florio părea neimpresionat.

– N-aş crede.

– Capul şi membrele sînt făcute din porţelan. Ceramica a supravieţuit focului, deşi, desigur, s-a decolorat rău, iar părul şi hainele au ars. Totul a fuzionat cu cuşca toracică, din cauza căldurii intense.

Cu vîrful creionului, Bianchi indică un detaliu:

– Şi acesta a supravieţuit. E un mic medalion de la gît. Gravat.

În sfîrşit, Florio se apropie şi-şi scoase ochelarii. Ochii nu-i erau nici răi, nici slabi. Erau negri, aroganţi şi tulburători. Un om incredibil de chipeş. Pleoapele grele i se ridicară puţin, aşa că privirea lui o întîlni pe a Cariei Bianchi. Îşi simţi inima accelerîndu-şi ritmul, împotriva voinţei ei. Îi apropie fotografia de faţă.

– Poate reuşiţi să citiţi?

Ochii lui Florio rămaseră îndreptaţi spre ai ei. Philippi fu cel care citi:

– „De la tati pentru Therese, Innsbruck 1996". Îl recunoşti, Michael?

– Acum, da, răspunse Florio, rezemîndu-se la loc. I l-am cumpărat fiicei mele în timpul unei vacanţe în Austria.

– Ştiţi unde era ţinută de obicei păpuşa asta? îl întrebă Bianchi.

– În apartamentul meu. Era una dintre puţinele ei păpuşi care n-au fost distruse cînd...

Se opri. Reagan continuă:

– Cînd le-a ars pe celelalte?

Florio întoarse capul. Acum, cînd îşi scosese ochelarii negri, Bianchi văzu că pometul unui obraz, sub ochi, i se fripsese. Era roşu şi umflat.

– Da.

– N-aţi observat că dispăruse de la locul ei?

– Nu. Stătea într-un sertar.

– Atunci, oare de ce o ţinea în braţe soţia dumneavoastră cînd a murit?

– N-am idee.

– O fi pus-o cineva acolo? Vreun soi de glumă macabră?

Avocatul puse mîna pe braţul clientului său, pentru a-l împiedica să răspundă:

– Nu e nevoie să răspunzi, Michael.

Florio se mulţumi să clatine din cap. Zîmbetul vag dispăruse. Se juca alene cu ochelarii. Al Reagan începea să se enerveze, iar Bianchi simţea.

– Aţi adoptat-o pe Therese cînd era mică, aşa e?

– Avea o săptămînă.

– Iar pe cea de-a doua fiică a dumneavoastră, Devon, ați adoptat-o mai tîrziu?

– Da.

– Şi era mai mare.

– Mai avea cîteva luni pînă să împlinească şase ani.

Ochii negri ai lui Florio îl fixau pe Reagan.

– Unde duc toate astea?

– Nu e decît o investigație, domnule Florio. De cît timp vă despărțiserăți dumneavoastră şi soția?

– De treizeci şi una de luni.

Bianchi remarcă precizia răspunsului.

– Plănuiați să divorțați? întrebă ea.

– După ce Therese şi Devon mai creşteau puțin.

– Aş fi crezut că, pentru un copil, o despărțire în fapt e la fel de dureroasă ca un divorț.

– Un divorț reprezintă o formulă mai permanentă, replică Florio.

Iar moartea e cea mai permanentă formulă din toate, îşi spuse Bianchi.

– Fiicele dumneavoastră au fost afectate de despărțire?

Florio tăcu un timp.

– Ştiau amîndouă că nu ne înțelegeam, răspunse el într-un tîrziu.

– Vă certați cu soția dumneavoastră? întrebă cu indiferență Bianchi.

– Am considerat că avea să ne fie mai uşor dacă ne despărțeam.

Bianchi nu-l slăbea din ochi. Al Reagan îi privea foarte atent. Micul avocat negricios stătea pe marginea scaunului, vizibil pregătit să intervină în momentul cînd clientul său făcea un pas greşit.

– Am interogat personalul casei, domnule Florio. Răspunsurile sugerează că soția dumneavoastră a avut un număr neobişnuit de parteneri sexuali, după despărțire. Erați informat despre relațiile soției dumneavoastră cu alți bărbați?

– Da.

– Vă deranjau?

– Nu.

– De ce nu?

– De ce m-ar fi deranjat?

– Ați fi putut să fiți preocupat pentru fiicele dumneavoastră.

– Ele sînt principala mea grijă, răspunse Florio, înclinînd capul.

– Şi credeți că Devon şi Therese erau la curent cu relațiile dintre mama lor şi alți bărbați?

– Barbara era atît de deschisă cu fetele noastre pe cît se potrivea pentru puterea lor de înțelegere. Mă îndoiesc că aventurile ei le afectau pe fete.

– Pe dumneavoastră vă afectau?

– Nu eram gelos, spuse el cu bruschețe. Dar sprîncenele negre îi coborîseră meditativ peste ochii adînciți în cap. Expresia nepăsătoare lăsa locul alteia, mai intense. Bianchi ştia că trebuia să mențină presiunea.

– Nu vă deranja cu cine se culca?

– N-am făcut nici un efort s-o controlez, spuse el, şi mai țeapăn.

– A avut aventuri cu alți bărbați şi în perioada cît ați trăit împreună, domnule Florio?

– Nu.

– Cum puteți fi atît de sigur?

Chipul i se încordă de aroganță şi furie.

– Problemele noastre nu erau de natură sexuală, doamnă detectiv. Nu avea nevoie să-şi caute satisfacția în altă parte.

Bianchi zîmbi uşor, spunîndu-şi: *O satisfăceai pe femeiuşcă, mm? N-avea nevoie de amanți, fiindcă o făceai tu să toarcă tot timpul.* Cu voce tare, întrebă:

– Dacă problemele nu erau sexuale, atunci cum erau?

– Țineau de evoluția personală.

– Dumneavoastră ați evoluat, iar ea nu? întrebă Bianchi, suav.

– Am evoluat în moduri diferite, replică Florio, cu un scrîşnet în glas. Ne-am îndepărtat. Antagonisme puternice nu au existat niciodată între noi.

– Şi, totuşi, nu puteați trăi împreună?

– Ne-am hotărît să locuim separat. Încă mai aveam multe în comun.

– Continuați s-o iubiți, domnule Florio?

– O iubeam, da, răspunse el răspicat. Şi amîndoi ne iubeam fiicele.

– Nu mi-e foarte clar de ce v-ați despărțit, reveni ea la zîmbetul dinainte. O despărțire de trei ani ar sugera incompatibilități serioase, nu?

– Incompatibilități, nu ostilități.

O privea încruntat, cu obrajii înroşindu-i-se. Arsura era lividă; probabil că infuzia de sînge îl durea îngrozitor.

– Nici unul nu era furios pe celălalt.

– Ei, haideți, domnule Florio. Dacă mă iertați, mi se

pare foarte neobişnuit.

– După termenii dumneavoastră, poate. După ai mei, nu.

Avocatul îşi clătină capul uns cu briantină.

– Doamnă detectiv Bianchi, sînt revoltat de modul în care dumneavoastră şi partenerul dumneavoastră îmi hărțuiți clientul, spuse el cu tristețe. E o brutalitate şi o cruzime. Chiar este necesar?

Bianchi ridică din umeri. Nu mai era decît o discuție, cu foarte puțină pondere legală.

– Aceste domicilii separate la care v-ați referit cum funcționau?

– Barbara a rămas în casa noastră de familie din Pacific Heights. Eu m-am mutat într-un apartament din oraş.

– Iar fiicele dumneavoastră vă vizitau acolo?

– Veneau aproape în majoritatea weekend-urilor. Şi le vedeam aproape zilnic. Devon şi Therese învățau la o şcoală mînăstirească din oraş. Plecam de la birou, ca să ne întîlnim în fiecare zi la masa de prînz.

– Le mulțumea acest aranjament? întrebă Bianchi.

– Îl acceptau. Amîndouă sînt fete foarte practice.

– În eventualitatea divorțului, cine ar fi primit custodia asupra fetelor?

– Probabil că am fi continuat în aceeaşi formulă.

– Dacă se pronunța divorțul, domnule Florio, ce efect ar fi avut asupra dumneavoastră pe plan financiar?

Florio se apropia vizibil de capătul răbdării.

– Nu înțeleg.

– Nu? Soția dumneavoastră era o femeie foarte bogată cînd v-ați căsătorit. Avea proprietăți în valoare de

zeci de milioane de dolari. Presupun că v-a ajutat să vă întemeiați firma. Prin urmare, continuă ea cu o voce numai lapte şi miere, mi se pare o întrebare firească: în ce fel v-ar fi lăsat divorțul finanțele personale?

– Ar fi avut loc un partaj cinstit, interveni Philippi, luînd-o înaintea clientului său. Nu aveți nici un drept de a-i cere domnului Florio să speculeze asupra oricăreia dintre aceste chestiuni. Nu răspunde, Michael.

Didirinț încrezut! comentă Bianchi în sinea ei. Fu nevoită să dea din cap cu amabilitate.

– Vom renunța la acest subiect. Pentru moment.

Lăsă amenințarea să plutească în aer. Philippi nu păru impresionat. Îşi consultă ceasul masiv de aur.

– Domnilor ofițeri, domnul Florio e încă şocat şi în doliu. N-am putea finaliza discuția?

– Vă pricepeți bine la sabotaje, nu-i aşa, domnule Florio? îl întrebă pe neaşteptate Reagan.

Avocatul îşi apucă de braț clientul pentru a-l împiedica să răspundă, dar Michael Florio îşi smuci brațul, făcînd mîna avocatului să cadă.

– Da, am cunoştințe despre sabotaje. Dar sînt vechi de peste douăzeci de ani.

– Domnul Philippi spune că ați fost decorat în Vietnam.

– Am fost, într-adevăr, declară plat Florio.

– De cîte ori, dacă pot să vă-ntreb?

– Nu mai țin minte.

– Misiunile dumneavoastră implicau sarcini neobişnuite, am dreptate?

– Într-un război există foarte puține lucruri neobişnuite, replică Florio, cu glas îndîrjit.

– Poate-ar fi fost mai bine să zic „sarcini *specializate*".

– Da, e o descriere mai adecvată.

– Vreau să mă refer, presă Reagan, la sabotaje, mine, lucruri de soiul ăsta. Ați făcut aşa ceva?

– Uneori.

– Chiar pînă la a da foc casei cuiva, cu bricheta *Zippo?*

– Stați, opriți-vă, se repezi avocatul, ridicîndu-se pe jumătate, ca şi cum ar fi fost în fața instanței. Michael, nu răspunde la comentariul ăsta scandalos!

– E-n regulă, spuse Michael Florio. Nu, n-am dat foc casei nimănui cu bricheta. I-am văzut pe alții făcînd-o. Care e următoarea întrebare, domnule detectiv? Vreți să ştiți dacă aş fi fost capabil să provoc un incendiu fără a lăsa urme?

Ochii lui Reagan se îngustară:

– Da, aş vrea să ştiu asta. Dacă binevoiți să ne spuneți.

– Răspunsul este da. Nu e greu să dai foc. Cu o condiție.

– Cu care condiție?

– Trebuie să fii capabil să arzi de vie o ființă omenească nevinovată.

– Ați ucis în Vietnam, domnule Florio.

– La fel au făcut zeci de mii de tineri americani, începu Florio să se bată cu degetele slabe pe coapsă; avea mîini frumoase, puternice şi precise. Ofer sisteme de securitate pentru firme de afaceri, domnule detectiv Reagan. În unele privințe, munca mea civilă este o continuare a experiențelor militare. Angajez oameni antre-

nați și înarmați, *dirijez* oameni antrenați și înarmați.

– Domnilor detectivi, spuse pompos Philippi, trebuie să-mi consemnez cea mai categorică obiecție față de conținutul ultimelor dumneavoastră întrebări și nici tonul nu mă prea mulțumește. Acum aș dori să ne apropiem de încheiere.

– Încă o întrebare, mai zise Reagan. Domnule Florio, ați vorbit cu presa?

– Nu.

– N-ați dat nici un interviu?

– Nici unul.

– Vreo declarație?

– Nu, spuse simplu Florio.

– Înțeleg că ați văzut tabloidele de ieri și de azi? mîrîi Reagan.

– Nu citesc niciodată presa de senzație.

– Dar îi cunoașteți, desigur, conținutul?

Florio dădu încet din cap, cu o expresie dură.

Caria Bianchi se uită la ceas. Nu credea că Reagan ajungea undeva, iar Philippi avea să insiste curînd să-și scoată de-acolo clientul bogat.

– Vrem să vă mulțumim că ați venit să ne vizitați azi, domnule Florio, spuse ea cu însuflețire. Mai e o singură problemă. Am dori, cu permisiunea dumneavoastră, să vorbim cu fetele. În prezența dumneavoastră, desigur, și într-a oricărui profesionist pe care ați dori să-l chemați.

Florio o privi în ochi. Impacul fu aproape fizic. Bianchi avu senzația unei personalități extraterestre, de nepătruns, a unui om care putea fi capabil de multe pentru a-și atinge scopurile.

– Nici o șansă, declară el sec.

Detectivii nu se arătară dezamăgiți.

– E privilegiul dumneavoastră. Dar, în acest caz, am dori să propunem ca ambele fete să stea de vorbă cu o psihiatră, doctorița Helen Brancepeth. Este profesoară asociată de psihologie medicală la universitate și consultantă atît a acestui departament, cît și a celui de pompieri, și are multă experiență cu adolescenții. Ambele fete sînt traumatizate de ceea ce s-a întîmplat. E nevoie să discute cu un profesionist, iar doctorița Brancepeth le va putea ajuta să înceapă să se împace cu situația.

Avocatul ridică mîna:

– Așteaptă, Michael. Domnilor detectivi, aș dori să rămîn un moment singur cu clientul meu, înainte de a răspunde.

– Desigur.

Cei doi detectivi închiseră casetofonul de pe birou și ieșiră, închizînd ușa după ei. Porniră împreună pe coridor, spre atrium, Bianchi cu servieta în mînă.

– Ce părere ai? o întrebă Reagan, la automatul de apă rece.

Partenera sa ridică paharul de carton la buze.

– Chestia cu păpușa l-a zguduit.

– Așa crezi? Eu bănuiesc că se prefăcea.

– Nu știu. Ai văzut cum a strîns pumnii cînd l-ai întrebat despre starea mintală a lui Therese?

– Aia a fost prefăcătorie. El și Philippi plănuiseră toată scena. Ne-au luat-o cu mult înainte.

– Atunci, ce părere ai *tu?* îl întrebă Bianchi, obosită.

– Barbara Florio avea toți banii. Florio știa că îl aștepta o perioadă grea, cînd divorțau. Fără spatele ei financiar, cine știe? Poate avea de gînd să-l lase sărac lipit. Și ar fi obținut și copiii. Prin moartea ei, și-a recăpătat bărbăția, a păstrat copiii și a reușit să obțină și

toți banii. Nu-i rău, pentru o scăpărare de *Zippo,* nu?

– Şi ce sugerezi?

– Cred că a instalat un soi de dispozitiv, răspunse Reagan, ştiind că aveam să dăm vina pe fiica lui. Cred că deliberat le-a vîndut ieri tabloidelor toate poveştile alea.

Bianchi îşi deschise servieta şi scoase două ziare de scandal. Ambele aveau pe prima pagină fotografii de-ale lui Therese.

– Chiar crezi că ar lăsa ca răspunderea chestiei ăsteia să cadă în spinarea fiicei lui de treisprezece ani?

– A, sigur. Crede că nici în ruptul capului n-am deschide o anchetă împotriva lui Therese. Pariază că vom prefera să închidem cazul, decît să punem sub acuzare un copil. Şi dacă totuşi ea va ieşi vinovată şi va ajunge internată la psihiatrie pentru tot restul vieții... în fond, e doar un copil adoptiv.

– Florio îmi face impresia unui om dur, dar nu a unui monstru.

– Noi doi am văzut o mulțime de monştri care arată exact ca oamenii obişnuiți, Caria.

Reagan îi luă ziarele din mînă şi studie titlurile, care răcneau că Therese Florio îşi arsese de vie mama. Se şterse la gură cu batista.

– Vrei să spui că, după părerea ta, o fată de treisprezece ani şi-a incinerat cu deliberare mama?

– Nu, răspunse Bianchi, fără tragere de inimă. Dar aş putea crede într-un accident, o farsă inconştientă care a luat-o razna. Poate nu ştia că mama ei era atît de trotilată. Are deja la activ două tentative de a da foc familiei. Ca să nu mai menționăm incendierea unui *Merțan* nounouț.

– Exact.

Reagan scoase un pachet de *Camel* şi-i oferi o țigară, dar Bianchi clătină din cap.

– Ce paravan de fum mai ideal ar putea să aibă? întrebă el, suflînd fumul. Are două fiice. Una se descurcă minunat. Cealaltă e țicnită. Îşi omoară nevasta şi scapă şi de nebună. Are sens, Caria. O ştiu şi o ştii şi tu.

– Florio e despărțit de nevastă de aproape trei ani.

– O.J. Simpson a stat despărțit de Nicole doi ani, înainte de a fi omorîtă.

– O.J. a fost achitat.

Reagan o privi acru:

– Nu-mi aminti.

Ştiau amîndoi că laboratorul criminalistic lucra intensiv, dar nici unul nu nutrea prea mari speranțe că probele aveau să ducă la cine ştie ce. Şi chiar în caz contrar, trecutul recent demonstrase cît de uşor putea o echipă legală elocventă să deraieze un caz criminalistic.

– Spune că şi-a iubit soția.

– Mda, plîngea de-i ieşeau ochii, acolo.

– E, cu siguranță, foarte calm.

– Ăsta e un mod de a o spune. Cum îți sună „cinic"?

– Poate e psihopat, murmură ea meditativ, încă încercînd să ghicească acea personalitate tenebroasă, de nepătruns. Dacă s-a debarasat de o toxicomanie multiplă, înseamnă că are un autocontrol impresionant.

– Şi poate nici nu s-a debarasat, poate că-i trosnit de nu-şi mai vede capul, la adăpostul ochelarilor ălora.

– Termină-ți țigara, replică sec Bianchi.

Atriumul era singurul loc din clădire unde se permitea fumatul. Reagan mai trase cu poftă cîteva fumuri din *Camel,* înainte de a o strivi într-o scrumieră. Reveni pe

coridor, pentru a aştepta lîngă camera de interogatoriu. Uşa se deschise în sfîrşit şi oacheşul avocat îi invită înăuntru.

Cînd intrară, Bianchi văzu că aspectul frapant de chipeş al lui Florio era întrucîtva marcat de ceaţa oboselii. Avea cearcăne sub ochi şi riduri mai adîncite în jurul gurii. Îşi atingea arsura roşie şi crudă de pe obraz, ca şi cum l-ar fi durut. Se aşeză la birou, faţă în faţă cu Florio, şi deschise din nou casetofonul.

– Domnule Florio, repet solicitarea de a le permite fiicelor dumneavoastră să fie chestionate de doctoriţa Helen Brancepeth. V-aţi hotărît?

Era absolut convinsă că omul avea să refuze, aşa că fu surprinsă cînd acesta dădu din cap:

– Da. Sînt de acord.

– Vă mulţumesc, răspunse ea, fără a da nici un semn de triumf. Cînd ar putea fi disponibile? Joi după-amiază e prea devreme?

– Joi după-amiază ar fi acceptabil.

– Întrevederile trebuie să aibă loc acasă la domnul Florio, interveni energic Philippi. Insistă să fie şi el prezent. Şi eu, de asemenea. Totodată, am dori să aducem şi un psihiatru din partea noastră.

Bianchi se rezemă de spătar.

– Atunci nu va mai fi un interogatoriu, ci un simpozion. Cu tot respectul cuvenit, aş dori să cer ca doctoriţei Brancepeth să i se permită să discute cu fiicele dumneavoastră individual, între patru ochi, nu mai mult de patruzeci de minute cu fiecare. Întîlnirile pot avea loc la domiciliul dumneavoastră şi puteţi să fiţi în casă, dar nu în aceeaşi cameră. Vă dau cuvîntul meu că astfel va fi mult mai puţin traumatizant pentru fete decît la tot felul de întruniri colective.

Florio stătu pe gînduri. Pe Philippi îl mînca vizibil să-şi aducă şi el contribuţia de două parale, dar Florio nu-l consultă. După un timp, dădu din cap:

– Foarte bine. Le voi spune fetelor să se pregătească.

Bianchi zîmbi. Cele mai bune şi cele mai rele răspunsuri ale acelui om aveau toate legătură cu fiicele lui. *orice-ai făcut,* reflectă ea, *pentru ele ai făcut, nu?*

– Perfect, se ridică, întinzîndu-i mîna. La revedere şi vă mulţumesc.

Mîna lui i-o strînse pe a ei cu o forţă neaşteptată, aproape ca şi cum ar fi vrut să-i spună ceva, deşi Bianchi nu ştia ce anume. În timp ce se întorcea să plece, strînsoarea o lăsă cu furnicături de degete.

KATHMANDU

Mohan Singh veni s-o vadă a doua zi dimineaţă. Surorile îi luaseră deja tensiunea şi pulsul, dar repetă şi el examenele. Era ora micului dejun şi majoritatea vizitatorilor aduseseră sufertaşe cu mîncare pentru rude. Dinspre celelalte paturi pluteau mirosuri de asafetida, cumin şi coriandru.

– Nu vă e foame, doamnă doctor Carey? o întrebă el.

– Simt un fel de ghiorăit aici, zîmbi Rebecca.

– În Nepal, spuse Singh pe un ton de scuză, este obiceiul ca familiile pacienţilor să le aducă de mîncare.

Nu aveți pe nimeni care să vă aducă aiimente, cred...

– Nu.

– Noi avem doar un serviciu de aprovizionare foarte redus, teamă mi-e. Dacă v-ați transfera într-una din clinicile apusene, ați primi trei mese pe zi.

– Sînt mulțumită să rămîn aici.

– Dacă doriți, propuse el, aş putea aranja să vă prepare mîncarea cineva din afară. N-ar fi foarte scump. Desigur, vor fi specialități nepaleze.

– Sînteți foarte amabil. Da, mi-ar face plăcere.

– Vreo întrebare?

Nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva fusese deja infectată cu unul dintre microbii de hepatită care în Nepal erau endemici. La fel ca tuturor celorlalți, înainte de a veni în Nepal i se făcuse o injecție cu gamaglobulină, plus vaccinuri împotriva poliomielitei, holerei, tifosului şi febrei paratifoide. Dar acestea îi asigurau numai o protecție limitată şi oricare dintre procedurile medicale prin care trecuse în acel spital ar fi putut s-o contamineze.

– Da? o îndemnă el cu blîndețe.

– Sînt puțin îngrijorată din cauza hepatitei.

Medicul păru şocat.

– Nu în spitalul meu, spuse el ferm. Aici nu avem hepatită, doamnă doctor Carey. Toți angajații noştri sînt examinați cu regularitate, iar procedurile sînt de-o-se-*bit* de stricte. Vă rog să mă credeți.

Rebecca zîmbi, convinsă.

– Vă mulțumesc.

– *Eu* vă mulțumesc, se repezi el, vizibil jignit. Acum, mă duc să mă ocup de mîncare.

Şi ieşi grăbit.

Încercase să nu adopte atitudini îngîmfate, occidentale. Dar ştia că în Nepal nu existau mai mult de o mie de medici cu totul, şi nici cinci mii de paturi de spital. Era una dintre cele mai sărace țări din lume, bogată numai în munți, care atrăgeau oameni din toate zonele globului pentru a se aburca pe acea imensitate indiferentă, ca să atingă fața lui Dumnezeu. Sau să moară.

În timp ce pleca grăbit de la patul ei, Mohan Singh se gîndea la Rebecca. Era o curiozitate care-l intriga: nu doar colegă de breaslă, ci şi femeie. Şi nu numai femeie, ci o femeie de-a dreptul fascinantă.

Mohan Singh nu era un mare expert al frumuseții vestice – cel puțin, nu al genului hollywoodian, care favoriza ochii albaştri, părul blond şi pielea gălbuie, pe care el le găsea descurajant de artificiale.

Acea femeie însă avea părul negru şi ochii de un cenuşiu profund, blînd. Privea înăuntru-i şi-şi contempla propriul suflet, ceea ce era o calitate rară la occidentali. Avea o gură cu buze pline, nu doar ca formă şi generoase la zîmbet şi sărut, ci şi pline de emoție. O gură în formă de frunză, calmă şi totuşi aşteptînd să se desfăşoare cu simțire.

Avea treizeci de ani. Văzuse muşchii ascunşi sub pielea fină. Coapsele, spatele şi stomacul îi erau netede şi puternice. Şi mîinile-i erau puternice, cu degete îngustate şi unghii scurte, mîini pe care le recunoscuse imediat ca aparținînd unui medic. Erau mîini făurite pentru a însănătoşi, la fel ca ale lui.

Şi, în pofida forței sale, avea o gingăşie care făcea

simțurile unui bărbat să înoate, o arcuire a sînului şi a şoldului, o scobitură adîncă a ombilicului, o plinătate a sfîrcurilor închise la culoare.

Rebecca nu era sigură de ce nu profitase de oferta lui Barber cu transferul într-o clinică vestică. Poate că motivul avea cine ştie ce legătură cu Singh însuşi. Lucrurile spuse de el o mişcau. *Tratamente nepaleze pentru probleme nepaleze.* Avea sens pentru ea. Aşa că avea să rămînă acolo, pentru un timp, în orice caz.

În seara trecută, lumina nu se mai aprinsese înainte de a adormi, şi nu deschisese plicul adus de Barber. Acum întinse mîna şi îl desfăcu. Conținea un pachet de la farmacie, cu tylenol, pilule antidiareice, cremă dezinfectantă şi un şir întreg de alte medicamente potrivite pentru țările străine. Partea tatălui ei din coletul de îngrijire. De la mama sa vitregă primise două volume de psihologie popularizată în ediții de buzunar, despre cum să te simți mai bine decît bine. Nu exista nici o scrisoare. În ultima vreme, ea şi părinții ei rareori mai comunicau prin cuvinte. O sticlă de tylenol se preta mult mai puțin la controverse.

Împachetă la loc toate medicamentele de care nu avea nevoie. Unele dintre ele puteau să-i folosească doctorului Singh. Luă exemplarul din *Time* pe care i-l adusese Barber şi îl deschise, căutînd o ocupație.

Citi într-o doară cîteva pagini, fără s-o prea intereseze ştirile din săptămîna trecută. Iar apoi, văzu o față şi un titlu care-i activară inima în viteza a patra.

Rebecca încercă să se ridice în capul oaselor, devorînd din ochi primele propoziții ale scurtului articol.

Ochii îi săriră din nou la început, recitindu-le iar şi iar, ca şi cum n-ar fi putut merge mai departe. Simțea ceva strivindu-i pieptul, împiedicînd-o să respire.

– O, Doamne Dumnezeule, şopti ea. *O, Doamne Dumnezeule!*

SAN FRANCISCO

Doctorița Helen Brancepeth luă un pliculeț cu ceai de muşețel din coşulețul de sîrmă ca o colivie şi îl înmuie în apa fiartă din cana japoneză pictată.

– Găsesc interesant acest caz, le spuse ea celor doi detectivi. Domnul Florio îşi apără fiicele într-un stil agresiv. Lucru firesc, poate, dar nu prea util. A intrat în cameră după patruzeci de minute fix. Nici n-a vrut să audă de prelungirea întîlnirilor. Şi a pus din capul locului condiția de a nu se face nici o înregistrare audio sau video.

– Indiferent care este adevărul, nu vrea să-l aflăm, spuse Reagan.

– Poate că nu, încuviință doctorița Brancepeth, examinîndu-şi cu ochi critic ceaiul de muşețel. Spre deosebire de mulți dintre colegii ei, întotdeauna îi displăcuse titlul de „profesor", pe care îl considera mult prea abstract. Prefera să fie numită „doctor Helen". Nu era consilieră numai la Departamentul Pompierilor San Francisco şi la departamentul şerifului, ci condusese şi un presti-

gios program A.T.F, de portretizare a incendiatorilor, în urma focurilor pustiitoare care făcuseră ravagii prin sudul Californiei în ultimii ani. Dar adevăratul ei interes se îndrepta mai degrabă către copiii, adolescenții şi tinerii care declanşau de atîtea ori incendii, decît spre delictul propriu-zis. Iar cînd se apropia de aceşti pacienți, nu-i folosea la nimic să fie numită „profesor" Brancepeth. Dr. Helen era mult mai simplu.

Întîlnirea avea loc în cabinetul ei. Dr. Helen, o yoginâ vioaie de cincizeci şi cinci de ani, prefera fotoliile largi şi joase, gen sac-de-fasole, din catifea reiată maro, în locul scaunelor. Pe Bianchi n-o prea deranja, dar Reagan le găsea incomode şi cam înjositoare. Stătea tolănit stîngaci. Partenera lui se cuibărise o idee mai încîntată în propriul ei sac de fasole. Numai Dr. Helen părea relaxată, cînd se aşeză în poziția lotus, cu o lipsă de efort demnă de invidie.

– Deci, ați ajuns undeva în întrevederile cu fetele? întrebă Bianchi, plină de speranță. Auziseră zvonuri că întîlnirile fuseseră oarecum dramatice şi era curioasă să audă veştile.

Dr. Helen avu un mic zîmbet tainic, care îi ridică enorm moralul.

– Ei bine, ambele fete Florio sînt traumatizate de moartea mamei lor, le spuse ea. Ceea ce înseamnă că mi-a fost dificil să forțez ritmul. Şi trebuie să recunosc că nu mi-a prea făcut plăcere să le iscodesc. Dar am avut rezultate.

Îşi luă carnetul.

– Începem?

– Vă rog.

– Din capul locului, dați-mi voie să vă prezint opinia mea inițială despre cele două fete, dădu Dr. Helen o pagină. Am vorbit mai întîi cu Devon, apoi cu Therese. Între ele există o foarte vizibilă deosebire de afectivitate. Devon are cincisprezece ani şi este maturizată fizic aproape complet. Totuşi, se observă la ea ceva de fetiță, destul de înduioşător. Mi-a făcut impresia unei tinere extrem de echilibrate, deloc grăbită să crească. Se bucură de anii adolescenței, lucru nu tocmai comun, cum probabil sînteți de acord.

Al Reagan mormăi, cu gîndul la propriii lui copii adolescenți, care-i deveniseră aproape nişte străini.

– Mie-mi spuneți?

– Devon nu rîvneşte la o maturitate încă inaccesibilă. Se mulțumeşte să se afle acolo unde este. Ştie că vîrsta adultă aduce cu sine responsabilități şi chinuri şi nu se grăbeşte să ajungă acolo. E foarte stăpînă pe sine, mult mai mult decît sora ei. E cultivată, prietenoasă, deschisă. Am putut discuta aproape toate aspectele morții mamei sale. Şi-a dat toată silința să-mi răspundă la întrebări şi să vorbească despre cele întîmplate, dar din cînd în cînd o podideau lacrimile, împotriva propriei ei voințe.

După un moment, Dr. Helen continuă:

– Din multe puncte de vedere, Therese e opusul lui Devon. O imagine într-o oglindă întunecată, dacă vreți. Suferința ei e cu totul alta. Devon era îngrozită de moartea unei ființe iubite, dar nu-şi manifesta furia. Therese Florio reacționa cu revoltă sau înverşunare aproape la toate avansurile mele. Durerea ei are o ferocitate cu totul distinctă. Este aproape copleşită de mînie față de cele întîmplate.

– Mînie contra cui? întrebă Reagan.

– Ajung şi acolo. Therese e o fată deşteaptă, dar nu ştie să comunice. Pe copiii de acest gen eu îi consider „blocați". Dintr-un motiv sau altul, mijloacele normale de a se exprima li s-au blocat. Prin urmare, aleg alte mijloace, uneori mijloace foarte violente. Cu acest prilej, se vatămă pe ei înşişi şi pe ceilalți. Therese se exprimă atît de rău, iar furia ei se interpune atît de mult în calea comunicării, încît e greu de înțeles. Ambele fete au fost înfiate, după cum ştiți. Therese a fost adoptată prima, cînd era nou-născută. Mama ei era o adolescentă necăsătorită care nu dorea copilul, iar adopțiunea a fost intermediată de o agenție cu reputație. Devon e cu doi ani mai mare. A fost înfiată mai tîrziu, cînd Therese avea deja patru ani. Mama lui Devon era tot necăsătorită, dar o crescuse pe Devon pînă cînd a sucombat de cancer. O formă de leucemie. A murit cînd Devon avea aproape şase ani, iar în familie nu era nimeni dispus să aibă grijă de ea. Ocrotitoarea ei legală, o mătuşă, a dat-o pentru adopțiune, iar soții Florio au înfiat-o imediat. Astfel că o avem pe Devon, de şase ani, intrînd în familie cînd Therese are patru. Clar?

– Just, răspunse Bianchi.

– Devon, desigur, a ştiut dintotdeauna că e un copil adoptat. Păstrează amintiri clare despre mama ei adevărată. Therese s-a confruntat pentru prima oară cu problema cînd a apărut în familie Devon. Atunci, soții Florio au început să-i explice, cu cuvinte simple, că nu e copilul lor natural. Acesta a fost un şoc puternic pentru Therese. A trebuit să facă față întregii problematici a adopțiunii, acceptînd în acelaşi timp sosirea unei surori.

Şi nu a unei surori nou-născute, ci a unei fete mei mari şi mai dezvoltate, dominante. Este posibil ca Therese să fi suferit deja de ceea ce numim o dezordine de ataşament, un profund sentiment de respingere, care poate să înceapă chiar din perioada intrauterină. Copiii de acest gen cred că, dacă au fost dați o dată, pot fi dați din nou. Therese, la patru ani, prezenta cu siguranță o mulțime de semne. Arunca peste tot obiecte tăioase. Îşi petrecea nopțile umblînd prin casă şi chiar prin afara ei. Spărgea lucruri. Este un sistem care ştim că poate duce la formarea unor adulți extrem de violenți, incontrolabili. Pînă aici totu-i clar?

– Sigur, dădu din cap Bianchi.

Reagan nu se deranja să ia note. Părea să studieze colecția de măşti africane rînjite a doctoriței Helen.

– Revolta lui Therese avea ținte multiple. Era furioasă pe Barbara Florio de mult timp, probabil de cînd a sosit Devon. Iar acum, e mai furioasă ca oricînd. Consideră că mama ei şi-a atras singură moartea.

– A spus-o cu cuvintele astea? întrebă Reagan.

– E furioasă pe mama ei fiindcă dă vina pe abuzul de droguri şi alcool pentru ceea ce numeşte ea „accidentul". Spune că stilul de viață al mamei sale a omorît-o. De asemenea, susține că mama ei a fost violentă, intermitent, ani de zile.

– În ce sens, exact, violentă? vru să ştie Reagan.

– S-a referit la unele pedepse pe care le găsea exagerate, crude chiar. Afirmă că mama ei le bătea cu sălbăticie pe amîndouă, cînd era sub efectul drogurilor sau al alcoolului. Cu cureaua, cu pantofii, cu tot ce-i cădea în mînă. Am întrebat-o şi pe Devon, dar ea a spus

că mai mult lătra decît muşca şi că mama lor nu le-a agresat fizic niciodată, pe nici una dintre ele.

– Deci, cine minte?

– Poate nici una. Chestiunea asta a violenței e o spadă cu două tăişuri. Copiii violenți trebuie adesea să fie opriți prin violență. Începe să devină greu să-ți mai dai seama cine pe cine agresează. Scuzați-mă.

Dr. Helen se ridică de pe sacul ei de fasole pentru a-şi umple din nou cana japoneză, de la birou. Era atît de zveltă, încît abia dacă se observa în blugii *Levi's* şi cămaşa de bumbac, o femeie puțintică la trup ca o vrabie care părea să-şi ia zborul în orice moment. Reveni pe sacul ei de fasole.

– Okay, reluă ea. Therese este revoltată şi pe tatăl ei, deşi într-un alt sens. Parțial, pare să considere că absența tatălui a fost o cauză suplimentară a morții mamei. Cu alte cuvinte, mama ei încă ar mai fi în viață, dacă tatăl ar fi fost acolo pentru a preveni accidentul. În general, dă vina celei mai mari părți din conduita ei negativă pe plecarea tatălui de acasă. Therese preferă să creadă că delincvența ei datează de atunci, deşi există probe clare că dintotdeauna a fost dificilă. Afirmă că tatăl lor o preferă pe Devon, fiindcă Devon e o învingătoare, cultivată, care nu dă niciodată de necazuri. Şi recunoaşte că ea însăşi a fost foarte distructivă.

– Vreți să spuneți că se simte vinovată? întrebă Reagan.

– Cu siguranță, se simte vinovată de lucrurile pe care le-a făcut în trecut. Am vorbit despre focurile anterioare, mai ales despre cel cînd şi-a ars colecția de păpuşi. A devenit foarte agitată. Am întrebat-o direct de ce o făcuse şi a reacționat în cel mai interesant mod.

Dr. Helen îi învrednici cu zîmbetul ei misterios.

– Capul i s-a smucit pe spate, ca şi cum ar fi avut gîtul prins în şireang. A dat ochii peste cap pînă nu li s-a mai văzut decît albul. Şi-a încleştat strîns dinții. Tot trupul i-a intrat într-o stare de şoc rigid, cu brațele flexate şi degetele încovoiate.

Bianchi avu o străfulgerare obsedantă cu cadavrul carbonizat al Barbarei Florio.

– Cît timp a durat?

– Cam un minut, două.

– Înseamnă că Therese e bolnavă mintal?

– Are, cu siguranță, o dezordine, confirmă Dr. Helen. Gravitatea acesteia depinde de mulți factori. Obsesia lui Therese față de păpuşi este foarte interesantă. Copiii folosesc păpuşile din multe motive, mai ales pentru a îndeplini nişte roluri. Pentru mulți copii care se simt amenințați sau neputincioşi într-o lume pe care n-o pot controla, păpuşile devin actorii unui teatru metapsihic, o lume în care pot face lucrurile să se întîmple aşa cum vor ei. E posibil ca Therese să-şi fi ars colecția de păpuşi ca reacție față de despărțirea părinților.

– Ați spune că Therese Florio exprima o agresiune homicidă cînd a făcut asta? întrebă Reagan.

– Lăsați-mă să mai continui numai puțin, vă rog. Această criză a avut loc cam după treizeci de minute din timpul întrevederii, ceea ce însemna că nu-mi mai rămăseseră decît zece minute. Şi, cum am spus la început, nu mi-a făcut deloc plăcere să-i supun pe acei copii unor tensiuni inutile. Dar ştiam că aveam foarte puțin timp şi probabil tatăl n-ar fi acceptat o a doua întrevedere. Aşa

că, în acel timp, am abordat problema morții mamei sale. Therese a devenit din nou foarte agitată, plîngînd şi zbuciumîndu-se, dar fără a-şi mai pierde cunoştința. Întrebarea-cheie părea să se lege de păpuşa care a fost găsită în brațele cadavrului. Am întrebat-o direct dacă ştia cum ajunsese acolo păpuşa.

– Şi a avut un nou acces, corect? întrebă Reagan, cu chipul concentrat.

Dr. Helen zîmbi subțire, deloc mulțumită că i se furase efectul.

– Acest spasm a fost şi mai violent. Şi-a dat capul pe spate ca prima oară, cu ochii dați peste cap şi tendoanele gîtului încordate. Mîinile i s-au încovoiat ca nişte gheare şi tot trupul i s-a răsucit într-o parte, astfel că a alunecat de pe scaun pe podea.

Bianchi îşi imagină scena, simțindu-se mai afectată şi mai tristă ca oricînd.

– Şi-a revenit din criză, ca prima dată?

– A fost mai intensă şi mai lungă. Cînd a strîns din dinți, şi-a muşcat limba destul de rău. I-a curs mult sînge. N-am avut încotro decît să încerc s-o liniştesc, apoi l-am chemat pe tatăl ei. A intrat în cameră împreună cu Devon.

– Pariez că n-a mai putut de bucurie, spuse Reagan.

– S-a supărat foarte tare, confirmă Dr. Helen. Şi s-a speriat. El şi Devon au luat-o pe Therese în brațe şi au legănat-o, sărutînd-o şi murmurîndu-i cuvinte liniştitoare. Mi-a spus că avea asemenea accese de la moartea mamei sale. După un timp, Therese s-a relaxat şi a început să suspine, agățîndu-se de sora ei. Eu m-am pregătit să plec.

Dr. Helen îşi consultă cu atenție carnetul.

– Dar a avut loc un incident final, care m-a oprit. Therese a început să strige. O mare parte din ceea ce spunea era incoerent. Dar cîteva fraze au fost foarte clare. Una a fost următoarea: „Am crezut că pe urmă se trezea." A repetat-o de cel puțin trei ori.

– Iisuse, spuse încet Bianchi.

Psihiatra îşi citea însemnările.

– Şi a mai spus, de cîteva ori, „n-am vrut". Pe urmă, s-a smuls de lîngă sora ei şi şi-a apucat tatăl de brațe. Vorbea foarte repede, aproape țipînd. Spunea următoarele: „Credeam c-avea să se scoale. N-am vrut s-o omor." A repetat de mai multe ori aceste cuvinte, sub diverse forme.

Se lăsă o tăcere prelungită.

– Şi Florio ce-a făcut? întrebă într-un tîrziu Bianchi.

– Era foarte zguduit, răspunse Dr. Helen. S-a întors spre mine, făcînd multă paradă de furie, şi mi-a cerut să plec. Dar cred că-şi ascundea propria deznădejde.

– E posibil să se fi prefăcut? sugeră Reagan.

– Bineînțeles.

Bianchi întrebă încet:

– Doamnă doctor, ați spune că Therese şi-a recunoscut vinovăția?

Dr. Helen studie drojdiile subțiri ale ceaiului de muşețel.

– Da, aşa cred. Cum spuneam, aveam realmente nevoie de mult mai mult timp cu ambele fete. Cred că mi-ar fi de folos dacă le-am putea îndepărta pe amîndouă de tatăl lor pentru o săptămînă sau zece zile. Domnul Florio este un mare obstacol în calea comunicării.

că, în acel timp, am abordat problema morții mamei sale. Therese a devenit din nou foarte agitată, plîngînd şi zbuciumîndu-se, dar fără a-şi mai pierde cunoştința. Întrebarea-cheie părea să se lege de păpuşa care a fost găsită în brațele cadavrului. Am întrebat-o direct dacă ştia cum ajunsese acolo păpuşa.

– Şi a avut un nou acces, corect? întrebă Reagan, cu chipul concentrat.

Dr. Helen zîmbi subțire, deloc mulțumită că i se furase efectul.

– Acest spasm a fost şi mai violent. Şi-a dat capul pe spate ca prima oară, cu ochii dați peste cap şi tendoanele gîtului încordate. Mîinile i s-au încovoiat ca nişte gheare şi tot trupul i s-a răsucit într-o parte, astfel că a alunecat de pe scaun pe podea.

Bianchi îşi imaginä scena, simțindu-se mai afectată şi mai tristă ca oricînd.

– Şi-a revenit din criză, ca prima dată?

– A fost mai intensă şi mai lungă. Cînd a strîns din dinți, şi-a muşcat limba destul de rău. I-a curs mult sînge. N-am avut încotro decît să încerc s-o liniştesc, apoi l-am chemat pe tatăl ei. A intrat în cameră împreună cu Devon.

– Pariez că n-a mai putut de bucurie, spuse Reagan.

– S-a supărat foarte tare, confirmă Dr. Helen. Şi s-a speriat. El şi Devon au luat-o pe Therese în brațe şi au legănat-o, sărutînd-o şi murmurîndu-i cuvinte liniştitoare. Mi-a spus că avea asemenea accese de la moartea mamei sale. După un timp, Therese s-a relaxat şi a început să suspine, agățîndu-se de sora ei. Eu m-am pregătit să plec.

Dr. Helen îşi consultă cu atenție carnetul.

– Dar a avut loc un incident final, care m-a oprit. Therese a început să strige. O mare parte din ceea ce spunea era incoerent. Dar cîteva fraze au fost foarte clare. Una a fost următoarea: „Am crezut că pe urmă se trezea." A repetat-o de cel puțin trei ori.

– Iisuse, spuse încet Bianchi.

Psihiatra îşi citea însemnările.

– Şi a mai spus, de cîteva ori, „n-am vrut". Pe urmă, s-a smuls de lîngă sora ei şi şi-a apucat tatăl de brațe. Vorbea foarte repede, aproape țipînd. Spunea următoarele: „Credeam c-avea să se scoale. N-am vrut s-o omor." A repetat de mai multe ori aceste cuvinte, sub diverse forme.

Se lăsă o tăcere prelungită.

– Şi Florio ce-a făcut? întrebă într-un tîrziu Bianchi.

– Era foarte zguduit, răspunse Dr. Helen. S-a întors spre mine, făcînd multă paradă de furie, şi mi-a cerut să plec. Dar cred că-şi ascundea propria deznădejde.

– E posibil să se fi prefăcut? sugeră Reagan.

– Bineînțeles.

Bianchi întrebă încet:

– Doamnă doctor, ați spune că Therese şi-a recunoscut vinovăția?

Dr. Helen studie drojdiile subțiri ale ceaiului de muşețel.

– Da, aşa cred. Cum spuneam, aveam realmente nevoie de mult mai mult timp cu ambele fete. Cred că mi-ar fi de folos dacă le-am putea îndepărta pe amîndouă de tatăl lor pentru o săptămînă sau zece zile. Domnul Florio este un mare obstacol în calea comunicării.

Trebuie să le aducem într-un mediu liniştit şi doar să stau de vorbă cu ele. Să sondez destul de adînc pentru a ajunge la adevăr. E posibil?

– Am putea cere Serviciilor Sociale să intervină, spuse Bianchi. Cu siguranţă, se poate considera că fetele sînt într-un mare pericol.

– Trebuie să punem chestiunea asta pe roate, adăugă sumbru Reagan, să obţinem o decizie care să-l oblige pe Florio să predea fetele. Cu ceea ce avem pînă acum, nu cred că va fi vreo problemă.

Fără tragere de inimă, Bianchi dădu din cap a încuviinţare.

Peste o oră şi jumătate, cînd cei doi detectivi ajunseră înapoi la birou, îl găsiră pe Joshua Wong, unul dintre anchetatorii de la departamentul şerifului, aşteptîndu-i.

– E clar că Florio v-a servit o grămadă de gogoşi, spuse el, fără nici un preambul.

– Cum adică? întrebă Reagan.

– Practic fiecare declaraţie de pe banda aia e o minciună, continuă Wong. Michael Florio şi nevastă-sa aveau o relaţie de adversitate, care a degenerat în violenţă de mai multe ori. Se luptau cu înverşunare pentru fete. Apropo, ştiaţi că amîndouă au fost adoptate?

– Da, spuse Carla Bianchi. Zi mai departe.

Wong începuse să-şi desfacă degetele din pumnul strîns, numărînd toate minciunile pe care le spusese Michael Florio. Trecu la al doilea deget:

– Florio s-a comportat violent cu cel puţin unul dintre prietenii nevesti-si, după ce s-au despărţit: Un preot catolic, numit Părintele Timothy Dean.

– Un *preot?*

– Părintele Dean a depus anul trecut o reclamaţie contra lui Florio, încercînd să obţină un ordin de reţinere care să-i interzică lui Florio să se mai apropie de el. Îl acuza pe Florio că-l ameninţase.

– Cu arma?

– Ameninţase că avea să-i frîngă spatele pe genunchi.

– Continuă.

– Doamna Florio plănuia să facă o donaţie foarte mare bisericii, prin intermediul lui Dean. Dean afirmă că Florio încerca să-l alunge, speriindu-l. Florio a spus, în cabinetul judecătorului, că nu-i păsa ce anume dădea soţia lui.

– Doamna Florio a depus mărturie?

– Nu, răspunse Wong. Florio a dat o declaraţie, acceptînd de bunăvoie să nu se mai apropie de Părintele Dean. Judecătorul s-a mulţumit cu atît. A decretat că pe Dean nu-l păştea nici un pericol din partea lui Florio. Dar Florio, în orice caz, nu avea nici un control asupra a ceea ce dădea soţia lui. Doamna Florio se pregătea să înainteze divorţ, în ultimele luni dinaintea morţii. Avocatul ei e pregătit să discute unele detalii, dar nu pe toate. Din punct de vedere financiar, Florio era un zero în căsnicie. Practic totul îi aparţinea soţiei lui, fie pentru că fusese al ei încă dinainte de căsătorie, fie prin contract prenupţial.

Wong zîmbi cinic:

– Contractul prenupţial arată ca *Webster's Encyclopedia,* apropo. Toate proprietăţile erau ale ei, toate investiţiile, vehiculele, iahtul, zi-i pe nume. Pînă şi sediul

firmei lui era pe numele ei, fiindcă banii ei îl ajutaseră să-şi întemeieze compania. Florio nu s-ar fi ales cu nimic. Zero. Ar fi fost curățat. În pofida faptului că firma lui pare să aibă foarte mult succes.

– Ce ți-am spus eu? se împăună Reagan spre Bianchi.

– Şi fiți atenți aici, mai desfăcu Wong un deget. Drogul ăla pe care l-au găsit în victimă... Relaxantul muscular.

– Mda?

– Nu i-a fost recomandat niciodată doamnei Florio. Dar Florio consultă un medic sportiv de la clubul lui, un om numit Ian MacIver. Doctorul MacIver spune că i-a prescris un tratament cu substanța lui Florio, acum două luni, după un accident sportiv. Am verificat: Florio a ridicat rețeta de la farmacistul lui, cincizeci de tablete. Mai mult decît suficient ca să justifice nivelul din organismul decedatei.

Bianchi şi Reagan se uitară unul la altul.

– Măi să fiu al dracului, spuse Reagan.

– Da, dădu Bianchi din cap. Dar nu are decît să spună că a luat tot tratamentul. Punct.

– Ei, dar aici e-aici, interveni iarăşi Wong, încîntat. Conform lui MacIver, Florio detestă să ia medicamente. Are un soi de fetişism față de ele. MacIver l-a întrebat clar pe Florio: „Dacă-ți prescriu astea, le iei?" iar Florio a răspuns că da. Aşa că a scris rețeta şi i-a dat-o. Florio a spus că avea să le ia. Dar MacIver îşi aminteşte că fusese sceptic.

– Florio e un fost toxicoman, aminti Reagan. N-ar lua cu uşurință droguri psiho-active.

– Nu pot suferi situațiile astea, adăugă Bianchi. Nu fac multe parale în fața juraților, iar avocaților le dau apă la moară.

Reagan, însă, rînjea ca un cîine de vînătoare.

– Ar fi ținut pastilele în apartamentul lui, nu? Deci, trebuie să aflăm dacă le mai are. Dacă nu le are, probabil le-a pisat în brandy-ul nevesti-si dinainte de culcare.

Se întoarse spre Bianchi, cu chipul său acru triumfător.

– Acum ce zici? Tot mai crezi că mica Therese a făcut-o? Se pare că tăticul a fost bau-bau tot timpul, nu?

– Poate, oftă Bianchi. Cu asta, eu încă mai am probleme.

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu? Ce fel de iluzii îți faci în legătură cu tipul ăsta?

Bianchi căzu pe gînduri:

– Ei, pe de o parte, felul în care şi-a scos copiii din focul ăla a fost destul de eroic, Al. Dacă ținea la fete destul de mult ca să-şi rişte viața salvîndu-le, le-ar fi pus din capul locului într-un asemenea pericol? Iar dacă i-a dat supradoza, ar fi putut-o lăsa să moară în somn, să se înece cu propria vomă, orice. Acum, nici măcar n-am mai fi avut ce ancheta. Să dai foc unei case e un mod smintit de a omorî pe cineva.

– Incendierea e o armă favorită, Caria. Ştii bine. E singura crimă care-şi distruge singură dovezile. Şi e un cronometraj foarte drăguț că a sosit tocmai la timp ca să-şi salveze fetele, dar nu şi nevasta. Meşterise alarma aia în aşa fel, încît el să afle primul dacă avea loc o spargere sau un incendiu. De unde ştim că nu l-a chemat cu cinşpe minute înainte de a chema pompierii? De

unde ştim că n-a plănuit totul ca pe o misiune militară? A fost soldat, sabotor.

Caria Bianchi dădu încet din cap:

– Trebuie să reperăm motivul, Al. Decamdată nu avem decît un labirint de rele intenţii.

– Punem noi mîna pe el, jură Reagan. O să punem mîna pe el.

– Cînd îl interogaţi din nou? întrebă Wong.

– Poimîine, răspunse vesel Reagan. Parchetul a eliberat ieri cadavrul. Mîine are loc înmormîntarea. A doua zi, ne vedem cu el.

KATHMANDU

– Nu există nici un mod posibil de a accelera tratamentul, spuse ferm doctorul Mohan Singh. Gipsul trebuie să rămînă pe picior. Eşti medic, o ştii la fel de bine ca mine. Cît despre a face călătoria înapoi în America în starea asta, nici nu intră în discuţie. Ţi-ai putea distruge genunchiul şi vei fi obligată să mergi cu baston toată viaţa.

Mohan Singh îşi cizelase engleza în conversaţiile cu Rebecca şi era mîndru de fluenţa cu care o vorbea. Îşi spuneau deja pe numele mic şi simţeau că se împrieteneau. Actuala ei agitaţie îl tulbura.

– Care Dumnezeu e problema? Nu mai ai încredere în tratament?

– Nu e asta.

– Atunci, de ce eşti atît de nerăbdătoare să ajungi înapoi în America?

Rebecca tăcu un moment.

– Mohan, acum treisprezece ani am născut o fetiţă. Aveam doar şaptesprezece ani. Am considerat că nu puteam s-o cresc, aşa că am dat-o pentru adopţiune. Acum, i s-a întîmplat ceva îngrozitor şi trebuie să mă duc la ea.

Singh oftă:

– Ai fost căsătorită?

– Nu. M-am măritat mai tîrziu. Nu cu tatăl copilului meu; m-am căsătorit cu alt bărbat, un chirurg, şi n-a durat mult. Dar, cînd am născut, nu eram nici măcar adultă.

– Şi ce i s-a întîmplat fetiţei?

– Mama ei adoptivă a murit. Într-un incendiu.

Ochii migdalaţi ai lui Singh deveniră gravi.

– Mare nenorocire.

– Este oribil. Mai rău decît îţi poţi imagina, ridică Rebecca exemplarul din *Time*, arătîndu-i-l. Au mai fost şi alte incendii.

Mîna îi tremura şi vorbea cu voce nesigură.

– Incendii grave. Tabloidele spun că fiica mea e piromană. Spun că şi-a omorît mama.

Nu mai putea vorbi, i se contractase prea tare gîtlejul.

Singh luă revista şi citi încet articolul. Cînd termină, îşi scoase ochelarii şi o privi sumbru.

– Ce vrei să faci?

– Trebuie să mă duc la ea.

– Dar ce-ai putea să rezolvi?

– Pot s-o consolez.

În pofida autocontrolului, ochii ei cenuşii înotau în lacrimi.

– Crezi că ți-o vor da înapoi?

– Nu, nu cred asta. Cred numai că are nevoie de mine, *acum*. Nu are mamă şi o vor crucifica.

Singh avea inima grea. Sperase ca Rebecca să rămînă în Kathmandu, măcar pentru o parte din fizioterapie. Nădăjduia ca înțelegerea lui față de ea, oricît o limita eticheta dintre medic şi pacient, putea să devină mai mare şi mai profundă. Acum, se temea că toate visurile i se spulberau. Ştia că n-avea să fie nici o convalescență în Nepal, nici o idilă tandră în timpul toamnei. Rebecca avea să alerge înapoi acasă, fie şi-n cîrje la nevoie, de cum i se scotea gipsul.

– Sosirea ta în actuala conjunctură ar putea face mai mult rău decît bine.

– S-ar putea. Dar cred că o pot ajuta.

– Fata ştie cine eşti?

– Nu ştiu, răspunse Rebecca. Mă îndoiesc. S-au făcut aranjamente pentru a mă elimina din combinație. Sînt împiedicată pe cale legală să mă apropii măcar de ea, fără permisiunea părinților adoptivi.

– În acest caz, cum o vei aborda?

– Nu ştiu. Am să văd eu.

– Şi dacă fata *este* responsabilă pentru această crimă teribilă? o întrebă el. Te vei duce la ea ca să poți prelua asupra ta o parte din vinovăție?

Rebecca se înverşună la față, într-un mod cum n-o mai văzuse niciodată.

– Vinovăție? repetă ea, cu asprime. Mohan, dacă o

fată de treisprezece ani face aşa ceva, înseamnă că a fost traumatizată sistematic, ani de zile. Nu din cauza vreunei *tare* înnăscute, genetice.

Singh mişcă din cap într-un mod care putea însemna fie încuviințare, fie dezacord.

– Susții că s-ar putea ca fiica ta să fi fost maltratată într-un fel sau altul. Dar dacă aceşti domnul şi doamna Florio doreau atît de mult copii, încît să adopte, putem presupune că au fost nişte părinți buni.

Rebecca ridică uşor din umeri.

– Poate doreau copii din motive mai obscure. Anormale.

Medicul căzu pe gînduri.

– Te-a pus familia ta s-o dai la adopțiuni?

– Nu. Decizia a fost numai a mea. O luasem încă dinainte de a se fi născut, cu mult timp. Voiam să ajung doctoriță. Aveam ambiții pentru viața mea. Nu voiam să-mi fie zădărnicite.

– Şi tatăl copilului?

– Era de aceeaşi părere.

– L-ai iubit?

– O, da. Ryan e un om minunat. A fost foarte nefericit de hotărîrea pe care o luasem. Amîndoi am fost. Dar ceea ce se întîmplase era un accident, din toate punctele de vedere. Nu dorea mai mult decît mine să se căsătorească. Nu atunci. Era chiar mai ambițios decît mine. Cînd am rămas însărcinată, amîndoi am ştiut că nici unul dintre noi nu-şi dorea căsătoria sau copii pentru mult, mult timp de-atunci încolo. Hotărîrea de a da copilul la adopțiuni a fost comună.

– Te mai vezi cu el?

Rebecca tăcu o clipă.

– Nu l-am mai văzut de ani de zile. S-a specializat în pediatrie. Acum cîțiva ani, s-a căsătorit, cam prin aceeaşi perioadă cu mine. Nu ştiu dacă au copii.

– A ales acelaşi domeniu ca tine?

Zîmbi cu amărăciune.

– Poate că şi mintea lui funcționa la fel ca a mea. Cine ştie?

– Nu crezi că ar trebui să vorbeşti cu el? o întrebă Singh, delicat.

– Cu Ryan?

– Este tatăl fetiței. Şi spui că l-ai iubit cîndva.

Rebecca nu răspunse, clătinînd doar din cap. Ryan îi scrisese, o scrisoare lungă şi pasională, cu cîțiva ani în urmă. Se căsătorise, apoi divorțase, iar acum lucra într-un spital de copii din Monterey, Mexic. Dorise s-o revadă. Citise printre rîndurile scrisorii profunzimea continuă a sentimentelor lui față de ea. Vorbise despre greşelile cumplite pe care le făcuseră, despre nevoia de a vindeca rănile trecutului.

Dar scrisoarea sosise efectiv în ajunul propriei ei căsătorii cu Malcolm Burns. Îi răspunsese în termeni neutri, nedorind să revină pe acel teritoriu dureros. Dorise să-i transmită mesajul că încerca să găsească fericirea şi să-şi refacă viața, cu un alt bărbat. Ştia că reuşise să-i comunice acest mesaj. De-atunci, nu mai primise nici o veste de la el.

Singh o studia. Acum avea ochii limpezi; nu era nici sentimentală, nici cuprinsă de autocompasiune.

– I-ai cunoscut pe părinții adoptivi, aceşti domnul şi doamna Florio? o întrebă el.

– Numai pe ea am cunoscut-o.

– Pe soț nu?

– Nu.

– Deci, nu ştiai aproape nimic despre ei?

– Oamenii de la agenție îi verificaseră cu multă atenție. Au garantat pentru soții Florio. Era o agenție reputabilă. Ryan şi cu mine am căutat mult pînă să găsim una în care puteam avea cu adevărat încredere.

– Şi nu ți-ai mai văzut copilul niciodată?

– Nu.

– Aşa ceva ar fi anormal, în societatea noastră. Noi sîntem deschişi în legătură cu asemenea lucruri. În Nepal sînt mulți, mulți copii adoptați. Copiilor ăstora li se spune întotdeauna cine sînt părinții lor biologici. În majoritatea cazurilor, îi văd zilnic şi ştiu totul despre ei.

Rebecca se strîmbă uşor.

– E foarte lăudabil, Mohan. Societatea noastră e puțin mai altfel. Noi acoperim totul cu un voal. Se numeşte confidențialitate.

Singh era dezgustat vizibil.

– La ce foloseşte? Nu e nimic ruşinos în asemenea lucruri.

– Pentru noi, este. În plus, asta s-a întîmplat acum treisprezece ani, iar confidențialitatea era la ordinea zilei. Agenția a luat măsuri pentru ca lui Ryan sau mie să ne fie greu să reapărem în viața copilului. Am semnat un document care stabilea că nu urma să avem niciodată acces la fetiță. De asemenea, am acceptat să nu ne apropiem niciodată de ea fără aprobare prealabilă. N-au vrut nici măcar să ştim cine erau noii părinți, dar am insistat s-o cunosc pe mamă. Voiam să ştiu la cine se

ducea Therese. Actele de naştere iniţiale au fost sigilate. Nu se pot deschide decît prin ordin judecătoresc. S-au întocmit noi documente, atestînd că fiica noastră se născuse în familia Florio. Şi s-au făcut nenumărate alte lucruri, pentru a tăia calea de întoarcere.

– Ai consultat un avocat în perioada aceea?

– N-a menţionat-o nimeni, răspunse ea sec. În esenţă, Ryan şi cu mine ne-am consultat reciproc. Ceea ce însemna că am plîns mult. Accentul era pus pe perechea adoptivă. Cei de la agenţie îi numeau mereu *clienţii* lor. Ryan şi cu mine nu eram clienţi. Nu eram decît un mijloc de producţie, iar copilul nostru era produsul.

– A fost foarte distructiv.

Pagerul lui Singh piuia insistent. În mod normal, era foarte mîndru de acel aparat, dar acum îl închise nervos, în timp ce se ridica.

– Vorbim mai tîrziu.

Îndreptă degetul spre ea, sever:

– Nu te ridici, Rebecca. Genunchiul nu ar suporta efortul. Posedă-ţi sufletul în pace.

Îl privi plecînd, cu mintea încă prinsă în trecut. Cînd ea şi Ryan o dăduseră, Therese avea opt zile.

Ceea ce Rebecca nu ştia era că ea şi Ryan semnaseră cedarea unor drepturi pe care ar fi trebuit să le păstreze. Se condamnaseră la un limbaj emoţional, presupunînd că aveau să-şi uite copilul, cînd de fapt aveau să fie bîntuiţi de amintirea acelui copil pentru tot restul vieţii.

Dacă ar fi insistat să aibă un oarecare acces la copil, ar fi fost incomparabil mai bine pentru toţi. În schimb, Rebecca îngropase o bombă în propria ei inimă şi încă

una în inima fetiţei. Oare acea bombă explodase, în sfîrşit, la San Francisco? Nu putuse mărturisi această teamă îngrozitoare, nici măcar bunului Mohan Singh.

Ani de zile îşi văzuse copilul în vise. În visele acelea, fetiţa ţipa la ea cu furie şi durere, acuzînd-o pe Rebecca de a-i fi furat identitatea. Suferinţa era insuportabilă.

Rebecca urmase facultatea de pediatrie. Amplele ei lecturi îi indicau că fetiţa avea mari şanse să afle adevărul, chiar dacă părinţii adoptivi îl ţineau secret, şi că o asemenea descoperire putea fi foarte distructivă. Putea produce, cel puţin, o întrebare nerezolvată care avea s-o bîntuie toată viaţa. În cel mai rău caz, se putea confrunta cu un haos emoţional şi o goliciune care o puteau împinge la un act disperat. Oare asta se întîmplase în San Francisco?

Dintr-o dată, simţi cu mare putere dorinţa de a vorbi cu Ryan. Voia sinceritatea lui, sensibilitatea, generozitatea lui. Dar Ryan se afla la cîteva oceane distanţă în spaţiu şi timp. Îşi aparţinuseră unul altuia cîndva, dar de-atunci deveniseră proprietatea prea multor succesori.

Epuizată de emoţii, închise ochii şi lăsă somnul să se apropie.

Masa de după-amiază a Rebeccăi sosi în două farfurii, prima conţinînd un curry vegetarian destul de slab, cealaltă o tocană de ciuperci cu pălărie neagră, aromată picant cu asafetida. Ambele, deşi Rebecca nu ştia, proveneau de la Mohan Singh de-acasă, unde fuseseră preparate de rudele lui pentru biata americancă singură, fără o familie care să-i poarte de grijă. Fu indiferentă faţă de mîncare şi faţă de eforturile făcute la pregătirea

acesteia. Era prea obsedată de gîndurile ei. Luă cîteva îmbucături din fiecare porție, apoi luă pîinea de chapatti.

După ce-şi mai potoli puțin foamea, împinse tava la o parte. Mişcarea îi încordă piciorul şi un junghi feroce de durere o străpunse prin genunchi.

Rebecca se gîndise la Barbara Florio. N-o simpatizase prea mult pe Barbara. Agenția dorise să ascundă identitatea părinților adoptivi cît mai mult posibil. Rebecca ştia că încercau să taie orice cale pe unde ar fi putut, ulterior, nepoftită sau nedorită, să se înapoieze la Therese. Dar Rebecca insistase net să o cunoască pe mamă, cel puțin, amenințînd că altminteri nu mai încheiau nici un acord. Şi, astfel, cu oarecare strîngere de inimă, se aranjaseră două întîlniri.

În timpul scurtelor lor contacte, Barbara Florio se străduise s-o impresioneze pe Rebecca în legătură cu viața minunată care-l aştepta pe copilul ce urma să se nască. Era vorba de avere şi privilegii. Barbara Florio presupusese, în mod firesc, după părerea Rebeccăi, că mama adolescentă provenea dintr-un mediu de o sărăcie lucie. Nu-i trecuse prin minte că Rebecca putea aparține unei lumi cu bani şi prestigiu.

Cu ocazia celei de-a doua întîlniri, Barbara Florio începuse să-i ofere bani, propunînd să-i achite toate notele de plată, „şi cu ceva bani de buzunar pentru tine, dragă". Rebecca, mîndră şi lezată, întrerupsese în acel moment convorbirea şi nu mai ceruse s-o întîlnească. Deşi înțelesese că întregul catalog de posesiuni fusese destinat s-o încurajeze, nu s-o ademenească în mod vulgar, era jignită de materialismul cras pe care-l manifestase femeia. Aproape să se răzgîndise cu privire la soții Florio.

Abia mai tîrziu îi trecuse prin minte că Barbara Florio dorise cu disperare să se prezinte pe sine într-o lumină favorabilă, dar nu ştiuse cum să procedeze. Oamenii de la agenție îi vorbiseră despre nesfîrşitele tratamente ale doamnei Florio pentru a putea naşte un copil şi despre dorința ei deznădăjduită de a fi mamă.

Iar acum murise, oribil, arsă de vie.

Era cea mai îngrozitoare moarte din toate. Cea mai înspăimîntătoare, cea mai dureroasă. Era o viziune care o îngrețoşa şi o bîntuia. Evident, presa se desfăta cu sugestia că Therese Florio, o fată de treisprezece ani cu tulburări care dădea foc lucrurilor ca să se distreze, declanşase incendiul soldat cu moartea mamei sale adoptive. Faptul că o asemenea ipoteză îi putea fascina pe unii oameni o scîrbea pe Rebecca, dar era limpede că aşa se întîmpla cu mulți.

Închise ochii, torturată de acea viziune infernală. Flăcări reflectate în ochii unui copil. Degetele unui copil, aprinzînd un chibrit. Un urlet de copil.

SAN FRANCISCO

Mormîntul Barbarei Florio, acoperit discret cu o pînză verde, se afla într-un loc magnific, pe unul dintre cele mai înalte promontorii din cimitir. Avea vedere panoramică peste oraş şi golfurile din spate. În lumina soarelui de dimineață, turnurile Podului Golden Gate străluceau

viu. În ziua aceea, însă, nu era o poartă de aur, ci o poartă de nori. Un vînt puternic dinspre nord-est biciuise marea pînă cînd de pe fundul adînc al oceanului se înălțaseră mase de apă glacială. Curentul rece, care-i alungase dîrdîind pe plajă pe cei ce se scăldau, redusese şi temperatura atmosferei calde a Pacificului, condensînd-o într-o ceață deasă şi lăptoasă, care acum se rostogolea constant spre continent, inundînd văile.

Cortegiul sosea. Bianchi şi Reagan, care ajunseseră mai devreme, priveau limuzinele negre ce lunecau în susul colinei. Reagan trase un ultim fum din *Camel* şi aruncă țigara, încheindu-şi sacoul.

– Începe, spuse el.

O procesiune răzleață ieşi din limuzine, pornind spre locul de veci. Una sau două dintre femeile mai vîrstnice îşi țineau deja batistele la față, fiind clar că plînseseră în timpul slujbei. O fetiță de cinci, şase ani, rămasă singură, se zbenguia în spate, pînă cînd o rudă sau o bonă se grăbi s-o ia de mînă.

Noii-sosiți îi ignorau ostentativ pe ofițerii de poliție, recunoscîndu-i dintr-o privire şi nedorind să li se amintească de modul oribil şi neelegant în care Barbara Florio trecuse în lumea celor drepți.

– Vin şi trupele, observă Reagan.

Sosise un *Saturn* roşu-închis. Coborîră Louise Steiglitz şi David Kendall, urmați de Leonard Moore, şeful dispozitivului de incendieri. Bianchi şi Reagan le ieşiră în întîmpinare. Îşi strînseră discret mîinile.

Moore privea în jur.

– Ei, ei. A venit aici toată lumea bună din oraş. O adevărată înmormîntare din înalta societate.

– Ai vorbit cu Florio în dimineața asta? îl întrebă Reagan.

– Încă nu. Mîine avem o întîlnire. Cerem un ordin judecătoresc ca să le luăm pe ambele fete în custodie, pentru interogatoriu. Judecătorul va cere un raport psihiatric interimar. Dacă Therese face iar figura, nu mai e nici un risc ca judecătorul să refuze. Atunci, le vom putea duce pe ambele fete într-un refugiu, unde Brancepeth le poate scormoni cît de mult şi de adînc are chef.

– Excelent. Unde-s fetele?

– Locuiesc cu tatăl lor, în apartamentul lui. Medicul de familie le-a prescris nişte sedative săptămîna trecută, fiindcă amîndouă dorm prost. Azi-noapte au stat în casa din Pacific Heights.

– Unde-a murit mama lor? O fi fost o idee bună?

– Se pare că aşa au vrut ele.

Spațiul din jurul mormîntului se umpluse şi se auzea un murmur de conversații în surdină. Veniseră peste o sută de oameni să-şi ia rămas bun de la Barbara Florio.

Dricul parcase sub ramurile întinse ale unui cedru uriaş. Ofițerii de poliție tăcură, privind cum sicriul era ridicat din maşină şi dus la mormînt, cu un tînăr preot catolic în frunte. Michael Florio nu se zărea nicăieri. Bianchi simțea palpitații nervoase în stomac.

– Unde-i Florio? întrebă ea. Nu-l văd.

– Nici eu, spuse Reagan. Poate o fi undeva în spate.

Căută prin mulțimea în doliu, dar nu văzu silueta înaltă a lui Michael Florio. Şi nici pe fete. Aruncă o privire spre Reagan. Un moment, ochii li se întîlniră.

Apoi, Bianchi porni grăbită în jurul locului de veci, croindu-şi drum printre participanți, spre preot. Ajunse la

el înainte ca acesta să fi sosit lîngă mormînt şi-i atinse mîneca.

– Părinte, spuse ea încet, Michael Florio şi fiicele lui încă n-au venit.

Preotul ridică privirea, mai mult şocat decît înfuriat de întrerupere.

– Cine sînteţi dumneavoastră?

Bianchi îi arătă insigna:

– Detectiv Caria Bianchi. Sînt însărcinată cu cazul doamnei Florio.

– Atunci ar trebui să ştiţi că domnul Florio şi fetele nu participă la înmormîntare. Acum, vă rog...

– De ce nu vin?

Preotul îşi răsfoi agitat cartea de rugăciuni.

– *Vă rog.* Trebuie să încep slujba peste cîteva clipe.

– De ce nu participă? repetă ea.

Obrajii netezi ai preotului se înroşiră.

– N-au vrut să vină.

– La slujbă au asistat?

Preotul clătină din cap, aproape mut de furie. Glasul îi era înecat.

– Nu au dorit.

– Cînd v-au spus că nu vin?

– Aseară. Acum, vreţi vă rog să mă lăsaţi să continui slujba...

– Aseară la ce oră?

– Pe la zece. Zău aşa, trebuie să insist. Nu aveţi nici un drept.

– Scuzaţi-mă, mai spuse ea şi se îndepărtă repede.

Preotul se opri lîngă mormîntul acoperit, cu cartea de rugăciuni deschisă. Se lăsă tăcerea.

Dregîndu-şi vocea, preotul începu slujba, cu glas ascuţit, însoţit de amin-urile murmurate de participanţi. Ochi curioşi o urmăreau pe Bianchi, peste umerii în negru şi pe sub voalurile de doliu, în timp ce trecea.

Cu o expresie cruntă, reveni spre grupul ofiţerilor de poliţie.

– Nu-i aici, spuse ea scurt. Şi nici Therese sau Devon. I-a telefonat preotului aseară la zece ca să-i spună că nu vine. Ai vorbit cu el azi-dimineaţă, nu-i aşa, Al?

– La telefon. L-am sunat ca să mă interesez de programul funeraliilor. N-a spus că nu vine.

– L-ai sunat la telefonul celular? întrebă Bianchi.

Urmă un moment de tăcere.

– Mai sună-l o dată, ordonă Moore.

Reagan scoase un telefon din buzunar şi formă numărul. Ochii multor oameni din congregaţie stăteau îndreptaţi spre ei, cu indignare sau interes, iar răspunsurile la slujbă începuseră să şovăie. Reagan încercă la mai multe numere, bombănind de fiecare dată cîteva cuvinte, apoi clătină din cap:

– Nu răspunde la nici unul. I-am cerut lui Wong să verifice acasă.

Preotul ridicase un vas plin cu apă sfinţită. Acum intona în latină, lucru care ar fi trebuit neîndoielnic să aibă un efect solemn, dacă nu intervenea diversiunea celor cinci ofiţeri de poliţie. Astfel stînd lucrurile, glasul continuă să-i tremure şi vorbi fără însufleţire.

Ceremonia era aproape gata. Dangătul îndepărtat al unei cabine de funicular ajungea pînă la ei prin aerul neclintit. Undeva, o maşină de tuns iarba începu să bîzîie, frezînd alte pogoane de gazon smaraldin. Ceaţa

continua să se rostogolească dinspre Pacific. Înghiţise aproape complet Golden Gate Bridge. Numai vîrfurile turnurilor mai ieşeau din marea lăptoasă de aburi.

Sicriul începu să coboare în groapă. Preotul, pronunţînd frazele finale în latină, stropi cu apă sfinţită capacul de bronz.

Ţîrîitul telefonului celular sfredeli văzduhul ca un burghiu. Reagan scoase grăbit aparatul din buzunar şi vorbi scurt. Se întoarse spre ceilalţi:

– Wong spune că Florio a plecat. Şi fetele. Nu sînt în casă.

– Maşina lui e acolo.

– Este încă parcată în faţă. Au plecat în timpul nopţii. Trebuie să le fi luat pe Devon şi Therese cu el.

– Intrăm în panică acum sau mai tîrziu? întrebă ironic Caria Bianchi.

– Cum a trecut de poliţişti? întrebă furios Reagan. Ai putea emite un A.P.B. chiar acum.

– Hai să mergem şi să aruncăm o privire prin casă, înainte de a ne pripi, propuse Moore.

Coşciugul Barbarei Florio fusese coborît în locul de odihnă veşnică şi un bătrîn cu costum englezesc şi expresie sumbră se apropie să arunce o mînă de pămînt.

Leonard Moore îşi făcu cruce, apoi smuci din cap spre ceilalţi:

– Să mergem.

Aripa arsă a casei fusese închisă cu o prelată şi se vedea clar că muncitorii începuseră deja reparaţiile. Era o casă atît de mare, încît o parte din ea putea să ardă pînă-n temelii, lăsînd destul loc ca viaţa să continue. O

servitoare le deschide uşa din faţă şi-i conduse într-o cameră de primire.

În centrul încăperii fusese întinsă o masă prelungă, cu un sortiment întreg de răcoritoare rafinate pentru participanţii la înmormîntare, cu carafe de sherry din sticlă faţetată şi un aranjament de crini crem. Arăta minunat, dar, dacă miroseai, încă mai puteai simţi fumul.

Servitoarea şefă, doamna de Castro, fusese la înmormîntare şi era limpede că se grăbise spre casă cu aceeaşi viteză ca şi poliţia, în scopul de a primi îndoliata adunare. Îi întîmpină pe ofiţerii de poliţie cu un amestec de sfidare şi mîndrie. Avea pleoapele umflate de plîns, dar pe faţă nu i se citea nici o expresie. Era îmbrăcată într-un negru impenetrabil.

O servitoare, tot cu înfăţişare sud-americană şi cu pleoapele la fel de grele după plîns, stătea mai în spate cu braţele încrucişate strîns, purtînd un şorţ apretat pînă la duritatea unei armuri. În fundal, un bărbat care era fără-ndoială grădinar şi om la toate aştepta în caz că era nevoie de el.

– La ce oră au plecat? o întrebă Leonard Moore pe doamna de Castro.

– Nu pot fi sigură. Eu m-am dus în camera mea la opt şi jumătate şi m-am uitat la televizor pînă am adormit. Trebuie să fi fost pe la vreo zece şi jumătate. La şapte, cînd m-am sculat, plecaseră.

– N-aţi auzit nici o mişcare?

– Pusesem televizorul tare, replică ea. Şi sînt puţin cam surdă de-o ureche.

– Domnul Florio nu v-a menţionat că nu plănuia să participe la funeraliile soţiei sale?

– Nu.

– Ştiţi dacă şi-au împachetat ceva?

– Domnul Florio a adus o valiză, cînd a venit de la apartamentul lui. Doar una mică. Probabil a luat-o cu el cînd a plecat.

– Dar Devon şi Therese?

În ochii ei negri se zări o licărire.

– N-am avut timp să mă ocup de lucrurile lor. Nu pot şti.

– Am putea să ne uităm acum?

– Aveţi mandat de percheziţie? întrebă doamna de Castro, zbîrlindu-se ca un arici cu ţepi lucioşi.

– Doamnă de Castro, nu încercăm decît să aflăm ce s-a putut întîmpla cu Therese şi Devon. Sîntem îngrijoraţi pentru ele.

– Dacă Therese şi Devon sînt cu tatăl lor, e okay, replică scurt doamna de Castro. N-o să-mi faceţi deranj în casă şi mai ales nu acuma.

– N-aţi putea cere cuiva să se uite? îi ceru du blîndeţe Bianchi, adăugîndu-şi zîmbetul ei dulce.

Expresia doamnei de Castro se destinse infinitezimal. Îi vorbi scurt în spaniolă, peste umăr, servitoarei scrobite, care se îndepărtă.

– Se duce să vadă. Poate doriţi, doamnelor şi domnilor, să aşteptaţi în cabinetul doamnei Florio?

– Sigur, răspunse Moore. Nu vrem să deranjăm mai mult decît este necesar.

Holul începuse să se umple cu oameni în doliu. Urmară spatele maiestuos a doamnei de Castro. Bianchi se lămurise clar că, dincolo de reticenţa ei, doamna de Castro fusese de bunăvoie complice la ieşirea pe neobservate din casă a lui Michael Florio şi a fiicelor lui, în pofida maşinii de poliţie parcate nu prea discret pe stradă, în apropierea porţii.

„Cabinetul" doamnei Florio era un budoar feminin, plin cu flecuştete drăgălaşe. Lucrase la mese de nuc şi birouri elegante. Pe pereţii tapetaţi erau prinse portrete de familie pastelate, semnate de Barbara Florio însăşi. Erau lucrări de înaltă calitate. Includeau şi o frumoasă schiţă a lui Michael Florio. Intenţionase în mod evident să-i confere soţului ei un romantism stil Heathcliff, dar coloraţia era violentă şi imprecisă, iar impresia de ansamblu devenea tenebros-înspăimîntătoare.

Prin ferestrele largi, încadrate elaborat în mătase bej, camera dădea spre o peluză largă, ce se întindea pînă la o grădină dosnică mare şi luxuriantă.

– Au ieşit pur şi simplu pe uşa din spate, spuse Moore.

– Exact asta au şi făcut, confirmă Reagan, alăturîndu-li-se Cariei Bianchi şi lui Louise Steiglitz la fereastră. În fundul grădinii e o alee care coboară tocmai pînă la Divisadero. Probabil avea altă maşină parcată acolo.

– Dacă a plecat aseară devreme, spuse Moore, a avut deja optsprezece ore ca să scape.

Servitoarea apretată, pe nume Emilia, intră în cabinet.

– Nu lipseşte nimic din lucrurile lui Therese şi-ale lui Devon, spuse ea.

– Nici măcar o periuţă de dinţi?

– Nimic, coniţă.

– Mulţumesc, răspunse Bianchi. Aveau mai multe lucruri în apartamentul tatălui lor, nu-i aşa?

– Da, coniță, dădu din cap servitoarea.

– Mulțumesc.

– Domnul Montrose vrea să vă spună o vorbă, vă rog, domnule.

– Randolph P. Montrose al III-lea este tatăl doamnei Florio, le murmură Moore celorlalți.

– Cum e?

– Bogat, conservator, influent.

– Splendid.

Uşa cabinetului se deschise şi intrară doi oameni. Unul era bătrînul cel sumbru care aruncase primul pumn de țărînă pe mormînt; celălalt semăna cu el destul de bine ca să fie clar că-i era fiu. Amîndoi aveau chipurile trase şi palide.

Montrose cel vîrstnic nu pierdu vremea cu formalisme.

– Înțeleg că nu v-a informat în prealabil? îl întrebă el pe Joshua Wong, cu glas subțire şi aspru.

– Că n-avea să fie azi aici? Nu, domnule. Dumneavoastră v-a spus ceva?

– Bineînțeles că nu. Prima oară am aflat la biserică, se încruntă la el Randolph P. Montrose al III-lea, cu ochii săi injectați. Ei bine? Asta le cam lămureşte pe toate, nu-i aşa?

– Ce vreți să spuneți, exact? întrebă prudent Wong.

– Nu faceți pe proştii cu mine, replică bătrînul, cu o energie surprinzătoare. Fuga lui este sinonimă cu o recunoaştere a vinovăției. Şi, fir-ar să fie, mi-a luat şi nepoatele cu el. O să cereți un mandat de arestare?

– Vom hotărî asta în cursul zilei, domnule Montrose. Dacă dumneavoastră...

– În cursul zilei? interveni fiul, pe un ton nazal, îndîrjit. Pînă diseară, vor fi în Brazilia.

– Nu putem fi siguri că domnul Florio intenționează să se ascundă, răspunse Wong, încercînd să fie ferm şi politicos în acelaşi timp.

– E normal ca un om să plece din casă pe furiş, nevăzut, la adăpostul întunericului? întrebă autoritar Montrose. E normal să nu vină la înmormîntarea soției lui şi să-şi împiedice fiicele să participe? E normal ceva din toate astea, în timp ce poliția încă mai anchetează decesul?

– Nu, domnule, recunoscu Moore.

– Le-a luat pe Therese şi pe Devon cu el, repetă bătrînul; îşi ridică degetele tremurătoare la gură, singurul semn dat pînă atunci că pe sub furie îl chinuia durerea. Bietele fetițe. O să le omoare şi pe ele.

– De ce spuneți asta, domnule Montrose? întrebă Bianchi.

Randolph Montrose se întoarse brusc spre ea, amintindu-i de o bătrînă pasăre de pradă:

– Mi-a asasinat deja fiica. Uciderea lui Therese şi a lui Devon nu e următorul pas logic, în demența lui?

– Credeți că e nebun? întrebă ea.

– E un om foarte periculos, interveni fiul lui Randolph Montrose. Îi cunoaşteți dosarul din Vietnam. Este, practic, un criminal de război.

– V-a amenințat vreodată fiica? urmă Bianchi. V-a spus că intenționa să le facă vreun rău, ei sau fetelor?

– Nu era nevoie, replică înverşunat Montrose, ridicînd o mînă osoasă, pentru a pocni din degete. Putea să le nimicească uite- *aşa*. O ştiam. Şi ştia şi el că o

ştiam. Pentru un asasin antrenat, care a trăit săptămîni de-a rîndul în jungla aia veninoasă, ucigînd şi schilodind, credeţi c-ar fi o problemă să lichideze o femeie şi două fete?

– Vreţi să spuneţi că ameninţarea era implicită în ceva din ce spunea sau făcea? insistă ea.

– Un asemenea om, spuse încruntat fiul, nu are nevoie să ameninţe. Ceea ce *este* el constituie o ameninţare faţă de oricine care-l înfurie.

– Şi era furios pe doamna Florio?

Montrose cel bătrîn îşi întoarse chipul acvilin spre Bianchi, scîrbit:

– N-ar strica să vă mai faceţi temele, domnişoară detectiv. Nu intenţionez să mă folosesc de ocazia asta pentru o informare în beneficiul dumneavoastră. Abia mi-am înmormîntat singura fiică.

Reveni spre Moore:

– Scoateţi fără întîrziere un mandat de arestare şi daţi-i de urmă. Bună ziua.

Cu o infimă înclinare din cap, Randolph P. Montrose al III-lea şi fiul său ieşiră din cameră. Evident, simţea că dăduse o poruncă imperială.

– Ai să emiţi mandatul? îl întrebă Al Reagan pe Moore.

– Vorbesc cu judecătorul la prînz. Pînă nu obţinem nişte probe concludente, mă îndoiesc că va fi prea entuziast. Sau că ar folosi la ceva.

Reagan se încruntă:

– În ce mă priveşte pe mine, fuge de sub urmărire şi, probabil, e înarmat şi periculos.

– Nu te repezi, Al.

– Va trebui să ne gîndim bine, spuse Bianchi, retezînd răspunsul nervos pe care-l pregătea colegul ei. Mai avem destul pînă să putem prezenta ceva în faţa unui mare juriu.

Sunetele înfundate ale reuniunii post-funerare din faţa casei răzbătură în cabinet, cînd o uşă se deschise, apoi se închise la loc. Moore oftă adînc.

– Cred că ni s-a dat liber.

KATHMANDU

– Ai perniciosul obicei apusean de a gîndi mai mult decît îţi face bine, remarcă Mohan Singh.

– Şi ce altceva ar trebui să fac? gîfîi Rebecca, strîngînd în mîini bara de gimnastică de deasupra patului. Să-nnebunesc din inactivitate?

– Nu vreau să spun că nu e cazul să-ţi foloseşti mintea, Rebecca. Vreau să spun că ţi-o foloseşti greşit. Ar trebui să gîndeşti mai puţin şi să meditezi mai mult.

– Chiar aşa?

Singh o studie cu un zîmbet, în timp ce năduşea. Îi supraveghease personal programele zilnice de gimnastică şi respiraţie. Totuşi slăbise în acele trei săptămîni, cel puţin şapte kilograme. Trupul ei splendid era mai subţire, pielea prea palidă. Pentru o femeie activă, imobilizarea nu putea însemna decît un purgatoriu.

Încercase s-o înveţe să mediteze, sperînd că avea

s-o ajute să-şi suporte mai uşor internarea. Rebecca nu prinsese niciodată trucul; în schimb, lecţiile declanşaseră cîteva discuţii contradictorii delicios de însufleţite (pentru el) despre gîndirea occidentală în comparaţie cu cea orientală. Azi, însă, n-o interesau dezbaterile. Era neliniştită, căutînd încontinuu fereastra cu ochii ei cenuşii, îndepărtîndu-se de el.

– Meditaţiile tale nu mă ajută, Mohan, spuse Rebecca, gîfîind. Meditaţiile tale înseamnă resemnare. Acceptare. Am încercat. Am crezut că mă autoînvăţasem să fiu resemnată. Dar n-a mers. A fost o greşeală îngrozitoare. De data asta, trebuie să fac ceea ce-mi spune inima.

– Aş vrea să te înţeleg, Rebecca, zise el, cu un oftat.

– Dacă m-ai înţelege, nu ţi-ar plăcea foarte mult.

– Cred că aş putea să simt şi mai mult...

Îşi înghiţi cuvintele periculoase care-i tremurau pe limbă.

– Şi mai mult respect. Continuă. Revin în cinci minute.

Rebecca îi văzu roşeaţa din obraji cînd se întoarse şi plecă grăbit. Nu-i scăpase faptul că gentilul medic nepalez ajunsese să ţină foarte mult la ea, poate chiar se îndrăgostise, într-o oarecare măsură. Ştia că îl întrista gîndul plecării ei. Dar acum, mai ales, numai la romantisme nu-i stătea mintea.

Avusese foarte puţin noroc cu bărbaţii. Niciodată nu se prefăcuse că l-ar fi iubit pe Rory Winthrop, deşi fuseseră prieteni şi parteneri sexuali. Detesta termenul *parteneri sexuali,* dar era singurul care se potrivea; cuvîntul *amanţi* era cel pe care-l evitase întotdeauna, ca şi cum

s- ar fi temut de el. Căsnicia cu Malcolm Burns fusese atît de scurtă, încît era aproape jenantă: la cinci luni după nuntă, trăiau deja despărţiţi. Rareori se mai gîndea la Malcolm, în ultima vreme. Dar nu-i reproşase niciodată dorinţa de a scăpa de pustiul arid al mariajului lor. Avusese dreptate în toate acuzaţiile lui. Rebecca *fusese* rece şi neînduplecată. *Fusese* incapabilă să se lege de el.

Revenind cu privirea peste ultimii treizeci de ani, uneori i se părea că nu fusese cu adevărat fericită decît, pentru un scurt răstimp, cu Ryan Foster.

Acea perioadă continua să-i strălucească în minte ca o lumină caldă. Nu fuseseră mai mult decît doi adolescenţi fericiţi, intrînd în maturitate. Dar zilele petrecute împreună fuseseră minunate. Poate că numai datorită tinereţii. Una dintre acele întrezăriri ale Nirvanei pe care ţi le oferă viaţa înainte de a-ţi trînti şi zăvorî trapa de oţel. În orice caz, sosirea lui Therese distrusese totul. Despărţirea de copilul ei o lăsase prea rănită pentru a merge mai departe.

Fuseseră atît de convinşi că nu puteau s-o păstreze. Dar dacă se înşelaseră? Dacă ar fi ţinut-o, s-ar fi căsătorit, ar fi luptat împreună? Era posibil ca vieţile lor să fi ajuns la acea Nirvana abia zărită? S-ar fi putut să evite suferinţa şi tragedia care urmaseră?

La treisprezece ani după ce-şi înstrăinase fetiţa, Rebecca Carey era o specialistă pediatră cu experienţă. Lucra într-un mare spital din Los Angeles. Era prestigioasă şi admirată. Se considera o bună doctoriţă, devotată pacienţilor ei, dornică să înveţe, o membră valoroasă a unei echipe de prima mînă.

Şi, totuşi, zi de zi, pe faţa copiilor bolnavi cu care lucra, vedea chipul propriului ei copil. Noapte de noapte, cînd venea acasă de la spital, rămînea goală pe dinăuntru. Pînă la vîrsta de treizeci de ani, nu mai putuse iubi pe nimeni.

Oare la fel se întîmplase şi cu Ryan? De aceea nici el, la fel ca ea, nu-şi găsise fericirea în propria lui căsnicie?

Asemenea speculaţii nu-aveau nici un rost. Ryan era prea departe, din toate punctele de vedere. Trebuia să acţioneze de una singură.

Therese nu mai avea mult pînă la vîrsta pe care o avusese Rebecca cînd rămăsese gravidă. Cumplitul incendiu care-i distrusese mama adoptivă se produsese tocmai cînd gîndurile fetei începeau să abordeze misterele feminităţii: sexul, maternitatea, ciclul vieţii. Acum, poate, era tentată să se gîndească la propriile ei origini. Acum ori niciodată, avea să caute adevărul.

Iar acum, Rebecca n-o mai putea dezamăgi.

Dar dacă fiica ei o respingea? Dacă fata era revoltată, disprețuitoare, indiferentă? Ar fi putut înfrunta o asemenea durere?

Dacă era dereglată cu adevărat, violentă, ucigaşă? Dacă urma să facă faţă faptului că-i transmisese un rău inerent?

Putea să suporte *aşa ceva?*

Greutăţile pentru tracţiunea piciorului fuseseră reduse cîte puţin în fiecare zi. Mohan Singh luă ultima greutate şi-i tăie gipsul de pe coapsă, cu un fierăstrău

electric. Atent să nu-i rănească pielea, lucra concentrat, cu obrajii săi oacheşi îmbujoraţi.

– Gata!

Într-o explozie finală de praf, ajunse la capătul gipsului. Sora, care pusese deoparte corzile prinse de greutate, se pregăti să-l ajute să separe cele două jumătăţi ale aparatului gipsat.

– E ca un fel de cocon ciudat, comentă Rebecca, privind obiectul care-i imobilizase piciorul săptămîni în şir. Mă întreb ce-o să iasă din el.

– Vom vedea. S-ar putea să te doară.

Rebecca nu putu să nu scoată un mic ţipăt, cînd bandajele adezive îi fură dezlipite de pe piele. Se desprindeau unul cîte unul, cu smucituri. Piciorul ieşi la iveală.

Întotdeauna fusese mîndră de picioarele ei puternice şi elegante. Mădularul acela alb şi pătat nu era al ei. Singh, pe de altă parte, radia de plăcere în timp ce-i palpa genunchiul.

– Pe cuvîntul meu! Ce operă perfectă, dacă eu însumi o spun.

– Aşa crezi? îl întrebă Rebecca.

– Uite ce bine s-a vindecat! exclamă el; îi răsuci coapsa dintr-o parte în alta. Te doare?

– Deloc.

Dar atingerea mîinilor lui pe pielea atît de mult timp gipsată îi dădea o senzaţie stranie.

– Nu are nici o distorsie, nici contracţii. Azi după-amiază îţi vom face o radiografie, să-l vedem bine.

Ştia că, dacă radiografia nu ieşea promiţătoare, pu-

tea fi pusă iarăşi în gips.

– Ajută-mă să mă ridic, îi ceru ea.

– Nu poţi sări imediat din pat, rîse medicul. Piciorul n-o să-ţi susţină greutatea.

– Vreau să mă ridic puţin, insistă Rebecca. Pentru un minut.

Pielea i se încreţea de disperare, dornică să scape din patul acela, din poziţia culcată. Se agăţă de umerii slabi ai lui Mohan Singh, ca să se sprijine:

– Te rog, Mohan. Ridică-mă de-aici. Ajută-mă să merg doar pînă la fereastră! Te rog!

Lui Singh îi amintea de deznădejdea cu care îşi ceruse fetiţa, la internare. Dădu din cap spre soră. Împreună, o ajutară pe Rebecca să se salte în şezut pe marginea patului.

– Mi se învîrteşte capul, spuse ea.

– Respiră adînc.

Se conformă. O ridicară în picioare. Parcă s-ar fi înălţat în spaţiul cosmic, la o altitudine imposibilă.

– Ce minunat este, spuse ea, aproape rîzînd. O, Doamne!

Singh şi sora o ajutară să stea dreaptă între ei. Îşi simţea inima, obişnuită să pompeze sîngele în plan orizontal, fără efort, începînd să bată cu putere.

– Aoleu, tensiunea!

– „O, Doamne, aoleu, tensiunea," o îngînă cu blîndeţe Mohan Singh. Auzi cum vorbeşte doctoriţa occidentală laică. Poţi pune un picior în faţa celuilalt?

Cu un efort, reuşi să-şi tîrască piciorul stîng înainte. În ciuda dezamăgirii de a descoperi cît de slăbită era,

se simţea ameţită de însufleţire. Parte tîrşindu-şi picioarele, parte sărind, susţinută între cei doi, ajunse pînă la fereastră.

– Daţi-mi drumul un moment, îi rugă.

Se îndepărtară. Rebecca îşi sprijini greutatea părţii superioare a trupului încordîndu-şi braţele pe pervaz, cu fruntea rezemată de geamul rece. Munţii străluceau albi în zare. Dar i se mai deschisese şi o lume complet nouă: în faţa ei se întindea oraşul Kathmandu, dărăpănat şi minunat de romantic. Jos era curtea spitalului, cu un pipai enorm întinzîndu-şi ramurile. O vacă singuratică intrase în curte, neoprită de nimeni.

Uşurarea de a se da jos din pat era incredibilă. De acolo, nu mai avea decît un pas pînă să se ducă acasă şi să-şi găsească fetiţa.

– Un duş, ceru ea. Te rog, Mohan.

Medicul ezita:

– Dacă aluneci şi cazi?

– M-am lăsat de căzături. Te rog.

– Prea bine. Te va ajuta sora.

– Atunci pot să-mi iau pe mine şi hainele?

Săptămîni de zile, purtase pijamalele de spital verzi-decolorate, care nu erau nici măcar decente, necum elegante.

– Hainele tale?

Singh avea inima grea. Fremăta deja în braţele lui. Peste cîteva zile, avea să-şi deschidă aripile pasărea aceea frumoasă şi să-şi ia zborul peste munţi, lăsîndu-l singur.

– Nu văd nici un motiv să nu ţi le iei, răspunse el,

prefăcîndu-se vesel.

Rebecca porni şonticăind cu cîrjele spre duş. Faianţa albă, ciobită, şi ţevile simple de fier i se părură ca la Versailles. Sora îi aduse un taburet de plastic pe care să se aşeze şi un calup de săpun transparent, cu miros de dezinfectant.

– Mă descurc singură, insistă Rebecca, aşa că sora trase perdeaua de plastic şi o lăsă cu duşul curgînd.

Îşi simţea ambele picioare ca pe nişte împletituri de spaghetti. Se chinui să se ridice şi se rezemă sub jetul aburind. A-şi spăla propriul trup, a sta pe propriile-i picioare era un adevărat paradis. Îşi vîrî capul sub jet, udîndu-şi părul, făcînd o spumă groasă cu săpunul. Avea senzaţia că se scurgeau de pe ea kilograme întregi de jeg.

Exerciţiile zilnice şi programele de respiraţie adîncă n-o ajutaseră decît puţin. Slăbise. Sînii-i erau mici, fără greutate; abdomenul devenise o adîncitură sub coastele ieşite în relief, a foame. Întotdeauna mîncase cu grijă şi muncise cu sîrguinţă.

Rebecca fusese mîndră de puterea şi forţa ei, de membrele puternice şi liniile sale întinse. Acum, se simţea împuţinată pînă la os.

Închise duşul şi ieşi. Deasupra lavoarului era o oglindă. Şterse aburii de pe o porţiune şi se privi. Şuviţele umede de păr se lipeau de un oval palid cu gură incoloră. Avea treizeci de ani şi arăta de şaisprezece.

Picioarele tremurătoare nu mai puteau s-o susţină. Chemă sora, care intră cu un prosop. Enormul rucsac era singurul bagaj pe care şi-l adusese în Nepal; ea şi

Robert mai lăsaseră fiecare cîte un rucsac în păstrare la hotelul din Bangkok, pe drum încoace. Pînă ajungea înapoi la Bangkok, nu avea să îmbrace decît echipamentul de alpinism. Dar orice era de preferat oribilelor schimburi de spital, care se deschideau în momente neprevăzute pentru a-i expune dosul. Scotoci printre hainele mototolite şi găsi nişte binecuvîntată lenjerie. Trase pe ea o pereche de jeanşi, un tricou şi un pulover, articolele care supravieţuiseră cel mai bine şifonării de o lună. Îmbrăcată pentru prima oară după atîtea săptămîni, reveni la pat, ajutată de soră, simţindu-se extenuată de parcă tocmai ar fi escaladat Annapurna. Se rezemă de perne, adormind imediat.

Norii coborîţi şi ceaţa pluteau dinspre munţi, în valea oraşului Kathmandu. Sunetul ploii era necontenit, uneori uşor, alteori într-o aversă tunătoare, care dura ore întregi. Se revărsa în cascade de pe streşini în străzi, transformînd intersecţiile aglomerate în confluenţele unor rîuri roşii de noroi. Domnea un frig intens.

Toţi turiştii plecaseră acasă. În Kathmandu se lăsa liniştea. Rebecca îşi croi drum pînă în curte, rezemîndu-se în cîrjă, şi rămase zgribulită în uşă, privind ploaia.

Copilul meu, copilul meu, îşi spuse. Acolo, pe acoperişul lumii, luase o hotărîre de cea mai profundă importanţă. Inima îi palpita în piept ca o pasăre nerăbdătoare să-şi ia zborul din valea aceea ploioasă. Tremurînd în uşă, Rebecca privea ploaia care devenea zloată, apoi ninsoare. Pipalul se făcu cenuşiu, alb. Zăpada o lovea în faţă şi ochi, fiecare fulg mic ca un vîrf de ac arzînd un

moment înainte de a i se topi pe piele. Rebecca simți ceva urnindu-se în ea, ca o schimbare de viteze. Era gata de plecare. Se întoarse şi reveni şchiopătînd în spital, pentru a-l căuta pe Mohan Singh.

Era în cabinetul său mic şi aproape gol, aşezat la birou, privindu-şi degetele încleştate.

– N-am să te uit niciodată, Mohan, spuse ea încet.

Singh înălță privirea. Cu un efort, se ridică în picioare şi zîmbi luminos:

– Deci, eşti gata să ne părăseşti?

Rebecca bătu cu palma în cîrja pe care se rezema:

– Mhm. Eu şi credinciosu-mi toiag d-aci gata sîntem s-o luăm la drum.

– Ia să te vedem cum mergi, ordonă el.

Şonticăi pe culoar, sprijinită în cîrjă. Ochii lui Singh îi urmăriră linia dreaptă a spatelui, poziția capului. Nu avea nici un motiv de a rămîne acolo. Nu mai putea face nimic pentru ea. O ajunse din urmă şi-i puse uşor mîna pe umăr.

– Mergi în pace, pasărea mea frumoasă, îi spuse el în nepaleză. Învață să zbori din nou.

Îl privi, cu ochii înceţoşați, întrebători:

– Ce înseamnă?

Singh clătină din cap, zîmbind:

– Nimic.

Se aplecă înainte şi-l sărută pe amîndoi obrajii:

– Îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine. Eşti un doctor foarte bun.

– Desigur, încercă el să pară vesel. Succes în căutarea ta.

– Mulțumesc. Presimt că voi avea nevoie.

Ochii li se întîlniră un moment. Rebecca nu voia să plîngă, dar n-avu încotro.

– Nu, nu,spuse agitat Singh, căutîndu-i o batistă. Nu se cade.

– Vorbesc serios, Mohan. Niciodată nu te voi uita. Poate că, într-o bună zi, am să mă-ntorc.

– Dacă nu ne revedem atunci, ne vom întîlni într-o altă viață. La fel cum ne-am întîlnit în asta şi, fără îndoială, în alte vieți dinaintea ei. Acum du-te.

O privi plecînd. Rebecca ajunse la capătul coridorului şi deschise uşa. Un moment, întoarse privirea spre el. Apoi uşa se închise şi dispăru.

Deasupra Mongoliei, după prea multe ore nedormite, mintea ei trecu în sfîrşit pe turație neutră. Galopul cailor încetini.

Îl visă pe Ryan, vise care o urmăreau dintr-un timp dinaintea durerii, dinainte de pierderea inocenței. Visă felul cum simțise brațele lui Ryan, siguranța care o învăluia, sunetul rîsului său. Visă lucruri pe care le făcuseră împreună şi lucruri pe care nu le făcuseră niciodată.

Apoi, visă ultima lor despărțire, felul cum o cuprinsese disperarea cînd el plecase, cum se scufundase tot mai adînc cu fiecare zi, tot mai îndepărtată şi mai tăcută. Îşi visă restul vieții, fără Ryan, lunga procesiune cenuşie de zile care nu aveau nici culoare, nici bucurie. Îşi visă propriile lacrimi şi se trezi simțindu-se nenorocită.

După aceea, dormi fără vise cîteva ore, dar, cînd se deşteptă din nou, prima parte a visului îi era proaspătă în

minte, dulce ca tinerețea, dulce ca buzele lui Ryan pe ale ei. Apoi năvăli prezentul, cu toate îndoielile lui. Deschise ochii, cu inima bătîndu-i.

Se uită la ceas, *Rolex*-ul de aur şi argint pe care şi-l cumpărase la scurt timp după destrămarea căsniciei. Trei a.m., ora din Los Angeles. Ora cînd speranțele mureau. Ridică storul hubloului. În afara aeronavei, cerul se lumina, stelele începînd să pălească. Departe, jos, o pătură de nori cenuşii se întindeau la nesfîrşit, o țară făcută din plumb.

Încotro se îndrepta? Spre înfrîngere sau spre victorie? Spre tămăduire sau către noi suferințe?

DOI

PĂMÎNT

URBINO, ITALIA

Signora Fiorentini avea motive de a-i fi recunoscătoare Rebeccăi.

Era diferită de obişnuita serie de studenţi şi călători de zece dolari pe zi pe care-i găzduia Signora Fiorentini în cămăruţa de la etaj. Era atît de liniştită, de blîndă, de harnică prin casă. Signora Fiorentini începuse s-o numească *la smarrita,* rătăcita, copila pierdută.

Venise în Umbria să fie doică la copiii unui cuplu american bogat. Dar cei doi soţi se certaseră şi plecaseră înapoi în America. Astfel că pe Rebecca o purtase drumul la ferma Fiorentini, în căutarea unei locuinţe ieftine.

Copila pierdută vorbea o spaniolă destul de onorabilă, care o ajutase să înveţe mai uşor italiana. Într-o săptămînă sau două, reuşise să se facă înţeleasă. De la bun început, făcuse de bună voie diverse treburi pe lîngă casă şi se dovedise atît de utilă, încît Signora Fiorentini îi oferise o reducere aproape totală a chiriei şi-aşa mici, în schimbul muncii în gospodărie. Şi astfel, Rebecca de-

venise mai puțin o chiriașă și mai mult o membră a numeroasei, certăreței și afectuoasei familii Fiorentini.

Și, în chip dramatic, copila pierdută îi salvase viața lui Arturo. Arturo era copilul cel mai mic, un băiat stîngaci, cel care se îneca întotdeauna cu mîncarea sau – ca în situația respectivă – se rănea cu uneltele.

Rana fusese groaznică, o gaură uriașă în încheietura mîinii, din care îi țîșnise sîngele, împroșcînd cu desene de groază vechile dale de argilă ale bucătăriei. Signora Fiorentini aproape că leșinase, iar restul începuseră să urle și să se agite în jurul băiatului amețit. Dar niciodată nu s-a mai văzut ceva asemănător ca iuțeala cu care a luat Rebecca în mîinile ei calme brațul lui Arturo. Știuse exact unde să apese cu degetul mare, pentru a opri hemoragia. Îi ridicase brațul peste umărul ei, cerînd scurt cele necesare pentru a bandaja rana și a lega un garou. Cînd în sfîrșit sosise medicul, acesta spusese că nimeni n-ar fi putut proceda mai bine.

Rebecca ridicase din umeri, dar medicul avusese nevoie de aproape o oră pentru a ajunge la fermă, iar Fiorentinî știa ea ce știa și n-a vrut să mai încaseze chiria de la Rebecca. Putea rămîne cît de mult voia.

Micul dejun era zgomotos. Membrii de sex masculin ai clanului își făcuseră din copila pierdută o favorită, în stilul lor, ceea ce în oricare altă țară s-ar fi putut numi foarte bine hărțuire sexuală.

În dimineața aceea, la fel ca în majoritatea dimineților, Rebecca îndură zbenguiala cu obișnuitul ei zîmbet liniștit, ținîndu-și nasul îngropat într-un ghid de conversație zdrențuit și ochii cenușii la distanță de hărmălaia

din jurul ei. Purta blugi și un hanorac în carouri; în pofida cuptorului cu lemne și dom, care domina bucătăria, era toamnă în Marche, iar în casă era frig.

Fiorentinii de sex bărbătesc plecară unul cîte unul spre cooperativă, la lucru, fiecare lansînd cîte un compliment torid pentru Rebecca, pe care ea le ignora cu seninătate. Fiorentinele de sex feminin îi urmară peste cîteva minute, spre magazinele din oraș unde lucrau. Fiorentini și Rebecca făcură curat în bucătăria rămasă tăcută, care încă mai păstra ecourile voioșiei zgomotoase de la micul dejun familial.

– De ce șchioapeți, *cara?* o întrebă ea pe Rebecca, la chiuvetă.

Rebecca își întoarse un moment ochii luminoși spre femeia mai vîrstnică.

– Am căzut și mi-am rupt piciorul, răspunse, în argoul ei semi- italian, semi-spaniol.

– Cum ai căzut?

– Escaladînd un munte..

– Care munte?

Pe buzele Rebeccăi apăru surîsul ei dulce:

– Un munte de departe.

Acesta era genul de răspuns pe care-l dădea Rebecca de obicei la întrebările despre trecutul ei.

– Deci, nu e permanent?

– Șchiopătatul? Nu. Sper că va trece pe măsură ce mi se întremează mușchii.

– Bine, răspunse Fiorentini.

– În dimineața asta, mă duc la piață și fac cumpărăturile, anunță Rebecca.

În timp ce terminau de strîns, sosi Marchetta, coa-

feza, la volanul microbuzului ei. Intră agitată în bucătărie, cu trusa. Făcea rondul tuturor fermelor din zonă şi îi vopsea lui Fiorentini părul în fiecare marți. Fiorentini era o femeie scundă şi rotofeie, cu bărbie mîndră şi un nas ca un cioc, dar cîndva fusese foarte frumoasă şi încă se mai fălea cu buclele ei castanii – chiar dacă, în ultima vreme, castaniul datora mai mult trusei Marchettei decît naturii.

– Eu mă duc, spuse Rebecca, ieşind din încăpere.

Coafeza, însă, o opri.

– Uite, copilă, îi arătă ea o revistă deschisă. Stilul ăsta îți vine de minune. Ți-ar evidenția forma feței. Ai nişte pometi senzaționali.

– Ei, *cara?* o îmbie Fiorentini, interesată. Cum ți se pare?

Rebecca privi fotografia. Fața modelului privea cu îndrăzneală din compoziția de păr lucios.

– Mulțumesc, spuse ea, dar nu chiar acum.

Fiorentini era emoționată:

– Îți stă părul ca o claie, *cara.* Şi eşti o fată aşa de drăguță. Nu-i aşa, Marchetta?

– Nu, răspunse coafeza, înclinîndu-şi capul într-o parte pentru a o studia pe Rebecca. Nu e drăguță. E frumoasă.

– Plătesc, insistă Fiorentini. Un mic cadou, ca mulțumire de la Arturo.

– Eşti aşa de bună, dar nu, mulțumesc.

Marchetta bătu cu o unghie stacojie în revistă:

– Vezi modelul ăsta. N-are nimic din ce ai mata. După ce-ți fac părul, am să-ți arăt cum să-ți aranjezi şi fața.

– Nu, mulțumesc, se eschivă Rebecca, rîzînd. Dar eşti foarte bună şi generoasă, Signora Fiorentini.

Cu iuțeala ei caracteristică, de sălbăticiune, se aplecă şi sărută obrazul rumen al Signorei Fiorentini, apoi fugi din bucătărie. Iritată, Fiorentini îşi ridică spre tavan mîinile grase.

Din curte se porni zumzetul nazal al unui scuter. Fiorentini se duse la fereastră, tocmai la timp pentru a o vedea pe Rebecca plecînd. Sub arcada de piatră, fata îşi opri scuterul *Vespa* pentru a observa traficul de pe drumul fermei. Cu un al şaselea simț tipic animalic, întoarse capul şi privi spre casă. Fiorentini îi văzu dinții albi strălucind într-un surîs scurt şi părul brunet fluturînd în jurul feței ovale. La fel ca toți ceilalți de pe-acolo, Rebecca nu purta cască. Scuterul era urîțit de două coşuri enorme, agățate peste şa ca două samare. Îi făcu cu mîna, apoi plecă.

Drumul spre Urbino era deja scobit şi înnoroiat de ploile toamnei. Avea să vină primăvara, înainte de a sosi buldozerele să-l netezească. Între timp, Rebecca trebuia să suporte noroiul şi hîrtoapele care-o zgîlțîiau din toate încheieturile. Pe Vespa era amrnic de frig, înghețîndu-i mîinile şi picioarele pînă la oase. Cînd ajungea la Urbino, avea să-şi cumpere ceva fierbinte.

Zîmbi în sinea ei, gîndindu-se la insistența Signorei Fiorentini de a o ferchezui. Fiorentini nu putea şti că făcea toate eforturile pentru a-şi cultiva un aer şleampăt.

Clanul Fiorentini o tratase cu multă bunătate. Rebeccăi nu-i trecea prin minte că, salvîndu-i lui Arturo o pintă de sînge, făcuse un lucru extraordinar. Dar ştia că

i-ar fi fost greu s-o părăsească pe Signora Fiorentini şi gălăgioasa ei familie.

Cea mai mare parte a drumului urca, iar scuterul se chinuia ca un cărăbuş furios prin noroi. Ryan o învăţase să circule cu motocicleta. Învăţase pe masiva şi puternica lui *Harley-Davidson* şi tot cu ea îşi luase şi permisul. O făcuse pentru a se apropia de el, a intra în lumea lui, mai degrabă decît fiindcă i-ar fi plăcut cu adevărat motociclismul. Dar, în momentul de faţă, această pricepere îi venea foarte la îndemînă.

Oraşul Urbino stătea cuibărit între poalele muntelui, cu nuanţele sale de bronz şi aur topindu-se în verdele închis al pădurilor din jur. Ajunsese să îndrăgească acel oraş. Era miraculos de neîntinat, cu străvechile palate intacte şi stilul său liniştit de viaţă. Dar nu era un muzeu. Studenţii de la universitate umpleau cu culoare vechile pizzerii. Oriunde se ducea, vedea tineri înghesuindu-se şi certîndu-se. Îi plăcea să se piardă în mulţime, să se amestece în conversaţii. Îi amintea de propria ei studenţie, atît de depărtată.

Parcă scuterul într-o fundătură din spatele catedralei şi desprinse coşurile. Întoarcerea la fermă, încărcată cu tîrguieli, era adeseori periculoasă. Nu o dată, judecase greşit drumurile alunecoase şi căzuse, cu toate legumele şi conservele rostogolindu-se în jurul ei. Aşa începuse să-şi conceapă planul.

Îşi făgăduise o ceaşcă de cafea fierbinte. Se îndreptă spre cafe-barul de lîngă piaţă, conştientă de şchiopătatul ei. Genunchiul nu suporta frigul şi o pedepsea cu o pulsaţie dureroasă. În localul zgomotos şi plin de fum, luă un cappuccino de la Alfredo, barmanul cu mutră de

şobolan, şi se trase spre fereastră, unde găsi un scaun. Sorbi din caimacul fierbinte, cuprinzînd recunoscătoare ceaşca în căuşurile palmelor.

Piaţa umplea tot scuarul, revărsîndu-se şi pe cîteva străzi lăturalnice. În timp ce scruta mulţimile cu ochi atenţi, îi veni un gînd ciudat.

Therese fusese singurul eveniment imprevizibil din viaţa ei, singurul joker din pachetul de cărţi. De-atunci, rămăsese pe calea cea dreaptă îndeplinind severele rigori pe care şi le impusese. Acum, peste ani de zile, sărise iar de pe linie. Aici, cel puţin temporar, se abătuse de la marele plan.

Virina cafenelei era înceţoşată de o ploaie slabă. Genunchiul continua s-o doară ca toţi dracii. Privi un grup de Mici Şurori trecînd printre tarabe. Cu micile lor fonduri şi mentalitatea colectivistă, călugăriţele aveau un talent teribil la tocmeli. Era o plăcere să le privească şi să înveţe.

Şi apoi, deodată, îl văzu pe Michael Florio.

Era singur. Purta un cojoc din piele de oaie, cu gulerul lînos ridicat în jurul gîtului.

Îl urmărise dintr-un bivuac simplu, la adăpostul unei ruine vechi care domina moara unde se aciuise. Era un om formidabil, alert şi activ. O dată sau de două ori, păruse să-i simtă prezenţa şi privise spre pădurea în care stătea ascunsă. Avusese senzaţia că ochii li se întîlniseră şi se făcuse mică, în desiş, ca o căprioară.

Florio îşi croia drum prin arcada de piatră din capătul opus al pieţei. Era un om atît de înalt, încît ar fi trebuit să bată la ochi, dar avea un stil de a luneca prin mulţime care-i camufla proporţiile. Era o mişcare aproape anima-

lică. *Uite-l că vine,* îşi spuse ea, ţinîndu-şi respiraţia.

Se temea de el.

Florio nu făcea nici o mişcare fără ca mai întîi să studieze terenul. Pînă şi o faptă atît de banală ca venirea în oraş trebuia să fie pregătită, planificată, executată numai cînd instinctele îi spuneau că totul era sigur. Era un om autocontrolat şi de o mare putere fizică şi nu lăsa nimic la voia întîmplării.

O nouă rafală de ploaie lovi ca o labă de pisică geamul cafenelei. Rebecca îşi strînse coşurile, ca şi cum şi-ar fi adunat curajul, şi ieşi în frig.

Se apropie de el, cu ambele coşuri agăţate pe un braţ şi strîngînd poşeta în mîna liberă. Florio se opri la taraba fraţilor di Sirolo, doi bătrîni care cultivau cele mai bune roşii din regiune. Tomatele radiau de strălucirea toamnei, aproape ultima recoltă a anului. Rebecca se îndreptă încet spre taraba de lîngă cea a fraţilor di Sirolo, pînă ajunse la doar cîţiva paşi de el.

– Cît costă *melanzane*-le? întrebă ea. Vreau să-mi fac nişte provizii.

– O mie de lire kilu'.[1]

– Mult prea scump, îi spuse ea cu sinceritate tînărului.

Începu să se tîrguiască, împiedicîndu-se de cuvinte dar negociind totuşi cu tărie. Simţi că Florio o privea.

– Şi mai vreau şi nişte zucchini, dacă sînt ieftini.

– Şase kile la şase-cinzeci, spuse băiatul.

1. – Pentru orientarea cititorului, precizăm că valoarea de piaţă a lirei italiene este comparabilă cu a leului. (n.tr.)

– Okay, îi zîmbi ea fermecător.

– Ce face Signora Fiorentini? întrebă tînărul, întinzînd mîna după coş.

– Bine.

Florio nu se tocmea niciodată. Plătea cît îi cereau, aşa că-l prădau cu neruşinare. Îl privi pe băiat umplîndu-i coşul cu zarzavaturile purpurii şi lucioase, în timp ce-i vorbea alene despre clanul Fiorentini. Cumpără şi zucchini, după care îi întoarse cu deliberare spatele lui Florio, pornind în direcţie opusă. Îi simţi, sau crezu că-i simţea, privirea întunecată asupra ei. În pofida frigului, transpira.

În următoarele douăzeci de minute, cutreieră piaţa, nescăpîndu-l din ochi. Coşurile se îngreunau, scîrţîind sub greutatea produselor şi forţîndu-i braţele. Nu era nevoie să-şi accentueze şchiopătatul; genunchiul o durea, iar caldarîmul ud era alunecos.

Momentul se ivi pe neaşteptate. Drumurile îi se încrucişară în faţa unei măcelării, unde rigola veche era o capcană perfectă pentru paşii neatenţi. O clipă, ochii lui îi întîlniră pe ai ei. Erau negri, intenşi. În acelaşi moment, aproape ca şi cum n-ar fi vrut să se întîmple, gheata îi alunecă de pe bordură. Glezna i se răsuci şi o durere îngrozitoare o fulgeră prin piciorul vătămat. Încercă să-şi stăpînească ţipătul chinuit, dar îi izbucni din piept. Scăpă ambele coşuri. Căzură la pămînt, răsturnîndu-se. Conţinutul explodă în toate direcţiile. Chiar dacă intenţionase s-o ocolească, Florio fu nevoit să se oprească, pentru a nu călca în picioare caleidoscopul de zarzavaturi colorate care se împrăştiau pe caldarîm prin jurul lui.

Rebecca se lăsă pe marginea trotuarului, apucîndu-şi

genunchiul cu ambele mîini.

– Of, *căcat,* scrîşni ea din dinți. Se lovise de-a binelea.

Apoi, o umbră căzu peste lumea ei. Florio se lăsă pe vine în fața sa.

– Ați pățit ceva, întrebă el, cu glas răguşit.

– Genunchiul ăsta idiot, îngăimă Rebecca. Mi l-am fracturat anul ăsta. E încă slăbit. Uneori, nu mă mai ține. Am să-mi revin.

Fără o vorbă, degetele lui i le desprinseră pe ale ei de pe genunchi. Icni într-o izbucnire de durere şi mai cumplită, cînd Florio palpă cu degetele mari, expert, ligamentul pe jumătate vindecat, găsind nucleul incandescent al durerii.

– Aici vă doare?

– Aaaah, gemu ea. *Da.*

– Ați avut ligamentele rupte. Ar trebui să stați cu piciorul în gips.

Rebecca încercă să rîdă:

– În gips, n-aş fi bună de nimic. Am să trăiesc.

Printre genele umede, văzu că o studia atent. În oricare alte împrejurări, l-ar fi găsit un bărbat incredibil de chipeş. Ochii săi negri ca tăciunele, însă, erau periculoşi. Adînciți sub sprîncenele crunte, păreau s-o învăluie, sfredelind-o pînă în adîncul ființei. Cu siguranță, n-ar fi fost posibil să păcălească ochii aceia? Bîjbîi după coşuri.

– Toate cumpărăturile mele!

– Nu vă mişcați.

Începu să-i adune legumele risipite, punîndu-le înapoi în coşuri. Rebecca stătea privindu-l în timp ce-şi masa genunchiul. Acum o durea ca o furie, iar umezeala

pietrelor reci îi îmbiba fundul blugilor, dar în burtă simțea o văpaie fierbinte. Totul se întîmplase atît de firesc, încît nici nu-i venea să creadă că reuşise.

– E-n regulă, îi strigă ea. Iau toate lucrurile de cumă voi putea mişca.

Apoi, se întrebă dacă nu îngroşa prea mult rolul de copil pierdut şi rănit.

– Vă mulțumesc, adăugă.

Florio căută scrupulos ultima lămîie, portocala rostogolită cel mai departe. Puse lîngă ea coşurile umplute şi o privi:

– Tomatele nu vor mai fi niciodată ce-au fost.

– Voi face *ragu* pentru paste. Vă mulțumesc atît de mult.

– Sînteți americană, constată Florio.

– Din Los Angeles, dădu ea din cap. Şi dumneavoastră?

– Din San Francisco. Vreți să vă ridicați?

– Aş putea să-ncerc.

Florio se aplecă s-o ajute. Îl dădu mîna. Degetele lui îi cuprinseră încheietura. Era înfricoşător de puternic. O ridică pe picioare cu o putere uşoară şi atentă. Cînd Rebecca fu sus, îi dădu drumul. Piciorul invalid era încă slăbit. Se clătină, iar el o sprijini, cuprinzîndu-i umerii cu un braț.

– Vă țineți pe picioare.

– Aproape.

Inima începu să-i bată cu putere. Fu nevoită să gîfîie puțin, pentru a-şi compensa tahicardia. Trupul i se chirci sub brațul care o ținea de umeri. Deşi ştia că trebuia să se arate recunoscătoare, nu putu să nu se ferească.

– N-am nimic. Vă mulțumesc.

Îi dădu drumul, iar Rebecca se îndepărtă de el cu un mic salt pe-un picior. Aplecîndu-se, își frecă genunchiul cu amîndouă mîinile. Claia de păr neîngrijit îi căzu în jurul feței, ascunzîndu-i obrajii încinși.

– Mamă. Da' știu că *doare*.

Florio o contempla, cu un pumn proptit în șold. În pofida frigului, purta doar o cămașă de bumbac pe sub cojocul din piele de oaie. În deschizătura de la gît, avea pielea pieptului musculos foarte bronzată.

– Unde vă e mașina?

– N-am mașină, răspunse Rebecca. Am venit cu *Vepsa*.

– Duceți toate lucrurile astea pe o *Vespa?* arcui Florio o sprînceană.

– E un talent dobîndit, recunoscu ea; îl privi cu ochi strălucitori și obrajii încă roșii. Cam ca traversarea Niagarei pe sîrmă.

– Unde locuiți?

– La o fermă, cam la zece kilometri în afara orașului.

– Zece kilometri pe-o *Vespa,* încărcată cu tîrguieli?

În privirea lui meditativă se vedea o suspiciune inconfundabilă.

– Îmi face plăcere. Trebuie doar să stau puțin jos, înainte de a porni.

Înghiți în sec.

– Vă mulțumesc că mi-ați adunat lucrurile. Uitați, permiteți-mi să vă ofer o cafea. Sau o bere.

Făcea eforturi disperate să nu pară exagerat de dornică, să pară că-l invita aproape fără tragere de inimă.

– Barul meu favorit e într-acolo.

Piața începu să se învîrtească în jurul lor, culorile zgomotoase orbitîndu-le momentul de nemișcare și tăcere. Totul era un carnaval, își spuse Rebecca undeva într-un cotlon ascuns al minții, un festival flamboiant al cărui adevărat sens era acea întîlnire întîmplătoare între doi străini.

– Îmi puteți oferi o bere, spuse el. Ridică ușor coșurile și porni spre barul pe care i-l indicase. Rebecca rămase nemișcată, privindu-i spatele lat.

„Intră în scenă dragonul"[1], își spuse ea. Plasa de funigei căzuse în jurul bestiei. Oare avea să-l strîngă cumva, ca prin miracol, imobilizîndu-l doar atîta timp cît să-i smulgă din gheare prințesa și să fugă cu ea, departe?

Barul plin de fum era mai puțin aglomerat decît în urmă cu o oră; majoritatea studenților plecaseră la cursurile de dimineață. Florio alese o masă din fund, departe de unghiul vizual al ușii. Rebecca se așeză recunoscătoare, masîndu-și genunchiul, în timp ce el se duse la bar. Falsa căzătură fusese un exercițiu dureros.

Mintea îi alerga în galop, aproape prea repede ca să-și izoleze gîndurile. Aceea era ocazia ei și nu trebuia să lase să i-o compromită frica sau nerăbdarea.

Florio părea să nu se grăbească la comandarea băuturilor. Se angajase într-o conversație cu Alfredo, barmanul, dar vorbeau prea încet pentru ca Rebecca să

1. (În orig.) *Enter the Dragon,* titlul unui film celebru cu Bruce Lee (n.tr.)

audă vreun cuvînt. Îl zări pe Alfredo zîmbind. Probabil văzuse micile manevre din piață şi ghicise cîte ceva din jocul ei. Se rugă să nu facă vreo remarcă deşteaptă, pùnîndu-l pe Florio în alertă.

Acesta reveni cu băuturile şi se aşeză în fața ei, părînd ş-o înghesuie în colț cu umerii lui lați. O clipă, Rebecca simți dinspre el un iz al fumului de lemne, mirosul primitiv al unui om care ducea o viață primitivă.

– Ce mai face piciorul?

– A, progresează, mulțumesc.

– Cum ți l-ai rupt?

– Într-un accident de alpinism, vara asta.

– Poate-ar fi mai bine să nu te laşi cu toată greutatea pe el. Te-am văzut umblînd prin regiune. Circuli destul de mult.

În vocea lui se simțea o notă care-i stîrni un fior. Ridică din umeri:

– Mi-au spus să umblu. Umblu cît pot.

– Şi uneori mai şi cazi?

– Uneori, cad, confirmă ea.

– Păreai să cauți ceva, spuse el calm, bînd. Mă întreb ce anume.

Atîta despre ideea că fusese prudentă. Înghiți un nod.

– Mă interesează arheologia. Ăă... găsesc tot felul de lucruri.

– Nu mă îndoiesc, replică Florio, fără intonație. Nu eşti studentă, aşa-i?

– A, nu.

– Nici n-aş fi crezut. Eşti mai în vîrstă decît pari.

– Da?

– Te îmbraci ca ei. Dar e doar de formă, nu?

– Nu ştiu ce înțelegi prin formă, răspunse Rebecca, prudentă.

Gura lui părea să-şi ascundă un zîmbet batjocoritor, dar în privire nu se zărea nici o undă de căldură.

– Arăți de douăzeci, dar trebuie că ai cu zece ani mai mult. Ți se citeşte în ochi.

– În ochi?

– Nu vreau să spun că ai avea laba-gîştii.

Rebecca îi mai susținu un moment privirea, apoi şi-o lăsă pe a ei să alunece pe lîngă el.

– Nu sînt studentă. Doar o fată muncitoare şi săracă.

– O fată muncitoare şi săracă, repetă Florio; stătea absolut nemişcat, observă ea, cu trupul imobil, cu excepția bătăii tăcute a degetelor pe coapsă. De ce mă pîndeşti, fată muncitoare?

Simți roşeața inundîndu-i obrajii, parțial din cauza şocului.

– N-am idee despre ce vorbeşti.

Florio îşi mută trupul masiv, pentru a putea privi sub masă.

– Mereu porți ghetele astea. Un un petec galben, distinctiv, într-o parte. Şi un sunet anume. Ai dat tîrcoale prin jurul casei mele. Acum trei zile, am auzit ceva între copacii de deasupra casei. M-am urcat acolo. Am găsit locul unde stătuseşi ascunsă.

– Eu? întrebă ea, cu vocea oprindu-i-se în gît.

– Trebuie să fi stat vreo două ore, ca să turteşti aşa iarba.

Luă o înghițitură de bere, privind-o tot timpul.

– Am ştiut că fuseseşti tu, fiindcă ți-am găsit urmele.

Şchiopătatul m-a convins. Ţi le-am urmărit pînă la drum. Am descoperit locul unde-ţi parcaseşi *Vespa*. Şi acum, azi, ţi-ai aruncat tîrguielile la picioarele mele.

I se uscase gura.

– E o nebunie. Nici măcar nu ştiu cine eşti.

– Hai să n-o mai frecăm, fată muncitoare, replică el, deodată foarte amenințător. Ce explicație ai?

Rebecca tăcu, cu mintea într-un vîrtej. Dacă mintea prost acum, avea să compromită totul. Nu ştia cît de multe ghicise despre ea, dar trebuia să recunoască o parte din adevăr, numai pentru a rămîne în joc.

– Okay, se auzi ea spunînd, cu voce mică. Am venit într-adevăr la dumneata acasă.

– De ce?

– Ca să văd dacă e adevărat că ai copii.

Sprîncenele negre ale lui Florio coborîră brusc.

– Şi ce naiba te privesc pe tine copiii mei? întrebă el aspru.

Îi tremurau mîinile. Apucă strîns paharul, silindu-se să-l privească în față.

– Am nevoie de o slujbă, spuse ea alb. Am îngrijit cei doi copii ai unui cuplu american, dar acum s-au întors în S.U.A. Voiam foarte tare să rămîn aici, dar nu mai am bani. Cineva mi-a spus că e un american care locuieşte singur cu copiii lui. Aşa că m-am dus să arunc o privire.

Îşi umezi buzele.

– Mi-s dragi copiii. Îngrijirea lor e munca la care mă pricep cel mai bine. Şi nu iau prețuri scumpe.

– Îmi ceri de lucru? întrebă el calm. Despre asta-i vorba în toată şarada?

– Da.

O sfredeli cu privirea, ca şi cum i-ar fi plăcut să stoarcă adevărul din ea strîngînd-o de gît. Dar şi mai mare decît frica fizică era groaza că iarăşi avea să fie nedemnă de Therese.

– Îmi ştii numele?

– Am auzit că vă numiți Florio.

– Ai şi tu un nume?

– Rebecca Burns, replică ea, dîndu-i numele de femeie căsătorită, despre care ştia că era în cel mai bun caz un camuflaj subțire al adevăratei sale identități.

– Rebecca? Ai avut noroc că n-ai fost acolo cînd am venit să te caut, acum trei zile, Rebecca, spuse el, cu un calm mătăsos. Dacă te găseam, ți-ar fi părut rău.

Rebecca se îndreptă de spate.

– Nu mă amenința, te rog.

O studie în tăcere. Avu din nou senzația că privirea lui îi penetra travestiul străveziu, scormonindu-i sufletul. Cel mai mare pericol era acela de a ghici cine era, fie prin vreo asemănare fizică dintre ea şi Therese, fie cu ajutorul rezonanței numelui. Nu-i plăcea să-şi închipuie cum ar fi reacționat dacă-i descoperea identitatea, dar îi veneau în minte imagini cu trupul ei dragat de pe fundul unui lac. Oricum, instinctiv, simți că dacă trebuia să-i ghicească identitatea în acel moment, ultima persoană de pe pămînt la care s-ar fi gîndit era mama lui Therese.

– De ce crezi că aş vrea ca o străină să aibă grijă de copiii mei? Ce te face să crezi că nu le pot purta de grijă eu însumi?

– Nimic. Speram doar să-ți prindă bine un mic ajutor, ieftin şi de încredere. Uite care-i situația, domnule Florio, sînt soră pediatră. Toată viața am lucrat cu copii. Sînt

demnă de încredere, crede-mă. Muncesc din greu. Aş putea chiar şi să predau puţin.

– Să predai?

– Ca la şcoală.

– Oamenii ăia pentru care-i lucrat, mormăi el. Cum se numesc?

Avea răspunsul pregătit.

– Alger.

Era un nume pe care-l reţinuse de pe poarta încuiată a unei vile nelocuite, pe drumul Scheggia. Căutase mult un loc convenabil, o casă mare, cum era aceea, cu leagăne şi tobogane de copii vizibile de pe drum. Dacă se interesa, cel puţin avea să găsească o confirmare vagă a povestirii ei.

– Dacă eşti soră, de ce nu te angajezi într-un spital italian? o întrebă Florio.

– Am încercat. Sînt cam o mie de candidaţi pentru fiecare post medical din Italia, iar o străină nu prea are şanse. Mai ales cînd italiana mea e de fapt pe jumătate spaniolă.

– Spaniolă?

– Ultima oară am lucrat într-un spital de copii din Los Angeles. Aproape tot timpul vorbeam mai mult spaniola decît engleza.

– Înţeleg, spuse el, fără a o slăbi un moment din ochi. Oare îi înghiţea povestea? Continuă:

– Astă vară, am fost într-o vacanţă la munte, dar toate au ieşit prost. Mi-am rupt piciorul. Şi s-au mai rupt şi altele. Am venit în Italia ca să las totul în urmă. Aici, par să mă simt bine. Sînt mulţumită. Iubesc oamenii, ţara, istoria. Nu vreau să mă tîrăsc înapoi acasă cu

coada-ntre picioare.

Înghiţi în sec, întrebîndu-se cît de sinceră părea. Amesteca adevărul şi ficţiunea într-o combinaţie plauzibilă.

– Nu-mi doresc decît o locuinţă şi bani suficienţi ca să trăiesc.

– Spionîndu-mă şi întinzîndu-mi capcane e cam greu să-mi cîştigi încrederea.

– N-am considerat că spionam sau întindeam capcane. Ar fi fost mult mai bine dacă ieşea aşa cum plănuisem. Şi anume, ţi-aş fi spus cu inocenţă totul despre mine, iar dumneata ai fi putut răspunde: „Auzi, am un post pentru dumneata." Dar cred că m-am dus cu sacul la pomul lăudat, nu?

Ochii săi întunecoşi rămaseră îndreptaţi asupra ei, în timp ce degetele-i pianotau în tăcere pe coapsa încordată.

– Una dintre fetele mele... are nevoie de ajutor.

– Ce fel de ajutor? întrebă ea, cu inima bătîndu-i brusc mai puternic.

– Are probleme deosebite. Necesităţi deosebite.

– Cîţi ani are?

– Treisprezece.

– Şi sora ei?

– Ea are cincisprezece.

Rebecca se aplecă înainte:

– Ce înţelegi prin nevoi deosebite?

Florio păru să ezite. Pentru prima oară, ochii îi priviră în interior, în loc s-o mai iscodească.

– Therese este un copil neobişnuit. Este foarte inteligentă. Şi foarte vulnerabilă. Trece printr-o perioadă difi-

cilă. Mama ei a murit anul ăsta.

O spusese fără urmă de regret.

– A murit? nu putu ea să nu repete.

– A avut loc un incendiu grav în San Francisco.

– Vai, dar e îngrozitor. Îmi pare atît de rău.

– Fetele erau în casă. N-au fost vătămate fizic, nu serios, dar au fost traumatizate emoțional. În special Therese.

– Atunci locul ei n-ar fi acasă, printre prieteni, unde ar putea avea acces la îngrijiri profesioniste? Ținîndu-ți fetele îngropate în pădure, într-o țară străină, nu le poți ajuta cu nimic.

Nu intenționase nota de autoritate din voce, dar îi scăpase oricum.

– Le pot apăra eu de orice pericol, răspunse el cu bruschețe.

Rebecca dădu încet din cap.

– Ascultă, domnule Florio. Nu mă elimina fiindcă am încercat să fac pe deșteapta. Am mare nevoie de o slujbă şi poate că şi dumneata ai nevoie de mine. Dacă...

Înghiți un nod, înainte de a putea pronunța numele.

– ...dacă Therese e bolnavă, sau singură, sau tulburată, o pot ajuta. Vorbesc serios.

Florio îşi goli paharul. Îl detestase, fiindcă îl făcuse răspunzător pentru ceea ce i se întîmplase lui Therese, nu numai în ultimele cîteva luni, ci de-a lungul anilor. Şi se temea de el. Dar, în acel moment, trebuia să-l privească asemenea unei cățeluşe devotate care cerşeşte un biscuit.

– Totodată, continuă ea, te-aş putea ajuta şi cu gospodăria, cum fac la Signora Fiorentini, unde locuiesc. Pot prelua o parte din gătit şi spălat. Şi, cu siguranță, ai nevoie de cineva care să se ocupe de cumpărături. Dumneata plăteşti cît ți se cere, aşa că ăştia te jefuiesc hoțeşte.

– Ce-i ăla autism? întrebă el pe neaşteptare.

Sîngele Rebeccăi păru să înghețe în vene.

– De ce întrebi?

– Răspunde la-ntrebare.

– Autismul e o boală clinică asemănătoare cu schizofrenia infantilă. În primul rînd, constă într-o dezordine de comunicare. Se caracterizează printr-o profundă retragere a bolnavului în sinea lui, neputința de a-şi dezvolta vorbirea, comportament obsesiv, mişcări repetitive, ca legănatul sau săritul. Prezintă vreuna dintre fetele dumitale unele din simptomele astea?

Tăcerea fu ca o prăpastie întunecată.

– Nu, răspunse el într-un tîrziu. Nici una.

Îl privi lung, simțind să sîngele reîncepea să-i circule, dîndu-şi seama că fusese un fel de test.

Florio luă un pix din buzunar şi împinse spre ea un şervețel de hîrtie.

– Scrie-mi un număr unde te pot găsi.

Mîna îi tremura atît de tare încît pixul rupse hîrtia subțire. Apăruse un licăr de speranță, dar îşi forțase norocul cît putea de mult. Imediat ce termină de scris, se ridică în picioare şi-şi luă coşurile.

– Trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Şi-mi pare rău că am fost atît de neîndemînatică.

Florio se ridică şi el.

– Te duc pînă acasă.

– A, nu, mulțumesc, scutură Rebecca viguros din cap. Ar trebui să vină cineva ca să-mi ia *Vespa*. E okay, zău așa. Mă simt mult mai bine cu genunchiul.

În pofida protestelor ei, Florio insistă s-o ajute să-şi ducă pînă la scuter coşurile. Nici unul nu mai scoase o vorbă. La umbra catedralei, pe aleea cu miros de pisici şi bucătărie italienească, o ajută să încarce coşurile. Acestea se legănau amenințător de-o parte şi de alta a scuterului.

– Ai putea face totuşi un lucru, spuse ea, sprijinind vehiculul.

– Da?

– Să-mi porneşti scuterul? Ai putea?

Florio puse o cizmă pe pedală şi apăsă de două ori. *Vespa* se trezi la viață. Rebecca îi adresă un zîmbet ezitant:

– Mulțumesc! Pe curînd... poate.

Încălecă şi se repezi din loc pe aleea pietruită, lăsîndu-l unde se afla, fără a mai privi în urmă.

O burniță fină spăla peisajul cețos, în drum spre casă. Ținînd cu stîngăcie în echilibru coşurile pline, cu genunchiul pulsîndu-i surd, Rebecca tremura înfrigurată. Toate planurile ei ajunseseră la un punct de răscruce. Îşi jucase mîna şi încă nu ştia dacă pierduse sau cîştigase.

Cînd auzise prima oară despre fuga lui Michael Florio din San Francisco, primul ei gînd se îndreptase spre Therese. Cît de traumatizată era? Ce putere interioară avea pentru a-şi apăra psihicul împotriva unei situații atît de îngrozitoare?

Rebecca avusese de-a face cu prea mulți copii traumatizați ca să nu se teamă de consecințele psihologice.

Înțelepciunea convențională dicta că evaziunea lui Florio fusese o recunoaştere publică a vinovăției, genul de fugă din fața justiției care sfîrşeşte fie printr-un exil permanent în străinătate, fie într-o răfuială sîngeroasă prin cine ştie ce motel sordid. Dar a cui vinovăție? A lui sau a lui Therese?

Rebecca îşi dăduse seama deodată că pentru ea nu conta decît binele copilului ei. Problemele vinovăției veneau pe urmă.

În San Francisco, se păruse că nu mai avea nici o şansă de a o revedea vreodată pe Therese. Şi totuşi, existase o luminiță în întuneric, o remarcă întîmplătoare făcută Barbara Florio cu treisprezece ani în urmă şi care rămăsese în toți acei ani fixată în subconştientul Rebeccăi.

Conversația, care fusese menită s-o liniştească în legătură cu viitorul copilului, se referise mai mult la proprietăți. Barbara Florio spusese mîndră cît de multe case aveau: ranch-ul de pe colinele din Marin County, cabana de ski din Austria, vila din Irlanda.

Iar cînd Michael vrea cu adevărat să scape de toți şi toate, spusese ea cu un rîs disprețuitor, *are o moară veche ascunsă în pădurea de lîngă Urbino. De-acolo provenea familia lui, pe vremuri. Este singurul loc unde nimeni nu e invitat vreodată şi, crede-mă, nici un om întreg la minte nu s-ar duce. Nu e nici măcar restaurată cum se cade şi n-o pot suferi, dar este sanctuarul lui şi îi place să se ascundă acolo. A luat toate măsurile ca nimeni să nu ştie despre ea.*

Rebecca îşi mai amintea şi acum zîmbetul indulgent

de pe fața Barbarei Florio. Mai mult decît atît, îşi amintea limpede felul cum coborîse vocea femeii cînd spusese cuvintele, împărtăşind nu numai o absurditate masculină, ci şi un soi de secret.

Acele cîteva fraze despre Urbino i se fixaseră în străfundul memoriei. Dar cuvintele ieşiseră din nou la suprafață. Iar cînd i se spusese că Michael Florio fugise din San Francisco în ziua funeraliilor soției sale, luîndu-le cu el pe Therese şi pe sora ei, revăzuse zîmbetul cel indulgent pe buzele rujate şi auzise în urechi numele *Urbino*.

Acesta fusese darul Barbarei pentru ea. Îi luase copilul dar, în schimb, îi dăduse Rebeccăi cheia cu care s-o regăsească pe Therese.

Nimeni altcineva nu avea idee unde ar fi putut să fie Florio. Se întrebase dacă să spună sau nu la poliție. Dar, de la bun început, îşi dăduse seama că scopurile ei erau diferite de ale lor. Chiar dacă Florio era vinovatul, nu Therese, fata avea să fie luată în îngrijire instituționalizată. Ca mamă naturală a Theresei, care o abandonase la naştere, Rebecca n-ar fi primit niciodată accesul la ea.

Zburase cu avionul la Roma, urmîndu-şi instinctul, mizînd pe speranța că Urbino era un oraş destul de mic pentru a avea şanse realiste de a localiza moara lui Michael Florio. Ajunsese la Urbino în orele întunecate ale unei nopți de luni şi stătuse trează în stația de autobuz pînă la răsăritul soarelui, cînd îşi putuse continua căutarea.

Moara lui Michael Florio era şi mai izolată decît sugerase soția lui. Nu avea telefon şi nimeni nu părea să fi auzit de ea. Avusese nevoie de cîteva zile pentru a găsi

micul oficiu poştal unde se ştia, iar soția poştaşului îi spusese cum să ajungă acolo.

Cu ocazia primei expediții, întrezărise Jeep-ul stropit cu noroi ascuns într-un hambar şi ştiuse că moştenirea Barbarei fusese un filon de aur masiv. Ascunsă între ferigi, lăcrimase de uşurare. Dar cum putea să ajungă în fortăreața aceea? Singura soluție era de a-l face pe el s-o găsească şi s-o aducă în casă de bună voie. Reflectase că avea nevoie de ajutor pentru îngrijirea celor două fiice adolescente. În aceeaşi zi, planul ei încolțise.

I se dezvolta de cîtva timp în minte dar, cum stătea culcată între ferigi, dobîndise forma finală. Ştiuse exact ce avea de făcut.

Avea să i-o ia pe Therese.

Ştia că era o răpire, dar Florio îşi negase orice drept asupra copilului, oricare ar fi fost adevărul, Therese nu trebuia să fie silită să plătească îngrozitorul preț care era de plătit.

Avea să se apropie de Therese, să-i cîştige încrederea, să-i cucerească inima. Iar apoi, la momentul potrivit, urma să-i spună adevărul. Şi avea s-o ducă pe Therese departe, foarte departe, în soarele şi aerul curat al unui loc mai fericit. Avea destui bani pentru a o lua de la început în Australia sau Noua Zeelandă, undeva unde era curat şi nimeni nu ştia despre ororile trecutului.

Şi acolo, pornind de la start, urma s-o vindece pe Therese. Împreună aveau să rezolve, indiferent în ce consta, umbra neagră care plana peste viața copilului.

Dacă ea găsise casa din Urbino, aveau s-o urmeze şi alții. Timpul era limitat. Nu conta decît s-o scoată pe Therese din acea capcană. Cînd copoii îl ajungeau din

urmă pe Michael Florio, ea trebuia să fie de mult plecată. Avea s-o ia pe Therese şi să fugă mai repede şi mai departe decît putuse tatăl ei adoptiv. Indiferent ce făcuse Therese, n-avea să se mai despartă niciodată de fiica ei.

Rebecca ridică faţa spre cer, mijind ochii în burniţa rece. Ceaţa era deasă, învăluind colinele împădurite. Fusese prea dornică să joace la sigur, prea disperat atrasă spre fiica ei necunoscută. Reuşise?

Acum nu mai putea decît să aştepte. Să aştepte şi să se roage ca Florio să vină după ea.

Rebecca nu s-a dus în Urbino a doua zi, nici în următoarea. Şi-a petrecut zilele în casa Fiorentini, curăţind fără răgaz toate suprafeţele pe care putea pune mîna, ca şi cum s-ar fi refugiat în munca manuală grea. Poate simţindu-i nevoia de izolare, Signora Fiorentini a lăsat-o în pace.

După două zile de aşteptări infructuoase, simţea înăuntrul ei fiorii panicii. Reuşise s-o readucă pe Therese în centrul vieţii ei. Dacă Florio făcea un nou număr de dispariţie şi pleca într-un alt loc, şi mai inaccesibil? Ardea să se ducă pînă la moară ca să arunce o privire, dar ştia că asta ar fi distrus totul.

Începea să-şi dea seama că îşi fixase un ultimatum. Dacă Florio nu muşca momeala, nu-i mai rămînea altă soluţie decît să anunţe poliţia unde se ascundea.

Avea nevoie de mişcare, altfel îşi pierdea minţile. În ciuda frigului, îi spuse Signorei Fiorentini că ieşea să aducă nişte varză. Urcă pe *Vespa* şi merse pe drumul noroios pînă la marele cîmp cu verze din spatele colinei. Era un loc ceţos, friguros, nu prea înmiresmat, dar îi

făcea bine să simtă aerul rece pe faţă şi să vadă cerul. Făcu o plimbare grăbită în jurul plantaţiei pentru a se încălzi înainte de începerea culesului.

Verzele cultivate acolo erau de soi lombard, mîncare favorită prin partea locului, masive şi grele ca nişte bolovani. Primele îngheţuri păliseră deja foile din afară ale căpăţînilor uriaşe. Tocmai le desprindea, cînd auzi duduitul unui motor puternic şi se întoarse.

Jeep-ul lui Michael Florio se apropia pe alee.

Inima i se strînse dureros în piept, cînd îi văzu silueta întunecată coborînd. Dintr-o dată, regretă că venise în acel loc lugubru, unde-i putea face orice voia. Dar rămase pe loc, aşteptîndu-l.

– Proprietăreasa ta mi-a spus că eşti aici, o salută el.

Purta haina groasă din piele de oaie. Părul şi haina îi erau umezite de ceaţă.

– Ce s-a-ntîmplat? Arăţi ca un iepuraş speriat.

– Mi-e frig, atîta.

Florio mişcă uşor din cap:

– Maşina mea e acolo. Să mergem.

– Pentru ce? întrebă Rebecca, iar de astă dată nu-şi mai putu ascunde teama din voce.

– Tu ai început conversaţia asta, replică el. Hai s-o terminăm.

Îşi simţea inima ca un bulgăre de plumb în piept. Îi răzuise deja camuflajul jalnic, găsindu-i toate găurile? O aştepta. Cu pas greu, porni în direcţia marelui Jeep.

Florio îi deschise portiera din dreapta. Rebecca se urcă, privind în jur, prin interiorul îngrijit şi curat. Aşezîndu-se lîngă ea, Florio trînti portiera. Aflat atît de aproape, era înspăimîntător de masiv, dominînd-o cu înălţimea lui.

Rebecca se îndesă lîngă uşă, căutînd clanța şi întrebîndu-se cît de repede ar fi putut să iasă, dacă era nevoie. Dar rămase cu bărbia în sus, privindu-l în ochi sfidătoare.

– Ei? întrebă ea.

O contemplă un moment.

– Dacă-ți închipui că sînt vreun pustnic milionar, las-o moartă.

– Poftim? întrebă Rebecca, sincer nedumerită.

– Dacă te angajez, ar fi pe casă şi masă, plus cincizeci de parai pe săptămînă. Asta e.

Nevenindu-i să creadă ce auzea, Rebecca îşi simți pulsul făcînd un salt rapid.

– Cincizeci de dolari pe săptămînă?

– Mi-ai spus că nu voiai decît un adăpost, plus ceva bani pe deasupra.

– Aşa e.

– Cincizeci e maximum ce-ți pot plăti. Vei putea economisi nouăzeci la sută din ei. N-avem condiții de lux.

– Sînt obişnuită să trăiesc fără aşa ceva, trase ea adînc aer în piept, încă incapabilă să creadă complet. Îmi oferi slujba?

– Îți ofer o săptămînă de probă. Dacă nu faci față, ai zburat.

– O, am să fac față, îl asigură ea încet. Cu siguranță. Nici o grijă.

Degetele lui băteau în volan, pe cînd îi observa reacția.

– Oferta depinde de multe lucruri, continuă el. Cel mai important e să te înțelegi cu fetele. Am discutat cu ele despre tine. Sînt dispuse să te cunoască. Mîine dimineață. Înainte de unsprezece. Vino la noi acasă. Nu e nevoie să-ți spun cum să ajungi acolo.

– Într-adevăr, răspunse ea. Voi veni.

– Tocmai am fost tratat cu o depoziție lungă de-o oră din partea proprietăresei tale.

– Signora Fiorentini? zîmbi Rebecca. Ne înțelegem bine.

– Te găseşte minunată. Se pare că i-ai salvat viața fiului ei.

– Se tăiase la mînă, atîta tot.

– M-am interesat şi prin alte părți, continuă Florio, cu glasul său scăzut, uşor răguşit. Nimeni nu are de spus o vorbă rea despre tine. Toți afirmă că eşti extraordinară.

Tăcu o clipă.

– Dar nimeni nu a văzut nici o dovadă reală că eşti cea care spui că eşti.

– De ce n-aş fi cine spun?

– Cred că minți, replică el calm. Dar cine nu minte, în vremurile astea? Ai dreptul la micile tale secrete, oricît de sordide or fi fiind. Puțin îmi pasă ce se-ascunde în trecutul tău. Binele copiilor mei e tot ceea ce mă interesează cu adevărat. Dacă-i poți ajuta, te iau.

Glasul îi coborî cu o notă, înăsprindu-se.

– Dar dacă le faci cel mai mic rău, în orice fel, atunci ți-o voi plăti cu aceeaşi monedă.

– Niciodată n-am făcut vreun rău unui copil, domnule Florio, spuse ea cu voce crispată.

Dădu uşor din cap. Expresia din ochii lui îi confirma că vorbea foarte serios – vedea în ea o unealtă pe care ar fi putut-o folosi, o unealtă pe care avea s-o rupă şi s-o arunce dacă-i crea probleme.

– Vom locui foarte aproape unii de alții, urmă el. Facem un tîrg. Vezi-ți de meserie şi nu pune nici o întrebare despre noi. La rîndul nostru, nici noi nu-ți vom pune întrebări. La sfîrşit, ne întoarcem unii altora spatele şi plecăm. E acceptabil?

Îşi impuse să zîmbească:

– Perfect acceptabil.

Începuse ploaia. Stropii răpăiau pe capota Jeep-ului, în ritm cu degetele lui care loveau volanul.

– Şi încă două lucruri. Unu: siguranța fetelor e pe primul plan. Tot ce faci se subordonează ei. Mă înțelegi?

Rebecca dădu din cap.

– Doi: cît timp eşti angajata mea, îți pretind să faci ce spun eu. Implicit. Nu permit nici cea mai mică nesocotire. Trăim conform unor programe stabilite. Odată ce vei fi învățat care sînt aceste programe, le vei respecta fără echivoc. Şi fără excepții. Fără idei mărețe sau improvizații. Totul merge ca la carte. Înțelegi ce-ți spun?

– Vrei cam mult, pentru cincizeci de dolari, i-o întoarse ea.

– De-asta ți le spun pe toate din avans. Dacă nu ți se par acceptabile, atunci să încetăm în clipa asta să ne mai pierdem vremea unul cu altul.

– N-am spus că sînt inacceptabile, făcu Rebecca un efort să-şi înghită furia. Am lucrat în spitale. Ştiu cum să respect un program. Numai că, după cum vorbeşti, vrei o sclavă, nu o guvernantă.

– Nu vei munci deloc mai greu decît în casa Fiorentini, ripostă Florio. Nu vei avea de făcut cheltuieli şi vei băga bani în buzunar. Asta nu e sclavie.

Rebecca dădu din cap:

– Ai dreptate.

Trebuia să fie conciliatoare cu personalitatea aceea autoritară şi paranoidă. Dacă nu se integra în proiecțiile lui tenebroase, nu mai avea nici o şansă de a ajunge la Therese.

– Foarte bine. Accept toate condițiile.

Ochii lui îi fixau gura, ca şi cum ar fi încercat să-i citească pe buze angajamentul sau contrariul acestuia.

– Bine, spuse, fără a schimba tonul.

Se aplecă prin fața ei şi deschise portiera. Un val de aer rece şi umed năvăli înăuntru.

– Mîine, la moară. Înainte de unsprezece.

Rebecca se dădu jos din Jeep. N-o aşteptă să închidă portiera – o trînti el. Motorul porni duduind şi marele vehicul se îndepărtă greoi pe drum. Rebecca îi zări silueta neagră prin ferestrele aburite. Apoi, nu se mai auzi decît vuietul motorului pierind în ceață.

Ai dreptul la micile tale secrete, oricît de sordide or fi fiind. Ce credea că era? Vreun soi de infractoare mărunță, cine ştie ce toxicomană? Avea impresia că munca sub ochii aceia negri şi disprețuitori urma să fie ca înghițirea unei pietre. I se oprea în gît, înecînd-o.

Apoi, deodată, înțelese că reuşise să-i prezinte o imagine cu care îl păcălise. Se gîndi la Therese şi-şi aminti că tocmai realizase o mare victorie. Cîştiga – ea, nu Michael Florio. Ea era stăpînă pe situație, nu el. Florio pur şi simplu nu ştia. A doua zi, avea să-şi întîlnească fetița. Abia-i venea a crede.

Îi trecu prin minte că Florio îşi încălca pesemne toate instinctele, toate regulile sale de supraviețuire, invitînd-o în viața lui. Probabil era foarte îngrijorat de soarta lui

Therese, dacă-şi asumase un asemenea risc. Acum nu mai voia decît să fie cu fiica ei.

În timp ce mergea pe drumul alunecos, cînta, iar entuziasmul o purta pe aripile lui.

Îndreptîndu-se spre moară, Rebecca se întrebă o dată sau de două ori dacă avea s-o poată scoate la capăt.

Nu putuse lua nici o îmbucătură la micul dejun, avînd stomacul ca un ghem tare care nu accepta nimic de mîncare. Spusese îngrijoratei familii Fiorentini o minciună despre o *trattoria* din Urbino unde mîncase ceva greu, în ajun. Senzaţia de greaţă nervoasă stăruia. Acum, cînd mai avea doar un pas, lucrul pe care-l dorise atît de mult o înspăimînta.

Moara era un loc greu de atins, accesibil doar printr-un labirind de drumuri desfundate. Fără îndrumări, n-ar fi găsit-o niciodată. Iar casa domina aproape toate împrejurimile. Nici un vehicul nu putea ajunge acolo neobservat.

Probabil Florio alesese casa aceea cu ani în urmă. Ca un senior al războiului primitiv, îşi asigurase un ultim refugiu. Oare ştiuse dintotdeauna că, într-o zi, urma să aibă nevoie de locul acela secret? Prevăzuse că urma să-l împingă ceva într-acolo?

Rebecca îşi opri *Vespa* în faţa morii şi aşteptă un moment. Casa era mai mare decît crezuse, construită în formă de L în jurul unei curţi pietruite. Era o construcţie plăcută, cu pietrele sure pline de licheni portocalii şi bîrne masive de stejar încadrînd uşile şi ferestrele.

Era zece fără un sfert şi domnea o linişte desăvîrşită.

Rebecca se duse la uşă şi, ca prin vis, îşi privi mîna întinzîndu-se spre inelul greu de fier, pentru a bate în lemn. După o pauză interminabilă, uşa se deschise şi în prag apăru Michael Florio.

– Bună, îşi auzi ea propria voce salutînd veselă. N-am ajuns prea devreme, nu-i aşa?

– Nu. Intră.

Se sili să-i zîmbească şi păşi înăuntru.

Prima impresie despre interior fu a unei goliciuni tăcute. Casa mirosea a ceară, a fum de lemne şi a ulei de in, un amestec de arome pe care-l găsea obsedant de familiar. Singura piesă de mobilier era un dulap uriaş din secolul al XVIII-lea, care se afla în hol, cu o cheie masivă de bronz în broască.

– Sîntem în bucătărie, spuse Florio, conducînd-o.

Pereţii erau din piatră nezugrăvită. La fel ca în atîtea alte case rurale din Toscana, parterul fusese destinat iniţial pentru prăvălii şi animale.

Sub tavanele înalte, boltite, erau agăţate candelabre din fier forjat. Duliile conţineau lumînări, observă ea, nu becuri electrice. Două dintre acestea erau aprinse, răspîndind o lumînă pîlpîitoare.

– N-aveţi curent electric? întrebă ea.

– Încă nu, răspunse Florio. Poate pe la sfîrşitul lunii.

Purta o cămaşă cadrilată şi pantaloni de doc decoloraţi, iar în picioare avea tenişi. Fără cojocul gros din piele de oaie, constituţia lui nu mai era atît de voluminoasă pe cît i se păruse. Era svelt, mişcîndu-se cu o graţie lină diferită de prezenţa mătăhăloasă pe care o dobîndise de pe urma hainei. Din spate, îi vedea părul brunet căzînd peste guler.

O conduse pe o scară lungă care ducea într-o bucătărie de familie, o încăpere încăpătoare şi luminoasă, cu ferestre mari. La fel ca în casa Fiorentini, un cuptor de lemne cu dom domina bucătăria, dînd o senzaţie de confort. În centru stătea o masă rotundă de brad. Iar la masă, cu mai multe cărţi deschise în faţa ei, era aşezată o fată.

Rebecca păli, ca o actriţă căreia i s-a suflat altă replică şi s-a zăpăcit iremediabil.

Fata îşi ridică privirea. Avea părul lucios, blonziu. Era foarte drăguţă, aproape femeie. Ochii ei, de un căprui intens, îi întîlniră pe ai Rebeccăi.

– Bună dimineaţa, salută ea. Eu sînt Devon.

Devon. Fata cea mare. Unde era Therese? Rebecca izbuti un fel de zîmbet.

– La ce lucrezi? o întrebă, cu o voioşie care părea artificială, chiar şi în propriul ei auz. Mi se pare că e algebră.

Devon întoarse culegerea de exerciţii astfel ca Rebecca să poată vedea şirurile de formule algebrice.

– Calcul diferenţial. Săptămîna asta am început.

– Serios? Am impresia că te descurci destul de bine, comentă Rebecca, privind rîndurile ordonate de numere şi simboluri.

– Rezolv cîteva probleme, ridică din umeri fata. Nu-i chiar atît de greu. Mai mult logică.

– Trebuie că eşti bună la matematică, dacă poţi învăţa singură calculul, spuse cu admiraţie Rebecca. E minunat.

Văzu expresia lui Florio acrindu-se la auzul replicilor banale. Se rezema de un dulap de brad, cu braţele încrucişate peste pieptul lat.

– E vreo şansă să-i dai o mînă de ajutor? întrebă el.

– La calcul diferenţial? luă Rebecca lucrarea lui Devon, încercînd să se concentreze asupra ei. Punctele mele forte erau biologia şi chimia. N-am fost niciodată strălucită la matematici. Vom arunca o privire mai tîrziu, dacă vrei. Okay?

Devon se lumină la faţă:

– Sigur.

Era foarte stăpînită, îşi spuse Rebecca; avea capacitatea lui Florio de a fi ea însăşi, fără a se foi.

– Devvy, spuse Florio, de ce nu-i oferi vizitatoarei noastre ceva de băut?

– Vrei puţin suc? întrebă cu voce gravă Devon.

– Mi-ar face plăcere, replică Rebecca.

– Unde-i Therese? o întrebă Florio pe Devon.

– Tot în pat, răspunse fata, atentă la ce făcea.

Florio se uită la ceas.

– La ora asta?

– A dormit prost. E obosită.

Rebeccăi i se păru că zărise o scurtă privire plină de înţeles între cei doi. Florio se îndreptă.

– Mă duc s-o văd. Pe voi vă las să vă cunoaşteţi mai bine.

– Okay.

– Cheamă-mă dacă ai nevoie, mai spuse el, ciufulind din trecere părul lucios al lui Devon.

Rebecca o privi pe Devon storcînd fructele. Îi studie profilul armonios, cu buzele uşor comprimate de concentrare. Fata purtea blugi strîmţi şi un tricou negru cu *Red Hot Chili Peppers.* Mîinile ei fine erau aproape femeieşti,

iar umflăturile sînilor şi ale şoldurilor arătau că pubertatea venise şi trecuse. Rebeccăi i se făcea rău de nerăbdare s-o vadă pe Therese.

– Aveţi o casă frumoasă aici.

– E cam izolată, răspunse Devon. Dar este drăguţă, nu-i aşa?

– E minunată.

În sinea ei, se gîndea ce loc disperat de pustiu trebuia să fie, pentru două adolescente.

– Tatăl meu a făcut toate astea, adăugă Devon, gesticulînd vag prin bucătărie.

Rebecca privi în jur. Bucătăria fusese decorată expert, cu lemn de brad cu fibre decorative superbe. Avea un aragaz cu gaze, dar în locurile unde ar fi trebuit să se afle instalaţiile electrice nu erau decît găuri căscate şi fasunguri goale. Nici un frigider. Nici o maşină de spălat vase sau haine. Probabil viaţa era foarte grea acolo.

– Cine găteşte? întrebă ea.

– Noi, cu rîndul.

– Toţi trei?

– Ei, eu şi tata. Therese – ea e sora mea – nu poate suferi gătitul, curăţatul şi alte alea.

– Serios? Şi eşti o bucătăreasă bună?

Fata pregătise două pahare de suc. Îşi şterse mîinile cu un prosop.

– Cînd am plecat din San Francisco, am luat cu mine o carte de bucate chinezească. Mor după *dim sum*. Ţie-ţi place *dim sum?*

– Sigur, deşi nu l-am preparat niciodată.

– E mîncarea mea favorită din lume. Tata ne ducea în fiecare săptămînă la un restaurant cu *dim sum*. M-am

gîndit să învăţ cum se face. Ai idee cît de greu e să faci *dim sum?*

– Pare dificil, zîmbi Rebecca.

– E mult mai dificil decît calculul, puse Devon un pahar de suc în faţa Rebeccăi şi se aşeză. Ar fi trebuit să aleg ceva mult mai simplu.

– Şi, în lipsa *dim sum*-ului, ce mănînci?

– Cînd îmi vine mie rîndul, fac ton şi salată. Tatăl meu face salată şi ton.

Rebecca rîse:

– Eu nu ştiu să fac *dim sum,* dar pot pregăti mai mult decît ton şi salată.

– Bine. Dar trebuie să ai grijă. Therese e alergică la multe.

Rebecca nu se putu stăpîni să nu privească peste umăr, ca pentru a vedea dacă nu cumva Therese intra pe uşă.

– Ştii ce ce m-a chemat tatăl tău aici în dimineaţa asta, Devon?

Ochii căprui îi întîlniră pe-ai ei.

– N-avem nevoie de guvernantă, spuse calmă fata.

– Dar de o prietenă?

Urmă un moment de tăcere.

– Chiar ai fost foarte bună la biologie şi chimie, o întrebă Devon, sau ziceai doar aşa?

– Nu, n-am spus doar aşa.

– E important, continuă fata. Trebuie să am rezultate bune la materiile astea. Vreau să urmez o şcoală medicală.

– Vrei să te faci medic?

– Da.

– Te pot întreba de ce?

Devon ridică din umeri:

– Aşa vreau eu.

– Ei, eu am urmat un curs de asistente medicale. Sînt sigură că te-aş putea medita la materiile ştiinţifice, chiar dacă în privinţa calculului diferenţial ai ajuns atît de departe, singur. Dar te vei întoarce la şcoală curînd, nu-i aşa? Vreau să spun, asta nu e decît o vacanţă, nu?

– Nu tocmai.

– Aşa? Atunci, ce e?

– O retragere, răspunse fata.

– O retragere?

– Da.

– Okay. Cred că te-am înţeles. Ai mai multă nevoie de o meditatoare decît de o guvernantă. Am dreptate?

– Tatăl meu spune că eşti foarte deşteaptă.

– Aşa a spus? Sînt măgulită.

– Vrei să arunci o privire peste orarul meu? propuse Devon.

Rebecca dădu din cap. La cincisprezece ani, Devon Florio părea să fi preluat ceva din stilul autoritar al tatălui ei adoptiv. Fata îi dădu nişte foi imprimate. Rebecca răsfoi orarul. De undeva din spatele casei, auzi ceva asemănător cu un plînset de copil. Inima păru să i se oprească în loc. Îşi impuse să pară calmă.

– Şi sora ta, Therese? Învaţă la fel de mult ca tine?

– Cînd are chef, replică Devon, adică nu chiar în fiecare zi. Nu e foarte disciplinată. Pe de altă parte, probabil că e cu douăzeci de puncte peste mine pe scara I.Q.

Zîmbi.

– Într-o zi, o să primească un Premiu Nobel sau ceva, în timp ce eu am să scot amidgale.

Rebecca menţinu un entuziasm neutru:

– Ei, cred că vă pot ajuta cu toate astea. Studiul acasă e foarte diferit de studiul la şcoală. Poţi învăţa mult mai mult, dacă ai inteligenţa necesară. Dar e foarte uşor să te abaţi pe căi înfundate, să te împotmoleşti în detalii de care nu ai nevoie. Poate că pericolul cel mai mare e oboseala. Înţelegi ce vreau să spun?

– Cred că da, dădu din cap Devon.

– Aş propune să nu lucrezi mai mult de două ore dimineaţa şi două după-amiaza. În perioadele astea, pot fi şi eu pe-aproape ca să te-ajut, dacă ai nevoie de mine. Aşa, ar trebui să progresezi mult pînă cînd ţi se termină... retragerea. Ce părere ai?

Devon părea mulţumită, ca reacţie la tonul vioi al Rebeccăi.

– Am putea să-ncercăm.

– Excelent. Dar şi adineaori am vorbit serios. Îţi pot fi şi prietenă, nu numai meditatoare. Sper să reuşim.

– Şi eu, încuviinţă Devon, cu mai multă căldură. Vrei să mergem sus? Therese ar trebui să se fi dat jos din pat, aşa că o vei putea cunoaşte. Şi am să-ţi arăt camera pe care-o vei folosi.

– Perfect.

Urcînd scara în urma lui Devon, Rebecca observă că fetei i se forma o siluetă splendidă. Totuşi, simţea că Devon nu se grăbea cu maturizarea. Avea faţa lipsită de orice machiaj. Nu-şi pensa sprîncenele, nici nu-şi lăcuia unghiile şi nu făcuse mari eforturi pentru a-şi accentua silueta cu alegerea hainelor. Era ceva liniştitor în a şti că

Therese o avea ca soră mai mare pe această fată echilibrată şi studioasă. Ajunseră pe palier.

– Acolo e camera tatălui meu, spuse Devon, arătînd uşile mari duble din capătul coridorului. Camera mea e alături. Iar tu vei sta aici.

Deschise uşa şi se dădu la o parte, pentru a o lăsa pe Rebecca să treacă prima.

Camera era plăcută. Avea alături o baie cu duş, debarale în pereţi, un mic birou de scris şi un pat cu aspect confortabil, toate lucrate vizibil de Florio însuşi, din acelaşi lemn de brad cu fibre decorative. Fereastra dădea spre lacul morii, privelişte fiind brăzdată de gratiile din oţel împotriva hoţilor, încastrate solid în piatră.

Devon îi urmări privirea.

– Tatăl meu conduce o agenţie de securitate, spuse ea. E fanatic cu problemele astea. N-ar fi uşor să pătrundă cineva aici.

Sau să iasă, reflectă Rebecca. Se gîndi la cuvîntul pe care-l folosise Devon pentru a descrie prezenţa lor acolo. *Retragere*. Oare o spusese în sensul fugii din faţa unui inamic victorios, sau într-al unei retrageri din lume? Poate că în amîndouă.

– E o cameră drăguţă, spuse ea, cu voce tare.

– Crezi c-o să-ţi placă?

– Am stat în locuri mult mai rele.

– Zău? o scrutară ochii calmi ai lui Devon.

Rebecca se întrebă cum le-o descrisese Michael Florio fetelor. Nu voia să pară vreun soi de hippie.

– Vreau să spun, în studenţie. Am locuit în unele bombe destul de răpănoase.

– N-ai stat într-o cameră de surori?

– O vreme.

– La ce spital te-ai instruit?

– De fapt, m-am instruit la mai multe spitale diferite. General, psihiatric, de copii. Toate, în L.A.

Se îndepărtă repede de subiect:

– Camera asta este minunată. Are o vedere încîntătoare.

– Vrei să-mi vezi camera?

– Da, te rog.

Devon o conduse pe coridor. Camera ei era mare, cu două ferestre. Ambele erau protejate cu zăbrele groase de oţel. Florio lucrase lemnăria şi în camera aceea, dar aici munca fusese mai mult decît meşteşugărească. Făcuse eforturi să înfumuseţeze lucrurile. Patul era încrustat fin, cu flori şi frunze.

Rebecca privi prin încăperea îngrijită. Văzu animale de pluş miţoase, colecţii de animale din sticlă şi scoici şi cîteva postere mari reprezentîndu-l pe acelaşi tînăr chipeş flexîndu-şi muşchii şi expresia.

Un corp de bibliotecă mare era plin de cărţi. Nici o carte nu era nelalocul ei. De fapt, nici măcar vreun ursuleţ sau melc de sticlă nu stătea nealiniat. Lemnăria era la fel de lucioasă ca părul lui Devon, iar cuvertura în carouri era imaculată. Ordinea din cameră avea o pedanterie de cazarmă. Rebecca îşi aminti brusc şi cu tărie de ea însăşi, la cincisprezece ani. Avusese aceeaşi autodisciplină, aceeaşi seriozitate fundamentală, aceeaşi hotărîre de a deveni medic.

– Cu siguranţă, îţi ţii lucrurile în ordine.

– Mulţumesc. Acum mergem s-o vedem pe Therese, okay?

– Sigur.

Devon tăcu o clipă.

– Ascultă, cu sora mea nu e întotdeauna uşor să te înțelegi.

– Aşa? De ce?

– Ei, cred c-ai să descoperi singură. Nu vreau să te sperii, sau ceva, dar poate fi cam nebună.

– *Nebună?*

– Uneori, te şi sperie, continuă Devon, cu ochii ei mari şi căprui solemni. Dacă te porți cu ea aşa cum îți spunem tata şi cu mine, n-o să se întîmple nimic. Dar dacă o înfurii, poate fi... periculoasă.

Rebecca făcu un mic pas înapoi:

– În ce sens?

– Poate lovi oamenii, spuse calmă Devon. Hai să vedem dac-a ieşit la suprafață.

Şi o duse pe Rebecca în camera de alături.

Această odaie era mai mică. Şi întunecoasă. Draperia era încă trasă, lăsînd să intre doar raze subțiri de lumină, pe margini. Pe pereți nu existau afişe, nici rafturi cu jucării, însă pe jos se vedeau destule. În lumina slabă, Rebecca văzu că peste tot zăceau împrăştiate haine murdare. O farfurie cu mîncare pe jumătate consumată, sleită, era acoperită parțial de o cămaşă; sosul de roşii se îmbibase în bumbac. Peste tot erau risipite zeci de cărți, aproape toate deschise, cu fața în jos. Rebecca îşi aminti cum detestase acest obicei mama ei vitregă. Michael Florio stătea aşezat pe pat. Lîngă el, ghemuită sub pătură, zăcea o fată.

Prima impresie a Rebeccăi fu aceea a unei încîlcituri de păr închis la culoare, de unde priveau doi ochi ce-

nuşii, ca ai unui animal prudent. Restul feței se vedea doar foarte puțin. Fata îşi strîngea fluierele picioarelor în brațe, sub pătură, cu bărbia rezemată de genunchi, într-o poziție aproape foetală. Inima Rebeccăi bătea cu putere, atît de violent încît era sigură că puteau să i-o audă. Dacă se dădea de gol acum, totul era pierdut. Țintuită de ochii aceia cenuşii, Rebecca îşi impuse să zîmbească. Avea buzele uscate ca nisipul.

– Bună ziua, Therese. Eu sînt Rebecca.

Nici un răspuns.

– Dă bună ziua, Therese, murmură Florio.

Fata ridică o mînă, jucîndu-se cu bretonul. Avea degetele murdare şi cu unghiile scurte. Se vedea clar că nu se spălase de o bună bucată de vreme. Într-un tîrziu, spuse cu voce mică şi înceată:

– Salut.

Şi-şi ascunse din nou gura după genunchi. Nu-şi lua ochii de la Rebecca.

Rebecca trebui să-şi spună că instinctul ei de a o mîngîia şi săruta pe fetiță era nebunesc de nepotrivit. Avea o senzație de învîrtire a capului atît de turbulentă încît, fără a aştepta să fie invitată, se aşeză pe patul lui Therese. Altfel, ar fi căzut de pe picioare.

– Cred că am urcat puțin cam prea repede scara, spuse ea, încercînd să rîdă. Toți trei o priveau şi bănui că se albise la față ca hîrtia. *Nu te da de gol,* insistă în sinea ei, disperată.

– Te simți bine? o întrebă curios Florio.

– Perfect.

– Din cauza genunchiului, nu?

– Doar o mică indigestie, se bîlbîi ea. Am dormit

prost. Nu-mi dați atenție.

Nu-şi mai putea desprinde privirea dinspre Therese.

– Am auzit că şi tu ai avut o noapte grea.

– N-a dormit prea bine, spuse Devon, cînd Therese nu răspunse. A trebuit să-i aduc un pahar cu apă. Nu-i aşa, Tree?

Therese dădu uşor din cap.

– Am avut nişte vise groaznice, spuse ea.

– Cu ce? o întrebă Rebecca.

Therese ridică fața de după zidul protector al genunchilor, rezemîndu-şi bărbia pe antebrațe. Rebecca văzu că plînsese recent; avea pe obraz o urmă umedă. Fața-i era palidă şi slabă. Gura, lată şi şocant de asemănătoare cu a lui Ryan, avea colțurile întoarse în jos.

– Cu mama.

– O, îmi pare rău...

Ştia că fiica ei avea treisprezece ani şi totuşi instinctul o îndemna s-o trateze ca pe un copil cu trei, patru ani mai mic.

– Toate par îngrozitoare noaptea, aşa-i? Dar acum afară e soare. Dacă te scoli, s-ar putea să te simți mai bine.

– Poate, răspunse Therese, fără convingere.

Devon se aplecase să ia farfuria murdară.

– Tree, aici e o mizerie groaznică, oftă ea. Miroase ca-ntr-o grădină zoologică.

Florio îi puse o mînă pe umăr.

– Pe voi două vă lăsăm să faceți cunoştință, spuse el. Cînd eşti gata, ce-ar fi s-o plimbi pe Rebecca să vadă moara, Therese?

– Okay, acceptă Therese, cu voce slabă.

Florio şi Devon ieşiră. Rebecca se ridică, detestînd întunericul şi amărăciunea care pluteau prin încăpere. Se duse la fereastră şi trase draperiile. Lumina soarelui inundă camera, surprinzînd-o pe Therese, care-şi îngropă fața în pătură.

– Se pare că ai nevoie de nişte haine curate, spuse Rebecca.

Începu să strîngă lucrurile risipite. Părea ocupată dar se simțea, dacă era posibil, şi mai puțin stăpînă pe ea însăşi. Razele soarelui pe care le lăsase să intre făceau haosul şi mai vizibil. Camera era deprimantă ca o cuşcă de cimpanzeu.

Fotografia neclară a lui Therese din reviste şi ziare îi spusese Rebeccăi foarte puțin despre felul cum arăta fiica ei. Găsise asemănări vagi cu propria ei față din copilărie. Dar această fată arăta atît de neglijată, încît greu şi-ar fi putut forma o impresie despre ea. Îi părea îngrozitor de rău pentru acea fetiță neîngrijită şi strivită sub călcîi. *Am să te scot de-aici,* jură ea, în tăcere. *O să fugim.*

Simțea o stare ca de vis cuprinzînd-o, ca reacție la valul de adrenalină pe care tocmai îl suferise. Era secătuită şi slăbită fizic. Deci, acesta era capătul căutării? Apoi, îşi dădu seama că misiunea ei nu făcea decît să înceapă. Mai avea de traversat o eternitate.

În timp de aduna hainele, Rebecca privi titlurile cărților împrăştiate pe jos. Spre surprinderea ei, aproape toate erau romane victoriene de categorie grea – Dickens, Trollope, Thackeray. Nu-i venea să creadă că erau nişte lecturi tipice pentru o fată de treisprezece ani, dar Therese părea să fi ajuns la jumătatea fiecăruia dintre ele.

Strînsese un braţ de haine.

– Ai un coş sau ceva pentru rufe?

– Îl aduc eu.

Therese îşi dădu jos picioarele din pat, împingîndu-şi bretonul încurcat din ochi. Rebecca văzu că era deja îmbrăcată. Purta blugi şi o cămaşă gri largă, necălcată, care se boţea urît în jurul umerilor subţiri. Picioarele desculţe îi erau murdare. Şi le îndesă în nişte mocasini rupţi şi jerpeliţi. Aceea nu era lenea californiană; era delăsare curată. Rebecca începea să se supere. Nu trebuia s-o lase aşa, oricît de dificilă o fi fost.

Therese luă un coş de răchită şi i-l întinse pentru haine. Rebecca aruncă înăuntru grămada mirositoare. Un moment, stătură faţă în faţă. Claia de păr încurcat al lui Therese avea o culoare brunetă bogată, nu foarte diferită de cea a Rebeccăi. Nu-şi putea înfrîna dorinţa de a afla mai mult decît atît, de a găsi urme ale propriilor ei trăsături pe faţa lui Therese, dar pînă acum nu observase nici una. Însă Therese semăna foarte mult cu Ryan, mai ales la gura încăpăţînată, cu buze pline. Fusese un şoc căruia încă îi mai resimţea efectele. Ochii erau cei mai frumoşi din fizionomia fetei, mari şi mărginiţi cu gene lungi.

Rebecca îi privi, întrebînd în sinea ei: *Tu ai pus focul ăla? Ai vrut să-i faci rău, s-o omori chiar? A fost oare totul o greşeală îngrozitoare? Te pot ajuta!*

Dar nu putea rosti cuvintele, nu încă, iar Therese se întoarse şi cără coşul de rufe pe coridor. Se răsuci cu faţa spre Rebecca, înlăturîndu-şi părul din ochi cu un gest care se vedea bine că-i intrase în obicei.

– Vei sta la noi?

– Păi, dacă tu şi Devon sînteţi de acord.

– Adică, trebuie să hotărîm noi?

– De fapt, presupun că tatăl vostru va hotărî. Dar mă îndoiesc că ar insista, dacă tu şi sora ta mă găsiţi nesuferită.

Therese stătu un moment pe gînduri.

– Nu eşti nesuferită.

– Ei, îţi mulţumesc.

– Eşti binevenită.

Fata stătea întoarsă pe jumătate, dar o studia pe Rebecca pieziş, pe sub breton.

– Eşti soră, nu?

– Da, aşa e.

– Ai vreo treabă cu psihiatrii?

– Nu prea. Sînt soră pediatră, într-o secţie medicală. Pacienţii mei au numai boli ale trupului.

Făcu o pauză.

– De ce întrebi? Nu-ţi plac psihiatrii?

Îi văzu gura, prea mare pentru faţa aceea slabă, strîngîndu-se într-o expresie duşmănoasă.

– Nu.

– Ei, îţi promit că nu te voi pune să te uiţi la pete de cerneală.

O intenţionase ca pe o glumă slabă, dar nimeri în gol.

– Pete de cerneală?

– A, ăsta era doar un test care se folosea peste tot cînd eram eu mică. Nici nu ştiu dacă se mai face.

– Trebuie să fie unul pe care cu mine încă nu l-au încercat, replică sec Therese.

– Au încercat multe?

– O droaie, spuse ea scurt.

Rebecca se hotărî să ocolească subiectul deocamdată.

– Sigur nu vrei nimic la micul dejun? Am văzut în bucătărie nişte fructe superbe.

– Nu mi-e foame, răspunse Therese. Nu mănînc micul dejun.

– Nu e bine să-l sari. Te ajută să începi bine ziua.

– N-am anorezie, ripostă rece fata.

– Nici nu credeam că ai avea. E doar o vorbă pe care o spunea mereu mama mea vitregă. Cred că mi s-a întipărit în minte.

Therese înclină capul într-o parte:

– Mama vitregă?

– Mama mea adevărată a murit cînd aveam zece ani. Tatăl meu s-a recăsătorit peste un an.

– Ce porcărie, comentă Therese, scîrbită.

– Ei, se mai întîmplă.

– Bărbaţii sînt dezgustători.

Rebecca zîmbi:

– A, cred că parţial a făcut-o pentru mine. O fi crezut că aveam nevoie de o mamă.

– Aveai nevoie de mama ta. Nu de o proteză.

Proteză? Deloc rău, pentru un copil de treisprezece ani. Rebecca îşi aminti comentariul lui Devon despre inteligenţa surorii sale.

– Nu, de fapt, aveam nevoie de orice fel de mamă.

Fata se rezemă de uşă, cu trupul ei slab cocîrjîndu-se într-o poziţie care-i amintea Rebeccăi de o mie de adolescenţi rebeli. Gulerul cămăşii gri şi largi se lăsă în jos, iar Rebecca văzu că purta un lanţ subţire de aur pe care era legată o cheiţă, tot din aur.

– Şi, ai plăcut-o?

– Pe mama mea vitregă? Dacă tot mă-ntrebi, nu ne puteam suferi.

– De ce?

– Eu eram necioplită, iar ea, rece.

– Şi acum? Vă înţelegeţi?

– Nu, eu sînt tot necioplită, iar ea, tot rece. Dar continuăm să ne zîmbim.

Şi demonstră rînjetul capului-de-mort pe care i-l rezerva mamei sale vitrege, pentru a fi răsplătită văzînd un scurt licăr de amuzament în ochii lui Therese.

– Dar acum îmi pare rău pentru ea. Nu i-a putut fi uşor să înceapă cu o funcţie numită *mamă vitregă.* Este sinonimă cu *scorpie,* nu-i aşa? Imediat te gîndeşti la mere otrăvite şi surori urîte.

– Ar fi trebuit să fie mai înţelegătoare.

– Nu-i uşor să înţelegi ce înseamnă să pierzi o mamă. Pînă nu ţi se întîmplă.

Ochii lui Therese părură să lucească într-un val brusc de lacrimi. Întoarse capul, parcă înfuriată.

– Stai, iartă-mă.

Jinduia dureros s-o ia în braţe şi s-o strîngă la piept. Un moment, se gîndi să-i spună adevărul atunci, pe loc, confruntînd-o pe Therese cu adevărata ei identitate. Cuvintele aproape că-i izbucniră de pe buze. Înghiţind un nod, reuşi să-şi înfrîneze instinctul necugetat.

– Hai să ne debarasăm de coşul ăsta. Unde-ţi speli şi-ţi calci?

Therese rămase întoarsă cu spatele.

– Ducem totul la spălătoria automată din Urbino.

– Nu spălaţi nimic aici?

– Avem o chiuvetă de piatră, dacă-ţi place să speli cu mîna. Curînd, vom avea maşină de spălat. Cînd pune

tata roata în funcțiune.

– Roata? întrebă Rebecca.

Therese dădu din cap.

– Nu ştii ce face tatăl meu acolo?

– N-am idee.

– Am să-ți arăt. E interesant.

Rebecca nu voia să se ducă nicăieri. Voia să rămînă pe loc, lîngă Therese, absorbind-o cu toată ființa ei. Dar acceptă.

Therese îmbrăcă un pullover gros de lînă. Luă dintr-un cîrlig de pe uşă o şapcă albă de baseball a echipei *Giants* – singurul articol de îmbrăcăminte, constată Rebecca, pe care se ostenise să-l agațe la loc – şi şi-o puse pe cap. O trase cu putere, astfel încît cozorocul îi ascunse o secundă ochii, lăsînd să se vadă doar gura aceea largă şi îmbufnată şi bărbia ascuțită.

Rebecca o urmă afară. Fata era înaltă şi sveltă. Sub hainele ei extrem de dezavantajoase se vedeau semnele feminității înmugurite, îndeajuns pentru a-i da de ştire Rebeccăi că pubertatea începuse. Cu siguranță, avea mintea şi trupul pline de întrebări, de o confuzie urgentă. Rebecca îşi amintea propria ei adolescență, în lipsa mamei, şi i se frînse inima pentru Therese. Numai dacă fata ar fi lăsat-o să se-apropie, erau atît de multe pe care le putea face pentru ea!

Pînă acum, reflectă cu oarecare surprindere Rebecca, totul mergea okay. Avea senzația că cineva îi țopăia prin stomac, dar se comportase cu aplomb. Sau, cel puțin, aşa îi plăcea să creadă. Iar Therese fusese asemenea oricăreia dintre pacientele adolescente pe care le trata în fiecare zi. Nu-i curgeau balele, nu avea o expresie de fiară. Nu încercase s-o spintece cu bri-

ceagul. Delincventa nebună înfățişată de Devon nu se materializase, ci doar o fetiță cam jalnică, purtînd o şapcă *Giants* murdară. Aproape că începea să se întrebe de ce se făcuse atîta caz.

– Am spus c-o voi ajuta pe sora ta la lecții, îndrăzni ea. Eventual te-aş putea ajuta şi pe tine?

În camera lui Therese nu văzuse nici un semn de studiu.

– Ai manuale de şcoală?

– Cîteva, răspunse Therese, fără entuziasm.

– Am putea lucra o oră, două, pe zi, dacă vrei.

– Poate.

Ieşiră pe uşa din spate. Dincolo de casă se afla o curte îngrădită, unde fusese întinsă o sîrmă de rufe şi se vedeau lucrări de construcție în curs de desfăşurare. Un generator *Honda* cu benzină duduia lîngă un hambar mare de piatră, cu cablurile electrice şerpuind prin uşa deschisă. Therese o conduse pe Rebecca în magazie.

Interiorul era întunecos şi rece, vuind de zgomotul apei curgătoare. Michael Florio tăia scînduri cu un fierăstrău circular, iar mirosul de lemn proaspăt tăiat se simțea puternic. În spatele lui, o roată mare de lemn stătea proptită de zid. În capătul opus al hambarului vîjîia o cascadă, de la o înălțime de vreo cinci, şapte metri. Apa năvălea într-un jgheab adînc şi lat, pe unde se scurgea turbulentă prin centrul hambarului.

– Ăsta-i scocul morii, explică Therese, ridicînd vocea peste năvala apei şi scrîşnetul fierăstrăului, iar Rebecca îşi dădu seama că prin cascadă şi canal curgea însuşi rîul, şiroind de după baraj pe sub o arcadă şi năvălind afară prin altă arcadă, în capătul opus al construcției. Roata învîrtea o piatră de moară în pivnița de-acolo,

pentru măcinatul grîului şi al porumbului. Tate o transformă ca să ne dea energie electrică pentru casă.

Rebecca privi în jur. Văzu într-un colţ un aparat pătrăţos, cu inscripţia: TRANSTORMATOR – PERICOL: ÎNALTĂ TENSIUNE şi simbolul unui craniu şi oasele încrucişate. Lîngă roata morii era un generator electric de tip industrial, încă uns cu vaselină. Rebecca observă totul, contemplînd maşinăriile noi şi înţelegînd intuitiv proiectul. Florio reinstala roata morii, pentru a acţiona o centrală electrică la domiciliu. Fu uimită de proporţiile lucrării şi de competenţa evidentă a lui Michael Florio asupra tehnicii şi a materialelor.

Roata era vizibil veche de cîteva decenii, mulţimea cîrpelilor din lemnul vechi arătînd locurile unde Florio schimbase şi întărise mecanismul iniţial.

– Mamăăă, exclamă ea.

– Ţi-am spus eu că e interesant.

Florio le auzi vocile. Opri fierăstrăul şi se întoarse spre ele. Avea faţa şi părul pline de rumeguş.

– Salut, făcu el, părînd surprins s-o vadă pe Therese. Ai reuşit s-o dai jos din pat pe somnoroasa asta, după cum văd. Care ţi-e secretul?

– N-am făcut decît să trag draperiile, răspunse Rebecca, zîmbindu-i lui Therese.

– Ai tras doar draperiile? repetă Florio. Ai noroc că mai eşti în viaţă. Cum merge? o întrebă el pe Therese.

– Okay, răspunse ea indiferentă.

– Vă înţelegeţi bine?

Fata se rezumă să ridice din umeri, cu faţa ascunsă sub cozorocul şepcii. Prin urmare, Rebecca spuse pe un ton ferm:

– Ne înţelegem de minune.

Florio se uită de la una la cealaltă, cu ochii săi întunecaţi serioşi. Îşi scutură rumeguşul de pe mîinile mari.

– Hai în bucătărie, să vorbim cu Devon. Ne aştepţi? o întrebă el pe Rebecca.

– Desigur. Fac o plimbare.

Simţindu-se cam ca un cîine vagabond care aşteaptă să-i fie legată sfoara de gît, Rebecca porni prin jurul turbinei lui Florio. Cînd îşi va termina lucrul, casa urma să aibă propria ei sursă de electricitate, gratuită, eternă şi inaccesibilă oricărui străin. Avea să-şi fie complet autosuficientă. O soluţie splendidă pentru un paranoid. Ieşi în dimineaţa friguroasă de iarnă. Lacul morii se întindea lîngă casă, întunecat. După ce trecea prin jgheab, torentul se afunda în vegetaţia deasă şi dispărea, deşi se mai auzea curgînd cu iuţeală peste pietre.

Se simţea foarte straniu, stînd acolo şi ştiind că fiica ei discuta cu familia sa adoptivă, dacă s-o angajeze sau nu ca servitoare. *Aminteşte-ţi,* îşi spuse ea cu stăruinţă, *eşti aici ca angajată, nu ca musafiră.* Rebecca suportase dintotdeauna blestemul unei prea mari mîndrii. Chiar şi în copilărie, fusese prea mîndră, mult prea mîndră pentru binele ei propriu. Ştia acest lucru despre ea însăşi. Şi mai ştia că medicii tindeau să lunece spre a se considera nişte zei. Puterea de viaţă şi de moarte, ochii rugători ai pacienţilor şi ai familiilor acestora: era o hrană indigestă pentru orgoliu. Trebuia să şi-l reprime cu fermitate. În sfîrşit, auzi un pas în spatele ei şi se întoarse. Michael Florio se apropia, înalt şi neguros.

– La ce te uiţi? o întrebă el, alăturîndu-i-se.

– La peisaj, ridică din umeri Rebecca. Cred că e foarte frumos, vara.

Ridică şi el uşor din umeri, parcă dînd de înţeles că

ea n-avea să se mai afle acolo ca să vadă.

– Ei, eşti gata să începi?

Umerii ei se înmuiară.

– Înseamnă că am primit postul?

– Dacă-l vrei.

– Îl vreau.

– Cînd poți începe?

– Mîine, spuse ea succint.

– Discutăm orele, ce ai voie să faci şi ce nu?

– Putem pune la punct detaliile din mers. I-am promis lui Devon că o voi ajuta la teme. Cu experiența mea medicală, o pot ajuta la cele mai importante materii. Voi arunca o privire şi peste lecțiile lui Therese, cînd va fi gata.

– A fost de acord? întrebă Florio, cu vizibilă mirare.

– Ei, a spus că poate. Voi face o parte din cumpărături, curățenie şi gătit. Nu lucrez înainte de opt a.m., nici după opt p.m. Şi aş dori să am duminicile libere, ca să mă ocup de problemele mele. Astea sînt condițiile mele.

Nu-i vorbise niciodată lui Florio pe acest ton. O văzuse doar ca pe timida copilă pierdută. Stătea complet nemişcat şi, un moment, Rebecca se temu că-l supărase. Apoi, dădu din cap:

– Mi se pare acceptabil. Ține minte doar un lucru, aici facem totul cum spun eu.

– N-am să uit, răspunse ea sec.

– Sper să iasă bine, continuă Florio, în parte pentru el însuşi.

Cu o mişcare fluidă, îşi scoase cămaşa cadrilată peste cap şi scutură rumeguşul în apă. Torsul său gol era prelung şi svelt. Avea abdomenul musculos, iar pieptul şi

umerii lați, cu brațe puternice. *Dumnezeule,* îşi spuse Rebecca, pe cînd ceva se schimba în ea.

Deodată, îşi aminti cum era să se holbeze la un trup bărbătesc musculos. Florio îi surprinse privirea, făcînd-o să se înroşească intens la față. Rebecca se întoarse, Era atît de jenată, încît se înfurie pe ea însăşi.

– Mă duc la Urbino, spuse ea, cu voce plată. Ne vedem mîine.

– Pa, replică el scurt, trăgîndu-şi cămaşa la loc.

Rebecca ocoli casa, revenind la *Vespa*. În timp ce trecea prin dreptul ferestrei de la bucătărie, privi înăuntru. Fetele stăteau la masă. Rebecca zări chipul palid a lui Therese, umbrit sub şapca de baseball. Îi făcu cu mîna. Therese nu răspunse, dar privirea ei întunecată o urmări în timp ce se îndepărta.

SAN FRANCISCO

Detectivii Al Reagan şi Caria Bianchi aşteptaseră cu răbdare audiența la Randolph P. Montrose al III-lea. Fuseseră lăsați în antecamera cabinetului marelui om, timp de peste o oră. Prezența unei secretare vîrstnice, care părea să aibă foarte puțin de lucru, făcea orice discuție imposibilă.

Amîndoi se plictisiseră de moarte să se tot uite la mobila de modă veche, la cărțile legate în piele şi la peisajele marine în ulei, cînd pe biroul secretarei se auzi o sonerie, iar femeia îi introduse în sanctuarul interior.

Montrose îi aştepta, ţinîndu-şi degetele cu noduri mari înlănţuite pe biroul de mahon lucios şi gol. Ochii săi îşi pierduseră roşeaţa de ultima dată cînd îl văzuseră ofiţerii de poliţie, dar pentru Bianchi continua să arăte ca un fel de pasăre de pradă, cînd se ridică şi le dădu amîndurora mîna sa osoasă.

– Sper că aveţi veşti pozitive, spuse el ameninţător, în timp ce le indica două fotolii. Nu vreau să aud altceva, vă previn.

Nu veniseră cu un raport de activitate pentru Montrose, iar Reagan se încruntă. Bianchi, însă, îi zîmbi inexpresiv bătrînului.

– Facem progrese, domnule Montrose, spuse ea, şi vă promit că foarte curînd vom avea ştiri pentru dumneavoastră. Speram ca în dimineaţa asta să ne completaţi unele goluri de informaţie.

– Goluri? se răsti el. Unde-i Florio? Ăsta-i cel mai mare gol pe care-l văd, domnişoară detectiv.

– Lucrăm la asta, răspunse ea cu răbdare.

– Înseamnă că aveţi idee unde ar putea fi el şi nepoatele mele?

– Nu, recunoscu ea. Nu avem.

– Atunci, scrîşni bătrînul, cînd vorbiţi despre „făcut progrese", minţiţi, nu?

Bianchi înghiţi insulta. Montrose exercitase deja presiuni la înalt nivel în departamentul poliţiei, iar acele presiuni îşi transmiseseră efectul pînă la eşalonul lor. Omul avea amici puternici, iar jignindu-l n-ar fi rezolvat nimic.

– Credem că domnul Florio şi fetele au zburat în Canada, în ziua înmormîntării, spuse ea cu voce calmă. Credem că de acolo au decolat spre o a doua destinaţie, în Europa, folosind paşapoarte false. În momentul de faţă, canadienii consultă fişierele de computer ale liniilor aeriene, încercînd să afle unde s-au putut duce. Se pare că domnul Florio şi-a plănuit cu multă grijă plecarea, ceea ce înseamnă că urmărirea lui va dura cîtva timp. Dar îl vom găsi, domnule Montrose. Aveţi cuvîntul meu. Şi, de cum aflăm unele informaţii, vă vom anunţa.

– Mă aşteptam la mai mult de-atît, replică rece Montrose. Intenţionez să depun o plîngere despre tărăgăneala asta.

– Este privilegiul dumneavoastră, domnule, răspunse ea.

– Am putea vorbi despre aranjamentele financiare din căsătoria fiicei dumneavoastră? întrebă Reagan, neimpresionat de ameninţările lui Montrose. Am vorbit cu avocaţii ei, dar dumnealor ne-au trimis aici.

– Fireşte că aşa au făcut. Am lăsat instrucţiuni în aces senst, spuse Montrose, pe un ton tăios. Din cîte ştiu eu, nu regretata mea fiică e persoana suspectă. Nu văd nici un motiv de a-şi vîrî cineva nasul în afacerile ei.

– Asta-i o anchetă de poliţie, replică iritat Reagan. Nu sîntem doi băgători de seamă.

– Nimeni nu încearcă să arunce nici o suspiciune asupra doamnei Florio, adăugă liniştitor Bianchi. Aceste informaţii sînt foarte importante pentru noi, domnule Montrose.

– Ca să stabiliţi o motivaţie a crimei, adică? se răsti Montrose. Ginerele meu n-a adus nici un sfanţ în căsnicie. Tot ce avea, de la ea a muls. Cînd divorţa de el, avea să-l ducă apa înapoi în canalul din care s-a tîrît. Cum vi se pare, ca motiv de crimă?

Energia bătrînului era veninoasă. Bianchi îşi privi

scurt partenerul.

– Ați putea fi puțin mai concret? întrebă ea.

Montrose se mai încruntă un moment, apoi își întoarse scaunul cu fața la perete. Un șir de portrete întunecoase în ulei ale unor bărbați din epoca victoriană îl priveau din ramele cu frunze de aur brunat.

– Niciodată nu l-a interesat altceva decît banii ei, începu el, brutal. N-avea nici un cent. Mama ei și cu mine am implorat-o să se mai gîndească, dar intrase sub vraja lui. Era hipnotizată. Și-a înfipt dinții-n ea ca un pește piranha și nimic nu l-a mai putut face să-i da drumul. Nimic.

Bianchi se întrebă dacă asta însemna cumva că Montrose încercase să-l plătească pe Florio pentru a renunța înainte de căsătorie și nu reușise.

– Considerați că n-a ținut cu adevărat la fiica dumneavoastră? întrebă ea.

Montrose își privea încruntat strămoșii; faptul că toți acei bătrîni hidoși erau foști Montrose se vedea după nasurile coroiate și ochii încruntați și după prezența fabricii Montrose de mult dispărute în fundalul cîtorva dintre tablouri.

– Era un gunoi, spuse el în cele din urmă. Se dădea drept italian, dar numai Dumnezeu știe ce-o fi fost de fapt, cu ochii și pielea aia. Orice a fost, a venit din drojdiile canalelor.

Din cîte știa Bianchi, părinții lui Florio fuseseră oameni muncitori și civilizați, care veniseră din Italia după război. Michael Florio avea cîțiva frați și surori, care trăiau cu toții cinstit. Indiferent de defectele lui, nu-i putuse fi ușor să aibă un socru bigot și virulent ca Randolph P. Montrose al III-lea. Își drese vocea.

– Ați dat clar de înțeles că nu-l agreați pe ginerele dumneavoastră, spuse ea. Sentimentul era reciproc, presupun?

– Mă disprețuia. Ne disprețuia pe toți. *Atîta* era reciproc.

– Ați spus că domnul Florio nu a adus nici un ban în căsnicie. Deci, succesul lui se baza pe banii fiicei dumneavoastră?

– Succesul lui? pufni Montrose. Dați-mi voie să vă arăt cît de mult ne-am străduit cu Florio. După nuntă, am încercat să îngropăm securea războiului. Doream, mai presus de orice, ca Barbara să fie fericită. I-am oferit lui Florio o poziție în afaceri. Echivalentă cu un loc în consiliul de administrație. Salariu gras, mașină și mai nimic de făcut ca să le capete. Ni le-a aruncat în față. Ne-a spus că voia să-și croiască drum singur. Știți ce însemna asta? Să se folosească de numele Montrose pentru a smulge toate împrumuturile pe care le putea, legale și ilegale. A împrumutat o avere, garantînd cu proprietăți care aparțineau fiicei mele, și a băgat toți banii în escrocheria lui cu protecția. Voia ca *numele nostru* să dea lustru afacerilor lui murdare și violente.

– Credeam că afacerile lui Florio aduceau mulți bani, interveni Reagan.

– Ușor ți-e să scoți venituri, cînd ai în spate numele și averea altcuiva, aruncă disprețuitor Montrose. Dar Florio încă mai datorează o mulțime de bani orașului ăstuia, domnule detectiv. Cum credeți că i-ar fi plătit, după ce-l dădea afară Barbara?

– Vorbiți despre proprietatea de La Sud de Piață, pe care fiica dumneavoastră plănuia s-o doneze bisericii catolice? întrebă cu grijă Bianchi.

Montrose se răsuci cu fața spre ea.

– Aia era pe primul loc printre bunurile din patrimoniul Montrose pe care Florio încerca să le ipotecheze.

– Fiica dumneavoastră trebuie să-l fi încurajat să scoată bani din acea proprietate, spuse Reagan. De fapt, trebuie să-i fi dat consițământul. Vreți să spuneți că ulterior şi l-a retras?

– Majoritatea împrumuturilor au fost aranjate printr-o bancă privată asupra căreia familia mea avea într-o oarecare măsură controlul, răspunse Montrose, cu ochii sticlindu-i. Barbara a permis ca proprietatea să fie folosită ca garanție pentru cel mai mare împrumut, rezervîndu-şi dreptul de a putea dispune de ea oricînd şi în orice fel voia. Şi a hotărît, cu deplina mea aprobare, aş putea să adaug, s-o doneze bisericii.

– S-o doneze, repetă gînditor Reagan, nu s-o vîndă. Corect?

Montrose înclină din cap.

– În acest mod, proprietatea ieşea din posesia familiei, dar nu intra nici un ban. Ceea ce însemna că împrumutul domnului Florio rămînea fără nici o garanție. Nici pămînt, nici bani, nimic, se rezemă Reagan de spătar, privindu-l lung pe bătrîn. Nu e ca şi cum ai încuraja un om să se urce pe scaun şi să-şi bage gîtul în ştreang – iar apoi, să-i tragi saunul?

Chipul lui Randolph Montrose se întunecă. Un moment Bianchi aşteptă o izbucnire de furie. Apoi, culoarea lividă se şterse de pe obrajii slabi ai bătrînului. Efectiv zîmbi, arătîndu-şi dinți îngălbeniți.

– În familia mea, domnilor detectivi, credem în asigurări. E o politică pe care am îmbrățişat-o la începutul căsniciei fiicei mele. Pentru protecția ei. Mă înțelegeți?

Am ştiut că urma să vină timpul cînd o să aibă nevoie de o asemenea asigurare, chiar dacă ea nu ştia.

Bianchi îşi drese vocea.

– Deci, fără sprijinul familiei Montrose, proprietatea domnului Florio asupra propriei sale firme era în pericol?

– Doar dacă nu putea smulge cîteva milioane de dolari de la investitori, în mare grabă, replică Montrose.

– Ştiți dacă a încercat sau nu?

– Nici nu ştiu şi nici nu-mi pasă. Dar mă îndoiesc. Florio nu era genul de om are să vrea ca alții să fie stăpîni pe afacerile lui. Era mult prea arogant. Prea înfumurat.

– Înțeleg că fiica dumneavoastră n-a mai apucat să facă donația pe care o plănuia? întrebă Bianchi.

Montrose cătină din cap:

– Nu. A murit în ajunul legalizării.

– Deci, proprietatea...?

– Toate proprietățile Barbarei le revin copiilor ei, sub forma unui fond de depozit.

– Inclusiv lotul de La Sud de Piață?

– Da.

– Şi vor moşteni complet... cînd?

– La împlinirea vîrstei de douăzeci şi cinci de ani.

– Ceea ce-i mai acordă domnului Florio încă zece ani de grație, nu?

– Altfel, de ce credeți c-a omorît-o? mîrîi Montrose. Ca susținător legal al lor, îşi păstrează controlul asupra averii pentru încă un deceniu. Şi mai mult chiar, dacă între timp reuşeşte să le pervertească mințile inocente.

– Vă voi cere să ne arătați detaliile acestor împrumuturi, spuse Bianchi.

– Voi da azi aprobarea la bătut, răspunse Montrose.

Mîine o veți avea. Bancherii mei au să vă arate totul.

– Îi aveați boașele în buzunar de la bun început, spuse Reagan, cu un rîs răguşit. Cînd a sosit timpul, i-ați spuse doar fiicei dumneavoastră cum să i le taie, este?

Buza lui Montrose se răsfrînse cu dispreț, dar nu negă vulgarul comentariu al lui Reagan. Bianchi se întrebă dacă lui Randolph Montrose îi trecuse prin minte că, în încercarea de a-l castra astfel pe Michael Florio, era posibil să-şi fi condamnat propria fiică la o moarte cumplită.

– Întotdeauna am făcut tot ceea ce era necesar ca să-mi protejez copiii.

– Poate că şi domnul Florio a considerat că făcea cele necesare pentru a-i proteja pe copiii *lui?* sugeră ea, alungîndu-şi din glas antipatia față de Montrose.

– Cînd?

– Cînd le-a luat pe Devon şi pe Therese din San Francisco.

Glasul lui Montrose deveni sumbru.

– Sper că nu mai întrețineți teoria rizibilă că Therese ar fi în vreun fel răspunzătoare pentru moartea mamei sale. Cu siguranță, vă dați seama că ar fi imposibil.

– Cînd îl vom găsi pe domnul Florio şi pe fete, va trebui să vorbim cu toți trei, spuse Bianchi pe un ton neutru.

Montrose se aplecă înainte:

– Nu puteți lua în serios nimic din ceea ce spune Therese, explodă el tăios. Chiar dacă vă dă o recunoaştere scrisă a crimei, n-ar avea nici o valoare. Biata copilă e bolnavă la cap.

– „Bolnavă la cap"? repetă Reagan.

Montrose îşi dădu seama că alesese greşit cuvîntul.

– Traumatizată. Nu e stăpînă pe ceea ce spune sau face.

– Atunci de unde ştiți că n-a jucat nici un rol în declanşarea incendiului? întrebă Bianchi. A dat foc cu alte ocazii, nu-i aşa?

Pe chipul lui Montrose se aşternu o expresie de intensă suferință. Se retrase.

– Nu vreau să intru în asemenea amănunte.

Bianchi dădu să spună ceva, dar bătrînul ridică o mînă, oprind-o:

– N-am să continui discuția pe tema asta.

Scoase din buzunar un flacon şi vărsă pe dibuite două pilule din el. Şi le puse sub limbă şi închise gura. Se şterse pe buze cu o batistă, închizînd un moment pleoapele.

Reagan ardea să vorbească, dar Bianchi clătină scurt din cap spre partenerul ei. Cei doi detectivi aşteptară pînă cînd lui Montrose i se dizolvă medicamentul. După un timp, buzele sale îşi pierdură nuanța vineție.

– Vă simțiți bine? întrebă Bianchi.

Bătrînul clătină din cap, deschizînd ochii. Acum, Bianchi văzu că avea irişii încercuiți cu cenuşiu. Acea culoare arctică era una dintre trăsăturile care îi dădeau expresia trufaşă, de pasăre de pradă. În realitate, însă, era un semn de boală. Îşi puse o mînă pe piept.

– Aduceți-mi fetițele înapoi, şopti el.

Probabil atinsese vreun buton de sub birou, căci uşa se deschise şi secretara cea vîrstnică intră pentru a-i escorta afară.

Cînd ieşiră din sediul lui Montrose, Bianchi era deprimată şi frustrată. Reagan, dimpotrivă, era surescitat.

– Ce ți-am spus el? o întrebă, aprinzîndu-şi o *Camel,*

în stradă. Ți-am spus că avea o motivație solidă. Florio urma să-şi piardă firma.

– Partea financiară mă mulțumeşte, Al, răspunse Bianchi. Dar adu-ți aminte – Barbara Florio nu era o sfîntă. Iar Montrose e un bătrîn plin de răutate. E clar că-i făcea plăcere să-l țină pe Florio la locul lui.

Bianchi avea un presentiment amenințător că adevărul începea să se contureze încet, un adevăr întunecat şi sinistru.

– Bieții copii, spuse ea încet. S-ar putea să fie într-un pericol cumplit, Al.

– Întotdeauna au fost în pericol, răspunse Al Reagan, deschizînd portiera maşinii. Au fost în pericol din clipa cînd au intrat în familia asta. Oricine trece prin calea lui Michael Florio e în pericol. Să mergem.

URBINO

A doua zi după-amiază, cînd Rebecca sosi, Devon învăța în bucătărie, care părea să fie cartierul ei general. O ajută să-şi ducă lucrurile la etaj. Nu se vedea nici urmă de Therese. Uşa ei era închisă şi probabil se afla în camera sa.

Nu dură mult pînă-şi agăță hainele şi-şi puse periuța de dinți în pahar. Trusa medicală şi-o vîrî sub pat. Călătorea cu destule medicamente ca să trateze douăzeci de boli diferite, dar pur şi simplu nu suporta să se despartă de instrumentele ei profesionale.

Reveni în bucătărie şi începu să pregătească masa de seară, prima ei sarcină în casa Florio.

– Te pot ajuta cu ceva? întrebă Devon.

– Nu, mulțumesc, termin imediat, îi promise Rebecca, deschizînd pe rînd uşile. Am o tehnică anume, în orice bucătărie nouă: las dulapurile deschise, ca să văd ce e înăuntru.

– Vezi să nu rămîi fără dinți, o preveni Devon, privind mulțimea uşilor de brad pe care Rebecca le lăsase deschise. Se aşeză tăcută la masă, revenind la lucrul ei, în timp ce Rebecca prospecta şi cerceta.

Într-un dulap, găsi usturoi, dafin şi busuioc. Cú acestea, făcu sos de roşii, folosind cîteva dintre tomatele uscate la soare ale Signorei Fiorentini, pe care proprietăreasa ei insistase să le ia de dimineață. Aruncă în sosul aromat bucăți de cîrnați afumați, apoi turnă totul într-un vas pătrat de lut ars, pe care-l găsise în fundul unui dulap. Era greu şi solid şi îl reținu pentru a-l folosi la multe mese ale familiei de-atunci încolo.

În acelaşi vas amestecă şi macaroanele uscate. Pastele aveau să-şi absoarbă umezeala direct din sosul de tomate, în timp ce se coceau, alcătuind o *pasta al forno* suficient se solidă pentru a fi tăiată ca o plăcintă şi de sățioasă ca să se lipească de coaste pe vremea aceea amarnic de rece. Dacă altele nu, în casa Fiorentini învățase cel puțin să gătească mîncare țărănească toscană.

Devon o privea atentă, rozîndu-şi capătul creionului.

– Mamă, miroase delicios.

– E mîncarea cea mai uşor de făcut din lume.

– Şi aia de-acolo *ce* e?

– Asta? ridică Rebecca un borcan pîntecos. Este

caşcaval mozzarella, din soiul pe care îl vezi topit peste pizza.

– N-am ştiut niciodată că aşa arată, spuse cu îndoială Devon.

– Trebuie să fie ţinut sub apă, altfel se usucă.

Pescui cîteva cocoloaşe albe şi moi şi puse capacul la loc pe borcan.

– E făcut din lapte de bivol-de-apă.

– Glumeşti. Există bivoli-de-apă în Italia?

– Sus, în valea Padului, sînt o mulţime. Şi orezării.

Ochii căprui ai lui Devon se măriră.

– Mişto. Nu ştim aproape nimic despre ţara asta.

– Tatăl vostru nu v-a mai adus aici înainte? întrebă ea prudentă.

– Asta-i prima oară. Am venit în Europa de multe ori; dar de obicei mergeam în Austria, la schi, sau în Irlanda. Avem case în ambele ţări. Însă tata a ţinut casa asta ca pe un sanctuar al lui personal, pînă acum.

– Sanctuar?

Devon zîmbi:

– Ştii, bîrlogul vulpii, cuibul vulturului, aşa ceva. A venit aici de cîteva ori, după ce s-a despărţit de mama.

Rebecca tăia mozzarella peste compoziţia de paste, stropind caşcavalul cu oregano.

– Trebuie să vă fi fost greu – cu despărţirea lor.

– Altă soluţie n-aveau. Nu făceau decît să se certe, tot timpul.

– Nici cu asta nu poate să vă fi fost uşor.

– Nu ne-a fost. Dar acum s-a terminat.

Auzi ceva în glasul fetei şi se întoarse. Ochii lui Devon erau umezi de lacrimi.

– O, îmi pare rău, spuse Rebecca, pradă remuşcărilor. N-am vrut să te tulbur.

– N-are nimic.

Îşi suflă nasul şi se reapucă de treabă. Dar Rebecca putea să vadă că avea ochii înceţoşaţi, iar buza de jos îi tremura. Neştiind cum s-o mîngîie, Rebecca introduse castronul greu în cuptorul cu lemne, împingîndu-l pînă în fund, printre tăciunii aprinşi.

Curînd, mirosul delicios de paste coapte începu să umple casa. Era o mîncare spectaculoasă şi spera s-o atragă pe Therese. Pentru Therese o făcea, pornind de la teoria că drumul spre inima unui copil trece prin stomac.

Michael Florio reveni de la muncă, plin de rumeguş. Adulmecă:

– Aici miroase ca-ntr-un restaurant de cinci stele.

– Ba miroase doar ca într-o casă de oameni, tată, spuse Devon, în stilul ei nepăsător şi sec de a vorbi uneori. Rebeccăi îi veni s-o îmbrăţişeze, pentru acea remarcă.

Florio lăsă privirea în podea, mormăind:

– Arată mai bine decît salata cu ton, în orice caz.

– Merg s-o chem pe Tree, spuse Devon.

Îşi strînse rechizitele de pe masă şi urcă la etaj.

Florio deschise o sticlă de Chianti înfăşurată în pai, în timp ce Rebecca punea masa.

– Cum te descurci? o întrebă el.

– Pe dibuite. Încă n-am văzut-o pe Therese.

– Îi place în camera ei, răspunse scurt Florio.

– A stat în cameră toată ziua? întrebă Rebecca, înălţînd din sprîncene.

– Cam aşa.

– E un mod de viaţă singuratic pentru o fată.

– Cel mai bine e să te obişnuieşti, replică Florio. Nu încerca să te apropii prea mult.

Sfatul o călca pe nervi. Suna ca o reţetă pentru respingere şi neglijare. Dar nu spuse nimic. Scoase vasul de pămînt din cutor. Pastele se copseseră perfect. Brînza făcea băşici aurii şi mirosea incredibil de apetisant.

Devon reveni singură.

– Therese nu vrea să mănînce de cină, anunţă ea.

Cu oarecare deznădejde, Rebecca privi spre Florio, aşteptînd să insiste ca fiica lui cea mai mică să coboare şi ea. El, însă, nu făcu decît să clatine uşor din cap.

– În regulă. Să mîncăm.

– La micul dejun a mîncat ceva? întrebă Rebecca.

– Nici nu s-a dat jos din pat, spuse Devon. Citeşte.

– Chiar citeşte toate volumele alea? Dickens şi Trollope?

– Amîndouă le citesc, răspunse Florio.

– Diferenţa e că Therese citeşte cîte şase, şapte simultan, adăugă Devon. Îi merge mintea cu vreo două sute de megahertzi mai repede decît nouă, celorlalţi.

Rebecca era dureros de dezamăgită că Therese nu era acolo pentru a lua cu ei prima lor masă împreună.

– Dar dacă n-a mîncat nici la micul dejun şi nici la prînz, o să moară de foame.

– Se va strecura jos cînd n-o vede nimeni, răspunse Florio, şi va înfuleca jumate din mîncarea asta, rece. Nu-ţi face griji pentru ea.

– Aşa e, confirmă Devon. Noi îi zicem Miss Şobolan.

Se ridică, trăgînd un scaun:

– De ce nu stai jos, Rebecca?

Rebecca era dezgustată de ideea că Therese mînca resturile lăsate de ei, ca un soi de proscris. În tăcere, umplu farfuriile pentru Devon şi Florio. Apoi, pregăti o a treia porţie şi o puse pe o tavă, cu un pahar de apă şi o bucată de pîine.

– Unde te duci cu alea? întrebă Florio, aţintindu-şi ochii asupra ei.

– I le duci în camera ei. Măcar să mănînce cît e cald.

– Las-o baltă.

– Nu e nici un deranj, răspunse cu fermitate Rebecca, ridicînd tava.

– Rebecca, las-o, repetă el. Dacă nu vrea să mănînce cu noi, atunci n-o să mănînce cu noi.

– Dar le poate mînca în camera ei, spuse simplu Rebecca şi ieşi.

În timp ce urca scara, tremura de furie calmă. Nu avusese nevoie de mult timp pentru a afla cum ajunsese Therese în starea aceea de abandon. Era o paria în propria ei familie. Nimănui nu-i păsa dacă se dădea jos din pat dimineaţa, dacă era decent de curată, dacă îşi vedea de lecţii, nici măcar dacă mînca destul pentru a-şi ţine trupul şi sufletul la un loc. Orice vinovăţie simţise cu privire la planul ei de a o răpi pe Therese se evapora cu repeziciune. Disciplinatul şi realizatul Florio, împreună cu disciplinata şi realizata lui fiică mai mare, erau strîns uniţi, cîtă vreme mica Therese nu avea nici o însemnătate. O delincventă şi o piromană. *Noi îi zicem Miss Şobolan.*

Cu dinţii strînşi de mînie, Rebecca ajunse la uşa lui Therese şi ciocăni. Nu primi nici un răspuns. Bătu mai

tare şi auzi vocea fetei:

– Ce?

– Ţi-am adus ceva de mîncare. Rebecca sînt.

– Nu vreau nimic de mîncare.

– Am făcut-o special pentru tine.

Nu mai primi nici un răspuns, aşa că deschise uşa şi intră. Draperiile erau trase şi domnea întunericul, la fel ca prima oară cînd intrase. Mizeria şi mirosul de menajerie erau aceleaşi de data trecută, iar Rebecca se întrebă cum o fi putut să murdărească şi să arunce atît de multe haine pe jos într-un timp aşa de scurt.

Therese stătea chircită pe pat, printre cărţi împrăştiate peste păturile mototolite. Ţinea în mîini o carte groasă, în dreptul feţei, ca să distingă literele în lumina slabă. O privi pe Rebecca, revoltată.

– Ţi-am spus că nu *vreau* mîncare, repetă ea, rece.

– Nici n-ai gustat.

Rebecca puse tava pe pat şi se duse la fereastră. Trase draperiile în lături, cum făcuse şi prima dată. Lumina hibernală năvăli în cameră. Therese îşi afundă faţa în pături, cu un uşor ţipăt.

Rebecca veni la ea, atingîndu-i umărul. Simţi muşchii fetei încordaţi, tremurînd.

– Nu e nevoie să cobori, dacă nu vrei. Mănîncă doar cît e cald. Rece, nu va avea gust bun.

Therese se răsuci în pat. Rebecca avu scurta impresie a iuţelii unei sălbăticiuni. Volumul greu zbură pe lîngă urechea ei, într-un freamăt de pagini.

– *Cară-te* de-aici! mîrîi Therese, cu o voce care suna cum Rebecca nu mai auzise niciodată. Cum îndrăzneşti să intri-n camera mea nepoftită?

Surprinsă, Rebecca făcu doi paşi înapoi. Privi cartea pe care o aruncase Therese spre ea. Era o ediţie masivă, cu coperţi cartonate.

– Therese, ai fi putut să mă loveşti. Te rog să nu mai arunci niciodată cu nimic în mine.

Fata se retrase, ca o cobră încordată să atace. Gura lată i se întinsese la limită.

– Nu mă învăţa ce să fac! spuse ea cu o voce tremurătoare. Ieşi afară!

– Ia ascultă...

Rebecca porni spre pat, întinzînd mîinile, cînd Therese păru că se ridică. Apucă tava şi, cu o putere explozivă, o aruncă spre Rebecca.

O lovi în piept, împroşcînd-o cu mîncare fierbinte, iar paharul căzu pe podea, unde se făcu ţăndări.

Profund şocată de violenţa fetei şi de durerea loviturii, Rebecca se privi. Brînza topită i se lipise de haine, arzînd-o pînă la piele. Dacă i-ar fi atins faţa, ar fi fost un dezastru.

Therese tremura pe marginea patului, gîfîind. Faţa ei albă era schimonosită de furie.

– Şi-acum ieşi afară, şuieră ea. *Ieşi!*

Rebecca lucrase cu copiii ani de zile şi niciodată nu mai văzuse un asemenea comportament. Cei cu care era obişnuită ea – copii bolnavi – se comportau cu un curaj şi o stăpînire de sine extraordinare, îndurînd răbdători durerea şi plictiseala fără sfîrşit. Niciodată nu mai fusese atît de ofensată şi revoltată. Făcu un mare efort pentru a n-o plesni peste faţă.

Îşi scoase pulloverul şi cămaşa care o ardeau. Numai cu sutienul pe ea, se întoarse spre Therese.

– Dă-te jos din pat şi curăţă mizeria, spuse ea, cu voce calmă.

Ochii lui Therese scăpărară.

– Să te *fut.*

– Haide. Imediat.

Îi apucă braţul subţire, trăgînd-o în sus.

– Tu ai spart-o. Tu s-o cureţi.

– Nu!

– Ba da.

Therese se împotrivea cu o putere surprinzătoare, smucindu-se înapoi, pufnind pe nas. Dar Rebecca era hotărîtă să nu se lase intimidată de o criză de isterie. O tîrî jos din pat. Fata avea pe ea doar un tricou, iar picioarele subţiri şi palide îi erau goale. Scuipă un şir întreg de obscenităţi, printre dinţii strînşi.

Rebecca o apucă de braţul celălalt şi o zgîlţîi.

– Termină, spuse ea cu severitate. Nu mai eşti un copil mic.

Acum Therese se zbătea cu o violenţă aproape înfricoşătoare, dînd spre ea cu mîinile. Îşi dezgolise dinţii încleştaţi, iar ochii şi nările i se dilataseră. Nu mai azvîrlea cu înjurături, dar Rebecca abia o putea ţine pe loc. Începea să se lămurească, pe măsură ce o îngrijorare reală îi covîrşea furia, că se întinsese mai mult decît îi ajungea plapuma. Abia putea ţine degetele lui Therese departe de faţa ei. Dacă-i dădea drumul, fata i-ar fi putut scoate ochii. Se clătină îndărăt, vrînd să strige după Florio şi Devon şi în acelaşi timp copleşită la gîndul că puteau să vadă ce se întîmpla.

Timp de cîteva secunde negre şi înspăimîntătoare, lupta tăcută continuă. Apoi, mişcările ofensive ale lui

Therese se schimbară, devenind mai puţin hotărîte. Rebecca văzu tendoanele reliefîndu-i-se pe gît, iar ochii, pierzîndu-şi ferocitatea, începură să i se dea peste cap.

– Therese! strigă ea, insistent.

Zbaterea mîinilor deveni o fîlfîire repetitivă, fără ţintă. Rebecca încercă s-o aducă pe Therese înapoi pe pat. Dar, înainte de a apuca să ajungă acolo, coloana vertebrală a fetei se arcui, iar capul îi căzu pe spate. Alunecă la podea. Spasmul îi încordase torsul rigid ca un arc, în timp ce membrele continuau să-i zvîcnească în convulsii. Respira cu gîfîieli sacadate, bolborosind printre dinţi. Rebecca îi văzu pe buze sînge şi spumă: probabil îşi muşcase limba, dar n-o putea face să deschidă gura. Ce Dumnezeu avea? Grand mal? Reuşi să-şi înfigă degetele între dinţii ei încleştaţi şi să-i dea limba la o parte. Încerca disperată să-şi amintească tot ce ştia despre epilepsie. Picioarele goale ale lui Therese erau ude: i se golise vezica.

Florio şi Devon veniră în fugă din bucătărie.

– Ajutaţi-mă s-o urc în pat, gîfîi Rebecca.

Împreună, o ridicară pe pat. Rebecca o culcă pe o parte, în poziţia de revenire. Îi ridică pleoapele. Avea ochii încă daţi peste cap.

– Ce i-ai făcut? întrebă Devon.

– Am deschis perdelele, răspunse Rebecca, în timp ce-i lua pulsul. A făcut o criză şi a aruncat cu tava în mine. Am încercat s-o pun să cureţe şi m-a atacat. Pe urmă, s-a întîmplat asta.

– Ţi-am spus s-o laşi în pace, zise Florio, cu glas aspru.

Ridică privirea spre el, încordată de furie şi spaimă.

– De cînd are accesele astea?

– De vreo doi ani.

– E bolnavă. Are nevoie de un doctor.

– A fost la o duzină de doctori, replică Florio. Nu e nimic în neregulă cu ea, pe plan organic. Trebuie doar să fie lăsată să facă totul cum vrea. Ți-am spus, dar bineînțeles că n-ai vrut să asculți.

Se aşeză pe pat, ridicînd capul lui Therese pe genunchi. Începu să-i mîngîie părul încîlcit, cu mîinile lui mari.

– Te-ai lovit? o întrebă el pe Rebecca.

– Doar m-am fript puțin, răspunse ea, devenind conştientă că era pe jumătate dezbrăcată. Ai fi putut să mă previi.

Devon aduna cioburile.

– Therese poate fi periculoasă, spuse ea. Şi eu ți-am spus. Te-am *prevenit.*

Tremurul lui Therese slăbea, în timp ce era alinată de tatăl ei. Rebecca închise un moment ochii. Ce porcărie înfiorătoare! Prima ei zi în casă. Şi iat-o, pe jumătate goală şi tremurînd, cu totul în ruine împrejurul ei.

– Ai fost de acord să faci ce zic eu, continuă Florio, înverşunat. De ce m-ai mințit?

Ticălosule, aproape că se răsti Rebecca la el. Carnea i se încrețise, cu piele-de-găină.

– Nu-şi poate petrece viața într-o cameră întunecoasă, citind.

– Nu tu hotărăşti asta, scrîşni Florio.

Îl văzu privindu-i sînii. Sfîrcurile rigide îi formau semne de exclamare prin sutienul subțire şi se simțea expusă, îngrețoşată. Îi era teamă că avea s-o alunge, chiar atunci, spunîndu-i să dispară din viața lor.

Îşi încrucişă brațele, acoperindu-se.

– Îmi pare rău, spuse, rostind cuvintele cu greutate. N-am vrut să se întîmple aşa.

Florio se ridică, iar Devon îi luă locul, îmbrățişîndu-şi sora şi apăsîndu-şi obrazul de al lui Therese, în timp ce-i şoptea vorbe de alint. Sub atingerea lui Devon, Therese începu să se relaxeze. Gîfîitul i se prefăcu într-un plîns obosit. Îşi cuprinse sora cu brațele, agățîndu-se de ea.

– Ieşi afară de-aici, îi ceru Florio. Lasă-ne-n pace.

Rebecca, în pragul lacrimilor, se duse direct în camera ei. Îşi zări fața în oglindă. Avea aceeaşi expresie pe care o văzuse la victimele accidentelor.

Îşi scoase proviziile medicale şi căută printre ele. Avea un flacon cu tranchilizante, tratamentul standard pentru aşa ceva. Dar nu voia să i le dea lui Therese atunci. Puteau fi de folos într-o etapă ulterioară.

Oare a doua zi Florio avea s-o concedieze, să-i ceară să dispară din viața lor? Se culcă pe pat, acoperindu-şi ochii cu brațele.

A doua zi dimineață, Therese se trezi devreme. Casa era neclintită şi tăcută. Coborî la bucătărie. Din foc nu mai rămăseseră decît tăciuni arzînd mocnit, aşa că îngrămădi în cuptor mai multe lemne, care începură să trosnească vesel. Era şi mai frig decît în ajun. Vedea chiciura albă şi groasă pe copaci şi pe iarbă.

Revăzu în minte evenimentele din ziua precedentă, simțind o groază grea la gîndul celor pe care i le putea rezerva acea zi. Începu să facă focaccia, o lespede alungită din aluat de pizza, preparată cu untdelemn de

măsline şi făină de casă.

La familia Fiorentini învăţase cum s-o facă uşoară şi crocantă, cu şuncă rasă şi bucăţele de brînză. Lîngă cuptor atîrna chiar şi o lopată tipică de brutar, lungă şi plată. Bănuia că membrii familiei Florio o considerau o decoraţiune elegantă, dar era un instrument util. O folosi pentru a introduce focaccia în cuptor, după.care umplu filtrul cu cafea proaspăt rîşnită. Apoi se aşeză, întrebîndu-se în ce naiba se băgase.

Formulîndu-şi marile planuri, îşi imaginase că ajungea rapid la un raport bun cu Therese, îi cîştiga încrederea, îi spunea cine era, apoi o răpea. Dar de ce Dumnezeu presupusese că avea să-i fie uşor să-i cîştige încrederea lui Therese? Numai fiindcă era mama ei naturală? Ce prostie! Iar dacă Therese fusese examinată de cei mai buni specialişti care se găseau, cum avea s-o vindece ea, cu experienţa ei limitată în boli mintale? Ar fi dat orice pentru a avea acces la cîteva manuale bune de psihiatrie, dar aşa ceva era imposibil.

Auzi un pas şi-şi ridică privirea. Era Therese. Purta o rochie de doc, jambiere negre de lînă şi o bluză neagră cu mîneci lungi. Şapca albă *Giants* îi era trasă pe ochi, ascunzîndu-i aproape toată faţa, cu excepţia gurii aceleia nefericite. Ţinea o carte sub braţ.

Rebecca încercă să vorbească firesc:

– Bună. Ai dormit bine?

– Okay, răspunse Therese, cu voce mică.

Îşi înfundă mîinile în buzunare şi se uită în cuptor.

– E o focaccia, spuse Rebecca. Micul dejun de bază în casele ţărăneşti din gîtuitura asta a pădurilor.

– Ce e?

– Păi, un fel de pizza fără umplutură.

Therese ridică puţin capul, pentru a privi cu un ochi cenuşiu şi prudent de sub şapcă. N-o privi direct pe Rebecca, ci pe lîngă ea.

– Ce rost are o pizza fără umplutură?

– Una la mînă, nu cade greu la micul dejun. S-ar putea să-ţi placă.

Therese îi întoarse spatele fără alt comentariu, privind pe fereastră, spre promoroacă. Îşi trăgea lanţul fin de la gît, jucîndu-se cu cheiţa de aur agăţată de el. Tensiunea dintre ele era dureroasă. Rebecca o simţea aproape tragică.

De sus se auzi sunetul vesel al rîsului lui Devon. Glasul profund al lui Florio spuse ceva, urmă un ţipăt încîntat şi alte hohote ale lui Devon. Rebecca aruncă o privire spre Therese. Fata nu se mişcase, dar i se părea ei numai, sau umerii ei slabi se încordaseră, parcă de durere? Voia să se ducă la ea şi s-o atingă, dar ştia că ar fi fost o prostie. Rămase pe loc, ascultînd cum se apropiau paşii lui Florio şi ai celeilalte fiice a lui, auzindu-le sporovăiala veselă.

Chiar înainte de a intra, Therese întoarse pe jumătate capul, nearătînd mai mult decît o margine de obraz.

– N-am vrut să te lovesc, ieri, spuse ea, cu o voce atît de înceată încît Rebecca mai mult simţi cuvintele, decît să le audă.

– O, Therese, răspunse ea, nici eu n-am vrut să te supăr. Putem încheia pace?

Văzu cozorocul şepcii coborînd infinitezimal. Apoi intră Devon, continuînd să rîdă de ceva spus sau făcut de tatăl ei.

– Salut, strigă ea spre Rebecca, după care îşi văzu sora. Therese! Te-ai sculat şi te-ai îmbrăcat!

O sărută pe obraz.

– Ei, miroase ceva grozav aici!

Michael Florio intră, cu părul brunet încă ciufulit de la duş. Dădu din cap în semn de salut, fără să zîmbească, spre Rebecca. Apoi, o cuprinse şi el pe Therese de umeri.

– Ce face fetiţa mea? întrebă el cu blîndeţe.

– Okay.

Rebecca nu văzu nici o reacţie din partea lui Therese la îmbrăţişarea tatălui ei. Stătea doar cu mîinile în buzunare, privind promoroaca de afară.

Florio îi ridică şapca, o sărută pe tîmplă, apoi trase şapca la loc. Nu părea tulburat de răspunsul ei pasiv.

Micul dejun dură un timp, parţial fiindcă nimeni, cu excepţia lui Therese, nu putu rezista fără să ia cîte o a doua şi a treia porţie de focaccia. Chiar şi Therese mîncă vreo cîteva îmbucături şi bău jumătate de pahar cu suc de portocale, citindu-şi în tăcere cartea – *Middlemarch* de George Eliot. Rebecca se întrebă cum putea fi atît de absorbită o fată de vîrsta ei în lectura unei cărţi atît de dificile, dar Therese întorcea paginile ca şi cum ar fi inhalat fiecare cuvînt scris.

Şi Ryan citea la fel, îşi aminti ea deodată. Devora cărţile atît de repede, încît îl acuzase că le parcurgea în diagonală, la care el cita textual pasaje întregi. Poate că de la el moştenise intelectul acela formidabil de flămînd.

Devon, îşi spuse Rebecca, era genul de fată la care visa orice părinte – studioasă, echilibrată, matură. Îi trecu prin minte să se întrebe cum ar fi evoluat viaţa lui

Therese dacă Barbara şi Michael n-ar fi adoptat-o şi pe fata mai mare. Astfel stînd lucrurile, din cîte îşi putea da seama Rebecca, Therese nu era mai mult decît umbra strălucirii lui Devon. O întrista foarte mult.

După micul dejun, fetele ieşiră din bucătărie, lăsîd-o pe Rebecca singură cu Florio. Trase adînc aer în piept.

– Dacă vrei să mă concediezi, începu ea încet, ai tot dreptul. Am fost o proastă. Nu vreau decît să crezi că am avut intenţii bune.

– Mda, împinse Florio filtrul de cafea spre ea, iar Rebecca îşi umplu ceaşca. Juriul a deliberat ambele probleme.

Rebecca încercă să-şi relaxeze muşchii.

– Cît de des se întîmplă asta?

– Uneori, trec luni de zile. Apoi, o face de cîte trei, patru ori, într- o perioadă scurtă de timp.

– Pe urmă e zăpăcită? Ameţită?

Florio clătină din cap.

– Nu. Nu e epileptică. Este isterie, conform majorităţii medicilor, deşi unul credea că ar putea fi o formă de autism.

Îşi aminti turbarea şuierătoare, atacul furios, recăderea bruscă în spasm. Se înfioră.

– Nu e autism. Întotdeauna e agresivă în prealabil?

– Nu. Poate fi foarte agresivă, fără a face o criză. Şi poate intra în criză aproape fără avertisment.

– S-a manifestat vreodată asemănător înainte de moartea mamei?

– O dată sau de două ori. Cînd a început despărţirea dintre mama ei şi mine.

Rebecca mai luă o înghiţitură de cafea.

– Ăsta a fost unul dintre motivele pentru care ai vrut s-o duci din San Francisco?

Expresia lui Florio se schimbă.

– Tocmai ai terminat să-ți prezinți scuzele. Nu pune prea multe întrebări, Rebecca.

Se ridică şi ieşi, lăsînd-o să strîngă în bucătărie.

A doua zi era tîrg în Urbino, aşa că Rebecca se oferi să facă ea cumpărăturile. Florio o duse la garaj şi-i arătă cum să deschidă uşa cu console. Jeep-ul era înăuntru, lîngă o motocicletă.

– Jeep-ul e automat, îi spuse el. Ai grijă să închizi capacul rezervorului după ce-i faci plinul. Dacă te împotmoleşti în noroi sau pietriş, aşa angajezi dubla-tracțiune.

După ce-i arătă manetele, scoase un teanc de bani italieneşti din buzunarul de la spate.

– Aici ai echivalentul a cincizeci de dolari. Sînt de-ajuns?

– Mai mult decît de-ajuns, răspunse ea, încercînd să fie agreabilă. Ți-am spus, mă pricep la tîrguieli.

– Atunci, pe curînd.

Nu-i zîmbi, în timp ce ieşea.

Rebecca demară Jeep-ul şi porni pe drum. Între timp, iarna se instalase de-a binelea. Cerul era întunecat, iar chiciura dantelase din greu tufişurile. Jeep-ul părea greoi dar puternic, răscolind cu roțile sale mari noroiul rece ca gheața. Ajunse la poarta proprietății şi opri maşina ca s-o deschidă. Apoi coborî să descuie lanțul. Tocmai se pregătea să se întoarcă la maşină, cînd auzi un strigăt slab.

Privi înapoi. O siluetă alerga pe drum, în urma ei. Recunoscu şapca albă de baseball şi îşi simți inima cuprinsă într-un amestec de plăcere şi deznădejde.

Therese se apropie, gîfîind. Purta o salopetă de doc peste un pullover în dungi, iar în picioare avea nişte adidaşi plini de noroi.

– Ce faci? o întrebă Rebecca.

– Vreau să vin şi eu.

– Tatăl tău ştie că eşti aici?

– Sigur, răspunse Therese.

Rebecca întinse mîna şi-i ridică şapca de baseball. Fața lui Therese era învinețită de frig.

– Serios?

– Normal, replică Therese iritată. Nu m-aş furişa afară fără să-i spun.

Rebecca stătu pe gînduri, sfîşiată. N-o credea pe Therese. Pe de altă parte, era o ocazie unică de a fi singură cu ea.

– Dacă nu-mi spui adevărul, la întoarcere ne va aştepta pe amîndouă plutonul de execuție.

– Îți spun adevărul.

Pradă unui impuls, Rebecca se hotărî să înfrunte consecințele, oricare aveau să fie.

– Okay, zîmbi ea. Hopa-sus.

O puse să-şi încheie centura de siguranță şi porniră. Aruncă o privire spre însoțitoarea ei, care se uita pe fereastră.

– Mi se pare ciudat să te văd fără o carte în mîini. Nu-ți vin simptomele de retragere?

Therese nu zîmbi.

– Tocmai am terminat *Middlemarch*.

– În cît timp ai citit-o?

– Două zile.

– Mamă! Mi-amintesc că mie mi-a luat cîteva săptămîni, cînd eram elevă. Nu e tocmai o lectură rapidă.

– Am mai citit-o de două ori înainte, spuse plat Therese. La unele cărți am ajuns pentru a patra oară.

Rebecca clipi din ochi.

– Vrei să spui că reciteşti cărțile astea iar şi iar şi iar?

– Pînă fac rost de unele noi.

Era atît impresionată, cît şi tulburată.

– Ai un creier excepțional, Therese. Dar nu crezi că ar mai trebui să faci şi altceva din cînd în cînd?

– Ca de pildă?

– Să mergi la cîte o plimbare. Să respiri aer curat.

– Acastă, tata mă duce la meciurile cu *Giants.*

– Îți place baseball-ul?

– Nu.

– Atunci de ce te duci?

– El crede că mă distrez nemaipomenit. Nici Devon nu poate suferi baseball-ul.

– Înțeleg, spuse încet Rebecca.

Deci, astfel se explica afecțiunea pentru şapca echipei *Giants.* Meciurile de baseball erau singurele ocazii cînd Therese îl putea avea pe tatăl ei numai pentru ea.

Era un lucru pe care dorea foarte mult să-l facă, şi anume, să-i scoată lui Therese şapca din cap, să-i dea pe spate părul încîlcit şi pe urmă pur şi simplu să-i soarbă fața din priviri. De cînd îşi întîlnise fiica, n-o văzuse decît pe fugă. Therese era în fața ei şi în acelaşi timp nu era, ca o vietate a pădurii care reuşea să se camufleze în fața oricărui fundal se găsea. Avea părul cu adevărat îngrozitor: un desiş gata făcut, după care să se ascundă.

– Ştii ceva? Azi e ziua cînd vine coafeza s-o tundă pe Signora Fiorentini. Asta-i fosta mea proprietăreasă. Casa e practic în drumul nostru şi avem timp destul. Ce-ai zice să-i facem o vizită şi să vedem dacă vrea să-ți spele părul şi să-l aranjeze puțin?

– Nu, sosi scurt răspunsul.

Rebecca stătu un moment pe gînduri.

– Ascultă-mă, Therese. Tatăl tău o să mă jupoaie de vie, cînd ne întoarcem. Ştii şi tu asta. Fă-mi numai această favoare şi n-am să mă mai simt atît de rău cînd va scoate pisica-cu-nouă-cozi.

Îi aruncă o privire lui Therese, care desena ceva pe geam cu degetul. Nu primi nici un răspuns, dar nici un refuz.

– Signora Fiorentini e foarte drăguță. Cred c-o să-ți placă.

Şi, la următoarea bifurcație, o luă spre casa Fiorentini.

Microbuzul Marchettei era parcat în fața vechii case. Signóra Fiorentini, învelită într-o folie de celofan, în bucătărie, fu încîntată s-o vadă pe Rebecca, agitîndu-se ca şi cum ar fi plecat de mai multe săptămîni, nu de cîteva zile. Rebecca o prezentă pe taciturna Therese ca fiind unul dintre noii copii aflați în grija ei şi explică ce voia. Marchetta acceptă imediat. Termină de vopsit părul Signorei Fiorentini şi i-l uscă. Apoi, o chemă pe Therese cu degetul.

– Du-te, o îndemnă Rebecca zîmbind, cînd fata ezită.

Încordată şi nefericită, Therese o lăsă pe Marchetta să-i scoată şapca.

– Este normală? o întrebă Fiorentini pe Rebecca în

italiană, cu o expresie neliniştită.

– E o fată singuratică şi stranie, răspunse Rebecca. Dar nu cred că e ceva în neregulă cu ea.

Nu menționă posibilitatea ca Therese să fi declanşat un incendiu în care murise mama ei adoptivă.

Marchetta o puse pe Therese să se aplece peste chiuvetă şi-i şamponă părul peste tot, ţistuind din limbă la adresa nodurilor. Rebecca văzu degetele fetei albindu-se ca osul, în timp ce strîngea marginea chiuvetei. *Doamne dă să nu facă o scenă,* se rugă ea. Ultimul lucru pe care-l dorea era ca pe Therese s-a apuce unul dintre accesele ei acolo. După ce-i spălă părul, Marchetta o înveli pe Therese în folie şi o aşeză pe scaun.

Rebecca conversă cu Signora Fiorentini în timp ce foarfecele Marchettei ţăcăneau, dar stătea cu atenţia îndreptată asupra lui Therese, nu asupra nimicurilor pe care le discutau. Nu era nici pe departe atît de drăguţă ca Devon, dar faţa ei era mult mai interesantă decît frumuseţea convenţională a surorii sale. Avea nasul lung şi drept, cu nări delicat arcuite. Avea ochi frumoşi, mari şi limpezi, cînd se deranja să te privească, dar pleoapele de sus aveau o culoare albăstrie-palidă pe care Rebecca o asocia cu extenuarea, iar sub cele de jos se vedeau cearcăne. Cea mai expresivă trăsătură a ei era gura aceea largă şi mobilă. Dacă ar fi putut-o face să zîmbească, în loc de a sta atît de căzută şi tristă, ştia că asemănarea cu Ryan ar fi fost şi mai mare, dureros de vizibilă. Therese strîngea braţele scaunului cu aceeaşi disperare cu care se ţinuse de chiuvetă. Rebecca simţi un val de milă. Pentru fata aceea, viaţa părea a fi un lung şir de cazne.

– Se poartă bine cu tine? întrebă Fiorentini, plină de solicitudine.

– Omul e puţin cam tiran, dar cealaltă fată e foarte dulce. Joc după ureche.

– Dacă nu se leagă treaba, te poţi întoarce oricînd aici, o asigură Signora Fiorentini. Nimeni n-o să ocupe camera în toiul iernii. Şi chiar dacă vine cineva, te putem noi strecura undeva oricînd.

– Îţi sînt recunoscătoare, Signora Fiorentini, răspunse Rebecca.

Fiorentini, cu părul strălucitor după tratamentul Marchettei, îşi vîrî mîinile împreunate sub pieptul ei mare.

– Iar dacă omul ăla te-atinge cu un singur deget, zi doar o vorbă, şi băieţii mei îl vor face să-şi dorească să nu se fi născut niciodată.

Rebecca o putu vedea pe Therese scrîşnind literalmente din dinţi pe parcursul tunsorii. Marchetta îi turuia încontinuu, fără să-i pese că n-o înţelegea. Dar, cînd termină şi-i uscă noua tunsoare, rezultatul fu fascinant.

– Arăţi minunat, spuse încîntată Rebecca. Eşti aşa de drăguţă, Therese. Ia uită-te!

Therese îşi studie un moment imaginea reflectată în oglinda pe care i-o ţinea Rebecca. Nu păru impresionată de transformare, dar pe Rebecca o mulţumea profund. Încîlceala sălbatică devenise un ciuf de bucle moi, strălucitoare. Tăierea şuviţelor murdare din jurul obrajilor şi al gîtului părea să-i fi schimbat toată forma feţei. Pometii obrajilor se dezvăluiau ca fiind laţi, pierzîndu-şi aspectul îngust, de dihor, iar gîtul era lung şi suplu. Arăta fermecător.

Marchetta scoase sprayul cu fixativ de păr, dar Re-

becca negă din cap:

– Îi stă perfect exact aşa cum e, Marchetta. Îți mulțumesc atît de mult.

– Parcă ți-ar fi fiică, rîse Signora Fiorentini.

Remarca ei întîmplătoare o făcu pe Rebecca zăresară şi se bucură că trecuse pe lîngă Therese neluată în seamă. Indiferent ce scandal o aştepta cînd se întorcea la moară, nimeni nu putea obiecta față de această schimbare constructivă în înfățişarea lui Therese.

O plăti pe Marchetta, îşi luă rămas bun de la Fiorentini şi porni cu Therese în Jeep.

– Înainte, făceam drumul ăsta cu *Vespa,* îi spuse ea Theresei, bucuroasă de ceea ce realizase. E mult mai nostim cu Jeep-ul tatălui tău.

Therese stătea cu şapca în poală, privind drumul din fața ei. Arăta atît de schimbată, ca şi cum tunsoarea ar fi eliberat-o de ceva. Poziția gîtului zvelt era vulnerabilă, dar totuşi oarecum mîndră.

– Te simți la largul tău cu oamenii aceia, spuse ea.

– Ei, sînt nişte oameni foarte de treabă.

– Da, dar nu au nici o legătură cu tine, nu? Pentru ei, eşti o străină. Eu n-aş putea fi niciodată aşa de relaxată cu nişte oameni pe care nu-i cunosc.

– Trebuie să mai şi cedezi puțin, răspunse Rebecca. Dacă faci prima mişcare, de obicei oamenii îți răspund.

Therese se întoarse spre ea, cu ochii trişti:

– Faci să pară atît de uşor. Aş vrea să fiu şi eu ca tine.

Rebecca nu răspunse nimic, neavînd încredere în ea însăşi.

– Poate ar fi bine ca acum să ne întoarcem acasă.

Chiar i-ai spus tatălui tău că vii cu mine?

– I-am lăsat un bilet, răspunse Therese.

– Pe cuvîntul tău?

– Pe cuvînt, confirmă ea, cu convingere. Nu e nevoie să ne întoarcem acasă. Hai să mergem la cumpărături, aşa cum voiai.

– Okay.

Ajunseră în Urbino, unde reuşiră să găsească un loc de parcare pe străzile vechi, înghesuit între uşa unei biserici şi o fîntînă de marmură sculptată cu delfini înlănțuiți. Therese coborî, privind în jur cu ochi mari.

– Poți duce unul dintre coşuri? o întrebă Rebecca.

Fata luă coşul ca şi cum ar fi fost cine ştie ce animal necunoscut. Rebecca o conduse pe străzile abrupte, pietruite, arătîndu-i diverse lucruri interesante. Therese se uita în jurul ei, palidă la față. Rebecca observă că o fascinau cele mai disparate lucruri: o călugăriță trecînd în rasa ei neagră cu alb, o vitrină plină de pîini, chiar şi micile *Fiat*-uri *Cinquecento,* care erau vehiculele ideale pentru acele străzi înguste.

– Ce scrie aici? întrebă Therese, oprindu-se în fața unei inscripții săpate în zidul unei biserici.

– E în latină, răspunse Rebecca. Ceva în legătură cu un proiect de construcție al unui pontif numit Inocențiu. Ăsta a fost unul dintre papi.

Therese descifră data latină.

– E anul 1468, nu-i aşa?

– Da.

– Acum cinci sute treizeci de ani.

– Uluitor, aşa-i? Mor după oraşul ăsta, spuse Rebecca, veselă. Nu-i aşa că e frumos?

– Toate sînt atît de *vechi,* spuse Therese cu îndoială.

– Ei, se pare că tu preferi viața prin jurul anului 1860, aşa că ar trebui să-ți placă.

Ajunseră în agitația pieței. Chiar şi pe vremea aceea mohorîtă, munții de legume şi fructe expuse la vînzare alcătuiau un iureş de culori. Se găsea tot ce-ți putea trece prin minte – bărbați cu înfățişare de țigani vindeau walkman-uri suspecte şi compact-discuri şi mai suspecte; colportori senegalezi gălăgioşi ofereau mărgele africane şi haine ciudate la second hand; refugiați din Bosnia şi Macedonia prezentau covoare bălțate, provenite Dumnezeu ştie de unde.

Therese părea să se teamă de tot tumultul, dar Rebecca o prinse strîns de mînă.

– Haide, rîse ea. Să intrăm în vîltoare.

Piața era o harababură prosperă şi zgomotoasă unde, dacă descopereai locurile cele mai bune de cumpărat şi ştiai să te tîrguieşti, puteai obține de toate la o fracțiune din prețurile de supermarket, sau unde, dacă nu te pricepeai nici la una, nici la alta, puteai fi jefuit în mod magnific. Încerca să-i arate lui Therese cît de mult semăna totul cu un joc, deşi fata părea cam copleşită de atîta noutate. Căuta s-o învețe că în acele piețe de oraş comerțul încă nu evoluase în războiul de la distanță între consumatori şi organizații. Aici era o luptă corp-la-corp, un duel din care un partener sau celălalt ieşea triumfător, cu sufletul la gură.

Rebecca învățase să-l iubească şi spera ca şi Therese să asimileze o parte din amuzament.

Florio îi dăduse mai mult decît destui bani pentru

ceea ce avea nevoie să cumpere. Împovărată cu coşurile de legume şi fructe, se opri în fața tarabei florarului, ispitită amarnic de buchetele de crini albi de iarnă. Moara era frumoasă, dar cam golaşă; o vază cu flori avea să contribuie mult la destinderea atmosferei.

– Ce crezi? o întrebă ea pe Therese.

Fata ridică din umeri.

– Tata nu cumpără niciodată flori, dar lui Devon i-ar plăcea.

Rebecca luă o decizie impulsivă:

– Okay, hai să facem praf zece mii de lire.

Cumpără un buchet mare de crini, cu un miros slab de miere foarte pătrunzător. Therese îşi îndesă fața în flori, inhalîndu-le parfumul. Staminele îi lăsară urme de polen galben pe bărbie. Florarul alese un singur trandafir şi li-l întinse cu un surîs:

– Pentru frumoasa dumitale fiică.

Therese luă trandafirul doar cu o mică înclinare din cap, dar Rebeccăi îi creştea inima. În timp ce reveneau printre tarabe spre Jeep, avu o senzație cum niciodată nu mai cunoscuse, plăcerea aparte de a primi un compliment despre copilul ei. Crezuse că ştia ce-i lipsea, în toți anii aceia. În această zi, începea să-şi dea seama ce întindere enormă reprezentau treisprezece ani în viața unui copil. Însă nici chiar acel gînd întunecat nu-i putea îneca fericirea. Fusese o dimineață minunată.

În drum spre casă, Therese tăcu ca de obicei. Rebecca simțea că dimineața fusese un succes extraordinar, dar nu era atît de naivă încît să se aştepte la vreo confirmare din partea lui Therese.

– Ce vei citi în continuare? întrebă ea.

– Încep din nou romanele cu familia Palliser.

– Astea-s de Trollope, nu?

Therese dădu din cap.

– Cîte sînt?

– Şase. Toate despre aceeaşi familie.

– Şi cît timp îţi va lua ca să le citeşti pe toate?

– Depinde. Voi încerca să le fac să dureze cît mai mult posibil.

– Dar eşti absolut cufundată în ele, nu-i aşa? întrebă Rebecca.

– Trollope e minunat, spuse Therese, cu mai mult entuziasm decît o văzuse Rebecca manifestînd pînă atunci faţă de orice. Îi face pe oameni să se trezească la viaţă. Vreau să spun, viaţă *adevărată.*

– Serios? Mie întotdeauna mi-a plăcut Dickens mai mult decît Trollope.

– Şi mie, cînd eram mai mică, replică Therese, fără a-şi da seama că făcea o gafă. Cînd Trollope inventează un personaj, intră pînă în inima lui. Consumă cîte trei sau patru pagini descriind o bătrînă, iar cînd le termini de citi, îţi vine să zici *mamă!* Parc-ar fi lîngă tine. Vrei să te întorci şi să mai citeşti o dată totul de la capăt.

– Ei, e excelent, murmură Rebecca; era frapată de patosul cu care o fată de treisprezece ani găsea personajele unui roman vechi de o sută de ani mai vii decît orice din lumea reală. Va trebui să-mi arăţi.

Therese ridică privirea, cu ochii devenindu-i mai strălucitori:

– Vrei să-ţi arăt cîteva fragmente bune pe care să le citeşti?

– Da, mi-ar plăcea.

– Okay. Cînd ajungem acasă.

Propunerea părea s-o fi înveselit şi mai mult.

– Vorbesc despre cărţile mele cu Devvy, dar gîndim atît de asemănător încît nici nu mai e nevoie să ne spunem aproape nimic. Devvy mi-a comandat o serie întreagă de romane noi de la o librărie din Oxford, Anglia. Ar trebui să sosească în curînd.

– Tu şi Devon gîndiţi la fel? întrebă Rebecca. Vorbea pe un ton neutru, dar se întreba cum putea o fiinţă atît de introvertită ca Therese să se compare cu una atît de echilibrată ca Devon.

– Sigur. Ştii, nu sîntem cu adevărat surori, aruncă ea o privire spre Rebecca. Amîndouă am fost adoptate.

Rebecca îşi drese vocea.

– Tatăl vostru nu mi-a spus asta.

– Dar sîntem foarte apropiate. Chestiile biologice nu contează, nu? Vreau să zic, ceea ce contează cu-adevărat e cine te creşte. Cu cine creşti.

Ochii ei cenuşii şi limpezi continuau s-o privească pe Rebecca.

– Nu crezi?

– Ba da, răspunse ea rigid, cred că ai dreptate. Probabil că cine te creşte e cel mai important lucru pentru formarea caracterului. Dar la fel de important e şi ceea ce numeşti tu „chestiile biologice".

– Nu vreau s-o cunosc niciodată pe mama mea biologică, spuse brusc Therese, întorcîndu-şi capul.

– Nu vrei? repetă Rebecca, simţind că i se strîngea inima ca într-o menghină.

– Niciodată, întări fata, cu o voce împietrită. Devon nu-şi poate cunoaşte părinţii adevăraţi, fiindcă amîndoi

au murit. Ai mei trăiesc, dar nu vreau să-i cunosc niciodată. De ce-aş vrea? Nici ei nu m-au vrut pe mine, cînd m-am născut. De-abia au aşteptat să scape de mine. Atunci, de ce să-mi pese de ei?

Gura Rebeccăi se uscase.

– Poate că n-a fost atît de simplu... începu ea, dar Therese i-o reteză o logica tăioasă ca oţelul a vîrstei de treisprezece ani:

– Aveam opt zile cînd mama mea m-a dat. Opt *zile*. Cum am spus, abia aşteptau. Cînd ştii asta, te doare tot restul vieţii. Nu poţi s-o ierţi.

În Jeep se lăsă o tăcere încordată. Rebecca şofa în continuare, fără expresie. Dar parcă ar fi trecut pe pilot automat, amorţită. Oare Barbara Florio încurajase o asemenea mentalitate din partea lui Therese?

– Ei, cred că e logic, spuse ea într-un tîrziu, cu o voce găunoasă. De unde ştii că adevăraţii tăi părinţi mai trăiesc?

– Mi-a spus tatăl meu, acum cîţiva ani. S-a oferit să-ncerce să mă pună în legătură cu ei. Dar nu m-a interesat.

– Şi de ce a vrut să facă asta?

– A fost cînd am început să fac nebunii. S-a gîndit că poate m-ar fi ajutat.

– N-ai crezut şi *tu* că te-ar fi putut... ajuta?

– M-ar fi făcut doar să înnebunesc şi mai mult. Mama a cunoscut-o pe mama mea biologică înainte de a mă naşte. Mi-a spus că n-o interesam. Parcă nici n-ar fi vrut să recunoască deloc că era însărcinată. Voia doar să-şi vadă de viaţa ei.

– Mama ta nu ţi-a spus cîţi ani avea femeia aceea?

întrebă încet Rebecca.

– Avea destui ca să facă un copil. Dacă eşti destul de mare ca să ai copii, eşti destul de mare ca să ştii ce faci.

– Nu neapărat, replică Rebecca.

– Ba cum să nu. N-ar fi trebuit să mă facă deloc.

– Ei, alternativa e avortul, ceea ce ridică nişte probleme foarte, foarte dificile.

– Eu sînt pentru alegere, spuse cu voce dură Therese. Tu eşti pentru viaţă?

– Nu cred că etichetele ajută foarte mult în chestiuni atît de complexe. Dar lucrez în asistenţa medicală şi am jurat să apăr viaţa.

– Chiar şi cînd viaţa cuiva nu e decît un chin? ripostă fata. Chiar şi cînd sileşti mamele să nască nişte copii pe care-i vor urî? Medicii ar trebui să le lase pe mame să avorteze, în loc de a le forţa să-i nască atunci cînd nu-i vor.

– În cazul ăsta, tu n-ai mai fi acum aici, Therese.

– Tocmai despre asta vorbeam, spuse Therese, cu voce mică şi rece.

Rebecca fu şocată.

– Adică ai fi preferat să nu te naşti? Tot ceea ce eşti *tu*, toată inteligenţa asta, toată această viaţă şi strălucire – vrei să spui că ai fi preferat să nu existe?

– Nu înţelegi, răspunse Therese, cu aceeaşi voce slabă şi încordată. Îşi smucea cheia de aur agăţată la gît. Rebecca se simţea goală pe dinăuntru, secată. Subestimase enorm dificultatea de a se apropia de Therese şi de a-i cîştiga încrederea.

După o lungă tăcere, spuse:

– Therese, eşti o creaţiune deosebită, valoroasă şi

minunată. Dacă tu nu te năşteai, lumea ar fi fost mai săracă. Vei îmbogăți viețile a nenumărați oameni. Poate vei fi o profesoară care-i va învăța pe studenți cum să aprecieze marea literatură. Sau poate vei face filme frumoase, ori vei compune muzică minunată, sau vei scrie nişte cărți superbe. Poate vei fi acel gen de mamă iubitoare cum mama ta naturală n-a putut să fie, iar asta e cea mai mare realizare din toate. Dar să nu-ți doreşti să nu te fi născut niciodată. Asta e ca şi cum ai dori întunericul în locul luminii.

Dar Therese trăgea de cheie şi mai tare, încît lanțul îi tăia carnea palidă a gîtului. Rebecca se întrebă dacă o ascultase cît de cît, dacă putea ceva să răzbată în întunericul acela. Voia să fie cît mai elocventă, dar nu era momentul potrivit şi nici nu avea cuvintele necesare. Se îndoia că le putea găsi vreodată.

Opriră în fața casei şi începură să descarce cumpărăturile. Rebecca începea să se simtă cam neliniştită de revederea cu Florio, dar mai întîi se întîlniră cu Devon. Fata coborî repede din bucătărie, întîmpinîndu-i în hol.

– Tree! Ce-ai pățit?

– N-am pățit nimic, răspunse Therese. Am fost la cumpărături cu Rebecca.

– Cum poți fi aşa de iresponsabilă? țipă Devon. Nu te gîndeşti prin ce-a trecut tata?

– I-am scris într-un bilet ce făceam, replică Therese, cărînd coşul pe lîngă sora ei. Ştia unde eram.

– Eşti nebună, declară Devon; apoi, se holbă la părul lui Theresei. Ce s-a-ntîmplat cu *părul* tău?

– Am dus-o la Signora Fiorentini, la un spălat şi un tuns, spuse Rebecca. Tatăl vostru unde e?

– A plecat să vă caute, cu motocicleta.

– Zău că nu era necesar.

Devon îşi răsucea degetele, nervoasă.

– N-ar fi trebuit să faci asta, Rebecca, spuse ea nefericită. Presupun că te-a dus de nas Therese, nu?

Rebecca privi spre Therese, care aranja legumele şi fructele în vase, părînd să se delecteze cu compoziția.

– Nimeni n-a dus pe nimeni de nas, răspunse ea cu răceală. Therese mi-a fost de mare ajutor.

Devon clătină din cap:

– Nu înțelegi.

– Aşa-mi spune toată lumea, se sili Rebecca să zîmbească.

În cîteva minute, auziră duduitul motocicletei de cros oprind afară, urmat de tropăitul bocancilor pe scări. Michael Florio, stropit cu noroi, intră. Rebecca avu senzația apropierii unei furtuni cu trăsnete. Neluînd-o în seamă, se duse direct la Therese.

– Eşti bine? întrebă el încet.

– Perfect.

Vorbea pe un ton nepăsător, dar Rebecca îi simți tensiunea din glas.

– Ce ți-ai făcut la păr?

– Rebecca m-a dus la o prietenă de-a ei. Acolo era o coafeză.

Fața lui Therese se schimonosi, văzînd expresia din ochii tatălui ei.

– Nu s-a *întîmplat* nimic, tată. Ți-am lăsat un bilet, nu?

Un moment, Florio îşi privi fiica în tăcere.

– Du-te-n camera ta. Vorbesc eu cu tine mai tîrziu.

– Dacă ai de gînd să-i faci scandal Rebeccăi, nu te deranja, tată. Totul a fost din vina mea.

– Nu văd de ce se pune problema vinovăţiei cuiva, interveni Rebecca, apropiindu-se. A fost o expediţie absolut inofensivă.

Florio n-o învrednici nici măcar cu o privire.

– Te rog să te duci în camera ta, Therese. Şi tu, Devon.

Therese aruncă o privire spre Rebecca, apoi ridică din umeri, îşi luă cartea şi ieşi. Devon o urmă, cu faţa ei de obicei veselă acum palidă de nelinişte. După ce plecară, Florio se întoarse spre Rebecca. Avea ochii atît de scăpărători, încît simţi că o treceau fiorii.

– Stai jos.

– Prefer să stau în picioare, răspunse ea ţeapănă.

Florio duse mîna la reverul scurtei de piele şi şi-o descheie. Fermoarul scoase un scrîşnet hidos.

– Eşti aici de două zile şi ai şi cacarisit-o de două ori, spuse el sălbatic, cu ochii sticlindu-i.

– Nu vorbi vulgar, replică ea. Therese a avut o dimineaţă amuzantă. Nu s-a întîmplat nimic. Nimic n-a ieşit rău. N-ai nici un drept să vorbeşti pe tonul ăsta.

– Nici un drept? repetă el, cu glasul îngroşîndu-i-se. Cine dracu' te crezi? Ce, crezi că tu faci regulile p-aici?

– Ştiu cine face regulile. Mersul la cumpărături e o activitate normală, în lumea reală.

– Ea nu e un copil normal, replică el crispat. Multe lucruri normale îi sînt interzise.

– Nu poate ieşi din casă? nu-i veni să creadă

Rebeccăi. Niciodată?

– Nu fără permisiunea mea. Niciodată fără ştirea mea. Să nu mai faci niciodată una ca asta, Rebecca. N-o mai scoate din casă. N-o tunde. Nu încerca s-o manipulezi în nici un fel. A fost o prostie, incredibil de neglijentă şi iresponsabilă.

– O *manipulez?* Ia stai puţin. Nu eu i-am cerut să vină. Am plecat singură de-acasă, iar ea probabil mă aştepta. A venit în fugă după mine pînă la poartă.

– Atunci, ar fi trebuit s-o aduci înapoi.

– Înapoi în puşcărie, da?

Vorbise furioasă, dar era o greşeală. Florio se apropie, ca şi cum ar fi vrut s-o lovească, într-un fel sau altul. Rebecca ridică bărbia.

– M-ai înjurat. Acum vrei şi să dai în mine?

– Încrezută şi arogantă de nimic, spuse el încet.

– Nu-s obligată să suport, se răsuci Rebecca pe călcîie.

– Nu eşti, îl auzi spunînd. Şi nici să rămîi aici nu eşti obligată.

Oprindu-se, se întoarse încet cu faţa spre el. Florio avea fălcile strînse de furie.

– În regulă. M-am aşteptat să te superi. Ar fi trebuit să refuz s-o iau. Adevărul e că-mi părea rău pentru ea. Am crezut că era un semn pozitiv, că voia să vină cu mine.

– Pozitiv?

– E încuiată într-o lume mică şi întunecoasă, Michael. Dorinţa ei de a respira puţin aer curat nu poate fi decît un semn bun.

– Şi dacă avea în minte mai mult decît puţin aer

curat? Dacă te întorceai după ce cumpăraseşi vinete şi descopereai că dispăruse, se mistuise în văzduh?

– N-ar fi făcut asta! replică Rebecca, cu ochii mari.

– Pentru o soră pediatră, eşti foarte credulă, răspunse el sec.

– Bine, dar n-ar fi făcut nici o nebunie, nu? îl sfidă Rebecca. Şi crezusem c-aveai să te bucuri de tunsoare. Îi stă mult mai bine. Nu-mi vine să cred că un tată ar dori ca fiica lui să arate atît de... *neglijată.*

– Ce crezi tu n-are nici o importanță, aruncă Florio cu dispreț.

Se lăsă un moment tăcerea.

– Vrei să plec? întrebă Rebecca într-un tîrziu, încet.

– Vreau doar să faci ce-ți spun eu, răspunse el, ca şi cum i-ar fi vorbit unei imbecile. Eşti în stare să înțelegi asta?

– Îmi dau toată silința să ajut, Michael. Cred că exagerezi.

– Ți-am spus să nu-ncerci să te apropii prea mult de ea. Vei avea de suferit şi va avea şi ea, îți sau cuvîntul meu. Stai la locul tău, Rebecca. Dacă nu eşti capabilă, continuă el încet, dar cu tărie, atunci poți foarte bine să pleci chiar acum.

– Mai lasă-mă să spun doar un singur lucru, replică Rebecca. Therese petrece douăzeci şi trei de ore din douăzeci şi patru într-o cameră întunecoasă, devorînd romane din secolul al XIX-lea. Ca soră, îți garantez că nu e deloc o viață sănătoasă pentru un copil, necum unul cu tulburări. Are nevoie de distracții. Trebuie să fie scoasă din ale ei, fie şi doar ca să meargă la cumpărături în cel mai apropiat oraş.

– Nu eşti medic, şi nici ea nu ți-e pacientă.

Se răsuci pe călcîie şi plecă. O linişte apăsătoare se lăsă peste casă. De sus nu se auzea nici un sunet. Înghițindu-şi lacrimnile, Rebecca puse lucrurile la locurile la loc şi pregăti prînzul. Ar fi trebuit să fie o masă de sărbătoare, linguini cu scoici, creveți şi măsline. Îşi simțea stomacul de parcă ar fi avut înăuntru un bolovan de granit.

Devon intră în bucătărie, continuînd să arate foarte palidă.

– Rebecca, nu te supăra pe el. Face tot ce poate. Toți facem.

– Nu sînt supărată, răspunse Rebecca, fără să-i pese că mințea cu neruşinare.

– Trebuie să înțelegi că am luat-o pe Therese din San Francisco pentru a o proteja. Tata nu doreşte decît să fie cît mai ocrotită posibil, cît timp e aici. Nu vrea să fie expusă nici unui pericol.

– Pericol? În Urbino?

– Nu înțelegi, clătină Devon din capul ei blond.

– Bine, atunci explică-mi, trase adînc Rebecca aer în piept, pentru a- şi potoli mînia. Spune-mi ce s-a întîmplat la San Francisco.

– E mai bine să nu ştii.

Şi Devon ieşi din nou.

Rebecca se simțea ca şi cum are fi încercat să treacă un rîu şi descoperea la fiecare pas că apa era tot mai adîncă, iar curentul mai puternic decît înainte.

Avea să fie un drum lung şi încet – şi, probabil, foarte încurcat. Dar după ce intrase atît de adînc în rîu, nici nu s-ar mai fi putut gîndi să se întoarcă, altfel ar fi măturat-o

curentul, nimicind-o.

Urcă în camera lui Therese. Fata zăcea pe pat, cu draperiile trase ca de obicei şi cărţile îngrămădite de-a valma în jurul ei.

– Cînd ai venit cu mine în oraş, o întrebă Rebecca, plănuiai vreo escapadă?

Therese nu-şi ridică privirea din carte.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Tatăl tău crede că plănuiai să dezertezi.

Fata îşi înalţă capul. Avea faţa posomorîtă, dar arăta de o sută de ori mai bine cu tunsoarea Marchettei.

– A zbierat la tine?

– N-a fost foarte binevoitor, răspunse scurt Rebecca.

– Se străduieşte.

– Therese, m-ai pus într-o poziţie neplăcută. Nu-mi place să iau şuturi în fund. Dacă aş şti că pot avea încredere în tine, te-aş ajuta mult. Dar dacă bănuiesc că vrei să mă păcăleşti, voi începe să te tratez la fel ca toată lumea.

– Şi anume?

– Ca pe un om căruia nu i se poate încredinţa nici cea mai mică răspundere.

N-o mai auzise niciodată pe Therese rîzînd. Era un rîs încremenit, fără veselie.

– N-am nevoie de răspunderi, dar mulţumesc oricum.

– Vrei să spui că preferi să trăieşti toată viaţa într-o închisoare?

Trupul lui Therese se încordă pe loc. Rebecca avu o amintire înfiorătoare a felului cum o atacase fata în prima zi.

– Ce vrei să spui?

– Casa asta e o închisoare. Tatăl şi sora ta cred că trebuie să te ţină încuiată. Eu găsesc că e îngrozitor. Nu pot crede că-ţi foloseşte la ceva.

Ochii lui Therese erau prudenţi.

– Prefer să mi-o facă familia ta, decît un bou în halat alb.

Rebecca se aşeză pe pat.

– Oamenii cu halate albe te pot ajuta.

Văzu faţa lui Therese crispîndu-se şi mai tare, dar continuă:

– Fuga de probleme nu le rezolvă niciodată. Întotdeauna te ajung din urmă, mai mari şi mai rele ca oricînd. La un moment dat, tot trebuie să le faci faţă.

Therese îşi adună genunchii sub pătură, cuprinzîndu-şi-i strîns cu braţele ei subţiri. Avea o expresie feroce.

– Tatăl meu nu-i va lăsa niciodată să mă închidă.

– Ai citit prea mult Dickens, spuse cu blîndeţe Rebecca. Acum nu se mai închid copii.

– Ai nevoie de un consult de realitate, replică Therese cu înverşunare. De ce crezi c-am venit aici?

– N-am idee.

– Mi-am omorît mama.

Rebeccăi i se tăie respiraţia. Puse mîna pe braţul fetei.

– O, Therese, exclamă ea. Nu-mi vine să cred!

– O mulţime de alţi oameni o cred.

– Cine?

– Poliţia şi asistenţii sociali, psihiatrii şi judecătorii şi toţi ceilalţi care cred că ei le ştiu pe toate. Zic „vă rog" şi „vă mulţumesc" şi au tapete cu flori şi animale mitoase, dar nu vor decît să-ţi spintece mintea şi să-ţi pescuiască

toate secretele mici şi negre pe care le ai acolo.

Therese vorbea cu repeziciune, aproape incoerent, tremurînd din tot trupul. Rebecca îşi adună forţele, aşteptîndu-se la un nou acces.

– Therese, ascultă-mă, spuse ea insistent. Îţi *aminteşti* că ai omorît-o pe mama ta? Sau ţi-au băgat-o doar în cap alţii?

– Nu ştiu.

Therese dîrdîia, înfigîndu-şi degetele în fluierele picioarelor.

– Dacă aş şti, aş fi sănătoasă la cap, nu? Dar nu ştiu. Ceea ce înseamnă că sînt nebună.

– Nu înseamnă deloc aşa ceva, stărui Rebecca, suferind cu patimă pentru ea. Dacă n-ai făcut nimic rău, atunci nu trebuie să-ţi fie frică de nimeni. Iar dacă simţi că ai făcut ceva, atunci ai nevoie de ajutor. Singura soluţie e să priveşti problema în faţă.

– Eşti una de-a lor? întrebă Therese cu voce joasă. O privea fix pe Rebecca.

– Adică, de-a celor care vor să te închidă? Nu, Therese, nu sînt de-a lor.

– I-ai spus despre tine tatei lucruri care nu erau adevărate. Devon zice că s-ar putea să fii o poliţistă sub acoperire.

Ochii lui Therese erau greu de mînţit. Rebecca reuşi să rîdă slab.

– Nu sînt aşa ceva. Dacă tot veni vorba, nici nu sînt prea diferită de tine. Şi eu am o problemă de care fug.

– Aşa a spus şi tata.

– Tatăl tău e un om perspicace.

– Ce problemă?

– Încă nu-ţi pot spune, dar îţi promit că-ntr-o bună zi am să-ţi spun.

– Atunci, ce *fel* de problemă?

Rebecca întinse mîna, atingînd cu vîrfurile degetelor obrazul lui Therese. Pielea fetei era fină ca o petală de trandafir.

– O problemă mare. Jumătate din lucrurile care n-au mers în viaţa mea au ieşit prost fiindcă n-am vrut să le fac faţă. De mult, am făcut o greşeală îngrozitoare. Acum, încerc să-mi adun curajul pentru a îndrepta lucrurile. Dar n-o să fie uşor.

– Nimic nu e vreodată uşor, spuse obosită Therese.

Încet, trupul i se relaxa. Văzînd că fata se mai calmase oarecum, Rebecca se aplecă înainte şi o sărută uşor pe frunte.

– E-n regulă, Therese. Nu-ţi voi face niciodată nici un rău, jur. Am venit aici ca să te rog să ai încredere în mine, atîta tot.

– Nici în mine însămi nu pot avea încredere. Aşa că *nu mă prea pricep să am* încredere în alţii.

– Okay, răspunse Rebecca, după o mică pauză. Mă bucur că am putut sta de vorbă.

Se ridică să plece, temîndu-se să nu-i fi spus deja prea mult.

Coborî în spălătorie. Nu putea suferi munca fizică a spălatului manual. Casa avea instalaţii electrice complete, cu prize peste tot şi lămpi cu halogen fixate în toate tavanele dar, fără curent, viaţa era primitivă, iar echipamentele electice rămîneau doar o ironie.

Florio lucrase intens la turbina lui, dorind evident să termine înainte de sosirea primelor geruri. Singurele

semne ale prezenței lui erau duduitul balastierei sau scrîşnetul uneltelor electrice.

Nu se ostenaise să aranjeze buchetul mare de crini pe care-i cumpărase din piață. Îi pusese doar într-o găleată cu apă, lăsîndu-i acolo. Acum adună bobocii umezi şi-i potrivi într-o vază mare. Duse vaza în salon, unde o puse pe o masă, departe de şemineul mare, în care Florio aprindea focul în fiecare seară. Tocmai aranja crinii, cînd auzi un pas în uşă. Privi scurt peste umăr, pentru a-l vedea pe Michael Florio. Nu se mai întoarse, cînd el se apropie.

– Sînt frumoşi, spuse, încet.

Furia şi indignarea o rodeau pe dinăuntru ca o rană. Nu răspunse. Îşi simțea spatele țeapăn.

– Rebecca, am fost foarte îngrijorat.

Glasul îi era răguşit. Nu se mai simțea furia.

– N-am ştiut ce i se întîmplase lui Therese şi, în ultima vreme, tind să mă gîdesc la tot ce poate fi mai rău.

Nu răspunse nici de astă dată, adăugînd cîteva tuşe finale aranjamentului floral.

– Ți-am vorbit aspru. N-am vrut să te jignesc.

– Nu m-ai jignit, replică ea cu voce sacadată, tot fără să se întoarcă.

Florio ezită.

– În scurtul timp de cînd te cunosc, am ajuns să te respect. Şi fetele la fel. Cu toții te găsim deosebită. Nu-ți cer decît să ai încredere că ştiu ce e mai bine pentru Therese.

Prezența lui în spatele ei îi stîrnea fiori pe şira spinării. Dacă ar fi fost pisică, pînă acum blana i s-ar fi zbîrlit ca o perie. Deodată, îi veni gîndul fugar că avea să păşească înainte şi s-o cuprindă cu brațele de mijloc, că avea să-i simtă trupul lipit de spatele ei şi buzele atingîndu-i ceafa.

Parcă temîndu-se că gîndindu-se la asemenea lucruri le-ar fi făcut să se adeverească, se întoarse brusc, înfruntîndu-i privirea meditativă.

– Încerci să-ți găseşti o scuză?

Păru să-l atingă la punctul sensibil.

– Am vorbit serios. Dar recunosc că, probabil, n-am făcut-o pe tonul cel mai potrivit.

– Ei, fii sigur că la fel cred şi eu, răspunse ea scurt. Dar asta n-are importanță. Mi-ai spus ce aveai în minte şi am acceptat să respect ordinele. Hai să n-o luăm de la început.

– Nici eu nu vreau s-o luăm de la început. Prefer doar să revenim la normal.

– Cînd n-am fost normali? zîmbi ea, cu acel soi de grimasă glacială pe care i-o adresa mamei sale vitrege. E okay. Nonscuzele tale se acceptă.

Florio o privi, cu ochii tenebroşi.

– Pari obosită, spuse el încet. E prea greu pentru tine?

– Bineînțeles că nu, replică ea, ridicînd bărbia.

– Ți-am spus că Therese poate fi dificilă.

– Nu Therese e cea dificilă, răspunse Rebecca, pe negîndite.

Apoi, roşind din cauza propriilor ei cuvinte, se întoarse spre crini şi începu să le îndrepte tulpinile, preocupată.

După o scurtă tăcere, Florio spuse:

– Cumpără flori oricînd vrei. Casa asta are nevoie de asemenea lucruri.

Mie-mi spui? replică ea în gînd, în timp ce Florio se îndepărta.

Prezicerea lui Therese, că urmau să sosească noi cărți din Anglia, se adeveri în ziua următoare. Poştaşul vizita rareori casa, dar acum aduse un aviz adresat lui Devon, anunțînd-o să ridice un colet de la oficiul poştal din Urbino. Devon îi ceru Rebeccăi s-o ducă ea, aşa că plecară amîndouă cu Jeep-ul.

Devon avea o companie diferită de a surorii ei, vorbăreață şi doldora de observații. În ultimele două zile ninsese slab, iar peisajul era pudrat cu alb. Străzile din Urbino trepidau de activitate.

– Tata a fost dur cu tine alaltăieri? întrebă ea fără ocolişuri, în timp ce mergeau spre poştă.

Rebecca ridică din umeri.

– Am avut vorbe, cum spunea mama mea vitregă.

– I-am spus să-şi prezinte scuzele. Cred că a făcut-o.

Nu răspunse, deşi o zgîndărea faptul de a afla că Michael venise numai la îndemnul lui Devon.

– Therese poate fi sălbatică de-a binelea, continuă fata. Chiar dacă ți se pare că reacționează bine, de obicei n-o ține mult. Deodată, iarăşi o apucă toți dracii. Niciodată nu ştii ce va face în clipa următoare.

Aruncă o privire spre Rebecca.

– Ți-am spus că poate fi periculoasă. N-am glumit. Mama a aflat pe pielea ei.

Rebecca îşi impuse să rămînă calmă.

– Ce vrei să spui?

– Poliția crede că Therese a făcut-o. Că ea a omorît-o pe mama. De-asta ne-a luat tata din San Francisco. Ți-a spus, nu?

– Da. De ce-ar crede că Therese a făcut ceva atît de îngrozitor?

– Fiindcă dădea de multe ori foc. Şi fiindcă mama era violentă.

– Şi tu, Devon. *Tu* ce crezi?

Devon zîmbi.

– Nu prea contează ce cred eu, nu-i aşa? Mie nu mi-a fost niciodată frică de Therese. Nu mi-a făcut nici un rău. Şi nici nu-mi va face vreodată.

– Poliția îl suspectează pe tatăl tău?

– De ce l-ar suspecta? replică tăios Devon; apoi rîse, aruncîndu-şi pe spate părul blond. Poate că ai dreptate. Tata ar fi în stare să ucidă. Ceea ce n-a putut face a fost s-o omoare pe mama. Mama noastră putea fi foarte violentă, mai ales cînd se îmbăta, dar el nu ridica niciodată un deget asupra ei. A iubit-o, pînă la capăt, cînd ea se transformase complet într-o altă persoană. Trebuia să-i cunoşti pe tata ca să înțelegi că n-ar fi făcut niciodată o asemenea mîrşăvie ca declanşarea unui incendiu. E cel mai cinstit şi mai direct om de pe Pămînt. Cînd vrea să-ți spună ceva, vine şi-ți spune în față. Majoritatea firmelor de securitate încearcă să te înşele, ştii? Economisesc bani instalînd mici camere de luat vederi peste tot şi punînd cîțiva tipi să urmărească o sută de monitoare. Concepția de securitate a tatei constă în a pune să patruleze paznici adevărați, vii, instruiți şi înarmați. Îi instruieşte personal. De-asta e cel mai bun. Nu face decît ceea ce trebuie să se facă.

Întoarse capul spre Rebecca:

– Înțelegi ce vreau să sun? Un om care dă foc ca să omoare pe cineva e sinistru. Iar tata nu e sinistru.

– Şi Therese este sinistră?

Ochii lui Devon se răciră. Îşi luă privirea de la Rebecca.

– Uite şi coletul meu.

Pachetul era voluminos şi foarte greu. Purta un abțibild de la librăria *Blackwell's* din Oxford.

– Ce e înăuntru? întrebă Rebecca. Integrala Dickens?

– Pe-aia o are deja. Aici e mai mult Trollope. Nu se mai satură de Trollope. A scris peste cincizeci de cărți şi aproape toate sînt enorme, slavă Domnului.

– Dar tu nu le-ai citit pe toate, nu-i aşa?

– Mi-ar trebui o viață ca să citesc cît citeşte Therese în şase luni. Dar ştiu ce-i place. Mă asigur doar să nu i se termine nutrețul.

Obrajii lui Devon erau înroşiți de frig şi de efortul de a căra cărțile. Părul i se rostogolea alarmant de sub fes.

Se opriră să comande cappuccino şi sandvişuri cu pîine prăjită la barul lui Alfredo. Localul era plin cu studenți, ca de obicei. Încotoşmănați în paltoane, înfofoliți cu eşarfe de colegiu, se înghesuiau aproape în jurul tuturor meselor, certîndu-se şi bînd Coca Cola pînă la ora reînceperii cursurilor. Devon părea să inspire atmosfera ca pe un parfum îmbătător.

– Abia aştept să mă duc la colegiu, oftă ea.

– Ai un prieten? o întrebă Rebecca.

Ochii fetei deveniră strălucitori.

– Îmi fac o fantezie măreață cu Brad Pitt. Vrei s-o auzi?

– Dacă trebuie.

– Vine la mine, pe o motocicletă imensă, duduind. Mă ia şi fuge cu mine pînă pe plajă. Ne smulgem hainele de pe noi. El are o caserolă cu înghețată caramel topită. Mă unge pe tot trupul, şi pe urmă o linge. Pe urmă trece deasupra şi facem un amor sălbatic, nebunesc, în timp ce valurile ni se sparg peste trupuri. Cum ți se pare?

– Sună interesant, răspunse sec Rebecca.

Era surprinsă, însă, de caracterul explicit al imaginației erotice a lui Devon.

– Dar tu? o întrebă fata. Pe tine te mînjeşte cineva cu înghețată caramel şi pe urmă o linge?

– Din cînd în cînd, zîmbi Rebecca.

– Cu cineva anume?

– Nu tocmai acum.

– De ce?

– Nu cred că în momentul de față aş fi disponibilă pentru o relație ce categorie grea. Devon, îți pot pune o întrebare care ar putea fi postească şi indiscretă?

– Zi.

– Therese ți-a spus vreodată ceva despre foc? A recunoscut efectiv că ea era vinovată?

Zîmbetul lui Devon se şterse într-o clipă.

– Da' obsedată mai eşti de ea, este?

– Nu obsedată. Preocupată doar.

– De ce?

În ochii căprui ai lui Devon se vedea o duritate pe care Rebecca n-o mai observase. Îşi aminti cum zisese Therese: *Devon spune că s-ar putea să fii o polițistă sub acoperire.*

– Nu am nici un motiv ascuns, Devon. Dar dacă sora ta simte că ea şi-a ucis mama, asta e o povară îngrozitoare pentru un copil de treisprezece ani.

– Mhm, făcu scurt Devon.

În atmosferă se instalase o răceală incofundabilă. Rebecca încercă s-o împrăştie, cu un surîs.

– Ţi-am spus că s-ar putea să fie o indiscreţie prostească, se scuză ea. Las-o-n pace.

– Mai bine să mergem acasă, răspunse Devon, fără a-i răspunde cu aceeaşi căldură.

Înainte de a porni spre casă, Rebecca, reţinînd cererea lui Michael, mai cumpără nişte flori, de astă dată crini galbeni şi roşii. Mai cumpără şi o pungă de castane, ca să le coacă la foc acasă, şi una de prăjituri mari cu migdale, tradiţionale prin partea locului. Putea încerca foarte bine să aducă un strop de veselie, îşi spuse ea fără chef.

SAN FRANCISCO

Numele Părintelui Timothy Dean era înscris în poziţia a şasea a listei de squash de la club. Era un jucător excelent şi numai presiunile îndatoririlor ecleziastice îl împiedicau să urce mai sus în clasament. Astfel stînd lucrurile, în ultima vreme rareori îi mai provoca pe cei dinaintea lui cu racheta de alamă şi stejar, mulţumindu- se să joace cu parteneri de categorie inferioară. Îl ţineau destul de ocupat.

În dimineaţa aceea, juca împotriva numărului 7, un tînăr broker de asigurări slab şi talentat, care rezista cu înverşunare, dar care subestimase sarcina. Părintele

Tim transpira, însă fusese de la început stăpîn pe joc şi avea în minte spaţiu de reflecţie, în timp ce sălta pe tălpile cauciucate ale tenişilor.

Se gîndea la Barbara Florio, căreia îi administrase cu mîinile lui ultimele taine şi pe care o înmormîntase cu regret sincer.

Era adevărat că flirtase cu ea. La fel de adevărat era că pe Barbara o bucurase curtea făcută de el, deşi ştia că lucrul la care renunţase depunîndu-şi jurămintele nu era mîngîierea trupurilor femeieşti gingaşe ca al ei, ci a celor atletice, bărbăteşti, ca al lui – sau ca al măsliniului broker de asigurări care acum se aruncă zadarnic după o minge servită cu precizie, pentru a cădea cu un mormăit pe terenul de lemn.

– Ai păţit ceva? zîmbi Părintele Tim, în timp ce brokerul se aduna de pe jos, scuturîndu-şi genunchii înroşiţi.

– Nu, gîfîi omul, pregătindu-se pentru următorul serviciu al Părintelui Tim.

Părintele Tim aruncă mingea în peretele din fund, pornind lin după ea. Moartea Barbarei îl lăsase cu un sentiment de furie profundă. O plăcuse. Fusese o alcoolică şi o ahtiată după pilule. Avusese o undă de venin, ca toată familia Montrose. Nu se îndoia că fusese o soţie dificilă, o mamă de coşmar. Dar ştia cît de mult se străduise să-şi învingă demonii, cu cîtă disperare voise să-şi împartă iubirea. Nu era numai vina ei că eşuase. Şi, cu siguraţă, nu meritase să moară, cu trupul torturat de flăcări. Lovi cu racheta destul de tare pentru a trimite mingea fulgerător pe lîngă adversarul său surprins, care sări cu un metru prea puţin ca s-o mai prindă din ricoşeu. Părintele Tim luă mingea, controlînd-o dacă nu se deteriorase.

– Mhm, făcu scurt Devon.

În atmosferă se instalase o răceală incofundabilă. Rebecca încercă s-o împrăştie, cu un surîs.

– Ți-am spus că s-ar putea să fie o indiscreție prostească, se scuză ea. Las-o-n pace.

– Mai bine să mergem acasă, răspunse Devon, fără a-i răspunde cu aceeaşi căldură.

Înainte de a porni spre casă, Rebecca, reținînd cererea lui Michael, mai cumpără nişte flori, de astă dată crini galbeni şi roşii. Mai cumpără şi o pungă de castane, ca să le coacă la foc acasă, şi una de prăjituri mari cu migdale, tradiționale prin partea locului. Putea încerca foarte bine să aducă un strop de veselie, îşi spuse ea fără chef.

SAN FRANCISCO

Numele Părintelui Timothy Dean era înscris în poziția a şasea a listei de squash de la club. Era un jucător excelent şi numai presiunile îndatoririlor ecleziastice îl împiedicau să urce mai sus în clasament. Astfel stînd lucrurile, în ultima vreme rareori îi mai provoca pe cei dinaintea lui cu racheta de alamă şi stejar, mulțumindu- se să joace cu parteneri de categorie inferioară. Îl țineau destul de ocupat.

În dimineața aceea, juca împotriva numărului 7, un tînăr broker de asigurări slab şi talentat, care rezista cu înverşunare, dar care subestimase sarcina. Părintele

Tim transpira, însă fusese de la început stăpîn pe joc şi avea în minte spațiu de reflecție, în timp ce sălta pe tălpile cauciucate ale tenişilor.

Se gîndea la Barbara Florio, căreia îi administrase cu mîinile lui ultimele taine şi pe care o înmormîntase cu regret sincer.

Era adevărat că flirtase cu ea. La fel de adevărat era că pe Barbara o bucurase curtea făcută de el, deşi ştia că lucrul la care renunțase depunîndu-şi jurămintele nu era mîngîierea trupurilor femeieşti gingaşe ca al ei, ci a celor atletice, bărbăteşti, ca al lui – sau ca al măsliniului broker de asigurări care acum se aruncă zadarnic după o minge servită cu precizie, pentru a cădea cu un mormăit pe terenul de lemn.

– Ai pățit ceva? zîmbi Părintele Tim, în timp ce brokerul se aduna de pe jos, scuturîndu-şi genunchii înroşiți.

– Nu, gîfîi omul, pregătindu-se pentru următorul serviciu al Părintelui Tim.

Părintele Tim aruncă mingea în peretele din fund, pornind lin după ea. Moartea Barbarei îl lăsase cu un sentiment de furie profundă. O plăcuse. Fusese o alcoolică şi o ahtiată după pilule. Avusese o undă de venin, ca toată familia Montrose. Nu se îndoia că fusese o soție dificilă, o mamă de coşmar. Dar ştia cît de mult se străduise să-şi învingă demonii, cu cîtă disperare voise să-şi împartă iubirea. Nu era numai vina ei că eşuase. Şi, cu siguranță, nu meritase să moară, cu trupul torturat de flăcări. Lovi cu racheta destul de tare pentru a trimite mingea fulgerător pe lîngă adversarul său surprins, care sări cu un metru prea puțin ca s-o mai prindă din ricoşeu. Părintele Tim luă mingea, controlînd-o dacă nu se deteriorase.

Simțind niște ochi privindu-l din spate, se întoarse. Sosiseră cei doi ofițeri de poliție. Stăteau așezați pe băncile goale, privindu-l fix prin peretele de sticlă. Îi salută scurt cu racheta, apoi reveni la meci. Era pregătit pentru victorie și, un moment, își alungă din minte alte gînduri.

Peste cinci minute, ieși de pe teren, cu un prosop înfășurat în jurul gîtului transpirat. Îi salută curtenitor pe Reagan și pe Bianchi.

– Așteptați-mă un moment să fac duș, și sînt al dumneavoastră, le spuse el. De ce nu luați loc pe terasă. Vin și eu acolo.

Sub jeturile înțepătoare ale dușului, Părintele Tim se gîndi la martiriul de flăcări al Barbarei Florio. Educația lui religioasă fusese relativ scutită de terorile domeniului. Din copilărie, însă, avusese oroare de moartea prin foc. Să-ți simți lipidele sub piele topindu-se efectiv și aprinzîndu-se, sfîrîind și învăpăindu-se ca un biftec pe grătar, să-ți simți nervii arzînd, carnea friptă, ochii fierți, organele prăjite...

Barbara Florio nu fusese o sfîntă. Dar, în mintea lui, era o martiră. Nu avea nici o îndoială în acest sens. Fusese arsă de vie de către un tiran păgîn, exact ca martirii din vechime, pentru credința ei.

Detectivii îl așteptau pe terasă. Le dădu mîna amîndurora. Și-o amintea bine pe femeie, o brunetă de tipologie latină care-l întrerupsese la înmormîntare. Avea față și maniere plăcute. Partenerul ei, un bărbat de vreo patruzeci de ani, nu avea nici una, nici alta.

– Scuzați-mă că v-am făcut să mă așteptați, spuse el pe un ton de scuză, potrivindu-și gulerul alb la gît.

– Nu face nimic, răspunse binevoitoare Carla Bianchi. Oricum, am venit mai devreme.

Se așeză, punîndu-și pe masă telefonul celular și cheile mașinii, împreună cu agenda electronică și ochelarii negri. Îl surprinse pe Reagan privind acru mormanul. Probabil că individul nu mai fusese la biserică de douăzeci de ani, presupuse Părintele Tim, dar era plin de păreri preconcepute despre felul cum se cuvenea să se îmbrace și să se comporte un preot. Le zîmbi:

– Cu ce vă pot ajuta?

Caria Bianchi deschise un carnet gros. Părintele Tim văzu scrisul îngrijit și dens acoperind pagini după pagini. O minte metodică, ordonată, conchise el.

– Vrem să vă punem cîteva întrebări despre problemele dintre dumneavoastră și Michael Florio, chiar dinaintea morții doamnei Florio.

Direct la obiect, în miezul chestiunii. Buna părere a Părintelui Tim se intensifică.

– Sigur, răspunse el. Vă ascult.

– În acea perioadă, doamna Florio plănuia să doneze un lot mare de pămînt bisericii catolice?

– Întocmai.

– Voia ca pe acel teren să se construiască o biserică, așa e?

– Așa spera ea, confirmă Părintele Tim. Barbara și cu mine am discutat destul de amănunțit posibilitățile.

– M-hm. Știați că proprietatea fusese folosită pentru a garanta un mare împrumut bancar acordat soțului doamnei Florio?

– Atunci, nu. Barbara nu mi-a menționat-o. Mi s-a spus după aceea.

– Cine v-a spus? interveni Reagan, privindu-l pe preot cu ochi pătrunzători.

Părintele Tim rîse scurt:

– Dacă mă întrebați, informația aceasta mi-a dat-o Michael Florio însuşi.

– Cînd v-a amenințat cu moartea? vru să ştie Reagan.

Preotul rîse din nou. Îi făcu semn chelnerului.

– Da. A făcut-o cînd m-a amenințat cu moartea.

Cei doi detectivi aşteptară, în timp ce comanda un pahar cu suc de grapefruit proaspăt. Amîndoi îi refuzară oferta de răcoritoare.

– V-ați simțit dator să cereți un ordin judecătoresc împotriva lui Florio, continuă Reagan.

– Pentru protecția mea personală. Da.

– Am aruncat o privire peste dosarele judecătoriei. Se pare că domnul Florio vă acuza pe dumneavoastră pentru problemele lui.

– Aşa este. Domnul Florio mă învinuia pe mine.

– Poate i-ați înțeles reacția? reluă Bianchi.

Părintele Tim avea propria lui concepție despre oamenii care amenințau viața preoților.

– Furia şi răutatea nu sînt greu de înțeles, din experiența mea, răspunse el scurt. Pot fi dificil de acceptat pentru oamenii civilizați. Dar originea sau evoluția lor nu sînt învăluite în nici un mister.

Bianchi dădu din cap, cu seriozitate.

– Ne-ați putea spune, exact, ce s-a întîmplat între dumneavoastră?

– A avut loc chiar aici, la club, spuse preotul, privind în jur. Parțial, acela e motivul pentru care v-am cerut să

ne întîlnim aici. Amintirile îmi sînt mai proaspete.

Tăcu, în timp ce chelnerul îi aducea sucul de fructe. Luă o sorbitură din lichidul dulce-acrişor, apoi continuă:

– M-a găsit în sala de gimnastică, lucrînd la aparate. A venit la mine, foarte furios, foarte întărîtat. M-a acuzat că încercam să să-l distrug. La început, n-am avut idee la ce se referea. Michael Florio e catolic cu numele, dar în tot timpul de cînd cunosc familia, nu s-a ostenit niciodată să-şi ascundă ateismul – sau să nu indice clar că disprețuia credința soției lui. Acest lucru, însă, era ceva nou. Eram în dezavantaj, iar cînd mi-a spus că donația soției lui avea să-i creeze dificultăți financiare, am ezitat să discut mai departe problema. Nu atunci şi acolo, în orice caz. I-am spus să vină la biroul meu. S-a înfuriat. Atunci m-a amenințat că mă omoară.

Pe chipul brutal al lui Reagan se ivi un surîs vag, deşi Părintele Tim nu putea înțelege cu nici un chip care era motivul acelui surîs.

– În cabinetul judecătorului, ați afirmat că vă atacase.

Preotul sorbi din suc, amintindu-şi.

– Am încercat să trec pe lîngă el, să ajung la vestiar. M-a apucat pe neaşteptate. M-a îndoit peste un aparat de gimnastică.

Îşi mută privirea de la chipul de cremene al lui Reagan spre fața îngrijorată a Cariei Bianchi.

– Am o formă fizică bună. Mă consider puternic şi nu am rezerve morale cu privire la legitima apărare a unui preot în fața unui atac nejustificat, deşi, desigur, nu l-aş fi lovit şi eu. Dar n-am avut încotro. Michael Florio este excepțional de puternic. Şi mai are şi altceva.

Desenă cu degetul un model în aburii de pe pahar.

– Îl ştiţi pe W.B. Yeats, poetul irlandez?

Bianchi bătu cu pixul în carnet:

– Îmi spune ceva.

– Într-una din poeziile lui despre răutate, spune: *„Celor mai mulţi le lipseşte convingerea, pe cînd cei mai răi / Sînt plini de-o intensitate pătimaşă."* Calitatea aceasta o are Michael Florio. Pătimaşa intensitate a răului.

– M-hmm, făcu politicoasă Bianchi. Reagan părea plictisit.

– Michael şi-a apropiat gura de urechea mea şi a spus: „Am să-ţi rup spatele, popă." Cred c-ar fi fost în stare. M-am temut pentru viaţa mea.

– Aţi avut vreun martor? întrebă Reagan.

– Mai erau şi alţii în sală. Dar totul s-a întîmplat foarte repede. Şi, în orice caz, Michael Florio i-ar fi intimidat fizic pe cei mai mulţi. Îi cunoaşteţi dosarul de război?

– Da.

– Cînd mi-a dat drumul, am plecat să mă îmbrac. Mă simţeam... *gol*. Pînă m-am îmbrăcat eu, plecase.

– V-aţi dus direct la avocat? seinteresă Reagan.

– Mai întîi am trecut pe la episcop. Am convenit că aveam nevoie de protecţie.

– Judecătorul n-a fost prea impresionat, din cîte se pare, comentă Reagan.

Preotul le citi expresiile de pe feţe. Activitatea lor zilnică avea de-a face cu înjunghieri şi împuşcături. Poate că relatarea lui nu-i impresiona. Nu voia să fie considerat un bleg.

– Îmi auzisem vertebrele trosnind, spuse el încet. Parcă mi-ar fi explodat creierul. Picioarele îmi amorţiseră. Timp de cîteva zile după atac, am avut dureri de cap grave şi greutăţi la mers.

– Părinte Dean, spuse cu blîndeţe Bianchi, nu ne îndoim nici un moment că atacul a fost serios. I-aţi vorbit doamnei Florio despre incident?

– Pe scurt. S-a înfuriat, dar nu voiam s-o implic în urîţeniile astea. Totuşi, i-am spus un lucru.

– Care anume? întrebă Reagan.

– Am prevenit-o că era posibil ca viaţa să-i fie în pericol, din partea soţului ei.

Mîinile îi tremurau şi fu nevoit să lase paharul pe masă pentru a nu vărsa din suc.

– De-atunci, n-am încetat nici un moment să-mi reproşez că nu fusesem mai convingător, că n-am...

Trebui să se oprească, avînd gîtul şi ochii prea plini de lacrimi ca să mai continue.

De astă dacă, pînă şi Reagan păru impresionat de nefericirea lui.

– Staţi liniştit, Părinte, spuse el. Nu sînteţi vinovat de nimic din toată nenorocirea asta.

Preotul îşi stăpîni emoţiile.

– Ar fi trebuit s-o prevăd, spuse el. Era o familie tragică. Exista un dezechilibru de putere care nu se mai putea rezolva niciodată. Cred că Barbara şi Michael s-au iubit cu adevărat, cîndva. Şi au vrut să fie nişte părinţi buni pentru fete. Dar Barbara ţinea în mînă biciul financiar, iar Michael îl ţinea pe cel emoţional. Nici unul nu voia să renunţe la un dram de putere măcar. Michael şi-a petrecut viaţa alergînd după bani, iar Barbara alergînd după împliniri afective. Nici unul nu a obţinut ceea ce voia. N-au reuşit decît să se distrugă reciproc.

– În casă se simțea o atmosferă tensionată?

– Îngrozitor de tensionată. Chiar şi după despărțire, nefericirea de-acolo era palpabilă. Faptul că Therese era atît de dificilă nu ajuta cu nimic.

– Era un copil problemă, nu-i aşa?

– Asta e puțin spus, răspunse cu amărăciune Părintele Tim.

– Minciuni, incendieri – nu sînt semnele unei copilării fericite, aşa e?

– Într-adevăr. Therese nu avea o copilărie fericită.

Îl privi pe Reagan în ochi.

– Ştiu că dumneavoastră credeți că ea a dat foc dormitorului mamei ei.

– Aşa credem? întrebă nepăsător Reagan.

– Credeți că toate celelalte acte de incendiere au fost nişte repetiții anterioare. Dar vă implor să vă gîndiți că un copil care dă foc unei maşini sau unei grămezi de păpuşi e cu totul altceva decît un copil care-şi arde de viu un părinte.

– Mhm, confirmă Bianchi. Au existat unele sugestii că fetele ar putea fi în pericol din partea domnului Florio. Că nu sînt decît obstacole între el şi o mare sumă de bani.

Părintele Tim tăcu o clipă.

– Michael este un om rapace. Vedea banii ca pe o cale de a-şi valida propria importanță şi o urmărea neînduplecat. Parțial, din acest motiv a ajuns să le neglijeze pe ele şi s-o disprețuiască pe Barbara. Dar, ca părinte...

Clătină din cap.

– Creşterea a doi copii atît de complicați într-o casă nesănătoasă ca aceea a fost teribil, teribil de dificilă. De fapt, era chiar un părinte mai bun decît Barbara. Un părinte mult mai bun. Chiar am îndemnat-o pe Barbara să-i acorde mai mult acces la copii, poate chiar să-i predea lui custodia.

– Aşa? Chiar dacă era ostii bisericii?

– Învățau la o şcoală mînăstirească. Primeau o educație religioasă solidă. Dar doreau cu disperare să fie cu tatăl lor, nu cu Barbara. Ea se lupta cu greaua povară a alcoolului şi a dependenței de droguri şi, sincer vorbind, era o catastrofă ca mamă, din cîte-am văzut eu. Dar întotdeauna a refuzat să se gîndească măcar, clătină el din cap. Iar el putea fi un tată iubitor, atent. Ar fi făcut orice pentru fetele acelea. Orice.

– Şi poate că ar fi făcut şi ele ceva pentru el? sugeră încet Bianchi.

Părintele Tim avu nevoie de un moment ca să înțeleagă la ce făcea aluzie. Cînd pricepu, se strîmbă puțin.

– Dacă Therese a fost în vreun fel responsabilă, lucru pe care în inima mea nu pot să-l accept, atunci fie s-a întîmplat un accident, fie o farsă care a ieşit îngrozitor de prost.

– Tocmai ați spus că părinții lor erau în război, Părinte. Acea generoasă donație a doamnei Florio pentru biserică era arma nucleară strategică, nu? Avea să-l distrugă pe Michael Florio. Despre asta era vorba în donație, nu?

– *Nu* despre asta era vorba, doamnă detectiv Bianchi, răspunse categoric Părintele Tim. Am spus că în familia aceea exista un dezechilibru tragic. Rădăcina problemei era că Barbara îl adora pe Dumnezeu, iar

Michael adora banii. De aceea a trebuit să moară Barbara. Ea nu voia să renunțe la biserică, iar Michael nu renunța la bani. Cînd numiți donația armă, gîndiți ca Michael Florio.

– Încerc să gîndesc ca toate părțile implicate, Părinte.

– A martirizat-o, spuse preotul, cu încăpățînare.

– Tocmai se pregătea să-l martirizeze ea pe el, nu?

Părintele Tim era tulburat.

– Doamnă detectiv, deformați niște cuvinte de o importanță vitală. Probabil că Michael ar fi suferit unele greutăți economice. Poate chiar şi-ar fi pierdut controlul asupra firmei. Barbara a ars de vie, pentru crima de a se fi agățat de biserica ei. *Acesta* se cheamă martiraj.

Reagan arăta din nou plictisit. Îşi drese glasul, pentru a atrage atenția partenerei lui, şi ridică o sprînceană. Bianchi oftă. Oricît era de modern în aparență, Părintele Tim vedea lucrurile numai prin prisma dogmei: în negru şi alb. Era convinsă că adevărul se găsea undeva în zona de un cenuşiu tulbure care acoperea cea mai mare parte a comportamentului omenesc.

– Ați fost foarte sincer şi vă sîntem recunoscători. Cred că toți avem ceea ce dorim, nu?

– Deocamdată, spuse şi Reagan.

Detectivii se ridicară, luîndu-şi rămas bun cu căldură de la Părintele Tim. Acesta îi privi cum plecau, simțindu-şi inima grea de amintirile negre pe care le deșcătuşase convorbirea.

La ieşire, femeia se întoarse deodată şi reveni spre preot. Acesta se ridică politicos. Bianchi îşi scotea capacul pixului.

– Scuzați-mă, spuse ea. Un ultim lucru. Fraza aceea pe care ați folosit-o. Ceva în legătură cu răul...?

– Intensitate pătimaşă, spuse el.

– *„Intensitatea pătimaşă a răului"*, repetă Bianchi, notînd cuvintele. Mulțumesc. Îmi place. Vreau s-o țin minte.

Îi zîmbi Părintelui Tim şi plecă.

URBINO

Rebecca se trezi în timpul nopții, părîndu-i-se că auzise pe cineva plîngînd. Ridicîndu-se în capul oaselor, ascultă, încercînd să-şi alunge din minte visele confuze pe care le avusese. Ceva ca un suspin slab răzbătea prin pereții groşi de piatră. Dibui după chibriturile de pe noptieră şi aprinse lumînarea. Lumina ei galbenă prefăcu bezna într-o mie de umbre unduitoare. Se dădu jos din pat şi lipăi desculță pe pardoseala rece pînă pe culoar.

Noaptea, casa aceea era cea mai întunecoasă pe care o cunoscuse în viața ei. După ce se stingeau toate lumînările şi lămpile cu gaz, se lăsa un întuneric complet. Nu ardea nici o lumină-pilot, nici o lampă de veghe nu lumina drumul. Era şi cea mai tăcută casă în care fusese vreodată noaptea, fără ca nici măcar murmurul unui frigider să tulbure tăcerea. Se opri în dreptul uşii lui Therese şi ascultă. Nimeni din casă nu părea să se mişte. Auzi vocea lui Therese, scîncind ceva incoerent. Deschise încet uşa şi intră.

Therese zăcea prăvălită pe podea, lîngă pat, gemînd încet, cu capul arcuit pe spate. La început, crezu că avea o criză, dar apoi văzu cum îşi mişca molatic braţele şi-şi dădu seama că probabil căzuse din pat, în timp ce visa. Îngenunche uşor lîngă ea şi o mîngîie pe frunte.

– Te simţi bine, iubito?

Ochii lui Therese se deschiseră.

– Mami?

Murmură ceva, speriată sau furioasă.

– Nu-i nimic, murmură Rebecca. Ai visat urît. Sînt aici.

Auzi în spatele ei un zgomot şi se întoarse. Silueta înaltă a lui Michael Florio se apleca asupra ei. Tresări.

– Vai, şopti ea, m-ai speriat!

Chipul lui Michael era în umbră.

– Ce se întîmplă?

– Am auzit-o plîngînd. Se vede că a căzut din pat. A avut un coşmar, dar acum s-a liniştit.

Michael îngenunche lîngă ea, mîngîind uşor părul lui Therese.

– Acum e-n regulă, scumpa mea? murmură el.

Therese dădu din cap. Michael o ridică în braţe cu uşurinţă şi o puse înapoi pe pat. Inima Rebeccăi continua să bată în urma şocului.

– Pot să beau un pahar cu lapte? întrebă Therese.

– Sigur că da. Mă duc să-ţi aduc. Rebecca va sta cu tine.

Rebecca se aşeză lîngă fată, în timp ce Michael pleca să aducă laptele. Therese transpirase, avea pielea umedă şi rece. În lumina slabă a lumînării, faţa fetiţei arăta ca a unui înger. Avea ochii închişi. Somnul îi

ştersese toate strîmbăturile ei încruntate. Acum chipul ei arăta ca un lac tulburat care se liniştise. Era străveziu şi se vedea pînă în adîncuri. Rebecca se aplecă peste ea, absorbindu-i imaginea. Umbre ciudate se fugăreau pe faţa fetei, *asemănări cu alţi oameni*. Acum, cînd era împăcată, Rebecca putea recunoaşte la Therese urme ale feţei mamei sale, ale chipului lui Ryan – şi urme ale ei proprii. Asemănarea exista, mai puternică decît îşi dăduse seama înainte. Dar genetica schimbase o linie ici, umpluse o curbă colo, făurise ceva ce era asemănător dar şi neasemănător. Se întreba dacă Michael sau Devon aveau să observe acele asemănări şi să ghicească cine era. Rebecca se aplecă înainte şi atinse cu buzele obrazul lui Therese. *Fiica mea, dar nu şi copilul meu*, îşi spuse ea.

Michael reveni cu un pahar de lapte cald. O ajută pe Therese să se ridice în capul oaselor, pînă îl bău. Apoi fata se întoarse pe o parte, ridicîndu-şi pumnul la gură într-o poziţie rămasă de la suptul infantil al degetului. Pleoapele îi tresăriră ca şi cum prin minte i-ar fi plutit un nou vis şi o clipă se agită nervoasă, înainte de a se linişti din nou.

Un moment, Rebecca şi Michael rămaseră unul lîngă altul, privind faţa luminată de lumînare de pe pernă. Aproape ca doi părinţi adevăraţi, îşi spuse ea. Aşa cum ar fi fost normal.

Michael se întoarse spre ea.

– Am încălzit lapte şi pentru noi. Vino jos să-l iei.

– Mulţumesc, dar nu-mi place laptele cald.

Lumina lumînării licări în ochii lui negri.

– Ăsta o să-ţi placă. E pregătit.

Oferta nu era binevenită şi ar fi preferat să refuze. Oftă:

– Mă duc să-mi iau un capot.

Intră în camera ei şi-şi luă papucii şi capotul. Se zări în oglindă, cu faţa ca un oval luminos încadrat în ceaţa închisă a părului. Inima continua să-i bată cu viteză.

Michael era în bucătărie, turnînd ceva cu miros de alcool. Purta un halat roşu închis, care-l făcea să arate maiestuos în lumina lămpii cu kerosen.

– Ce-i acolo? întrebă ea.

– Rom cu lapte.

– Interesantă băutură la culcare.

– Asta-mi fac cînd cred că nu voi avea somn.

– Încă nu te-ai culcat?

Clătină din cap:

– Lucram la nişte calcule.Vreau să încerc turbina peste două zile. E greu de calculat debitul morilor ăstora vechi. Coloana de apă variază prea mult.

– Eu nici n-aş şti de unde să încep.

– Am nevoie de douăzeci de cai-putere ca să obţin zece kilowaţi. Calculul cailor-putere înseamnă să înmulţesc înălţimea cascadei, exprimată în picioare[1], cu debitul, în picioare cubice pe secundă. Apoi, înmulţeşti rezultatul cu 62,4 şi îl împarţi la 550. Aşa obţii producţia teoretică aproximativă în cai-putere. Ca să transformi caii-putere în kilowaţi, împarţi la 0,746. Să mă anunţi cînd ţi se pune ceaţă pe ochi.

1. – *1 foot* = 0,30479 m. (n.tr.)

– Mi se pune destul de repede, recunoscu Rebecca. O să meargă?

– Vom afla curînd, răspunse el succint; îi întinse un pahar. Atenţie, e fierbinte.

Îl luă delicat, ciocni cu el de paharul lui şi sorbi.

– Mamă!

– Îţi place?

– Dă insomniei o dimensiune cu totul nouă.

– Hai să ne aşezăm lîngă foc. E cald încă.

Duseră lampa în salon, cu umbrele curgătoare grăbindu-se pe lîngă ei. Aşa cum spusese Michael, în şemineu mai rămăsese jăratic cald. Rebecca se ghemui cu romul fierbinte într-un fotoliu, pe cînd el arunca încă un butuc peste tăciuni.

– De cînd plănuieşti instalaţia asta cu turbina? îl întrebă.

– De ani de zile. Unul dintre motivele pentru care casa asta a căzut în paragină a fost că e prea departe de cablurile electrice. Legătura ar fi costat o avere. Nimeni nu pare să se fi gîndit că exista un cadru perfect pentru generarea propriei energii, gratuit şi curat.

– Deci ai cumpărat-o ieftin?

– Jalnic de ieftin. După ce vom avea curent electric, vor urma toate celelalte. Un sistem normal de comunicaţii, lumină, căldură, energie, civilizaţie vestică.

– Garduri electrificate, sugeră ea.

– Te-ai convins că sînt un fel de escroc, nu?

– N-am spus asta. Numai că vorbeşti ca şi cum asta ar urma să fie ascunzătoarea ta permanentă. Şi mă întreb dacă e cel mai potrivit decor în care să crească două fete.

– Nu plănuim să rămînem pe veci aici, Rebecca.

– Atunci, cît timp? Cînd veți putea pleca în siguranță? Ce trebuie să se întîmple ca să vă simțiți în siguranță?

– Ai vorbit cu fetele. Ştii de ce sîntem aici. Ştii cît de complicate sînt lucrurile.

– Ştiu că există o întrebare la care ai nevoie disperată de un răspuns, replică ea. Şi anume, dacă Therese a pus focul sau nu.

Michael o privi tăios.

– Bineînțeles că n-a pus ea focul ăla, spuse el, cu glasul îngroşîndu-i-se.

– Atunci, înseamnă că tu ai făcut-o.

Rebecca simțea că romul îi trezea spiritul combativ şi ştia că nu era înțelept.

Michael, însă, părea amuzat.

– Aşa crezi?

– Cred că eşti capabil.

– Te înşeli.

– Atunci, de ce fugi?

– Fiindcă polițiştii şi psihiatrii lor dresați plănuiesc s-o demonteze pe Therese ca pe un ceas ieftin.

– „Vor să-ți spintece mintea şi să-ți pescuiască toate secretele mici şi negre pe care le ai acolo," citā ea.

– Ce?

– Aşa s-a exprimat Therese. E un limbaj violent pentru a descrie îngrijirea psihiatrică.

– Probabil că experiența ta e diferită de a noastră, replică el sec. Un felcer de cap pe care-l plăteşti e un personaj liniştitor. Unul pe care-l aduce poliția ca să-ți interogheze copilul e cu totul altceva.

– Cred că aşa este, spuse ea, pe un ton neutru.

Michael o priviea.

– Încă nu m-ai iertat pentru că am strigat la tine deunăzi, spuse el. Sau m-ai iertat?

– Ai spus nişte lucruri căcăcioase, răspunse ea fără intonație.

– Mi-am asumat un mare risc cu tine. După toate minciunile pe care mi le-ai spus, numai un nebun te-ar fi angajat. Dar aşa sînt eu, nebun. Am reacționat față de tine într-un mod care mi-e impropriu cu alți oameni. Sînt suspicios, atent. Cu tine, însă... am simțit că erai deosebită, din primul moment. Cînd ai şters-o cu Therese, m-am temut că făcusem cea mai mare greşeală din viața mea. Am fost foarte furios şi foarte speriat.

Rebecca rămase încordată, strîngînd paharul în mîini, fără a şti ce să gîndească.

– Şi fetele te găsesc deosebită. O priveşti pe Therese ca pe un copil-problemă. Dar nici Devon şi nici eu n-am mai văzut-o atît de relaxată în preajma cuiva, de ani de zile. Pînă şi ziua în care ai dus-o la Urbino ar fi fost o situație minunată, cu excepția modului cum ai făcut-o, care ne-a speriat pe toți.

– Michael, spuse Rebecca, regret toate minciunile alea prosteşti pe care le-am spus. Şi vreau să ai încredere în mine.

– Tu ai încredere în mine? ripostă el.

Cuvintele i se opriră în gît.

– Mă sperii, spuse, într-un tîrziu.

– În ce fel?

Se simțea amețită şi-şi dorea din tot sufletul să nu fi băut laptele fierbinte şi drogul adevărului.

– Nu pot trage o concluzie despre tine. Dacă eşti un

om bun sau rău.

Focul trosnea încet în tăcerea din jur.

– În fiecare dintre noi e şi bine, şi rău, spuse el în cele din urmă. Două laturi care se luptă între ele atîta timp cît sîntem vii. Uneori, iese la suprafață partea întunecată. Alteori, e învinsă. Nu există un răspuns simplu.

– Pentru majoritatea oamenilor, există. Cei mai mulți oameni sînt buni.

– Numai fiindcă nu s-au confruntat niciodată cu adevărata necesitate sau adevărata ispită de a fi răi, i-o întoarse el.

– Iar la tine care dintre cele două părți e deasupra acum?

Zări umbra unui zîmbet.

– Hai să zicem că personalitatea mea e o casă cu multe camere, replică Michael. Şi tu ai un mic secret al tău, nu? Un lucru pe care vrei să-l ascunzi.

– Nu e nimic ilegal sau periculos.

– De ce nu-mi poți spune ce este?

– Fiindcă implică... şi alte persoane.

– Eu îmi cîştig existența îngrijindu-mă de problemele altor oameni. Cunosc multe căi de a le rezolva. Poate reuşesc să te ajut.

– Mă îndoiesc.

O privea pe sub pleoapele coborîte.

– În ziua cînd te-am întîlnit, am avut impresia că te mai cunoscusem. În momentul ăsta, stînd aici, am aceeaşi senzație, mai puternică decît oricînd. Tu ai vreodată asemenea sentimente?

– Nu ştiu, răspunse ea stînjenită. M-am ataşat enorm de fete.

– Şi de mine?

La asta, nu avea nici un răspuns.

– Toată viața mea s-a bazat pe neîncrederea în oameni, Rebecca. Dar nu poate continua aşa la nesfîrşit. Într-o zi, întîlneşti pe cineva în care pur şi simplu trebuie să ai încredere.

Zîmbi uşor.

– De obicei, se întîmplă atunci cînd intră glonțul în partea oarbă din tine.

Se întoarse spre foc, care ardea în cămin cu flăcări vii. Luă un băț şi împinse buşteanul aprins mai în spate.

– N-am mai făcut de mult timp dragoste cu o femeie, continuă el, cu glas visător. De cînd a început toată nebunia.

Lumina focului îi mîngîia o parte a feței, lăsînd-o pe cealaltă în întuneric.

– Dar vreau să fac dragoste cu tine, Rebecca.

Zguduită, îşi atinse cu vîrful limbii buzele uscate.

– Ar fi o inconştiență, pentru amîndoi, Michael.

– Înseamnă da?

Rebecca simțea că i se învîrtea capul. Sîngele-i pulsa în tîmple. De mult timp nu se mai culcase cu un bărbat. Vocea îi fu aproape aproape inaudibilă, cînd răspunse:

– Nu. Înseamnă nu.

Michael îi aruncă o privire, cu ochii reflectîndu-i flăcările.

– „Nu" pentru totdeauna? Sau „nu" doar de data asta?

– Nu ştiu, spuse ea, cu voce crispată. Cred că e „nu" pentru totdeauna.

– Deoarece crezi că mi-am omorît soția? Asta e?

– N-am nevoie să-mi analizez motivele, Michael.

– Dacă-ți închipui că am ars-o pe Barbara de vine, eşti nebună, Rebecca. Nu sînt capabil.

– Măi băiete, da' ai un orgoliu cît toate zilele, spuse ea cu amărăciune. Nu ți-a trecut prin minte că s-ar putea să nu te găsesc atrăgător?

– Nu, replică el, zîmbind. Nu mi-a trecut prin minte. Fiindcă ştiu că mă găseşti atrăgător. Problema e că ai scornit în capul tău o fantezie, iar pe mine m-ai distribuit în rolul de monstru.

Întinse mîna şi o atinse pe a ei. Rebecca simți fiori străbătîndu-i brațul.

– Ne-am potrivi foarte bine împreună, continuă el, încet.

Se ridică, ştiind că dacă nu scăpa în acel moment, n-avea s-o mai poată face niciodată.

– Îți mulțumesc pentru ofertă, dar nu. Mă duc la culcare, Michael. Ne vedem dimineață.

În timp ce se îndepărta de el, aproape se temea că avea s-o ajungă din urmă şi s-o oprească. Dar Michael n-o făcu. O privi doar plecînd, cu chipul jumătate foc, jumătate întuneric.

TREI

APĂ

URBINO

În continuare, Rebecca a dormit prost, iar puținul ei somn a fost bîntuit de vise tulburătoare. Fugea de Michael pe coridoarele întunecate ale casei, neştiind dacă voia s-o omoare sau să facă dragoste cu ea. Visele o trezeau, gîfîind, din timp în timp, pînă pe la şapte şi jumătate, cînd o fură o toropeală. Vocile familiei, de jos, o treziră peste o oră şi se sculă, cu o senzație de fragilitate.

Îmbrăcată în blugi şi un pullover voluminos, Rebecca coborî la bucătărie, unde-i găsi pe toți trei. Michael, încins cu un şorț, frigea ochiuri şi şuncă pe aragazul cu butelie. Se întoarse zîmbitor spre ea, cînd intră. Surîsul acela o atinse pînă-n inimă, făcînd-o să-şi țină respirația. Era atît de chipeş şi, cînd nu avea expresia aceea tenebroasă şi meditativă, părea să lumineze încăperea.

Rebecca se întrebă ce s-ar fi întîmplat dacă îi făcea demersul într-o cameră luminată de soare – nu în întuneric, luminat de amenințătoarea văpaie roşiatică a focului, unde tot ceea ce avea înspăimîntător se accentua.

Therese stătea la masă, cu o ceaşcă la jumătatea

distanței spre gură. Îi adresă Rebeccăi un zîmbet sfios.

– Uită-te afară.

Rebecca privi pe fereastră şi văzu că zăpada, adevărata zăpadă, căzuse într-un strat gros, albind lumea.

– Ia te uită. Cînd s-a-ntîmplat *asta?*

Michael puse micul dejun în farfurii şi începură să mănînce. Ambele fete păreau fericite, emoționate de zăpadă. Therese chiar se pieptănase, dacă nu cumva i-o făcuse Devon, şi purta un pullover verde-fistic, care-i făcea coloratia brunetă să strălucească.

– Azi mergem în oraş, anunță Michael. Am nevoie să iau cîteva lucruri.

Fetele se repeziră să strîngă masa. Rebecca se ridică să le ajute. Simțea ochii întunecoşi ai lui Michael ațintiți asupra ei. Îi evita privirea cît putea, amintindu-şi de noaptea trecută, simțind fierbințeala din trup. Dacă-i întîlnea ochii, se temea că avea să roşească, făcîndu-se de rîs.

Urbino era minunat. În vechiul oraş domnea o atmosferă de vrajă, combinînd zăpada, agitația, mirosul de castane coapte. Străzile erau aglomerate şi zgomotoase. Vitrinele care mărgineau aleile pietruite şi şerpuite erau pline cu bunătățiile tentante la care italienii păreau să se priceapă cel mai bine. Rebecca se pomeni singură cu Therese, privind vitrina somptuoasă a unui magazin cu îmbrăcăminte pentru femei.

– Uită-te la rochia asta, oftă ea, poftcioasă. Italia e uluitoare. Pînă şi într-o prăvălioară dintr-un orăşel ca ăsta, găseşti Valentino, Armani, Versacio.

– Mda, sînt frumoase.

Therese se strînse lîngă ea. Fără să se gîndească,

Rebecca o cuprinse cu un braț pe după umeri şi o trase mai aproape.

– Îți mulțumesc că ai venit la mine azi-noapte, spuse Therese.

– Pentru puțin. Probabil ai avut un vis urît.

– Am visat că toți eram morți şi veneau nişte oameni în haine negre să ne ia.

– Sună oribil, spuse cu compasiune Rebecca.

Fata privea cu ochi serioşi vitrina.

– Am multe vise ca ăsta.

De undeva, din mulțime, auziră hohotul ascuțit de rîs al lui Devon.

– Tata e bine dispus în dimineața asta, comentă Therese.

– Este, nu-i aşa? răspunse Rebecca, pe un ton neutru.

– Ce-ați făcut tu şi tata azi-noapte, după ce eu am adormit?

– Am mai stat un timp de vorbă, apoi ne-am culcat şi noi. Separat, adăugă Rebecca, pe negîndite, după care imediat se simți prost.

– Vă plăceți, nu? întrebă Therese, continuînd să privească hainele.

Rebecca simți că o lua cu frig, apoi cu cald.

– E şeful meu, Therese. Mai mult decît atît, nu este nimic între noi.

– Nu simți nimic?

– Țin foarte mult la *tine,* dacă despre asta e vorba.

Un moment, în tăcere, Therese îşi rezemă capul de umărul Rebeccăi. Era uşor ca o pană.

– Eşti atît de controlată, spuse ea, cu voce scăzută.

Aş vrea să fiu şi eu ca tine.

Rebecca stătu un timp pe gînduri.

– De obicei, îmi planific viaţa foarte meticulos, spuse ea într- un tîrziu. Dar, în ultima vreme, mi s-au întîmplat multe lucruri într-un mod pe care nu-l pot controla.

– Te temi de sentimentele tale? o întrebă Therese.

– Uneori.

– Chiar dacă sînt pozitive?

– De cele mai multe ori, sînt rigidă şi stăpînită. Cînd emoţiile mă iau prin surprindere, încep să intru în panică.

– Trebuie să-nveţi să-ţi mai dai şi drumul uneori.

Rebecca rîse, sărutîndu-i tîmpla. Părul fetei mirosea frumos, condimentat.

– Ai dreptate. Trebuie să învăţ să-mi dau drumul.

Începuse să ningă din nou, cu fulgi mici şi jucăuşi care se învîrteau prin aer, aproape prea uşori ca să se aşeze. Michael şi Devon veniră spre ele, aducînd nişte pachete.

– Faceţi un cuplu interesant, îi spuse el Rebeccăi. Practic, aţi putea fi mamă şi fiică.

Rebecca simţi o strîngere de inimă. Întotdeauna îl văzuse ca pe un om sumbru, cu ochi contemplativi, cărora nu le scăpa nimic. Acum, cînd în mod excepţional era relaxat şi fericit, arăta cu totul altfel. Îi întinse ceva:

– Am luat asta pentru tine.

Luă cu stîngăcie pachetul uşor.

– A... îţi mulţumesc.

– Deschide-l, îi ordonă el.

Simţind că i se încălzeau obrajii, Rebecca desfăcu hîrtia cu desene. Înăuntru era o eşarfă de caşmir, într-o nuanţă închisă de auriu tomnatic.

– O, Michael! E minunată.

Michael îi surîse:

– Pune-ţi-o.

Şi-o înfăşură la gît. Gingăşia mătăsoasă era ca mîngîierea unui iubit.

– Nu trebuia s-o cumperi, Michael. A fost scumpă.

– Nici o babă nu trebuie s-apară în public fără manşon, replică el. Okay, *famiglia* Florio. Să mergem.

În timp ce ieşeau din Urbino,o privi pe Rebecca:

– Te distrezi bine?

– Excelent, mulţumesc, răspunse ea, atingînd eşarfa delicată ca un nor, la gît.

– Ninsoarea ţi-a adus bujori în obraji.

Expresia din ochii lui era inconfundabilă. Michael întinse mîna şi o luă pe a ei. Un moment, Rebecca îi simţi căldura palmei. Apoi, i-o împinse repede şi ferm.

Cînd apăru la vedere moara, mare şi liniştitoare, Rebecca se pomeni întrebîndu-se dacă nu exista vreo cale de mijloc, o soluţie trimisă de Dumnezeu care să apară în curînd. Putea fi atît de miraculos, minunat de simplu?

Nu, îşi spuse ea, fără tragere de inimă. Nu se putea. Numai cînd ştia cu siguranţă că Michael nu era un ucigaş.

În următoarele zile, Therese păru să treacă printr-o schimbare. Petrecea mai puţin timp încuiată în cameră, cu cărţile ei. Părea să se simtă bine pe lîngă Rebecca şi venea discret s-o ajute la diverse treburi. Se îmbrăca mult mai atentă. Îşi adună chiar şi lucrurile de pe jos şi le puse în ordine. Era o floare gata să se deschidă.

Pe Rebecca o umplea o emoție veselă. În sfîrşit, simțea că ajungea undeva – dincolo de agresivitatea şi confuzia care o învăluiau pe fiica ei, mai aproape de firea gingaşă a copilului dinăuntru – inteligent, blînd, vulnerabil.

O convinse pe Therese chiar şi să vorbească despre mama ei, cu un prilej, în timp ce stăteau împreună în camera ei.

– Nu trebuia să aflăm nimic despre motivul pentru care s-au despărțit, spuse Therese, ca să nu fim traumatizate, sau altceva. Dar, în mare, ştiam că-l acuzase că ar fi avut o legătură cu o altă femeie. N-am aflat niciodată cine era. O fi avut într-adevăr o aventură. Pe Devon şi pe mine nu ne interesa aşa ceva.

– Poate că mama voastră era de altă părere, sugeră Rebecca.

– Ei, şi el a vrut să ne ia, dar mama nu ne-a lăsat să plecăm. Îşi găsea satisfacția ținîndu-ne despărțite de el. I-a pus pe avocați să-l amenințe pe tata cu tot felul de lucruri. El nu voia să tîrască totul prin tribunale. Zicea că ar fi fost foarte urît. Aşa că nu ne-a rămas decît să suportăm tot ce dezgropa ea, fiindcă tata se temea să nu ne piardă şi pentru că era mult mai deştept decît ea. Ştia că avea să găsească el o cale. Şi a găsit- o. Nu ştia că-l vedeam în fiecare zi. Era vorba să mîncăm în cantina şcolii, dar tata le-a cucerit pe profesoare, deşi cele mai multe dintre ele sînt călugărițe. Se pricepe.

– Îmi imaginez, comentă scurt Rebecca.

– Ne scotea la masă în oraş zilnic. Uneori, mîncam în apartamentul lui. Sau ne ducea la nişte restaurante extraordinare pe care le ştia el.

Amintirile o făceau să zîmbească vag.

– Erați fericite cu mama voastră?

– Voiam să stăm cu tata.

– Fiindcă ea era rea cu voi?

– Era bolnavă, replică Therese.

– Ce fel de boală avea?

– Boala băuturii şi-a drogurilor. La sfîrşit, nu mai voia decît să lovească oamenii.

– Te-a lovit şi pe tine? întrebă Rebecca, foarte încet.

– Pe toți îi lovea.

– Fizic?

– Cu tot ce-i cădea în mînă. Dacă era trează, folosea cuvintele. Cînd era prea trosnită pentru cuvinte, devenea violentă. Odată, a bătut-o pe Devon cu cablul de la o lampă. Şi-acum mai are urmele pe spate. Voia să-l distrugă pe tata.

– Să-l distrugă?

– Să-i ruineze firma. Să-l facă să-şi piardă toți banii.

– Divorțurile pot ajunge foarte hidoase. Îmi pare rău.

– Tata nu ne-ar fi lovit. Niciodată. Crezi că e rece şi nemilos, nu-i aşa?

– N-aş folosi aceste cuvinte negative, răspunse Rebecca, fără tragere de inimă. Este un om autoritar. Cred că i-am observat latura neplăcută, la început. De la o vreme, îmi place tot mai mult.

– E un tată minunat. O să mă apere, orice-ar fi. E singurul om din lume cu care mă simt în deplină siguranță. Uneori, îmi vine să mă bag în buzunarul lui şi să nu mai ies de-acolo.

Ridică spre Rebecca ochii înnourați.

– Sînt bolnavă, Rebecca. Dar vreau să mă fac bine.

– Te vei face bine, îi promise Rebecca.

Gura lată şi tristă a fetei se arcui răutăcioasă. Pe neaşteptate, întinse braţele spre ea.

– O, Therese, şopti Rebecca, îmbrăţişînd-o; o simţea agăţîndu-se de ea, ca o înotătoare vlăguită trasă de un curent puternic. Sînt lîngă tine, îi şopti. Pentru totdeauna.

A doua zi, după micul dejun, în timp ce continua să ningă, cele două fete se duseră să aleagă un pom de Crăciun. Ieşiră, înfofolite pînă la ochi, cu o panglică pe care s-o lege în jurul bradului ales. Rebecca le auzi rîzînd. Michael, care-şi termina cafeaua, spuse:

– Asta-i opera ta, Rebecca.

– Ce anume?

– Fetele astea. Eşti o minune.

– Ba nu sînt. Simplul fapt că fetele sînt fericite nu înseamnă că problemele voastre s-au rezolvat. Cum s-ar putea? Pînă nu ajungi la străfundul celor ce se află în mintea lui Therese, cum s-ar putea rezolva vreodată, aici, în plină pustietate?

Michael se încruntă.

– Începi să vorbeşti ca genul de oameni dintre care a trebuit s-o scot pe Therese.

– Oamenii aceia nu încercau decît s-o ajute.

– Ajutorul lor înseamnă presiuni. Therese nu poate suporta oricît de multe presiuni, fără ca în cele din urmă să se frîngă, Rebecca. Ca tată al ei, găsesc de datoria mea s-o apăr de orice presiune care ar putea-o vătăma. De-*asta* sîntem aici, în plină pustietate. Nu fac decît să-i acord lui Therese puţin spaţiu şi linişte, ca să se vindece.

– Cum se poate vindeca singură?

– Numai singură se poate vindeca. Nimeni altcineva n-o poate face în locul ei. Nu putem decît să creăm ambianţa în care să se poată întîmpla.

– Michael, cînd le-ai respins ajutorul, ţi-ai asumat responsabilitatea de a o ajuta tu însuţi.

– Mi-am asumat responsabilitatea asta din ziua cînd am înfiat-o, i-o întoarse el.

Rebecca dădu încet din cap.

– Te pot întreba de ce v-aţi hotărît, tu şi soţia ta, de a înfia copii?

– Barbara pierduse cîteva sarcini. Fiecare îi vătămase şi mai grav trupul, pînă cînd, în sfîrşit, ni s-a spus că nu putea avea copii niciodată.

– Nî-am vrut să mă amestec, îl asigură Rebecca. Ştiu că soţia ta îşi dorea cu disperare copii. Dar şi tu îi doreai la fel de mult? Sau n-ai făcut decît să-i îndeplineşti dorinţa?

O privi, cu ochi întunecaţi:

– Crezi că nu-mi iubesc fetele?

– N-am vrut să spun asta.

– Le iubesc mai mult decît îţi poţi imagina, continuă el, aspru; strînse pumnul, apăsîndu-şi-l pe piept. Fac parte din mine, Rebecca. La fel cum şi inima mea e o parte din mine. Fără ele, n-aş putea supravieţui.

Era impresionată, chiar puţin intimidată, de vizibila lui pasiune.

– E un sentiment părintesc normal.

Michael păru să se relaxeze puţin.

– Oamenii au tot felul de păreri preconcepute despre părinţii adoptivi. Cred că nu sîntem adevăraţi, înţelegi ce vreau să spun? Că nu simţim exact ceea ce simt părinţii

„adevărați". Ei bine, astea-s gogoşi. Cînd Therese era mică, i-am spus că era adoptată. M-a întrebat ce înseamnă asta. I-am explicat că e mai norocoasă decît alți copii, fiindcă tatăl ei a dorit-o atît de mult încît a făcut un lucru cu totul deosebit ca s-o aibă. Mai mult decît fac alți tați. Şi o cred într-adevăr, Rebecca.

– Cred că a trebuit să-i spui, răspunse rar Rebecca, cînd a apărut Devon. Trebuie să fi fost un mare şoc pentru Therese.

– A fost un şoc, confirmă el, simplu. Dar, pentru un copil singur la părinți, este un şoc de fiecare dată cînd soseşte un frate sau o soră, nu-i aşa?

– Poate puțin mai mult decît de obicei, în cazul ăsta.

– Poate. Dar ne doream şi alți copii. Şi voiam ca Therese să aibă un frate sau o soră.

Privirea lui păru să se întoarcă în interior.

– N-am cunoscut-o niciodată pe mama lui Therese. Barbara, da. A spus că era o puştoaică serioasă, inteligentă, frumoasă. O impresionase. Mult timp, cînd Therese era mică, am discutat o idee care ne venise – de a-i cere să ne mai facă un copil. Cu mine ca tată, de data asta.

Rebecca simți sîngele învăpăindu-i fierbinte obrajii. N-o privea, aşa că nu-i văzu reacția.

– Ce idee bizară, şopti ea, cu voce înecată.

– Nu chiar atît de bizară, răspunse Michael, continuînd să privească vădit în trecut. În cazul lui Therese, făcuse un copil minunat. Împreună, am fi putut face altul.

– Cu siguranță, n-ar fi acceptat niciodată, spuse Rebecca, întorcînd capul ca să nu-i vadă fața.

– Ne-am gîndit să-i oferim bani.

– De ce n-ați abordat-o?

Tăcu un timp.

– Pînă la urmă, Barbara n-a fost în stare, spuse el într-un tîrziu. I s-a format o fantezie, că m-aş fi îndrăgostit de fata aia şi aş fi fugit cu ea şi cu copiii. Ştia că totul ar fi fost foarte clinic. Inseminare cu donator. Fără participare emoțională. Nici măcar n-ar fi trebuit să ne întîlnim. Dar pe Barbara o chinuia o profundă teamă de a nu mă pierde. N-o putea suporta.

– Dar, pînă la urmă, tot te-a alungat, sublinie Rebecca.

– Ştii foarte puțin despre viețile noastre. Vei avea nevoie de timp ca să înveți. Dar, crede-mă, Barbara era o ființă rea. Nu de la început, dar s-a înrăit. Era crudă şi îşi făcea iluzii. Îmi aducea acuzații fantastice. Plăcerea ei era să spună lucruri care ne tăiau pe toți pînă la os. Ani de zile le-a torturat şi pe Therese şi pe Devon. În sfîrşit ne-am eliberat cu toții de ea, deşi nimeni nu i-ar fi dorit vreodată moartea. Acum Therese are o şansă de a se ameliora.

– Mai ține fotografia Barbarei lîngă pat, spuse cu voce mică Rebecca.

– Barbara a fost o soție şi o mamă iubitoare, cîndva. Demult.

Michael se ridică şi veni spre ea.

– Ce s-a-ntîmplat? Pari tulburată.

– Nu sînt tulburată.

– Aşa arăți. Ce este, Rebecca?

Întinse brațele, ca pentru a o cuprinde, dar ea se retrase repede.

– Rebecca, nu cred că înțelegi ce simt pentru tine,

spuse el încet, cu ochii calzi.

– Tocmai mi-ai spus cît de responsabil te simți față de Therese, replică ea. Ei bine, n-o poți dezamăgi tocmai acum, ca să dai curs unui flirt prostesc.

– Stai o clipă, În primul rînd, n-am încetat nici un moment să mă gîndesc la Therese. Dacă nu credeam că i-ai putea fi de folos, nici nu m-aş fi uitat la tine. Iar în al doilea rînd, ceea ce simt pentru tine e foarte diferit de un flirt.

Rebecca îşi simți inima tresărind, cînd o luă în brațe. De astă dată, nu se mai împotrivi. Michael o trase lîngă trupul său cald, îngropîndu-şi gura în buclele bogate ale părului ei castaniu.

– Miroşi minunat, îi şopti.

Rebecca ar fi vrut să-l respingă, să se elibereze din acea îmbrățişare pe care o găsea atît de dezirabilă şi totuşi atît de nepotrivită. Dar trupul ei o trăda.

– Nu poate dura o veşnicie, spuse ea, cu voce nesigură. Mai devreme sau mai tîrziu, îți vor da de urmă aici.

– Atunci, le vom face față. Iar tu vei fi cu noi.

– Nu vă pot ajuta.

– Ne-ai şi ajutat deja enorm. O ajuți pe Therese să se întremeze destul pentru a-şi înfrunta acuzatorii. Cînd va sosi ziua aceea, ne vom întoarce şi-i vom lăsa să pună orice întrebări vor. Dar nu înainte.

Mîinile lui Michael o mîngîiau cu tandrețe. Ridică privirea spre el, cu fața ovală palidă şi încordată. O cuprinse de obraji cu ambele mîini şi îi atinse gura cu a lui.

– E adevărat? întrebă ea.

– Ce să fie adevărat?

– Că atunci cînd Therese va fi mai bine, te vei întoarce să vă confruntați cu ei?

– Da, desigur.

Sărutul lui fu abia mai mult decît o mîngîiere. Îi simți căldura gurii pe a ei doar o clipă şi atît. Dar îşi simți propria reacție inundîndu-i trupul într-un val fierbinte, făcîndu-i piele-de-găină. Michael îi şopti numele şi o sărută din nou, strîngînd-o cu putere la piept.

De astă dată, sărutul fu brutal de puternic. Buzele ei se despărțiră sub asalt. Îl simți prinzîndu-i buza de jos cărnoasă între dinți, muşcînd-o aproape crud, pînă cînd se răsuci şi-l muşcă şi ea, folosindu-şi dinții ca să se apere. Imediat, limba lui căută iertarea, urmărindu-i forma gurii, întîlnind punctul sensibil al limbii ei.

Îşi simțea hotărîrea topindu-se ca într-un cuptor. Ridică brațele pe după gîtul lui şi-i trase capul spre ea, dorind mai mult, dorind ca el să nu țină nimic pe loc.

Mîinile lui Michael se strecurară sub pulloverul de lînă moale, mîngîindu-i coastele cu palmele. Pielea ei se înfierbîntă ca răspuns. Nu purta sutien, iar pielea dezgolită a sînilor i se încorda insuportabil în calea mîngîierilor tot mai apropiate. Se retrase puțin, privindu-l visătoare în ochi. Nu-şi putu ascunde expresia, cînd mîinile lui îi cuprinseră umflăturile sînilor, mîngîind pielea netedă ca satinul, susținîndu-le greutatea.

– Te doresc, şopti el senzual. Spune-mi că mă doreşti şi tu.

Nu putea rosti cuvintele. Dar îşi împinse şoldurile înainte, frecîndu-se încet de relieful dur al bărbăției lui. Îi văzu expresia din ochi schimbîndu-se.

– Rebecca, sufăr de dorul tău de prima oară cînd

ne-am întîlnit.

Înainte de a avea timp să răspundă, de afară răsunară glasurile fetelor, alergînd înapoi spre casă. Se despărțiră în grabă. Rebecca se întoarse spre un dulap şi-l deschise, bîjbîind orbeşte înăuntru.

Uşa bucătăriei se deschise şi Therese năvăli înăuntru. Avea obrajii trandafirii şi ochii strălucitori, cu părul şaten revărsîndu-i-se de sub fes. Rebecca n-o văzuse niciodată atît de veselă.

– Am găsit unul! gîfîi ea. Cel mai frumos pom de Crăciun din lume! E pe colina de-acolo. Hai, tată. Haide!

Michael răspunse cu glas inegal:

– Okay. Să mergem şi să tăiem bietul copac lipsit de apărare.

Bradul pe care-l aleseseră fetele nu era uriaş, dar arăta perfect. Michael puse trunchiul într-o găleată mare, sprijinită de pietre. Era o bază eficientă, chiar dacă nu şi foarte decorativă, însă fetele o înveliră în celofan pentru copt şi agățară în jur staniol, ascunzîndu-i originile prozaice. Devon reveni la temele ei, dar Therese îi petrecu după-amiaza închisă în salon cu pomul şi podoabele, făcînd farmece. Chiar şi cînd termină, refuză să-i lase pe ceilalți să vadă ce făcuse.

– Numai cînd vor merge beculețele, spuse ea categorică, închizînd uşa.

Noaptea, tîrziu, culcată în pat, Rebecca închise ochii şi văzu chipul lui Michael. Se simțea ca prinsă într-un vîrtej. Nu avea încredere în el, ba chiar îi displăcea, în atîtea privințe. Dorea cu disperare s-o ia de lîngă el pe Therese. Dar, pe plan pur fizic, o excita. Acele cîteva

momente de dimineață o lăsaseră zguduită. La nivel fizic, rareori mai reacționase față de un bărbat ca în fața lui Michael.

Şi chiar dacă o putea lua pe Therese de lîngă Michael, ce-ar fi rezolvat? Trebuia să recunoască, nu avea genul de putere nemiloasă pe care o demonstrase Michael. Cînd simțise că fiica lui era amenințată, pur şi simplu o luase cu el. Îşi părăsise firma, viața, probabil se expusese tuturor acuzațiilor penale posibile. Puțin îi păsa de toate astea. Cum spusese odată Devon, Michael nu făcea decît ceea ce era de făcut, direct şi, uneori, brutal. Avea o putere pe care putea s-o admire. Şi vai oricui îi stătea în cale. Rebeccăi nu-i plăcea să-şi imagineze ce s-ar fi putut întîmpla dacă Michael o surprindea încercînd să i-o răpească pe Therese.

Se trezi dintr-un somn adînc, simțind pe cineva scuturîndu-i umărul. Se răsuci în pat, încercînd zadarnic să vadă prin întuneric.

– Cine e? îngăimă ea.

O voce înceată îi răspunse:

– Eu sînt, Therese.

– Therese? Ce s-a-ntîmplat?

– Poți să mă ajuți? o întrebă vocea cea mică.

Rebecca se ridică în capul oaselor şi scăpără un chibrit. Flacăra acestuia le dezvălui fețele, tresărind la vederea luminii. Aprinse lumînarea de lîngă pat şi privi spre Therese:

– Spune-mi ce e.

– Cred că mi-a venit ciclul, spuse fata, cu fața schimonosită de durere.

Rebecca îşi coborî picioarele din pat şi se apropie de ea. O îmbrăţişă uşor.

– Mă bucur atît de mult că ai venit la mine, şopti ea. Ai crampe?

– Mhm, prin toată burta şi în susul spatelui.

– Acolo-mi vin şi mie. Vrei ceva contra durerilor?

– Da, cred că da, te rog.

Rebecca scoase de sub pat o mică trusă şi îi dădu lui Therese o aspirină şi un pahar de apă.

– Ai tampoane?

– Are Devon. Dar nu vreau s-o trezesc.

– E-n regulă. Îţi dau eu.

Deschise dulăpiorul noptierei şi scoase cîteva dintre tampoanele ei pentru Therese.

– Hai să mergem în baia ta.

Se duseră încet pînă în camera lui Therese.

– Felicitări, îi zîmbi Rebecca fetei, care o privea cu teamă. Eşti necăjită?

– Ei, e ceva cam nou pentru mine.

– Nu-ţi poate face nici un rău. De fapt, e un lucru minunat. Sînt convinsă că mama ta ţi-a explicat totul, nu?

Therese dădu din cap, nesigură.

– Mi-a vorbit despre blestem.

– Nu pot suferi cuvîntul ăsta, declară veselă Rebecca. E un termen medieval, superstiţios, negativ. Iar venirea ciclului nu are nimic negativ. Absolut nimic. Atîta numai că, orice-ai face, să nu te-apropii de lapte, că sigur se acreşte.

Fu răsplătită cu un surîs vag:

– Mhm, sigur.

– Ştii cum se folosesc tampoanele?

– Normal.

Therese era vizibil mîndră, dar totuşi nesigură de întregul fenomen. Iar Rebecca nu era nici ea sigură dacă Barbara sau Devon îi explicaseră bine funcţia biologică, în mod pozitiv.

– Cum mai sînt crampele? o întrebă ea.

– Continuă.

– Aspirina te va ajuta, treptat. Ce-ar fi să te culci la loc? Stau şi eu cu tine.

Therese se culcă, ascultătoare. Ridică privirea spre Rebecca, ţinînd pătura ridicată.

– Vrei să te culci şi tu lîngă mine? o invită ea, timidă.

Deodată, Rebecca simţi cît de profundă era singurătatea fetei.

– Te cred. Îngheţ aici.

Se strecură în aşternut, lîngă Therese. Patul nu era suficient de mare pentru amîndouă, dar Therese se ghemui lipită de Rebecca. Simţi că i se topea inima. O cuprinse cu un braţ.

– Va fi okay.

– Mhm, îşi rezemă Therese capul pe umărul ei. Mulţumesc, Rebecca.

– Nici o problemă. Nu e un blestem, Therese, fiindcă fără el nici o femeie n-ar putea crea viaţă. Şi foarte puţine realizări omeneşti ajung atît de departe.

– Dar milioane de femei au copii. Nu-i mare lucru.

– Cînd vei creşte, ai să-ţi dai seama că lucrurile cele mai importante din viaţă sînt şi cele mai universale.

– Ei, în momentul ăsta nu aştept cu nerăbdare încă un... ce? Cît o să dureze aşa?

– Patruzeci de ani, poate.

– Patruzeci de *ani?* Mama avea dreptate. *Este* un blestem.

Rebecca zîmbi:

– E un fapt de viață. Te vei obișnui cu el.

– Mama avea niște menstruații îngrozitoare. Se descărca pe toți și toate.

– Poate fi o cruce grea de purtat, confirmă Rebecca, mîngîindu-i părul fin.

– Nu putea naște copii. Era neva în neregulă. Știi, de-asta ne-a adoptat.

– Știu, răspunse ea cu blîndețe.

– Ce ciudat, continuă Therese, visătoare. Adopțiunea a fost un secret așa de mare, cu mama. Vreau să zic, toți știau că eram înfiate. Toți prietenii, familia, toată lumea. Nu era prea ușor de ascuns – Devon a venit cînd avea șase ani. Dar mamei nu i-a plăcut niciodată să discute despre asta, nici cu noi, nici cu nimeni. Ori de cîte ori ne făceam prieteni noi, sau cunoșteam oameni noi, le spuneam imediat că eram adoptate. Așa era mai ușor, fiindcă uneori oamenii pun întrebări penibile. Dar mama se supăra pe noi, se înfuria rău. Voia să ne prefacem că eram copiii ei adevărați, biologic.

– Ăsta-i un semn că vă iubea foarte mult.

– Zău? Dacă întrebam vreodată de părinții mei adevărați, cea mai mică întrebare, își ieșea din minți. Începea să-i insulte, să-mi spună cum nu m-au vrut, cum abia așteptau să scape de mine. La fel făcea și cu Devon, deși mama ei adevărată murise.

Rebecca o strînse cu putere, întrebîndu-se ce cuvinte ar fi putut găsi, întrebîndu-se cum putuse fi Barbara Florio atît de necugetată. În egoismul și vanitatea ei, îi

infiltrase acelei fete un sentiment al propriei ei nevolnicii.

– Ți-am mai spus o dată, Therese. Greșelile altora pur și simplu nu contează. Țin de trecut. Esențialul e că *tu* nu ești o greșeală. Viața ta stă în propriile tale mîini. Tu nu trebuie decît s-o iei și să faci din ea ceva frumos. Vei vedea cît de adevărat e, după ce vor trece toate problemele astea.

Fata își apăsă obrazul de brațul ei. În scurt timp, adormi. Rebecca se dădu jos din pat, cu grijă să n-o deranjeze și potrivi pătura în jurul ei. Îi privi fața adormită. În mintea ei, o suprapunea peste imaginea acelei fetițe nou-născute pe care o ținuse în brațe, cu atîția ani în urmă. Parcă încă ar mai fi durut-o sînii, cînd își amintea cum o alăptase. Oare Therese încă mai purta, îngropată în adîncul cerierului, vreo imagine tulbure a chipului mamei sale, aplecîndu-se deasupra? Exista vreo urmă infinitezimală de amintire, undeva în misterul minții? Nu avea să știe niciodată.

Luă lumînarea și se întoarse în camera ei.

Primul lucru pe care-l văzu a doua zi dimineață fu chipul încordat al lui Devon, în hol.

– Therese zice că azi-noapte i-a venit ciclul, începu ea, fără nici o introducere.

– Așa e, dădu din cap Rebecca.

– De ce nu m-ai trezit?

Rebecca zîmbi:

– N-a fost o mare urgență, Devon. I-am dat niște tampoane și am stat puțin de vorbă, apoi a adormit la loc. S-a simțit bine.

– Aveam *eu* tampoane pentru ea, spuse crispată Devon. Aș fi vorbit *eu* cu ea. Nu trebuia să vină la tine.

– Dar a venit, răspunse Rebecca, pe un ton practic. A spus că nu voia să te deranjeze.

– Nu *cred*.

Devon era palidă, cu ochii mari şi ficşi. Rebecca începea să-şi dea seama că de fapt era foarte furioasă.

– Ăsta era un lucru *special*. Un lucru *important*.

– Bine, ştiu şi eu asta, Devon...

– N-aveai nici un drept să te amesteci!

– Nu m-am amestecat, se întoarse Rebecca spre ea. Mi-a cerut ajutorul şi n-am făcut decît să i-l dau.

– Dar tu nu însemni nimic pentru Therese, replică Devon, cu aprindere. Nu-i eşti rudă, nu eşti *nimic*. Eşti doar una pe care tata a cules-o de pe stradă!

– Ai perfectă dreptate, răspunse calmă Rebecca, nedorind să se înfurie. Dar ţin totuşi la Therese. Şi sînt soră. Nu cred că era o situaţie care să-mi depăşească experienţa sau capacităţile.

– N-avem de unde să ştim dacă eşti soră. Nu ştim nimic despre tine.

Pumnii lui Devon se încleştaseră strîns, cu falangele albite.

– Trebuia să mă scoli. N-aveai nici un drept să te bagi. Eu aşteptam momentul ăsta. Nu eşti în stare să-nţelegi? Îl *aşteptam*. Eram complet pregătită. Gata să-i fiu alături. Iar acum te-ai dus tu şi ai distrus totul!

În ochii căprui ai fetei străluceau lacrimi mari, de furie sau de durere. Rebecca rămase descumpănită de intensitatea atacului. Păstră o voce blîndă:

– Nu cred că am distrus nimic. Mai poţi vorbi şi-acum cu Therese. Nu-ţi face griji pentru ea.

– Şi cine să-şi facă griji, dacă nu eu? replică Devon cu înverşunare. Tu? De cum ai să te saturi de slujba

asta, ai s-o-ntinzi să fii parazită în altă familie, altundeva. Eşti o nimeni temporară. Eu sînt singura care i-a mai rămas lui Therese. Are *nevoie* de mine. Şi voi fi aici cînd tu vei fi plecat de mult.

– Devon...

– N-ai nici un drept să te bagi. Trebuia să mă trezeşti. Niciodată să nu mai faci una ca asta. Că de nu...

Se întrerupse, cu buzele pline tremurîndu-i.

– Că de nu, ce? întrebă Rebecca.

– De nu, ai să zbori de-aici aşa de repede, că nici nu vei atinge pămîntul cu picioarele.

Rebecca şi-o putea imagina pe Barbara Florio rostind aceleaşi cuvinte, pe acelaşi ton de gheaţă. Trupul lui Devon era încordat ca un arc. Simţi că cea mai mică sporire a tensiunii i-ar fi dezlănţuit violenţa, iar ideea de a se feri de un atac fizic din partea unei fete puternice ca Devon n-o atrăgea deloc.

– Îmi pare rău că am intervenit între tine şi sora ta, spuse ea încet. Cît despre faptul că sînt o nimeni temporară, s-ar putea să ai dreptate. Dar greşeşti cînd insinuezi că nu-mi pasă de binele lui Therese, sau de alt tău. Îmi pasă foarte mult, de al amîndurora.

Cuvintele ei nu făcură decît să accentueze furia trepidantă a fetei.

– Poţi lăsa baltă toate planurile deştepte pe care ţi le faci ca să-ţi croieşti drum în familia asta. N-ai să pui mîna pe tata. Mai întîi, am să te omor eu.

În timp ce scuipa ultimele fraze, lacrimile se revărsară peste obrajii lui Devon. Se răsuci pe călcîie şi fugi din hol. Rebecca intră încet în bucătărie. În casă domnea o încremenire ameninţătoare. Se vedea clar că Therese era încă în camera ei, dormind sau citind. Rebecca

intenționase să intre pentru a vedea ce făcea, dar nu voia s-o supere şi mai mult pe Devon.

Profunzimea şi patima emoțiilor lui Devon o şocaseră. Nu avusese idee că un personaj atît de placid era în stare de o asemenea furie. Devon preluase de la Michael mai mult decît bănuise Rebecca.

Săgețile verbale pe care i le aruncase fuseseră copilăreşti şi pizmaşe, dar totuşi o duruseră. Încercă să nu se gîndească la ele, dar i se tot reluau în cap, ca un disc stricat.

Se apucă de lucru în bucătărie. Era zguduită şi deprimată şi nu putea scăpa de întunericul tunător pe care-l lăsase Devon în urma ei.

Peste o oră, Devon reveni. Rebecca se încordă, temîndu-se de un nou atac. Dar fața fetei era calmă. Se apropie de ea.

– Sînt singura mamă care i-a mai rămas lui Therese, începu, fără nici un preambul.

– E-n regulă, Devon, spuse Rebecca prudentă. Înțeleg.

Fata ridică ochii spre ea:

– Trebuie s-o apăr. Trebuie să-i fiu alături cînd are nevoie de mine.

– Îi *eşti* alături cînd are nevoie.

– Eram atît de îngrijorată de venirea primului ciclu. M-a durut cînd s-a dus la tine, în loc să vină la mine.

– Înțeleg şi asta. Îmi pare rău că ai suferit. Dar am făcut tot ce puteam pentru sora ta, nimic mai mult.

– Mda, ştiu.

Surîse din nou, cu zîmbetul ei tipic, limpede.

– Sîntem iarăşi prietene?

Devon întinse brațele pentru o îmbrățişare, iar Rebecca se simți nevoită să răspundă. O sărută uşor pe obraz.

– Da, sîntem prietene, spuse ea.

– În legătură cu tine şi tata, continuă Devon, îndepărtîndu-se. Nu încercam decît să te lovesc. Dar nu mă priveşte şi n-am să mă supăr, orice s-ar întîmpla. Îți promit. Depinde numai de tine şi de tata.

Rebecca nu-şi putu găsi răspunsul.

– E o atitudine foarte matură, spuse ea într-un tîrziu. Ştiu că tatăl tău va fi cinstit cu tine. Şi eu voi fi.

Devon păru să-şi lepede toată suferința, printr-un oftat enorm.

– Cît mă bucur că s-a terminat. Nu *suport* să mă înfurii aşa. Îmi dă numai grețuri şi dureri pe dinăuntru.

Rebecca răspunse cu cel mai sincer surîs de care era în stare.

– Şi mie.

Întorcîndu-se, Devon privi spre oalele pe care le pusese pe aragaz.

– Te pot ajuta cu ceva?

– Poți să pui masa, dacă vrei.

Se părea că furtuna trecuse deodată şi soarele strălucea din nou. Dar, în timp ce lucrau împreună, Rebecca reflectă că revenirea lui Devon la farmec semăna la fel de mult cu toanele lui Michael ca şi explozia bruscă şi şocantă de furie. Iar cearta, oricît fusese de neplăcută, îi mărise considerabil respectul față de Devon Florio.

– Ce-a fost cu urletele de azi dimineață? o întrebă Michael pe Rebecca, după-amiază.

Era o zi luminoasă, dar destul de rece pentru zăpadă. Se întîlniseră în grădină.

– Nu ştiam că le-ai auzit, spuse ea, aruncîndu-i o privire.

– Eu aud totul. Devon îți făcea scandal pentru ceva, nu?

– Era lezată că Therese mi-a cerut ajutorul azi-noapte, ridică din umeri Rebecca. Se pare că între timp i-a trecut.

Michael o privi cu ochi îngîndurați.

– Acolo e o bancă. Hai să ne-aşezăm un moment şi să stăm de vorbă.

Banca era instalată într-un colț însorit, ferită de vînt, după un stejar bătrîn, noduros. Se aşezară împreună, privind spre apele întunecate şi liniştite ale lacului morii.

– Vreau să-ți mulțumesc pentru ceea ce ai făcut cu Therese azi- noapte. Nu are pe nimeni care s-o îndrume pe căile spinoase ale adolescenței – Dumnezeu e martor că un tată nu prea poate înlocui o mamă în asemenea situații. Te-ai descurcat de minune.

– Ei, Therese o are şi pe Devon.

– Devon nu i-ar putea fi niciodată ca o mamă lui Therese, îi mîngîie el obrazul, făcînd-o să tresară. Eşti o binecuvîntare, continuă, cu seriozitate. Îngrijirea copiilor altora e o sarcină ingrată. Copiii se pot folosi cu brutalitate de guvernante.

– Nu simt nici un moment că se folosesc de mine, răspunse ea, stînjenită de laude. Şi vreau să ajut. În special pe Therese.

Michael dădu din cap:

– Therese este foarte deosebită. Le iubesc pe amîndouă, dar sînt conştient că Therese are mult mai multă nevoie de iubire decît Devon. Şi, în toată viața ei, adeseori a primit mult mai puțină.

– De la tine?

– Da, recunoscu el. Dar mai ales de la mama ei.

– Barbara o prefera pe Devon?

– Barbara îşi dorea cu disperare copii. Dar creşterea unui copil n-a fost patul de trandafiri la care se aşteptase ea. O nemulțumea simpla cantitate de timp pe care trebuia să-l petreacă împreună cu Therese. În mare parte, îl găsea obositor. Cînd a apărut Devon, în vîrstă de şase ani, Barbara parcă ar fi primit o jucărie nouă.

– Vrei să spui că Barbara şi-a abătut atenția înspre Devon? întrebă Rebecca, simțind un val de răceală şi furie înlăuntrul ei, cum i se întîmpla atît de des cînd venea vorba despre calitățile de mamă ale Barbarei Florio.

– Barbara s-a îndepărtat de Therese, concentrîndu-se spre a face din Devon o prințesă. A intrat într-un iureş de a-i cumpăra lui Devon haine şi jucării, aranjîndu-i toate felurile de lecții pe care ți le poți imagina şi unele pe care nu ți le poți imagina. Mama lui Devon fusese foarte bolnavă aproape toată viața, Nu-i putuse dărui fetei nimic. Cînd a venit la noi, Devon era flămîndă pe plan emoțional şi intelectual. Barbara era nerăbdătoare s-o modeleze.

– Crezi că a fost nedreaptă față de Therese? întrebă Rebecca, cu voce scăzută.

– Desigur, dădu el din cap. Dar a te înfuria pe Barbara nu ajuta la nimic. Ea însăşi fusese o fată răsfățatră, dintr-o familie bogată. Eu am crescut în condiții grele. Am avut patru frați şi două surori cu care să împart totul, şi nu prea aveam ce împărți. Valorile familiale mi-a fost

băgate în cap încă de la o vîrstă fragedă. La bază, sînt un familist. Barbara nu era aşa. Prin urmare, n-avea nici un rost să-mi manifest revolta, deşi o simțeam.

– Therese trebuie să fi fost lezată.

– A fost lezată, furioasă, nedumerită. Nu înțelegea de ce mama ei îşi pierduse astfel interesul pentru ea.

– N-ai încercat să compensezi?

Michael ridică din umeri.

– Am făcut ce-am putut. Dar, din experiența mea cu copiii, mama e cea mai importantă.

– Atunci au început problemele lui Therese? Cînd a intrat Devon în familie?

– Nu tocmai. A rămas în echilibru mult timp, pînă cînd situația familială a început să se deterioreze.

– „Să se deterioreze"? repetă Rebecca.

– Lui Devon începuse să-i vină ciclul şi era foarte irascibilă. Barbara începuse să se îndoape cu alcool şi droguri. A ajuns să fie o mare problemă, foarte rapid. Am reuşit s-o internez în clinici de dezintoxicare de cîteva ori, dar asta a declanşat un soi de paranoia a iluziilor. Credea că toți conspiram ca s-o închidem. După aceea, a refuzat să mai urmeze orice fel de terapie. A-nceput să-mi aducă acuzații smintite. Atunci a început Therese să aibă crizele, să deraieze.

– Ce fel de acuzații?

Chipul lui Michael se schimonosi de dezgust.

– Nu vreau să intru în amănunte. Imaginația ei nu era exact întreagă. A adunat o baterie de avocați şi mi-a pus în față un ultimatum: fie mă mutam din casă şi lăsam fetele cu ea, fie inițiа o procedură de divorț agresivă, bazată pe acuzațiile ei. Mi-a dat cuvîntul ei că avea să

fie foarte urîtă şi sordidă şi ştiam că vorbea serios. Fetele doreau cu disperare să mă urmeze, dar Barbara a fost implacabilă. Alternativa unei lupte prin tribunale era înspăimîntătoare. Mă temeam cu adevărat că avea să-mi ia fetele pentru totdeauna. Aşa că am vorbit calm cu ele şi am plecat.

– Şi ai făcut propriile tale aranjamente ca să păstrezi legătura cu ele.

Zîmbi uşor:

– Ți-au spus? Da, călugărițele au fost foarte înțelegătoare.

– Nu sînt sigură că aprob mituirea profesorilor şi mai ales a unor călugărițe.

– N-am mituit pe nimeni. N-a fost nevoie. Barbara a făcut o greşeală. S-a dus cu acuzațiile ei la şcoală. Directoarea nu avea încredere în ea şi ştia despre problemele ei cu abuzurile de alcool şi droguri. M-am dus să discutăm. I-am mărturisit toate păcatele mele şi, cînd a văzut că nu includeau faptele de care mă acuzase Barbara, m-a lăsat să scot fetele la masă în fiecare zi. Iar în weekend-uri făceam cîte ceva deosebit. Uneori, mergeam cu Therese la meciuri ale echipei *Giants*, sau cu Devon, la muzeul de ştiințe. De cele mai multe ori, făceam doar diverse lucruri împreună. Era aproape ca o adevărată viață de familie.

– Pînă la incendiu.

– Pînă la incendiu, încuviință el, cu zîmbetul pierindu-i.

– Chiar nu cunoşti latura întunecată a lui Therese, nu-i aşa? Focurile pe care le aprindea. Nebuniile pe care le făcea. Nu le înțelegi pe deplin. Sau le înțelegi şi as-

cunzi ceea ce ştii?

– Poliția a trimis o psihiatră să le chestioneze pe fete. Aia i-a provocat lui Therese o criză. Să-i fi văzut expresia triumfătoare, Rebecca. A crezut că rezolvase cazul. Cînd şi-a revenit, Therese bîiguia tot felul de aiureli, iar femeia aia le-a luat ca pe o confesiune absolută a vinovăției. S-a repezit să scoată un ordin judecătoresc pentru a le lua pe amîndouă fetele în custodie. Asta înțelegi prin fața întunecată a lui Therese?

– E de o importanță vitală să trecem dincolo de crize şi să aflăm adevărul, Michael.

– Crezi că Therese şi-a ucis mama? întrebă el, privind-o atent în aşteptarea răspunsului.

– Nu ştiu, răspunse Rebecca, tristă.

– Ei bine, Nu eram dispus să-i las să smulgă de la ea o confesiune prin tortură. Aşa că am luat-o. Adevărul e că pur şi simplu nu ştie dacă ea a declanşat incendiul ăla sau nu.

– S-ar putea să-şi blocheze amintirile în minte, spuse cu greutate Rebecca.

– Iar într-o zi, aceste amintiri vor reveni, replică el, continuînd s-o privească.

– Da. Într-un fel sau altul, se întorc întotdeauna. Şi s-ar putea să sfîrşească prin a o înnebuni.

Michael tăcu un timp.

– Therese n-a mai avut nici un fel de criză, după cea din prima zi cînd ai venit la noi.

– Nu sînt o tămăduitoare prin credință, Michael, spuse ea încet. Te rog să nu mă priveşti aşa. Nu spera că se va întîmpla vreun miracol, numai fiindcă Therese a găsi în mine un soi de figură maternă.

– Exact asta eşti. O figură maternă. Dacă ar fi fost şi Barbara ca tine...

Îl privi lung, simțind înlăuntrul ei un tumult de emoții. Îl îndemnase pe Michael să caute adevărul şi, totuşi, ea însăşi ascundea unul dintre cele mai importante adevăruri din toate. Cît timp avea să-şi mai poată ține secretă identitatea? Cu cît o ascundea mai mult, cu atît mai distructivă putea fi dezvăluirea finală.

Renunțase, recunoscu acum Rebecca în sinea ei, la planul de a o răpi pe Therese. Michael le iubea pe fete, îl iubeau şi ele pe el şi se iubeau una pe alta. Trebuia să accepte această realitate. Dacă voia s-o confrunte pe Therese cu faptul că era mama ei, trebuia s-o facă în contextul familiei.

În care caz, nu era cel mai bine să spună adevărul, chiar atunci, pe loc?

– Michael, îşi auzi ea vocea spunînd, am ceva să-ți spun.

– Eşti Gemeni şi nu avem nici o speranță.

– Nu glumesc, Michael. Fă bine şi pregăteşte-te.

– Okay, zîmbi el pe jumătate auzindu-i tonul serios. Sînt pregătit. Spune-mi.

– Sînt...

Ezită, cu vocea oprindu-i-se în gît pe cînd îşi căuta cuvintele potrivite ca să-i spună. În timp ce ochii lui întunecoşi îi sfredeleau pe ai ei, le văzu căldura – şi ceva mai profund decît căldura, ceva ce ştiuse că se forma între ei din primul moment cînd se întîlniseră.

Deodată, se simți complet goală. Ştiu că nu-i putea spune, nu atunci. Nu avea curaj. Zîmbi fals.

– Altă dată, spuse ea, învinsă.

Michael o privi un moment.

– Tu hotărăşti, răspunse, cu nepăsare. N-am să-ţi cotrobăiesc prin secrete. Deşi cred că s-ar putea ca pe unele dintre ele să ţi le fi ghicit deja.

– Ce vrei să spui? ridică Rebecca vocea, nervoasă.

– Ai fost căsătorită, dar nu s-a legat. Am dedus bine?

Dădu din cap:

– Cum ţi-ai dat seama?

– Inspiri o anumită senzaţie. Ştii ce înseamnă o căsnicie care se distruge de la sine.

– Într-adevăr, confirmă ea cu tristeţe, ştiu.

– Copii? continuă indiferent Michael.

– Nu, răspunse Rebecca, ştiind însă că faţa şi ochii o trădau. Mă rog, am... am avut o sarcină.

– Dar n-a ajuns pînă la termen? întrebă el încet.

– Am pierdut copilul, încercă Rebecca să temporizeze.

– Îmi pare rău, se întristă sincer Michael. Pierderea asta a avut vreo legătură cu destrămarea căsniciei?

– Cam aşa ceva.

Faţa şi gîtul îi ardeau ca focul şi-şi simţea limba îngroşată în gură. Detesta să spună neadevăruri. Abia îi mai putea înfrunta ochii.

– Nu e nevoie să-mi vorbeşti despre asta, spuse el, atingîndu-i din nou obrazul. Vrei să-mi auzi şi celelalte deducţii despre tine?

– Sînt prea exacte ca să-mi fie uşor, dar continuă.

– Ai făcut alpinism cu un bărbat pe care-l plăceai mult. Dar, cînd ai căzut şi ţi-ai fracturat genunchiul, te-a lăsat de izbelişte. Ceea ce-a făcut el te-a rănit şi te-a înverşunat.

– Da, confirmă ea cu simplitate. Toate astea sînt adevărate.

– Următoarea concluzie e mai la nimereală. Nu mi-ai spus adevărul adevărat despre ocupaţia ta.

– Nu? întrebă temătoare Rebecca.

– Afirmi că eşti soră, dar cred că de fapt eşti doctoriţă.

– Ce te face să spui că sînt doctoriţă? îşi privi ea mîinile.

– Cînd ne-am întîlnit, încercai să proiectezi o imagine. Voiai să apari ca un soi de hippie dezrădăcinată, hoinărind prin Europa şi făcînd munci diverse. Credeai că, dacă ne spuneai că erai medic, nu te-am fi angajat. Ţi-am fi pus întrebări incomode despre motivul pentru care o doctoriţă caută să se angajeze ca guvernantă. Aşa că ai schimbat-o cu meseria de soră. Dar, în ultimele cîteva săptămîni, ai lăsat imaginea de hippie să se şteargă, puţin cîte puţin.

– Aşa am făcut?

Îşi blestema în sinea ei neglijenţa.

– Eşti obişnuită cu autoritatea şi răspunderea. Orice intelectual deprinde mici manierisme asociate cu munca lui. Tu ai manierismele unui medic, modul medicului de a privi lucrurile.

Rebecca tăcu, ascultîndu-şi bătăile inimii.

– N-ai nimerit la un milion de mile de ţintă, spuse ea într-un tîrziu.

– Nici nu crezusem, replică el cu uşurinţă. Judecînd după caracterul tău şi după idealismul tău cam sever, cred că ai lucrat într-un spital, nu în vreun cabinet privat plăcut şi profitabil. Pînă aici, sînt pe linie?

– Da.

– Deteşti minciunile, aşa că probabil ai spus adevărul afirmînd că eşti pediatră. Şi că locuieşti în L.A. Prin urmare, mă duc cu gîndul la un mare spital de copii din L.A.

– Da, confirmă ea din nou, cam neajutorată.

– Ceea ce ne aduce înapoi la întrebarea pe care ai vrut s-o eviți prima oară cînd mi-ai ieşit în cale. De ce ar căuta o doctoriță de lucru ca guvernantă, într-un colț izolat al Italiei?

Îşi impuse să-l privească în ochi. Oare ghicise de mult cine era, exact, şi se juca de-a pisica şi şoarecele cu ea? Îşi simțea buzele amorțite.

– Tu ce crezi?

Michael întinse mîna, cuprinzîndu-i degetele cu ale lui, calde şi puternice.

– Cred că s-a întîmplat ceva foarte grav la serviciu. O greşeală, un diagnostic greşit, un pacient care a primit alt tratament. Poate ai fost concediată sau suspendată. Poate erai amenințată cu un proces de practică medicală defectuoasă. Mi-e greu să cred că ai fi fost vinovată de neglijență. Dar toată lumea ştie că medicina nu merge întotdeauna aşa cum ar trebui. Indiferent ce a ieşit prost, ăsta e motivul pentru care te afli aici.

– Păi, ăă...

Clătină mecanic din cap, neştiind dacă să se simtă mai rău sau mai bine.

– Nu contează, spuse el încet, ridicîndu-i mîna la buze. Nu mă interesează ce-ai făcut sau ce n-ai făcut, Rebecca. Indiferent ce-a fost, te-a adus la mine şi pentru asta nu pot decît să fiu recunoscător.

– Of, Michael, oftă ea.

Îl privi sărutîndu-i degetele. Apoi, Michael îi întoarse mîna şi o sărută în palmă, cu o mîngîiere intimă care o făcu să roşească fierbinte. Îşi retrase mîna şi se ridică.

– Am de lucru.

– Întotdeauna fugi, nu-i aşa? o privi el. Cît de mult vei continua să fugi, Rebecca?

– Ți-aş putea pune aceeaşi întrebare, replică ea.

Michael dădu din cap.

– Ai dreptate. Dar, într-o zi, mă voi întoarce să înfrunt totul.

– Şi eu, îi făgădui ea.

Se îndepărtă grăbită, în lumina rece a soarelui. Dar îi păstră sărutul strîns în palmă, ca pe o făptură vie şi caldă.

Pe înserat, Rebecca stătea aşezată lîngă Devon, explicîndu-i o diagramă de biologie, cînd Therese intră de afară. Era veselă şi cu ochii strălucitori.

– Tata e gata să probeze roata, anunță ea. Vrea să te duci să-l ajuți, Rebecca. A spus să-ți pui un impermeabil şi cizme de cauciuc. Şi o pălărie.

– Pare exact domeniul meu, gemu Rebecca.

Îşi luă o pelerină şi o pereche de galoşi, şi porni spre hambarul cel mare de piatră, unde se afla roata morii.

Michael o aştepta.

– Mai întîi să-ți explic, spuse el, luînd-o de braț; o conduse pînă la jgheab, acel canal adînc prin care vîjîia apa. Trebuie să ridicăm roata şi s-o potrivim în locaşul de-acolo. Dar, mai întîi, vom opri cascada.

– Cum facem asta? întrebă ea, privind torentul brun

şi înspumat, care părea capabil să perforeze o gaură în zidul unei case, ieşind probabil prin partea cealaltă.

– Sus e o vană, pe unde curge apa, îi arătă el mecanismul vechi, cu roţile şi angrenajele oxidate portocaliu de-a lungul anilor. Învîrtind roata aia, se închide poarta.

– Mai merge? strigă ea, peste vuietul apei.

– Avem o singură cale de a afla, strigă şi el. Am uns-o zilnic, timp de o săptămînă. Crezi că mă poţi ajuta?

– Pot să-ncerc.

– Dacă nu te crezi în stare, am să i-o cer lui Devon. E ca un leu de puternică.

– Nu e nevoie s-o chemi pe Devon. Am s-o fac eu.

Dinţii lui albi străluciră scurt.

– Perfect.

Îi oferi o pereche de mănuşi groase din piele neargăsită, pe care Rebecca şi le trase. Îşi ridică pe cap gluga mantalei de ploaie.

– Okay, sînt gata.

– Atunci, să mergem.

Împreună, traseră de roată. Rebecca îi simţea trupul musculos opintindu-se lîngă al ei. Roata scrîşi, se urni cu cîţiva centimetri, apoi scoase un scîrţîit ruginit, destul de puternic pentru a se auzi peste tunetul cascadei.

– Trage! ordonă Michael. Începe să se mişte.

Gîfîind, Rebecca se conformă, încercînd să-şi sincronizeze eforturile cu ale lui. Văzu poarta de fier începînd să gliseze peste deschizătură.

– Reuşim! gîfîi ea, surprinsă de propriul lor succes.

– Acum împreună. Trage!

Îşi simţi genunchiul vătămat trosnind ameninţător, cu un junghi de durere care-i fulgeră piciorul. Încordîndu-se din toate puterile, trase de roată. Aceasta se învîrti, pas cu pas, şi pas cu pas poarta de fier lunecă înainte. În timp ce trecea în faţa torentului, apa începu să ţîşnească în toate părţile, udîndu-i leoarcă pe amîndoi. Vuietul se transformă într-un şuierat violent. Jeturile aveau o asemenea ferocitate, încît o împingeau pe Rebecca înapoi, ca un furtun de pompieri.

– Nu ceda! îl auzi ea pe Michael strigînd. Încă puţin.

Continuă să tragă lîngă el. Apa o izbea în faţă, în piept, în braţe. Rece ca gheaţa. *O să mă omoare,* îşi spuse ea. Dar a dracului să fi fost dacă se dădea bătută, lăsînd-o pe Devon să-i ia locul.

Şi, în sfîrşit, presiunea torentului păru să slăbească. Putu să ridice capul, mijind ochii spre ceea ce făceau. Vana era aproape închisă. Prin ultimii cîţiva centimetri, apa ţîşnea violent într-o parte.

Activat ca un nebun, Michael se aruncă asupra roţii şi, cu un efort final, închise vana. Apa continua să stropească şi să se prelingă pe la margini.

Rebecca încercă să-şi tragă respiraţia, dar Michael sărise pe lagărul solid pe care-l construise.

– Ajută-mă să îndrept roata.

Se ghemui lîngă el, cu apa şiroindu-i prin toate deschizăturile îmbrăcăminţii.

– Nu mi-ai spus că avea să fie aşa, spuse ea, clănţănind din dinţi.

– Dacă-ţi spuneam, în veci n-ai mai fi venit, sublinie el. la capătul ăla. Şi-acum, ridică!

Tremura de frig şi singurul antidot disponibil era efortul fizic. Îl ajută să îndrepte roata. Stătea proptită pe

două cricuri de maşină, deasupra jgheabului. În timp ce ea o ţinea dreaptă, Michael coborî cricurile, iar roata se potrivi încet la locul ei. Cînd stătu rezemată sigur, Michael dădu cricurile la o parte. Şi el tremura violent de răceala apei.

– Un singur lucru ne-a mai rămas de făcut. Cureaua de transmisie.

Rebecca se aşeză pe coapse, cuprinzîndu-şi cu braţele trupul înfrigurat, pe cînd Michael agăţa cureaua de transmisie pe pinion, făcînd legătura între roată şi dinam. Apoi, veni la ea şi o cuprinse cu braţele.

– Ai fost minunată!

– Nu-mi aminti, gemu ea. Acum trebuie să deschidem vana din nou – aşa e?

– Ar trebui să fie mult mai uşor decît prima dată, făgădui el.

– Sîntem în toiul iernii, Michael. Ne vom îmbolnăvi de dublă pneumonie. De ce nu poţi organiza treburile astea pentru o vreme mai caldă?

Deschiderea porţii fu întrucîtva mai uşoară. De astă dată, în timp ce începea să ţîşnească în gol, apa lovi paletele roţii, cu un bubuit gros de tobă. Privind peste umăr, Rebecca văzu că roata începea să se învîrtească încet. Pe măsură ce poarta se deschidea, cascada năvălea în jos, exercitînd o presiune crescîndă asupra roţii. Aceasta se învîrtea din ce în ce mai repede, iar Rebecca auzea geamătul ezitant al dinamului intrînd în funcţiune. Şi se întîmplă un miracol. Becul agăţat în tavan se aprinse deodată, cu o scînteie roşie. În timp ce răsuceau cu mare efort roata tot mai departe, scînteia deveni galbenă, apoi de un alb orbitor.

– Merge! strigă ea.

Michael dădu din capul ud, rîzînd:

– Merge.

În sfîrşit, poarta fu complet deschisă. Moara se învîrtea cu viteză constantă, iar dinamul ţiuia vesel. Blocul mare şi pătrat al transformatorului, care stătea în colţ acoperit cu inscripţii de „ÎNALTĂ TENSIUNE", scotea un zumzet nervos. Iar hambarul se umplu de lumină.

– Nu-mi vine să cred, gîfîi ea. Michael, eşti un geniu!

O luă în braţe, sărutîndu-i buzele reci ca gheaţa.

– Haide, spuse el, trăgînd-o de mînă. Hai să vedem.

În timp ce ieşeau din hambar clătinîndu-se, ochii Rebeccăi întîlniră o privelişte incredibilă. Vechea casă fusese întotdeauna cufundată în întuneric. Se zărea lucirea cîte unei lumînări într-o fereastră sau două, poate o lampă cu gaz agăţată lîngă uşă, dacă lucra cineva afară.

Acum, însă, toate ferestrele casei străluceau într-o lumină puternică. Cărarea dintre hambar şi bucătărie era luminată de un şir de becuri drăguţe, care străluceau pe zăpadă. Rebecca era uimită; deodată, locul devenise magnific, ca un palat scînteind în beznă.

Michael o îmbrăţişă.

– Nu-i aşa că-i frumos?

– E un miracol. Nici nu-mi vine să cred cît de minunat este!

– Au aprins toate becurile din casă. Sper să nu ia foc. Vino, o chemă el, privind-o îngrijorat. Tremuri ca o frunză.

Fetele alergau prin casă, aprinzînd toate luminile pe care le puteau găsi. Devon năvăli în jos pe scară.

– O, tati! exclamă ea. Niciodată n-am visat că avea

să meargă aşa de bine!

Casa se transformase. Udă şi dîrdîind, Rebecca porni prin încăperi. Întunericul dens se risipise. Lumina inunda toate colţurile. Dintr-o dată, moara devenise modernă, strălucitoare, un cămin în care să locuiască o familie din secolul douăzeci.

După ce-aveau să se instaleze un frigider, un congelator, maşini de spălat rufele şi vasele şi toate celelalte echipamente ale vieţii moderne, cum cu siguranţă urma să se întîmple, atmosfera medievală avea să dispară pentru totdeauna. Şi totuşi, se pierduse ceva, un străvechi romantism care dăinuise pe vremea cînd lumînările şi lămpile cu gaz fuseseră singurele mijloace de iluminat.

– Nu mai aprindeţi nimic pînă nu verific debitul, o preveni Michael pe Devon. S-ar putea să nu fie sigur. Nu aşa trebuia să se întîmple.

O rafală de muzică îl întrerupse, cînd Therese băgă în priză un sistem stereo, la etaj.

– Therese! răcni Michael.

Capul buclat al fetei apăru peste balustradă:

– Ce?

– Închide-l imediat şi nu mai atingeţi nici o instalaţie electrică pînă nu spun eu, orgonă agitat Michael; se întoarse spre Rebecca: Rebecca, trebuie să-ţi scoţi imediat hainele astea ude. Avem apă caldă destulă. Devvy, du-o pe Rebecca în baia mea şi arată-i unde sînt toate.

– Am înţeles, să trăiţi! răspunse Devon şi, luînd-o pe Rebecca de mîna îngheţată, o conduse pe scară.

Deşi locuia în casă de cîteva săptămîni, nu zărise decît în treacăt dormitorul lui Michael. Aşa cum ar fi fost firesc să se aştepte, era cea mai mare şi grandioasă

cameră din toată casa, deşi de o simplitate aproape austeră. Deasupra patului enorm fusese prinsă în perete o veche piatră de moară din granit, cu diametrul de aproape doi metri, alcătuind un punct de interes spectaculos. Pe alt perete era agăţată o arbaletă, sumbru-medievală şi totuşi eficientă la înfăţişare. Cu excepţia lor, alte ornamente nu existau. Devon o conduse în baie. Şi aceasta era spaţioasă şi simplă, cu dale de marmură şi o cadă semi-îngropată în mijloc.

Devon îi dădu un prosop imens, care era în mod vădit tot un apanaj al stăpînului casei, şi deschise robinetele la maximum. Apa fierbinte începu să năvălească în cadă. Devon împroşcă sub jet o doză generoasă de spumant verde de baie.

– Săpunul şi celelalte sînt acolo, spuse ea. Eu mă duc să-l ajut pe tata. Distracţie plăcută.

Rămasă singură, Rebecca îşi scoase hainele ude şi se ghemui pe marginea căzii, aşteptînd să se umple. Îi era destul de rău şi se autocompătimea. Îngheţase pînă la oase şi niciodată nu putuse suferi frigul şi umezeala.

Curînd, cada se umplu cu apă minunat de fierbinte. Tresărind ca reacţie la schimbarea de temperatură, se coborî în apa înspumată, cu pielea palidă înroşindu-i-se. Cada era atît de mare încît aproape plutea. Închise ochii, simţind cum muşchii începeau să i se relaxeze.

Aproape adormise, cînd auzi un ciocănit în uşa băii. Deschise languros ochii, pentru a-l vedea pe Michael privind de după uşă. Se scufundă grăbită în spumă.

– Pleacă de-aici!

Michael îi arătă că adusese o sticlă de şampanie destupată şi două pahare.

– Şampanie în baie, madame?

– Aşteaptă pînă ies, mulţumesc, răspunse ea. Şi acum, du-te!

– Să nu scoţi dopul, îi ceru el. Urmez eu.

– Vrei să te speli cu apa murdărită de mine?

– Va fi apropierea maximă de sex la care am ajuns pînă acum, replică sec Michael. În plus, asta-i toată apa caldă pe care o avem. Te-aştept aici.

O lăsă în pace. Casa inspira o senzaţie nouă, îşi dădu seama Rebecca, o viaţă nouă. Era conştientă de micul bîzîit al becurilor cu halogen din plafon, auzea micile zgomote ale sistemului de încălzire centrală trezindu-se la viaţă, aproape că simţea murmurul curentului electric răspîndindu-se prin casă. Era ca şi cum, într-o singură seară, casa ar fi trecut într-o nouă epocă.

Ieşi din apă, înfăşurată pudic într-un prosop, şi trecu în cameră. Michael stătea pe marginea patului, gol pînă la mijloc. Ridică privirea, cu un zîmbet.

– Toate calculele mele au reuşit perfect.

– Nu sînt probleme?

– Nici una, pînă acum.

Turnă şampanie în cele două pahare.

– Hai să sărbătorim.

Barbara ciocni cu el şi bău. Şampania era foarte seacă şi rece.

– Felicitări.

– Ai fost grozavă, răspunse el. Îţi mulţumesc, Rebecca.

Puse paharul jos, îi cuprinse în mîini faţa umedă şi o sărută stăruitor pe buze. Trupul lui era încă rece ca gheaţa, pe cînd membrele ei erau fierbinţi. Contrastul,

sau poate şampania, făcu nervii Rebeccăi să vibreze.

– Eşti foarte deştept, spuse ea, cu voce scăzută.

– Mmm-hmm, încuviinţă Michael, privindu-i faţa pe sub pleoapele grele. Foarte. Dar nu atît de deştept ca să ştiu cine eşti.

– Michael, te-am minţit. Nu pot decît să-ţi dau cuvîntul meu că, atunci cînd voi putea, am să-ţi spun tot adevărul despre mine. Crede-mă doar că încă nu ţi-l pot spune, *nu pot*.

– Te cred.

Surîse. Niciodată, îşi spuse Rebecca, nu arătase atît de puternic ca în acel moment. Deodată, ştiu că-l dorea prea mult ca să mai reziste. În pofida tuturor neîncrederilor, a tuturor incertitudinilor ei, acum era momentul. O cuprinse în braţe, continuînd s-o studieze cu ochii aceia meditativi.

Rebecca îşi plimbă palmele peste muşchii puternici ai pieptului său, simţindu-i vîrfurile dure ale sfîrcurilor întărindu-se sub atingere.

– Eşti un om cu totul deosebit, spuse, încet.

– Eşti o femeie cu totul deosebită, şopti el.

– Apoape că te-am urît cîndva, Michael. Am fost foarte oarbă şi foarte proastă.

– Şi acum?

– Acum... acum simt altceva.

Inima lui bătea cu putere sub palmele ei. Michael îi desfăcu prosopul, înlăturîndu-i-l de pe sînii palizi. Se aplecă s-o sărute, atingîndu-i sfîrcurile calde cu pieptul lui rece şi musculos. Rebecca se simţi străbătută de un fior adînc prin tot trupul.

– Michael, şopti ea, fetele...

– Fetele sînt prea ocupate să bage aparate în prize. În plus, am şi încuiat uşa.

– Eşti foarte sigur de tine însuți.

– De obicei. Cu tine, nu.

Îi sărută gîtul umed.

– Miroşi minunat, suflă el.

– Eşti înghețat, se cutremură Rebecca, simțindu-şi reacția pielii în contact cu trupul lui rece.

– Rebecca...

Coborî de pe pat şi îngenunche în fața ei, încercuindu-i talia cu brațele.

– Nu-mi pasă cine eşti, şopti el, privindu-i fața. Te-am aşteptat atîta timp.

– Michael...

– Odată, demult, rîvneam după droguri aşa cum te rîvnesc acum pe tine. Dar mă intoxici mai rău decît un drog.

Brațele lui puternice se întinseră să-i mîngîie şoldurile. Rebecca îi atinse părul cu degetele. Era umed şi rece, căzîndu-i cîrlionțat pe gîtul musculos. Încet, îi lăsă mîinile să lunece peste umerii lui, simțind muşchii masivi sub pielea înfrigurată.

– Mă bucur atît de mult că ai venit, spuse Michael, adunîndu-şi umerii sub mîngîierile ei; prosopul lunecă de pe picior, iar el îi mîngîie coapsa cu buzele. Te doresc aşa de mult.

Pielea Rebeccăi părea să ardă ca focul. Închise ochii cînd el îi îndepărtă coapsele, căutînd cu gura prin părul cîrlionțat, secret. Îi simți buzele reci sărutîndu-le pe cele fierbinți ale ei. Gura lui o apăsă cu poftă, sondînd cu limba. Părea dornic s-o devoreze pe loc. Dar, apoi, îi

găsi piscul focos al excitației şi, cu o iscusință aproape brutală, îi smulse un geamăt senzual de plăcere. Rebecca îngenunche lîngă el, pe covorul gros, căutîndu-l. O luă în brațe, atît de mare, atît de puternic. Ştia că avea să fie un amant minunat, cu toată înverşunarea şi ferocitatea lui exterioară. O înecă gîndul la furia lui cumplită, cînd avea să afle cum îl înşelase.

În ultima vreme, viața ei devenise o întindere de nisipuri mişcătoare. Michael era masiv, real, singura realitate pe care o mai avea. Voia să prelungească lucrurile, să-i savureze fiecare loc. Dar ea avea nevoie de el cu o insistență crudă, animalică. Îl dorea atît de mult încît o durea tot trupul, ca şi cum un fitil aprins i-ar fi străbătut gîtul, inima şi burta, prin şale, pînă în locul arzător dintre picioare. Îi luă feroce în mînă duritatea voluminoasă.

– Nu mai pot aştepta, spuse ea, cu voce stăruitoare. Acum, Michael.

Michael trecu deasupra, profilîndu-se întunecat în lumină. Ea îl călăuzi, ridicîndu-se să-l preia, gîfîind.

– Te rog, îngăimă.

– Rebecca, şopti el.

Se topea de umedă ce era, iar la început pătrunse uşor. În timp ce o umplea, contracția părea s-o întindă, împingînd-o pînă la hotarul durerii.

– O, Michael, Michael, scînci.

– Te doare?

– Nu. Te rog, Michael.

Intră adînc, adînc în ea, atît de adînc încît Rebecca aproape îi putea simți gustul. Era o penetrare aşa de profundă, că începu să juiseze imediat ce Michael începu să facă dragoste cu ea, rezemat în coate, acope-

rindu-i fața cu sărutări aspre. Se opri o clipă, stînd nemişcat pentru a o lăsa să se zbată sub el, absorbind acea dulce străpungere.

– Nu te opri, Michael, îi ceru ea cu aprindere. Vino la mine.

O strînse în brațe, şoptindu-i numele, iar acum el i se dărui fără ca nimic să-l mai rețină. Era un bărbat mare şi puternic, care aproape o strivea. Nu putea decît să se agațe de el, transfigurată de pasiunea lui. Nimeni nu mai făcuse dragoste cu ea astfel. Era ceva ce-i depăşea experiența. Simțea că plutea deasupra ei înseşi, cu spiritul răsucindu-se într-un dans sinuos, în ritmul dragostei lui.

Se agățară unul de altul în timp ce coborau tremurînd spre nemişcare, mîngîindu-se. Era un moment de absolută perfecțiune. Rareori sexul fusese atît de pur, atît de simplu şi plin de înțeles.

Şi totuşi, undeva în adîncul ei, încă mai auzea o voce mică şi crispată spunîndu-i că tot ceea ce realizase pînă atunci tocmai fusese distrus.

Dintr-un motiv sau altul, închise ochii şi plînse puțin. Se întoarseră pe o parte, față în față, continuînd să stea îmbrățişați, şi se priviră în ochi.

– Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată, şopti el.

Rebecca îşi şterse pleoapele umede.

– Iartă-mă că m-am grăbit aşa de tare. Am vrut să trecem peste toate preliminariile.

– Preliminariile le păstrăm pentru data viitoare.

– Nu mai poate exista o dată viitoare, Michael, replică ea cu blîndețe.

– Ce tot vorbeşti?

– Vorbesc despre fete. Cu toate prin cîte au trecut, nu pot face față unei asemenea situații. Nu e drept pentru ele.

Michael tăcu un timp.

– Nu vreau să mă gîndesc la asta acum, spuse el încet. Vreau să mă gîndesc doar cît de minunat e că ne-am găsit. Nu putem desface ceea ce tocmai am realizat.

Din cine ştie ce motiv, cuvintele aveau o sonoritate amenințătoare în urechile Rebeccăi. Fierbințeala arzătoare a sexului se stingea deja. Începea să simtă că făcuse un lucru cu adevărat îngrozitor.

– Într-adevăr, încuviință ea. Dar aş dori să putem.

Îi văzu chipul înnegurîndu-se.

– Nu mă interesează un clei scurt, Rebecca. Am făcut-o ca pe un angajament.

– Eu nu, fu ea nevoită să răspundă. Eu am făcut-o fiindcă am fost nebună.

Michael se ridică într-un cot. O apucă de braț cu atîta forță, încît îi simți degetele înfigîndu-i-se în muşchi.

– Ai de gînd să fugi? întrebă el, aprig.

– Mă doare, Michael.

– Spune-mi doar că nu vei fugi de mine.

Rebecca îi desprinse degetele de pe braț, frecîndu-şi locul îndurerat.

– Trebuie să ne sculăm, spuse ea cu voce stinsă, înainte de a pricepe fetele ce facem aici.

– Eşti într-adevăr atît de rece? o întrebă el, privind-o lung. Iisuse Christoase, Rebecca, n-a însemnat nimic pentru tine?

– A fost o greşeală, fu singurul răspuns pe care să i-l poată da.

Dorința îi slăbea, o umplea remuşcarea față de propria ei lipsă de responsabilitate, față de felul cum renunțase la atît de multe pentru cîteva momente pătimaşe. Coborî din pat şi începu să-şi pună pe ea prosopul, detestîndu-se pe ea însăşi şi trupul încă slăbit.

– Îmbracă-te, îl rugă ea. De dragul lor, îmbracă-te, Michael.

Chipul lui se înăsprise cu o emoție tenebroasă, furie, poate chiar ură.

– Chiar nu te cunosc, aşa-i? o întrebă.

– Nu, confirmă ea, întîlnindu-i ochii. Nu mă cunoşti, Michael.

Un moment, avură senzația că-şi priveau unul altuia în suflet, fără ca nici unul să înțeleagă ceva despre celălalt. El era atît de întunecat, ascundea atît de mult. Iar ea, din necesitate, era nevoită să joace atît de multe roluri străine. Îşi desprinse privirea dintr-a lui, descuie uşa şi ieşi din camera unde tocmai pierduse atît de mult.

A doua zi dimineață, Rebecca se trezi dintr-un somn adînc, cu sumbra amintire a actului ei necugetat. Se răsuci în pat, uitîndu-se la ceasul de pe noptieră. Era aproape zece. Dădu la o parte pătura şi intră la duş.

În dimineața aceea, obişnuitul fir de apă călie era înlocuit de un torent fierbinte. Ieşi de sub duş şi se îmbrăcă. În casă era cald.

Pe parcursul nopții, sistemul de încălzire funcționase, alimentat de turbină. Dalele de argilă, de obicei înghețate, erau calde sub tălpile ei desculțe.

Se îmbrăcă în blugi şi un pullover subțire, punîndu-şi

eşarfa de caşmir pe care i-o cumpărase Michael în Urbino. În drum spre parter, trecu prin dreptul uşii lui Therese. Ciocăni uşor.

– Cine e? se auzi vocea lui Therese.

– Rebecca.

– Intră.

Deschise uşa. Therese stătea ghemuită în pat cu o carte, aşa cum o văzuse de-atîtea ori. Dar se observa o diferență. Draperiile erau trase, lăsînd să se vadă cerul albastru, iar în cameră era ordine şi cald. Therese ridică privirea spre Rebecca, peste carte:

– Salut.

Rebecca îşi aminti cum o văzuse pentru prima oară pe Therese, auzind acel „Salut" slab.

– Ai dormit bine?

– Okay.

Rebecca se aşeză pe pat şi-i sărută obrazul. Făcu un gest spre abdomenul fetei:

– Cum merge?

– Okay, făcu Therese o mutră. E cam scîrbos.

– Nu gîndi aşa. Ar trebui să fii mîndră de trupul tău şi de cît de bine ştie ce să facă.

– Mda, răspunse Therese, sînt, dar tot aş vrea să se oprească la un moment dat, cît mai curînd.

– Se va opri, o asigură Rebecca. Mama ta ți-a explicat totul? Toate detaliile?

Therese ridică din umeri.

– Mama nu-mi vorbea prea multe despre mai nimic. Se concentra mai mult asupra lui Devon.

Rebecca simți aceeaşi tresărire de revoltă.

– Trebuie să-ți fi fost foarte greu.

– Şi lui Devon i-a fost greu, răspunse Therese, cu o

voce nepăsătoare. Mama a muncit din greu cu Devon. Pe mine nu mă vedea ca pe o materie primă destul de bună pentru lucru.

– E un mod foarte trist de a o spune.

– Deloc, spuse Therese cu seriozitate. Îi mulțumeam lui Dumnezeu pentru asta. Devon a trecut printr-o perioadă îngrozitoare. Eu aveam viața mea. Le făceam pe toate în felul meu. Dar mama a supus-o pe Devon unor presiuni îngrozitoare. Cînd mama şi tata s-au despărțit, a fost în esență din cauza lui Devon.

– N-am ştiut, spuse Rebecca, stînjenită. Cum s-a întîmplat?

– Pînă la urmă, Devon l-a ales pe tata, în locul mamei. Mamei i s-a frînt inima.

Nesigură că înțelegea, Rebecca o privi lung.

– Devon l-a *ales* pe tatăl tău?

– Îl iubea mai mult decît pe mama. Iar mama a aflat.

Therese scutură din cap, ca şi cum n-ar fi vrut să se mai gîndească.

– Te-ai mărita cu tata, dacă ți-ar cere-o?

Năucită de întrebare, Rebecca nu putu decît să nege.

– N-o să mi-o ceară, Therese.

– Ba da, insistă fata. Ba da, fiindcă eşti perfectă.

Rebecca se ridică şi se duse la fereastră. Lumea, acoperită cu pătura zăpezii, era de un alb desăvîrşit. Cerul era albastru perlat. Îi inima ei, însă, domnea întunericul.

– Nu pot vorbi despre asta, Therese, spuse ea într-un tîrziu. Ne stau în cale prea multe lucruri.

– Adică, eu, murmură Therese, cu voce mică.

– Cred că da, confirmă plat Rebecca.

Pradă unui impuls, fata sări din pat.

– Vreau să-ți arăt ceva.

Se lăsă pe vine, scotocind pe sub pat. Rebecca o privi cu ochi nedumeriți, întrebîndu-se ce urma. Therese scoase un caiet legat în piele. I-l dădu Rebeccăi. Privindu-l, văzu că era închis cu o cataramă şi un mic lacăt. Therese îşi desprinse lanțul de aur pe care-l purta la gît şi scoase de pe el cheița.

– Deci, *asta* deschidea cheia ta, zîmbi Rebecca.

Dar fața lui Therese era complet serioasă. Îi întinse mica podoabă de aur.

– Asta-s eu cea adevărată, şopti ea.

Rebecca luă cheia, şovăind.

– Eşti sigură că vrei să mă uit înăuntru, Therese?

Fata dădu din cap.

– Încearcă să înțelegi, şopti ea.

– Voi încerca. Îți promit.

– Ții la mine, nu-i aşa?

– Sigur că da.

– De ce? De ce ții la mine atît de mult?

– Fiindcă eşti atît de deosebită.

– E mai mult decît atît.

– Nu-i adevărat. Asta-i tot.

– Este mai mult. Trebuie să ai tu un motiv special, să ai... un...

Ezită şi rămase tăcută. Întinse mîna. O apucă pe Rebecca de braț, foarte strîns, aproape dureros.

– Ei, poate că există un motiv special, răspunse încet Rebecca.

– Atunci, *spune*-mi-l.

– Ți-l voi spune. Curînd.

Ajunseseră atît de aproape de adevăr, încît părea să vibreze în aerul dintre ele, periculos şi totuşi atrăgîndu-le

cu o forță teribilă. Therese își muşcă buza aproape pînă la sînge.

Cînd reveni în camera ei, Rebecca deschise caietul, folosind cheița. Încuietoarea subțire era o protecție aproape jalnică a intimității lui Therese, dar Rebecca ştia cît de puternice puteau fi pentru adolescenți simbolurile de acest fel. Purtase cheia aceea la gît cu religiozitate şi o mişca profund faptul că i-o dăduse ei. Ținu strîns în mînă micul obiect, în timp ce deschidea caietul. Cam jumătate din pagini erau acoperite cu scrisul mare şi neregulat al lui Therese. Văzu că în majoritate erau poezii, cu fragmente de proză ici şi colo. Citi prima pagină, cu un mic fior. Therese, scrisese, cu majuscule: „BOTEZUL FOCULUI". Sub titlu era desenată simplu o cupă din care şiroiau flăcări stilizate.

Dădu pagina şi citi prima poezie:

Am încercat să-ți dau iubirea mea,
Dar religia ta era ura.
Aşadar te-am botezat cu foc.
Am dat foc imaginației tale,
Mamă,
Şi te-am privit arzînd.
Şi cînd pielea n-a mai fost
Şi carnea n-a mai fost
Şi craniul de sub carne
A fost carbonizat şi s-a sfărîmat la atingerea mea,
Atunci am văzut ce aveai înăuntru,
Mamă,
Tot timpul:
Năpîrci tîrîndu-se prin cenuşă,
Viermi îngropîndu-se în scrum.

Cu o uşoară senzație de greață, Rebecca reciti poezia, apoi întoarse pagina. Următoarea poezie era mai scurtă, iar Therese o încadrase într-un chenar de flăcări:

Îți voi da darul flăcării, mamă,
Ca să ardă urîțenia
Şi să te curețe pînă la anatomia goală:
O inimă roşie bătînd
În inima focului.

Pielea Rebeccăi se făcuse rece ca gheața. Privi pe fereastră, la cerul albastru perlat, absorbind cuvintele şi implicațiile acestora.

După ce termină de citit ultimele pagini, rămase mult timp aşezată, încercînd să-şi alunge deprimarea de plumb care o cuprinsese. Un timp, nici nu ştiu ce să facă. În cele din urmă, luă caietul şi se duse să-l caute pe Michael, care lucra în hambar. Cînd intră, el se întoarse. Chipul i se lumină imediat, într-un zîmbet. Veni spre ea şi o cuprinse cu brațele.

– Rebecca!

I le împinse la o parte.

– Lasă-mă, Michael.

– Toată noaptea te-am visat, spuse el, cu gura lîngă tîmpla ei. M-am gîndit la tine toată dimineața.

Un moment, Rebecca se relaxă în brațele lui.

– Michael, te rog. Avem de vorbit.

– Ce s-a întîmplat?

– Therese mi-a dat adineaori asta, îi întinse ea caietul. Aruncă o privire.

Michael îşi şterse mîinile şi luă caietul.

– Ce-i aici? întrebă el, cu un surîs.

– Jurnalul ei intim.

– Atunci, e cazul să mi-l arăți?

Nu răspunse la tonul lui tachinător.

– E prea important ca să rămînă ascuns, spuse ea scurt. Citeşte-l, Michael.

Michael dădu cîteva pagini şi începu să citească. Rebecca îi privea chipul. Zîmbetul se şterse încet. Expresia îi deveni cumplită.

– Iisuse, murmură, cînd în sfîrşit ridică privirea spre ea.

– Tot caietul e plin de scrieri din-astea, Michael. E sinonim cu o mărturisire a vinovăției. Şi chiar mai mult decît atît. Îi explică motivele, sentimentele, suferințele. Toate sînt aici.

Îi privea intens fața.

– E jurnalul unei adolescente, Rebecca. Crezi că tot ceea ce e scris aici înseamnă ce pare să însemne?

– Nu ştiu ce altceva poate însemna, spuse ea, auzindu-şi disperarea în propria voce.

Michael era vizibil zguduit. Se întoarse, rezemîndu-se de aparate, cu privirea în gol, spre caiet.

– Ai făcut bine că mi l-ai adus, spuse el încet. Îți mulțumesc.

– Vrei să-l citeşti înainte de a i-l înapoia lui Therese?

Dădu din cap.

– Spune-i că e la mine.

– S-ar putea s-o considere o trădare.

– N-o s-o considere.

– Ce vrei să faci, Michael?

– Nu ştiu. În momentul de față, nu ştiu. Lasă-mi timp să citesc tot caietul.

– Îmi pare rău, Michael, mai spuse ea încet, întorcîndu-se să plece.

Ziua se apropia de sfîrşit, albă, rece şi tăcută. Peisajul era atît de alb încît, chiar şi după apusul soarelui, o aură palidă continuă să lumineze lumea. Din cerul de un cenuşiu dens, ningea încontinuu, aproape fără o adiere de vînt. Zăpada arginta copacii şi clădirile, găsind cele mai mici suprafețe orizontale şi aşternîndu-se pe ele.

În seara aceea, atmosfera din casă era mohorîtă. Therese nu coborîse să mănînce, aşa că Rebecca se duse în camera ei. O găsi culcată pe pat, cu ochii închişi. Dar Rebecca ştia că nu dormea.

– Ți-am citit poeziile, spuse ea, aşezîndu-se lîngă Therese şi mîngîindu-i uşor părul.

Ochii fetei se deschiseră încet.

– Şi?

– Ți-am promis că voi încera să înțeleg. Încerc, iubito.

– Nu mă urăşti?

Rebecca se aplecă s-o sărute pe frunte.

– O, Therese, niciodată n-am să te urăsc!

Gura lată şi tristă a lui Therese se arcui într-o grimasă răutăcioasă. O cuprinse cu brațele pe Rebecca, strîngînd-o la piept.

– Sînt lîngă tine, şopti Rebecca. Pentru totdeauna.

Fata scînci un fel de răspuns. Rebecca se retrase puțin:

– Dar am făcut un lucru pentru care s-ar putea să mă urăşti *tu* pe mine. I-am dat caietul tatălui tău.

O văzu tresărind.

– Am fost nevoită, iubito, continuă ea încet. Trebuie să ştie ce se întîmplă înăuntrul tău. Trebuie neapărat.

Therese dădu încet din cap.

– Poate e mai bine aşa, şopti; se întoarse pe o parte, închizînd din nou ochii. N-am urît-o, să ştii, spuse ea, liniştită.

– Ştiu.

– Cred că n-a putut uita niciodată că nu era adevărata mea mamă. Cred că, atît timp cît am fost mici, ne-a iubit. Dar cînd am crescut şi n-am mai fost jucăriile ei, s-a plictisit de noi. La sfîrşit, aproape că ne ura.

– O spui în multe dintre poeziile tale.

– Este adevărat. Mă gîndesc foarte des la mama mea adevărată.

– Într-adevăr? întrebă Rebecca.

– Încerc să-mi imaginez cum e, ce-a făcut după ce m-a născut pe mine. Mi-o închipui împingîndu-mă adînc în mintea ei, străduindu-se să mă uite complet, ca să-şi vadă de viaţa ei mai departe. Cred că s-a măritat cu vreunul, că a născut copii legitimi. Probabil nu i-a spus soţului ei despre mine. Nu vrea ca trecutul să sară afară din mormînt. Dar undeva, în fundul minţii, se gîndeşte la mine din cînd în cînd. Vede o faţă pe stradă şi se întreabă dacă nu sînt eu. Se întreabă dacă mă gîndesc vreodată la ea, dacă sînt supărată pe ea pentru ce a făcut. Dacă aş putea vreodată s-o înţeleg.

– Şi ai putea s-o înţelegi? întrebă cu voce răguşită Rebecca.

– Poate, dacă aş întîlni-o, iar ea şi-ar da osteneala de a înceca să-mi explice. Dar pînă atunci, cum aş putea s-o înţeleg?

– Poate va încerca, într-o zi.

– Au luat o mulţime de măsuri legale ca să nu-i pot da de urmă. Din cîte înţeleg eu, mama mea adevărată n-ar fi fost de acord cu aşa ceva, dacă voia să mă mai vadă vreodată.

– Poate că s-au făcut presiuni asupra ei, spuse Rebecca încet. Poate era foarte tînără şi foarte nedumerită. Poate va regreta toată viaţa felul cum s-a întîmplat totul.

Se lăsă o lungă tăcere. Rebecca auzi respiraţia lui Therese devenind mai uşoară şi-i simţi trupul relaxîndu-se încet. Bănuia că adormise, pînă cînd fata murmură, somnoroasă:

– Poate a trebuit s-o scot pe mama din viaţa mea ca s-o pot găsi pe mama mea adevărată. Poate că de asta...

Rebecca nu-i dădu nici un răspuns. Nu-i putea trece prin minte nici unul. Situaţia îi scăpa de sub control. Therese se afla pe punctul de a ghici cine era, dar care aveau să fie rezultatele, cînd în mintea ei se făcea lumină, Rebecca nu putea să prevadă nici măcar vag. Conţinutul jurnalului lui Therese o tulburase profund.

În sfîrşit, Therese adormi. Simţindu-se violent agresată emoţional, Rebecca se ridică. În timp ce îi potrivea pătura, rosti o scurtă rugăciune ca totul să se rezolve într-un fel sau altul.

Ceva o trezi din somnul agitat. Era plînsul unei fete, scăzut şi prelung. Ascultă. După un timp, un alt geamăt scăzut pluti prin aer. Probabil Therese avea iarăşi coşmaruri. Coborî din pat, se duse la uşa ei şi intră în cameră. De cînd Therese începuse să-i ţină camera în

ordine, mersul prin întuneric era mult mai puțin riscant. Îi auzea respirația regulată. Se așeză tăcută pe pat și-i atinse fruntea. Pielea fetei era rece. Părea să doarmă adînc. Abia se clinti sub atingerea Rebeccăi. Visul care o tulburase părea să fi trecut. Rebecca stătu cu ea un timp, mîngîindu-i cu degete ușoare buclele.

În sfîrșit, o sărută pe fruntea rece și ieși încet din cameră. În timp ce închidea ușa, auzi din nou acel țipăt, acum mai plin de durere, pentru a se stinge treptat. Rebecca simți că i se forma piele-de-găină. Nu Therese gemuse, ci Devon.

Se apropie de ușa ei, unde ezită mult timp. Nu fusese niciodată în termeni atît de apropiați cu Devon încît să intre noaptea în camera ei și, în ultimul timp, se simțise aproape intimitată de felul trufaș în care o privea. Dar, în cele din urmă, deschise ușa.

Lampa de pe noptieră ardea, luminînd difuz camera. Dar patul lui Devon era gol, cu pătura dată la o parte.

Rebecca privi patul gol, nedumerită, cu un început de îngrijorare. Unde se dusese fata? Plîngea undeva la parter, singură? Ieși pe coridor, oprindu-se să asculte. Acum nici un sunet nu mai tulbura nemișcarea, dar acel ultim strigăt o bîntuia cu un soi de oroare.

Apoi, auzi o ușă scîrțîind. Se întoarse și privi în lungul coridorului. Ușa camerei lui Michael se deschidea încet. Rebecca rămase imobilizată, știind cumva, ca și cum în inimă i-ar fi bătut un clopot de plumb, ce avea să vadă.

Devon era goală. În lumina slabă de pe coridor, trupul ei arăta ca al unei femei, cu sînii mari și un triunghi închis între picioare. Se opri în ușă, privind peste umăr

înapoi, în camera lui Michael, cu o mînă pe clanță.

Rebecca o auzi murmurînd ceva. Apoi închise ușa, se întoarse și o văzu.

Încremenite o clipă, se priviră în lungul coridorului de piatră. Inima Rebeccăi părea să se fi oprit în loc, plămînii încetaseră să mai respire.

Într-un tîrziu, Devon se mișcă. Porni spre Rebecca, încet, fără rușine, ținînd capul sus. Se mișca arogant, cu mîndria unei femei tinere care-și arată trupul, cu puterea sa elastică. O rază de lumină îi trecu peste piele, dezvăluind un desiș de păr auriu, o pată umedă pe abdomenul plat. Se opri în fața Rebeccăi. Pe buzele ei pline se zărea un infim zîmbet.

– Îți aștepți rîndul? întrebă ea încet.

– Nu, se pomeni Rebecca răspunzînd.

Devon avea un elastic întins peste degete. Ridică mîinile la ceafă și-și strînse părul într-o coadă de cal. Un moment, sînii i se înălțară cu insolență spre Rebecca.

– Ei, spuse ea. Acum știi.

– Da, șopti uscat Rebecca. Acum știu.

– Dacă tata află că știi, o să te omoare.

– De la mine nu va afla, răspunse ea, fără intonație. De cît timp durează?

Devon își dădu drumul cozii și-și lăsă mîinile să lunece în jos peste sîni, cuprinzîndu-i în palme. Gestul nu avea nici urmă de pudoare, numai senzualitate.

– De cînd aveam nouă ani, spuse ea. Dar e din ce în ce mai bine.

Buzele uscate ale Rebeccăi formară cuvintele fără voia ei:

– Și Therese?

– Therese? repetă Devon; rîse încet. A, adică, dacă şi Therese e amanta lui? Nu. Eu sînt. Numai eu.

– O, Doamne, şopti Rebecca, pe cînd întreaga oroare a situaţiei începea să-şi facă efectul în mintea ei.

– Eşti şocată? întrebă calmă Devon. Să nu fii. Am încercat să te previn. Eşti o nimeni temporară. Iar eu voi rămîne aici, cînd tu vei fi plecat de mult. Ajunge să nu ţi-o iei în cap, şi n-o să te doară.

– Nu eu am ceva la cap, răspunse Rebecca, ci tu. Ai nevoie de ajutor.

Devon ridică bărbia, cu hotărîre:

– Nu e incest. Nu sîntem rude de sînge.

– E un act penal.

Văzu ochii lui Devon îngustîndu-se, văzu cum i se încorda trupul gol şi puternic.

– Nimeni n-o să mi-l ia vreodată, spuse ea, foarte încet. Nu voi permite. Te-am plăcut, Rebecca. Poţi rămîne aici, peste iarnă. Chiar am să te împart cu el, o vreme. Dar să nu mă trădezi. Altfel, va suferi toată lumea, mai mult decît îţi poţi imagina.

Trecu pe lîngă Rebecca, spre camera ei. Rebecca îi simţi mirosul pielii, săpunul pe care-l folosea. Apoi uşa se închise şi Rebecca rămase în întuneric.

Se rezemă de peretele din piatră, strîngîndu-şi trupul cu braţele, ca şi cum ar fi putut cumva să-şi ţină fizic inima la un loc. Apoi, un val de greaţă o obligă să intre în camera ei.

Intră împleticită în baie şi icni în sec peste lavabou. Avea stomacul gol şi nu ieşi nimic. Părea să nu poată scăpa de mirosul pielii lui Devon, de parfumul inocent al săpunului pentru fete. I se agăţa în gît, îi înfunda nările.

Se lăsă pe marginea căzii, luîndu-şi capul în mîini.

Se gîndise mult la Ryan, în ultima vreme. Deodată, vru foarte tare să fie cu el, să-l privească în ochi şi să-l întrebe: *De ce-am dat-o? De ce n-am ţinut-o? Era atît de important să ne urmăm carierele?*

Atît de multe îi erau limpezi acum. Atîtea fragmente izolate se adunaseră deodată pentru a forma un puzzle, o imagine întunecoasă şi diabolică, şi totuşi banală, cum era atît de des răul. Acum ştia de ce despărţirea dintre Michael şi Barbara fusese „în esenţă din cauza lui Devon." Acum înţelegea ce anume se întîmplase ca să distrugă căsnicia soţilor Florio. Ştia de ce se dărîmase personalitatea Barbarei Florio, ce traumă fusese atît de chinuitoare încît Barbara se simţise împinsă să-şi înece durerea în alcool şi droguri.

Oare Devon mintea în legătură cu Therese? O sedusese Michael şi pe Therese, la fel ca pe Devon? Rebecca nici nu suporta să se gîndească. Suferinţa era prea mare.

Crizele lui Therese, delincvenţa ei, flirtul mortal cu focul: oare toate izvorau din nereficirea unui copil molestat? Sau o duruse doar să-şi observe tatăl devenind amantul surorii ei? Era o încurcătură scîrboasă, ruina calcinată a unei construcţii cîndva frumoase. Nu mai rămăsese decît scrum şi întuneric. Şi pericol viu.

O, Ryan, spuse ea în gînd, *acum treisprezece ani, am făcut ceva îngrozitor.*

Rebecca merse cu paşi nesiguri spre pat şi se întinse, acoperindu-şi ochii cu braţele. Îşi simţea trupul poluat de atingerea lui Michael, ca şi cum dragostea cu el i-ar fi instilat un venin înăuntru.

Michael abandonase conflictul legal cu Barbara fără luptă. Dar n-o făcuse fiindcă era un tată atît de bun, încît să pună pe primul plan binele fetelor, pregătit să sufere orice umilință decît să le treacă printr-o dezgustătoare bătălie juridică. O făcuse pentru că Barbara putea dovedi că avusese relații sexuale cu propria lui fiică adoptivă, că savurase acel trup mlădios încă dinainte de pubertate.

Durerea trebuia să fi fost inimaginabilă. Acum Rebecca putea înțelege de ce-l urîse Barbara pe Michael atît de mult. Dar Michael fusese prea puternic, prea abil. Pesemne ştiuse că avea să învingă. Găsise o cale de a-i respinge atacurile legale, sau cel puțin de a le ține în şah. Şi continuase să se vadă cu fetele. Iar Barbara continuase să sufere. Să sufere, să se zbată şi să urle de durere şi furie.

Pînă cînd focul o redusese la tăcere.

Rebecca se ridică şi se spălă pe față. Îşi regăsise controlul. Merse la fereastră şi privi zăpada de afară. Pe cer lucea o dîră de lumină lugubră, ca de plumb zgîriat. Se crăpa de ziuă.

Deschise fereastra cu mîini tremurătoare şi lăsă aerul înghețat să intre, scăldîndu-i pielea înfierbîntată. Stătu astfel, ținîndu-se de pervaz, ca şi cum ar fi sperat că frigul o putea ocroti de flăcările metafizice care amenințau s-o devoreze.

PATRU

FOC

Cumva, după aceea reuşi să adoarmă. Dar avu un somn tulburat, străbătut de flăcări reci, din care se trezi scăldată în sudori şi gîfîind după aer.

Se duse la baie şi făcu un duş, stînd nemişcată sub torentul fierbinte. În timp ce fusese cufundată în somnul acela cu coşmaruri şi foc alb, mintea-i lucrase. Se trezise cu o convingere interioară. Ştia ce avea de făcut. Trebuia să apară din nou în faţa lui Michael şi, cumva, să se comporte normal. Dar nu mult timp. Doar pentru scurtă, scurtă vreme.

Se privi în oglindă, unde văzu o faţă albă şi încordată. Avea nevoie de cosmetice, pentru a da iluzia de relaxare. Îşi căută trusa cu medicamente sub pat. Scotocind conţinutul, găsi un flacon de tranchilizante. Asemenea multor medici, le lua cu rare ocazii pentru a o ajuta să adoarmă, cînd era prea obosită. În acel moment, o puteau ajuta să treacă peste prăpastia ce se căsca în faţa ei.

Oare aşa începuse şi Barbara Florio? Era atît de uşor să caute răspunsurile chimice ale unor suferinţe emoţionale insuportabile.

Împinse micile pilule galbene înapoi în sticluţă, ruşinată de propria ei slăbiciune. Aşezîndu-se pe pat, îşi vorbi sieşi cu tărie, pînă simţi curajul începînd să-i înlocuiască nefericirea.

Cînd coborî la parter, era opt şi jumătate. În casă domnea liniştea. De undeva, pluteau prin aer note muzicale. Acum era stăpînă pe ea însăşi, cu emoţiile calmate ca valurile unei mări furtunoase sub un strat de ulei.

Intră în bucătărie, care era caldă şi înmiresmată de la gătit. Devon scotea ceva din cuptor, cu spatele întors spre Rebecca. Coada-de-cal blondă care i se legăna pe umăr îi redeşteptă cu putere greaţa pe care o simţise în noaptea trecută.

Fata se întoarse, ţinînd în mîinile băgate în mănuşi pentru cuptor o tipsie cu muffins coapte perfect. O văzu pe Rebecca şi-i zîmbi.

– Salut! exclamă ea bucuroasă. Uite! Muffins cu afine.

– De unde-ai luat afinele? se auzi Rebecca întrebînd stupid.

– Era o cutie în dulap. Ai dormit bine?

– A, perfect.

Simţi izul proaspăt de săpun dinspre Devon.

– la loc, o invită ea. Fac nişte cafea. Chiar vom avea un Crăciun alb! Nu-i extraordinar?

– Ba da, răspunse sec Rebecca. Este absolut extraordinar.

Devon rîse:

– Therese şi tata încă mai dorm. Le-am putea duce micul dejun la pat, dar aşa doar i-am încuraja să le-nevească.

Îşi întinse braţele deasupra capului.

– Mă simt superb.

Rebecca simţi că i se învîrtea capul în faţa acelei sporovăieli vesele, după cele întîmplate în timpul nopţii. Oare Devon chiar credea că totul era normal?

Trebuia să plece de-acolo, îşi spuse ea. Trebuia s-o scoată de-acolo pe Therese.

Îl întîlni pe Michael în hol. O luă în braţe.

– Bună, iubito.

– Dă-mi drumul, scrîşni ea, printre dinţi.

Michael rîse încet:

– Ce s-a-ntîmplat?

– Nu vreau să mă atingi, se zbătu Rebecca să se elibereze.

– Acum cîteva seri nu vorbeai aşa.

– N-ar fi trebuit să se întîmple niciodată, replică ea, încordată ca un arc.

Drept răspuns, Michael îi luă faţa între mîini şi o sărută pe buze. Avea gura pătimaşă, stăpînitoare.

Rebecca îl trase cu furie de păr, îndepărtîndu-şi gura de a lui. Îl împinse la o parte, dezgustat.

– Am spus *nu!* Respectă-mi dorinţele, Michael.

Tonul ei tăios îl făcu să-şi îngusteze ochii.

– Ce naiba e cu tine?

– Ascultă aici, Michael. Actul sexual dintre noi n-ar fi trebuit să aibă loc niciodată. A fost rău pentru mine, rău pentru tine, rău pentru fiicele tale. Ne-am comportat ca nişte animale şi mă detest pentru ce-am făcut. N-o să se

mai repete.

– Animale? repetă el rar, cu expresia devenindu-i rece. Ce limbaj e ăsta?

– E limbajul meu, răspunse ea răspicat. Gata cu contactele fizice între noi. Pentru totdeauna.

O privi lung. Întunericul din ochii lui era fierbinte, dar totuşi privirea era înghețată ca gerul iernii. Rebecca îşi aminti senzația pielii lui cînd făcuseră dragoste. Şi atunci fusese de gheață, cu foc pe dedesubt.

– Cine naiba eşti? o întrebă el. De ce-ai venit aici? Ce vrei de la mine?

O ustura gîtul de dorința de a-i spune, de a-i vedea şocul pe chip. Dar cuvintele se opriră, refuzînd să se lase rostite. Nu putu decît să-şi înăspreasca vocea:

– Vorbesc serios, Michael. Data viitoare cînd mă mai atingi cu un singur deget, îmi fac bagajele şi plec.

Se întoarse, dar Michael întinse mîna şi o înhăță de braț, destul de strîns pentru a-i smulge un mic țipăt. Cînd se răsuci să-l privească, chipul lui devenise aproape înfricoşător.

– S-ar putea să regreți jocul ăsta, spuse el, în şoaptă. S-ar putea să-l regreți foarte tare, într-o zi.

Tonul său era ca scrîşnetul unei lame. O făcea să se înfioare, cu pielea înfrigurîndu-i-se.

– Mă amenințI? întrebă ea, cu buzele uscate.

– Te previn, răspunse Michael pe acelaşi ton.

Un moment, Rebecca privi în ochii lui, întrebîndu-se de ce era capabil. Apoi, îşi smulse brațul din strînsoare. Fiecare deget părea să-i fi lăsat cîte o dîră de foc pe piele.

Se întoarse şi plecă de lîngă el.

SAN FRANCISCO

Cabinetul lui Paul Philippi, aşa cum se cuvenea la statului lui, ocupa o mulțime de metri pătrați scumpi, la etajul şaisprezece al unui prestigios bloc din centrul oraşului. Ca bîrlog personal, avea biroul din colț, o feerie cu pereți de sticlă prin care se vedea tot golful şi o imensitate de cer albastru.

Nu-şi încărcase acel spațiu magnific cu prea multe dulapuri şi rafturi. Exista numai biroul lui, făcut dintr-o lespede de bazalt cu picioare de sticlă, astfel încît părea să plutească în aer, şi nişte fotolii adînci şi moi, aranjate în semicerc. Distanțele dintre fotolii şi birou erau destul de mari, astfel încît Caria Bianchi se pomeni stînd la cîțiva metri depărtare de Al Reagan, ceea ce nu-i plăcea, şi amîndoi erau şi mai departe de Philippi, ceea ce-i plăcea cu atît mai puțin. De la o asemenea distanță, expresiile de pe chipul lui abia erau vizibile.

– Vă pot servi cu ceva? se oferi Philippi. Cafea, suc?

– Nu, mulțumim, răspunse Barbara. Cu ce vă putem ajuta, domnule consilier?

– N-am să vă răpesc mult timp, spuse generos Philippi; Barbara şi Reagan observaseră că antecamera era înțesată de clienți. Cum merge ancheta?

– Avînd în vedere că nu putem vorbi cu nici unul dintre martorii principali, replică sec Bianchi, merge foarte bine.

Philippi avea pe birou un pahar cu apă, din care sorbea cu zgîrcenie.

– Am auzit că ați vorbit cu toți dușmanii lui Michael.

– Vă referiți la socrul lui și la preotul familiei? întrebă dulce Bianchi.

– Să nu fim naivi. Amîndoi îl urăsc pe Michael ca pe-o otravă. Și mă simt dator să vă spun ceva. Barbara avea multe defecte, iar unul dintre ele era limba veninoasă. S-ar putea să vă intereseze faptul că Michael Florio a refuzat să se coboare la nivelul ei, deși avem un dosar plin cu probe materiale despre violențele la care le-a supus Barbara pe fete – mă refer la rapoarte medico-legale, fotografii, declarații de martori oculari. Mă refer la bătăi, agresiuni, tortură spirituală. Nu e deloc o lectură plăcută.

– Dacă fetele ar fi aici, spuse calmă Bianchi, ar putea vorbi în nume propriu.

– Vor vorbi în nume propriu, replică Philippi. La momentul potrivit.

– Găsiți că fetele sînt normale?

– Pe Devon Florio aș numi-o supranormală.

– Și pe Therese?

– Therese are probleme, ridică din umeri Philippi.

– Aveți idee care ar putea fi originea acestor probleme?

– Dificultățile dintre Michael și Barbara, desigur. N-a început s-o ia razna decît cînd i s-a dărîmat viața familială.

– Dar Devon n-a luat-o razna, nu-i așa?

– Nu, Devon e un model de stabilitate.

– Atunci, la ce concluzie ajungeți?

– Cine știe? își atinse ușor Philippi tîmpla capului pieptănat meticulos. Ambele fete au fost înfiate și s-ar putea ca în familia lui Therese să fi existat unele probleme genetice.

– Ca să ne spuneți asta ne-ați chemat aici? mîrîi Reagan.

– Nu. Nu vreau să intrăm în asemenea amănunte. Doresc să le puteți vorbi dumneavoastră înșivă lui Michael și fetelor.

– Va fi cam greu, ținînd seama că au dispărut.

– Michael vrea ca această problemă să se rezolve. Mai mult decît oricine altcineva.

– Atunci, n-ar fi trebuit să părăsească orașul.

– Știți amîndoi perfect de bine de ce a părăsit orașul, răspunse Philippi. Ați încercat să intrați în familia lui cu tancurile, cînd încă mai deplîngeau moartea Barbarei. Voiați să-i luați copiii. Ați întrecut *mult* măsura, și o știți.

– Eram dornici să vorbim cu toată familia, se justifică Bianchi. Și încă o mai dorim, domnule Philippi.

– Sînteți în legătură cu Michael Florio? întrebă posomorît Reagan.

Philippi îi aruncă o privire:

– De ce? Vreți să-i prezentați scuze?

– E un fugar din fața legii, se enervă Reagan. Faceți bine și spuneți-i să se întoarcă acasă.

– Aveți vreo acuzație să-i aduceți? se aplecă Philippi înainte. Un mandat?

– Nu, răspunse Bianchi.

– Atunci, Michael Florio nu e fugar din fața legii.

– Și dumneavoastră cum l-ați numi?

– L-aș numi un tată care-și apără fiicele de o hărțuire

brutală şi de neierat din partea poliţiei, răspunse scurt Philippi.

– Încercaţi să ne propuneţi vreun tîrg, domnule consilier? îl întrebă Bianchi.

Philippi zîmbi, învîrtindu-şi apa în pahar.

– Eu nu închei tîrguri, doamnă detectiv Bianchi.

– Atunci, de ce ne aflăm aici?

– Să zicem că e o întîlnire prospectivă.

– Şi ce prospectăm? interveni şi Reagan.

– Condiţiile în care Michael Florio s-ar putea gîndi să se întoarcă la San Francisco.

Se lăsă tăcerea. Afară se stîrnise vîntul. Nori albi pluteau peste întinderea albastră a cerului caiifornian. Umbrele lor întunecau şi luminau cabinetul de sticlă într-o alternanţă rapidă.

– Okay, spuse în cele din urmă Bianchi. Să auzim care sînt condiţiile.

URBINO

Crăciunul sosi peste cîteva zile şi, pentru Rebecca, trecu ca prin ceaţă. Le îndură pe toate, sărutările, micul dejun în familie, deschisul cadourilor. Autocontrolul îi ţinea emoţiile la rece, dîndu-i posibilitatea de a-şi juca rolul fără ezitare, deşi nu şi fără efort. Ştia că şi Michael încerca să învăluie emoţiile obscure într-o aparenţă de seninătate. Îi cumpărase o mantie bleumarin, uşoară ca

un nor, delicios de călduroasă. Probabil petrecuse mult timp într-una dintre prăvălioarele elegante din Urbino, ca s-o aleagă. Abia suporta s-o atingă. Se sili s-o îmbrace o dată, mulţumindu-i cît putea de firesc. Apoi, lăsă haina pe spătarul unui scaun, mototolită, toată ziua. Îi văzu furia în ochi.

Pe la ora prînzului, se simţea epuizată. Masa fu un calvar îngrozitor. Şampania şi vinul pe care le băură nu-i foloseau la nimic şi avea senzaţia că-şi ţinea capul deasupra apei. Începeau să i se termine nimicurile de conversaţie şi comentariile spirituale. Pur şi simplu nu se mai simţea în stare să continue jocul.

Dar, cum necum, ajunse pînă la ora de culcare. Simţi din nou un foc rece atingîndu-i pielea, pentru a o face cînd să se înfioare de frig, cînd să transpire de căldură. Poate se îmbolnăvise, o fi luat cine ştie ce virus. Zăcea în pat, ascultîndu-şi bătăile inimii şi scrîşnetele din plămîni. Trebuia să plece cît mai curînd. Nu mai putea continua mult cu şarada aceea fără a se da de gol. Şi, odată ce o lua la fugă, trebuia să alerge mai repede decît oricînd în viaţa ei. Trebuia s-o ia pe Therese şi să ajungă cît mai departe, în cel mai scurt timp omeneşte posibil.

Rebecca se trezi a doua zi dimineaţă într-o dispoziţie de hotărîre calmă. Gata cu slăbiciunile, îşi spuse ea, gata cu temerile. Sosise momentul să-şi pună în aplicare decizia pe care o luase în Nepal.

Singurele magazine deschise în ziua aceea erau brutăriile, aşa că, sub pretextul de a cumpăra cîteva pîini proaspete, luă Jeep-ul şi plecă în Urbino. Îi croi drum spre oraş pe drumurile înzăpezite, fiind aproape singurul

vehicul care circula atît de devreme în ziua de Sfîntul Ştefan.

În Urbino, cumpără pîine, o aruncă pe bancheta din spate, apoi se duse la depoul de autobuze de lîngă oraş. La birou lucra o femeie solitară şi obosită, care fuma o ţigară. Rebecca luă două bilete pentru Pisaro şi, în continuare, pînă la Rimini, pentru primul autobuz de a doua zi dimineaţă, despre care orarul spunea că pleca din Urbino la ora cinci. Împături cu grijă biletele în portofel.

Apoi se duse la oficiul A.T.M. din holul băncii locale, unde ştia că putea obţine bani. Folosindu-şi cartela de credit, începu să retragă bani în serii de cîte două sute de mii de lire. Adunase un pumn întreg de bancnote, cînd ecranul aparatului o anunţă că nu-i putea da mai mult. Probabil îl golise. Îşi numără prada: echivalentul a aproape şapte sute de dolari. Nici pe departe suficient, dar aveau să-i ajungă deocamdată.

Revenind la Jeep, ridică privirea spre cerul plumburiu. Acum n-ar mai fi putut-o opri decît un viscol intens. Se rugă scurt ca vremea frumoasă să-i ajute fuga.

Raţionamentul ei fusese brutal de simplu. Calculase că, atunci cînd îşi va da seama ce făcuse, Michael avea să presupună că se îndrepta spre vest, către aeroportul sau gara din Florenţa şi principalele trasee spre nord. Ea, însă, urma să meargă exact în direcţia opusă, la est, spre Adriatica, pe o cale de scăpare aparent înfundată.

Avea să ia Jeep-ul şi să se străduiască să imobilizeze motocicleta înainte de plecare. Chiar dacă Michael reuşea să ia o maşină şi să urmărească autobuzul de Florenţa, ea şi Therese urmau să se afle la sute de kilometri depărtare, pe celălalt litoral, poate la Rimini.

De la Rimini, aveau să ia bacul peste Adriatica pînă la Pula, în Istria, regiunea croată din fosta Iugoslavie. Pula, ştia, avea unul dintre foarte puţinele aeroporturi sigure ale acelei ţări răvăşite de război; acolo se chinuia să supravieţuiască pînă şi o jalnică economie turistică, avînd zboruri charter spre cîteva capitale europene. Avioanele zburau pline doar pe sfert şi nu se îndoia că oricare cursă ar fi primit cu braţele deschise două pasagere în plus.

Era o mişcare îndrăzneaţă şi se îndoia că Michael i-ar fi putut ghici planurile – cel puţin, nu înainte de a fi prea tîrziu. Ar fi fugit cineva cu mintea întreagă în Croaţia? Pînă ajungea el să deducă totul, aveau să fie departe.

De la Pula, ea şi Therese puteau lua primul avion disponibil în orice direcţie – Londra, Paris, Berlin, oriunde. Iar de acolo, aveau să-şi continue zborul spre casă. Odată ajunse înapoi la Los Angeles, urma să fie în relativă siguranţă faţă de orice intervenţie legală a lui Michael. Chiar dacă îndrăznea să-şi mai arate chipul în America, avînd poliţia pe urme, îi putea riposta la orice acuzaţie de răpire cu contraacuzaţia mult mai distructivă că el şi Devon erau amanţi.

Dacă această ameninţare nu-l oprea, putea să se ascundă împreună cu fiica ei. Se putea confrunta cu detaliile tehnico-legale necesare, pentru a găsi o soluţie. Avea să găsească o cale de a şi-o însuşi pe Therese în mod legal. Iar dacă nu se putea rezolva cu uşurinţă, urma să facă lucrul pe care-l făcuse şi Michael: să plece într-un loc fără importanţă, un loc unde nimeni nu le-ar mai fi putut găsi, şi s-o vindece pe Therese în felul ei.

Peste cîțiva ani, Therese avea să fie oricum adultă şi capabilă de a hotărî singură. Important era s-o salveze din cumplita capcană în care se afla.

Dar, mai întîi, trebuia să sară un ultim obstacol. Avea în față sarcina incalculabil de dificilă de a o convinge pe Therese să plece cu ea. Rebecca nu se îndoia că o putea face, dar urma să fie foarte dureros, în special pentru Therese.

Singurul mod în care o putea mobiliza pe Therese era acela de a o confrunta cu adevărul absolut, ceea ce ar fi fost extrem de tulburător pentru ea. În durerea şi neputința ei, Therese transformase eschivarea adevărului într-o adevărată artă. În timp ce revenea spre moară, cu Jeep-ul scrîşnind prin zăpadă, Rebecca îşi pregătea strategia. Trebuia să procedeze rapid şi simplu, cît mai aproape de ora plecării. Nu trebuia să-i lase lui Therese prea mult timp de gîndire, de a reveni în vechiul ei refugiu din fața durerii, şi anume ghemuirea în poziție foetală, cu ochii închişi.

Mai întîi, avea să-i spună lui Therese exact cine era, de ce o dăduse cu atîția ani în urmă şi ce voia să facă acum.

Apoi, urma s-o oblige să se confrunte cu realitatea celor ce se întîmplau între Devon şi tatăl ei. Avea s-o facă să înțeleagă în ce desiş de spini sfîşietori era prinsă, cît de negru îi era viitorul dacă nu fugea înainte de a fi prea tîrziu.

În continuare, avea s-o ajute să înțeleagă cel puțin o parte din ceea ce se întîmplase la San Francisco. Therese trebuia să se confrunte cu propria ei culpabilitate şi să ştie că, ascunzîndu-se în continuare de ea, pînă la

urmă s-ar fi autodistrus.

În sfîrşit, urma să-i ofere lui Therese o cale de ieşire, o salvare într-o nouă viață, eliberată de vinovăție, de suferință, de întinarea care-i otrăvea existența.

Trecu de cotitură şi casa apăru la vedere.

Ochii Rebeccăi se măriră brusc. Călcă pe frînă, făcînd Jeep-ul să derapeze într-o parte. Un moment, prin minte îi trecură gînduri improbabile de fugă. Apoi, umerii i se înmuiară încet, învinşi.

Văzuse, dar fără a conştientiza pe deplin, cum era răscolită şi pătată zăpada de pe alee. Acum vedea şi de ce.

În fața casei erau parcate două maşini ale poliției, una neagră de patrulare şi o alta de teren, albă, cu dublă tracțiune. Girofarul de pe capota maşinii negre se rotea. Raza albastră se învîrtea alene, ca un far rece care mătura castelul de nisip al Rebeccăi, turtindu-l, dizolvîndu-l la loc.

Rebecca parcă Jeep-ul şi intră în casă, cu inima bubuindu-i. În hol, o întîmpinară doi tineri carabinieri în uniforme kaki de iarnă. Le explică pe scurt cine era.

– Unde sînt fetele? întrebă.

– În bucătărie.

– Şi domnul Florio?

– Vorbeşte cu ofițerii americani de poliție. Nu-i puteți întrerupe, o opri tăios unul dintre carabinieri, cînd încercă să treacă pe lîngă ei.

– Mă duc la copii, replică ea sec. Sînt guvernanta lor.

După asta, nu mai încercară s-o oprească. Urcă în fugă scara spre bucătărie. Lîngă uşă stătea aşezată pe

un scaun o polițistă. Devon şi Therese erau la masa rotundă de bucătărie. Amîndouă se albiseră la față. Therese strîngea în mîini un roman gros, în timp ce Devon apăsa cu un deget țeapăn tastele noului ei calculator, dar nici una nu reuşea să se prefacă prea bine calmă.

Cînd Rebecca intră, Devon ridică prvirea. Ochii ei, înghețați ca două aisberguri, îi întîlniră pe ai Rebeccăi cu un impact aproape fizic.

– Tu ai făcut asta? întrebă ea, cu o ferocitate calmă.

– Nu, răspunse Rebecca, întorcîndu-se spre Therese. Te simți bine, Therese? întrebă ea cu biîndețe.

Degetele lui Therese strîngeau cartea atît de tare, încît coperta începea să se rupă. Îşi țintea ochii fixați asupra paginii, dar nu se mişcau. Nu răspunse. Rebecca îşi trase un scaun lîngă ea. Trupul subțire al lui Therese era rigid.

O sărută uşor pe tîmplă.

– E-n regulă îi şopti ea. Sînt aici. Ți-am promis că nu voi lăsa niciodată să ți se întîmple ceva rău, Therese. Niciodată.

Fata nu avea absolut nici o reacție, strîngînd doar cartea şi privind-o orbeşte, ca şi cum s-ar fi proiectat într-o altă lume, unde totul era în siguranță. Rebecca era disperat de îngrijorată pentru ea.

– Cine-l interoghează pe tatăl vostru? o întrebă ea pe Devon.

– O femeie numită Bianchi şi un bărbat.

– Din San Francisco?

Devon se rezemă de spătar, trăgîndu-se obosită de coada-de-cal.

– Mda. Sînt cei care-au vrut să ne ia de lîngă tata şi

să ne-arunce la poliția-gîndirii.

– Au mandat? întrebă Rebecca.

– Nu ştiu.

– Unde sînt?

– Stau în jurul pomului de Crăciun, replică Devon, închizînd ochii.

În tăcerea care urmă, se auzi un scrîşnet slab. Cartea se dezintegra încet sub presiunea degetelor înnebunite ale lui Therese. Rebecca se întrebă cît de mult mai dura pînă avea să-nceapă şi personalitatea firavă a fetei să se sfîşie.

– Nici o grijă, spuse ea încet. O să se rezolve totul.

O cuprinse pe Therese în brațe, concentrîndu-se asupra unei soluții de a o ajuta să treacă prin calvarul care urma.

Trecuse aproape o oră, cînd auziră o mişcare din salon. Între timp, Rebecca o simțise pe Therese relaxîndu-se încet în brațele ei. Strînsoarea asupra cărții slăbise, iar capul i se lăsase pe umărul Rebeccăi, cu pleoapele coborînd grele.

Therese redeveni brusc rigidă, cînd auziră glasul lui Michael, urmat de apariția unui bărbat masiv şi cu haine şifonate şi a unei femei îmbrăcate elegant.

– Detectivii Bianchi şi Reagan, de la San Francisco, îi prezentă scurt Michael.

Cei doi polițişti îşi strînseră scurt mîinile cu Rebecca. Femeia le zîmbi fetelor.

– N-aveți nici un motiv de îngrijorare, spuse ea, cu o voce plăcută. Nu vrem decît să vă ajutăm.

– Da, sigur, replică Devon cu o ironie evidentă. The-

rese nu dădu nici un răspuns.

Detectiva Bianchi atinse un moment umărul lui Therese. Nu avea o față blîndă, dar i se citea compasiunea.

– Mi-a plăcut pomul tău de Crăciun, spuse ea. E foarte frumos.

Reagan, cu o mutră acră, nu făcu nici un efort de a atenua lovitura.

– Le spuneți dumneavoastră, domnule Florio, sau vreți să le spun eu?

– Le spun eu, răspunse Michael, cu o expresie scîrbită. Mergem înapoi acasă. La San Francisco.

Rebecca o simți pe Therese tresărind violent. Devon scoase un țipăt şi se repezi în brațele tatăui ei. Se agăță de el, îngropîndu-şi fața la pieptul lui. Michael o cuprinse, mîngîindu-i mecanic părul. Rebecca îl aşteptă încordată să mai spună ceva.

După un timp, Devon se desprinse de tatăl ei. Avea fața udă de lacrimi.

– De ce, tată? întrebă ea.

– Totul s-a sfîrşit, Devon.

– Domnul Florio e arestat? îi întrebă Rebecca pe polițiştii americani.

– Nimeni nu e arestat, răspunse Bianchi. Nu s-a emis nici un mandat.

– Nu încă, precizează Reagan.

– Atunci, de ce ne întoarcem? întrebă Devon.

– Fiindcă au nevoie de noi ca să le răspundem la nişte întrebări.

– Pot să-şi pună întrebările aici!

– Avem nevoie de voi acasă, spuse scurt Reagan.

– Ştim noi ce-nseamnă *asta,* ripostă Devon. Nu

sîntem obligați să mergem, tată!

– Ar fi mult mai bine dacă ați veni, interveni cu blîndețe Bianchi. Toate astea trebuie să se termine odată.

– Are dreptate, adăugă şi Michael. Trebuie să mergem înapoi şi să ducem totul pînă la capăt. Am rezolvat ceea ce voiam. Am îndepărtat-o pe Therese de ei atîta timp cît au întrecut măsura. Dar am plănuit tot timpul să mă întorc la un moment dat. Ştii asta, Devon. Şi tu, Therese.

– Dar, tată, e o nebunie, spuse Devon, cu lacrimi în ochi. Nu poți să te dai bătut! Nu *poți!*

– Nu mă dau bătut, o asigură Michael. Aceşti ofițeri mi-au dat cuvîntul lor că nu vor mai încerca să vă ia de lîngă mine pe Therese sau pe tine. Recunosc că au mers prea departe. Recunosc că au greşit încercînd s-o facă. De-acum încolo, orice alte întrevederi vor avea loc cu noi trei la un loc, în prezența lui Paul Philippi şi a oricărui psiholog ales de noi.

– Mint! strigă Devon. Nu poți avea încredere în ei!

– Trebuie să am încredere în ei.

Michael se întoarse spre Rebecca. Ochii lui întunecoşi îi întîlniră pe ai ei.

– Rebecca, vreau să vii cu noi. Vom avea foarte mare nevoie de tine, în următoarele cîteva luni. Ne vei sta alături?

Repulsia față de el era atît de mare, încît abia îl putea privi.

– Da, spuse ea obosită. Sigur că vin.

– Nu!

Therese şoptise acest cuvînt. Rebecca o privi îngrijorată. Cartea îi aluneca dintre degete. Privea spre tatăl

ei, cu ochi orbi.

– Nu, tată, şopti ea din nou. *Te rog.*

Glasul lui Michael era aspru:

– Nu putem sta aici o veşnicie. S-a sfîrşit.

– Nu!

Rebecca încercă s-o liniştească pe Therese, dar fata se ridică în picioare, cu toţi muşchii tremurînd. Se agăţă de marginea mesei, cu degetele albite, privindu-şi înnebunită tatăl.

– Nu poţi, tată, ridică ea vocea. Nu-i lăsa să mă ia.

– Nu te vor lua, Therese, răspunse Michael, apropiindu-se de ea şi cuprinzînd-o în braţe.

– Ba da! crescu spre isterie glasul lui Therese. Au să mă ia şi-au să mă închidă. Au să mă distrugă.

Rebecca se ridicase şi ea în picioare, ca şi Devon. Toţi încercau s-o liniştească pe Therese. Vocea fetei, însă, se transforma într-un zbieret.

– Au să mă distrugă. Ştiu că eu am omorît-o pe mama.

– N-ai omorît-o tu pe mama, insistă Devon, agitată. A fost un accident, Tree.

– Eu am omorît-o. *Eu am omorît-o.*

– Opreşte-te, strigă Rebecca, încercînd s-o stăpînească. Dar Therese se zbătea între ei, cu acea violenţă şocantă pe care Rebecca n-o mai văzuse decît o singură dată. Cei doi ofiţeri de poliţie încercară să intervină, dar Rebecca se întoarse spre ei, spunîndu-le tăios:

– Vă rog. Staţi pe loc. Nu faceţi decît să agravaţi situaţia.

Therese începu s-o zgîrie cu unghiile, şuierînd ca o furie:

– Tu i-ai adus aici. *Tu i-ai adus.*

– Nu i-am adus eu, ţipă Rebecca, disperată. Jur că nu eu i-am adus.

– Minţi!

Michael îşi folosi toată puterea pentru a-i imobiliza braţele lîngă trup. Dar fata îşi dezgolea dinţii ca o lupoaică, fulgerînd-o pe Rebecca din ochii învăpăiaţi, cu nările dilatate.

Rebecca se gîndi la tranchilizantele din camera ei. Unul dintre acelea ar fi putut preîntîmpina un acces, dacă reuşea să i-l administreze lui Therese la timp. Dar nu îndrăznea să plece de lîngă ea.

Therese se zbătea într-o tăcere sufocantă. Michael o trase spre el şi o ţinu strîns, murmurîndu-i încet. Devon privea neputincioasă, cu o expresie intensă.

Timp de cîteva secunde tensionate, Rebecca speră ca Therese să nu alunece în spasm. Dar, apoi, zvîrcolirile ei dobîndiră acea dezordine caracteristică, dînd din mîini ca o pasăre prinsă în laţ. Rebecca îi văzu tendoanele gîtului încordîndu-se. Ochii i se dădură peste cap.

– O, Therese! spuse ea, cu amărăciune.

Începu fîlfîitul haotic, repetitiv. Cu chipul îndîrjit, Michael îşi ridică fiica în braţe. Coloana vertebrală i se arcuise, trăgîndu-i capul pe spate. Era ca un arc în braţele lui, cu membrele smucindu-i-se convulsiv.

Rebecca văzu expresiile de pe feţele celor doi poliţişti. Deodată, cunoscu mînia pe care o simţise Michael, îi înţelese disperarea care- l împinsese să ducă din apropierea lor acel copil înspăimîntător de vulnerabil.

– Du-o în pat, Michael, ordonă ea.

O luă la fugă înainte, spre camera ei. Inima îi bătea cu putere în piept. Găsi tranchilizantele şi-şi scutură o pastilă în mînă.

Michael urcase la etaj şi o culca pe Therese în patul ei. Fata respira cu gîfîieli spasmodice, printre dinţii încleştaţi. Rebecca îşi îndesă degetele în gura ei şi-i dădu limba la o parte, pentru a nu şi-o muşca sau înghiţi. Pisă tableta pe noptieră, apoi îi presără praful pe dosul limbii, amestecîndu-l cu salivă. Simţi reacţia reflexă de înghiţit care împinse medicamentul în stomac. Curînd, avea să-şi înceapă efectul.

La fel ca prima dată, Therese făcuse pe ea, dar Rebecca nu dădu prea multă atenţie acestui lucru. Acum era sigură că Therese nu avea epilepsie. Îi ridică pleoapele, văzînd că pupilele erau încă răsturnate mult peste cap.

– E okay?

Întorcîndu-se, Rebecca văzu că detectiva Bianchi îi urmase.

– O să-şi revină, spuse ea. Acum *vă rog* să ieşiţi.

– Aşteptăm jos, răspunse poliţista, întorcîndu-se.

Rebecca ascultă inima şi plămînii lui Therese, apoi ridică privirea spre Michael.

– Are nevoie de ajutor.

– Toţi avem, replică Michael, cu glas surd.

Gîfîitul lui Therese devenea plînsul extenuat al unui copil mic. Rebecca o cuprinse cu braţele, strîngînd-o.

– Vă rog, spuse ea încet. Dacă vreţi să plecaţi cu toţii. Cu Therese va fi bine.

Devon începu să protesteze, dar Michael o luă de braţ şi, mai împingînd-o, mai trăgînd-o, o scoase din

cameră. Închise uşa.

În tăcere. Rebecca o legănă pe Therese, aşteptînd să i se oprească plînsul. Într-un tîrziu, începu să slăbească, deşi lacrimile continuau să i se prelingă printre pleoapele închise strîns. Apoi, o auzi scoţînd un oftat prelungit şi ştiu că medicamentul începuse să acţioneze.

Regreta intens planul de fugă cu Therese în Croaţia. Ce avea să li se întîmple? Ce-avea să se întîmple cu Therese? Dacă o imobilizau şi-i smulgeau recunoaşterea vinovăţiei, ce urmau să-i facă în continuare? S-o închidă în puşcărie? Într-un spital păzit? În altă familie adoptivă? Niciodată n-avea să mai poată duce o viaţă normală. Avea să se piardă pentru totdeauna.

De ce nu profitase mai demult de ocazie ca să fugă cu Therese? Cu primul prilej, jură înverşunată Rebecca, avea s-o înşface pe Therese şi să fugă cu ea cum niciodată nu mai fugise.

Rămase cu fata pînă adormi adînc. Atunci, o acoperi, trase draperiile şi coborî.

Detectiva, Bianchi, o aştepta.

– Domnul Florio a spus că sînteţi doctoriţă, zise ea. E adevărat?

Rebecca dădu din cap, fără tragere de inimă:

– Da. Sînt medic.

– În ce relaţii, exact, sînteţi cu familia?

– De prietenie.

– Nu sînteţi angajată?

– Ba da, şi asta.

– Şi altceva?

Rebecca o privi scurt. Ochii căprui ai celeilalte femei erau duri şi inteligenţi.

– Nu încerc decît să le-ajut cît mai mult pe fete, replică ea scurt.

– M-hmm, făcu polițista, pe un ton neutru care suna ca o acuzație. Nu e nevoie să vă întoarceți în S.U.A. cu familia, doamnă doctor Burns. Nu este necesar să vă implicați.

– Sînt deja implicată, spuse cu voce grea Rebecca. Trecu pe lîngă Bianchi şi urcă în camera ei.

Ajunseră la aeroportul din Milano escortați de cei doi polițişti americani.

Rebecca mai trecuse prin aeroportul *Leonardo da Vinci* şi întotdeauna îl găsise labirintic şi zgomotos. Pe toți îi istovise tensiunea, dar cel mai îngrijorată era pentru Therese. Fetița fusese alarmant de instabilă în ultimele treizeci şi şase de ore. Mai avusese două crize, nu la fel de violente ca prima, dar totuşi deprimante, cînd Rebecca îşi amintea cît de bine se prezentase înainte de Crăciun. Şi abia dacă scosese o vorbă. Puținele cuvinte pe care le rostea totuşi arătau cît de profund o îngrozea întoarcerea la San Francisco. Era ca o deținută în celula condamnaților la moarte, strivită de un sentiment de deznădejde.

Se întrebase dacă să nu-i administreze o doză uşoară de valium, care ar fi putut ține în frîu accesele, dar în cele din urmă de hotărîse să renunțe.

În schimb, stătuse tot timpul foarte aproape de ea. Nu-i fusese uşor, întrucît prezența celor doi ofițeri de poliție îi tensiona pe toți. Ochii lor duri şi atenți le contraziceau asigurările că nu era o arestare. Orice contact aveau cu Therese părea doar să-i agraveze vizibil starea, pînă cînd Rebecca îi rugase să nu se mai apropie de ea şi nici măcar să nu-i vorbească, dacă o puteau evita.

În timp ce stăteau la o masă din cafenea, bînd posaci cafea ca să le treacă timpul pînă la decolare, Rebecca aştepta cu neplăcere lungul zbor spre San Francisco. Therese dăduse deja semne de agitație, în timpul zborului relativ scurt de la Florența pînă la Milano. Era claustrofobă şi părûse să se sufoce. La nevoie, îi putea da cîte un valium din cînd în cînd, după ce se îmbarcau, ceea ce ar fi trebuit s-o adoarmă măcar pentru o parte din durata zborului.

– Eşti okay? o întrebă Michael.

Rebecca ridică ochii.

– Mi-e bine.

Michael dădu din cap. În mod normal era atît de dinamic, cu înfățişarea sa arătoasă debordînd de energie. Ultimele două zile îşi puseseră amprenta şi pe el. Pînă şi modul cum îşi ținea trupul, de obicei drept şi mîndru, părea mai crispat.

La cîteva zile după revelația lui Devon, Rebecca încă nu suporta decît greu să-l privească. Simțea o asemenea repulsie pentru ceea ce făcuse, încît părea să i se încrețească pe trup carnea cînd se afla în apropierea lui. Oricît de mult încerca să-şi mențină atitudinea clinică, medicală, o învingeau emoțiile. Voia să şi-i scoată din conştiință pe Michael şi pe Devon, pe cale chirurgicală, ca şi cum ar fi folosit scalpelul.

Şi totuşi, cum ar fi putut-o face, continuînd s-o protejeze şi pe Therese? Înțelegea că lucrurile nu erau deloc simple. Ca pediatră, ştia că incestul şi molestarea copi-

ilor aveau rădăcini adînci, ramificate. Dacă Michael abuzase de Devon, chiar era posibil să n-o fi făcut şi cu Therese?

Dacă ieşea vreodată la iveală că Michael o folosise şi pe ea la fel, jura că avea să facă tot ce-i stătea în putere pentru a-l distruge.

Ochii negri ai lui Michael îi întîlniră pe ai ei, ca şi cum i-ar fi citit gîndurile.

– Nu-ţi face griji, spuse el încet. Totul se rezolvă.

– Se *rezolvă?* repetă ea, incredulă.

– Ai încredere-n mine.

Rebecca îşi coborî vocea la un nivel abia auzit:

– Ce-ai făcut cu jurnalul lui Therese?

– L-am distrus, răspunse el, pe acelaşi ton.

– Sigur?

– L-am ars.

Dădu din cap. Therese privea în gol, cu faţa şi trupul încremenite în acea rigiditate care anunţa că nu era departe de o criză. Rebecca o mîngîie pe păr.

– Ar trebui să-ţi bei sucul, spuse ea, cu blîndeţe. Te va împiedica să te deshidratezi în timpul zborului.

– Nu poţi să n-o mai tot pisezi? se răsti Devon. O clipă n-o laşi în pace!

Îngenunche lîngă Therese, dîndu-i o pungă de plastic.

– Ţi-am adus asta, Tree, spuse ea încet. S-ar putea să-ţi uşureze zborul.

Therese bîjbîi după pungă cu degetele amorţite şi scoase un walkman galben cu căşti. Devon mai scoase şi cîteva casete.

– Şi pe astea ţi le-am adus. Favoritele tale. Şi baterii de rezervă.

Expresia încordată a lui Therese se destinse, iar pe gura largă i se ivi un uşor surîs. Se uită printre casete.

– Mulţumesc, Devvy, spuse ea, cu voce slabă.

Al Reagan se uită la Devon cu nişte ochi plictisiţi, apoi la Therese.

– Ce face puştoaica? mîrîi el spre Rebecca.

Rebecca se rezumă să clatine din cap, în sensul de *nu prea bine.* Îşi consultă ceasul. Peste două ore aveau să se îmbarce în avion. Cerul înserării era îngălbenit de lămpile cu sodiu. Se zăreau zorii viitorului, oricare ar fi fost acela.

Locurile de clasa întîi ale Boeing-ului 747 – plătite de Michael Florio – erau dispuse perechi, două cîte două. Bianchi şi Reagan se aşezară unul lîngă altul, sfătuindu-se neauzit. Devon stătea cu tatăl ei. Rebecca, spre uşurarea sa, se pomeni alături de Therese. Fata se aşezase pe locul de la fereastră şi, în acel moment, stătea chircită ca un copil bolnav, cu fruntea rezemată de hublou. Rebecca văzu că îşi încleşta atît de strîns mîinile una de alta, încît din unghii îi fugise tot sîngele.

– De ce nu asculţi o bandă? îi propuse ea.

Therese dădu din cap. Îşi puse căştile şi introduse o casetă în Walkman. Rebecca auzi sunetele mărunte ale muzicii începînd în căşti. Therese îşi reluă privitul în gol pe fereastră.

Rebecca se uită în partea opusă a culoarului. Devon zăcea cu capul culcat pe pieptul tatălui ei. Michael o cuprinsese cu braţele sale puternice, rezemîndu-şi bărbia pe creştetul ei auriu. Rebecca simţi repulsia ridicîndu-i-se în gît. Cum se întîmplase? Cum de un om cu

atîtea avantaje voise să se cufunde într-o relație care-l înjosea așa de mult?

În calitate de medic pediatru, avea de-a face pe bază medicală cu agresarea sexuală a copiilor. Niciodată nu-și putuse stăpîni furia față de cei care-și violau propriii copii și pe ai altora. Acum, în timp ce vedea trupul mlădiu al lui Devon cuibărit lîngă al tatălui ei, cu palma desfăcută pe pieptul lui, Rebecca găsea și aroganța sexuală a lui Devon profund ofensivă. Dar asta voiau toți violatorii de copii să creadă ceilalți. *Ea m-a sedus.* Auzise tați pedofili rostind chiar acele cuvinte.

Devon spusese că relația lor începuse cînd ea avea nouă ani. Nici o fetiță de nouă ani nu putea fi o seducătoare. De la tatăl ei învățase acea hidoasă aroganță sexuală. Michael, nu genetica, era acela care o transformase în ceea ce era acum.

Deodată, Therese începu să se miște pentru a se ridica de pe fotoliu.

– Ce s-a-ntîmplat? întrebă îngrijorată Rebecca.

– Tre' să mă duc la toaletă, răspunse palidă Therese, apăsîndu-și o mînă peste buze.

– Vrei să vin și eu?

– *Nu.* Lasă-mă-n pace.

Rebecca se întoarse și o privi pe Therese îndepărtîndu-se grăbită spre toaletele din fundul salonului. Devon auzise și ea.

Se ridică și fugi după Therese, ajungînd-o din urmă la ușa pliantă. Schimbară cîteva cuvinte. Apoi, Therese intră la toaletă, iar Devon se întoarse. O privi încruntată pe Rebecca, de parcă ea ar fi fost cumva vinovată pentru răul de avion al lui Therese.

Therese ieși abia peste o jumătate de oră, cînd Rebecca începuse să se îngrijoreze. Dar fata nu făcu decît să se trîntească la loc în fotoliul ei, revenind cu privirea la fereastră. Ținea Walkman-ul în căușul palmelor.

Frîntă de oboseală, Rebecca își înclină spătarul scaunului pe spate și lăsă s-o fure somnul.

Dormi adînc. Cînd se trezi, îi era o foame de lup. Se uită la ceas și văzu că dormise două ore. Locul alăturat era gol. Îndreptîndu-se în fotoliu, privi spre Michael și Devon. Fata dormea cu capul pe umărul tatălui ei, iar Michael se uita pe fereastră. În spatele lor, cei doi polițiști citeau cărți în ediții de buzunar.

– Unde-i Therese? întrebă ea încet.

Michael se întoarse, cu chipul inexpresiv.

– S-a dus la veceu.

Rebecca se întinse obosită. Mai aveau cîteva ore de zbor. Oricît se îngrozea de ceea ce-i aștepta în San Francisco, începea să aștepte cu nerăbdare sfîrșitul călătoriei.

Își căută cartea în geantă. Mirosul de mîncare reîncălzită plutea pînă în salon, făcîndu-i stomacul gol să ghiorăie. Reluă lectura, încercînd să fie captivată de text, cu o parte din conștiință așteptînd întoarcerea lui Therese. Auzi vocea plăcută a lui Bianchi.

– După cum miroase, ăștia ard cina, zise polițista, zîmbind. În ochi, însă, i se citea nesiguranța.

Rebecca întoarse și ea capul. Într-adevăr, se simțea un miros ciudat și văzu că pasagerii ceilalți dădeau semne de interes sau îngrijorare. Nu păreau nepreocupați decît Michael și Devon, care dormea mai departe.

– Mirosul ăsta înseamnă că s-a întîmplat ceva în

neregulă la bucătărie, se auzi în spatele ei glasul unui englez, glumeț, dar pe un ton neliniştit. Rebecca lăsă cartea jos şi-şi descheie centura de siguranță. Unde era Therese?

Ceva îi atrase atenția, ceva cenuşiu, care se tîra pe podea la picioarele ei. Privi în jos. Era un fuior de fum, ieşind din fundul salonului. În timp ce privea, mai mult surprinsă decît speriată, panglica de fum ajunse în partea din față a salonului, se ridică pe perete şi se împrăştie într-un nor înecăcios.

Cineva țipă scurt. Bianchi, care continua să privească peste spătarul fotoliului, era şi ea alarmată.

– Este fum în aer, spuse, apăsînd butonul soneriei pentru a chema pe cineva din echipajul salonului.

Rebecca îşi simți inima bătînd cu putere. Încercă să-şi păstreze calmul. Se ridică şi porni repede spre toalete. Cînd deschise perdelele, simți un miros puternic de ars. O toaletă era liberă, cealaltă ocupată. Bătu în uşa închisă.

– Therese! Eşti acolo?

Uşa se deschise şi o femeie necunoscută privi afară.

– Ce-i cu mirosul ăsta de ars? întrebă ea, neliniştită.

Începînd să fie îngrozită, Rebecca reveni la cei doi polițişti.

– N-o găsesc pe Therese, spuse ea, cu voce crispată.

– Probabil se plimbă pe culoare, răspunse Michael, dîndu-şi la o parte de pe umăr capul lui Devon şi ridicîndu-se în picioare. Face aşa uneori, în timpul zborurilor lungi.

Cu toții începură să privească în lungul salonului.

Acum fumul se vedea clar, iar pe pasageri începea să-i cuprindă panica.

– Mă duc s-o găsesc, spuse calm Reagan.

Michael ieşi pe culoar.

– Lasă-mă pe mine.

– De ce nu stați cu cealaltă fiică a dumneavoastră, domnule Florio? insistă Reagan, tuşind cînd fumul îi ajunse în gît.

– Therese are nevoie de *mine*, replică Michael. Nu vrea să-ți vadă *dumitale* mutra, domnule detectiv.

Bianchi îi puse o mînă pe braț:

– Lăsați-l pe colegul meu să vă însoțească, domnule Florio. Nu poate decît să vă ajute.

Fără tragere de inimă, cu chipul hotărît, Michael porni, urmat îndeaproape de Reagan. Trecură printre perdelele roşii. Anunțul de închidere a centurilor de siguranță se aprinse, cu un semnal sonor. Un steward voinic, în cămaşă, apăru grăbit pe culoar. Avea pe chip o expresie de calm studiat.

– Vă rog să vă întoarceți imediat la locuri, ceru el. Căpitanul a aprins semnalele pentru a nu fuma, aşa că vă rog să stingeți orice materiale care scot fum. Toată lumea să ia loc, vă rog, şi încheiați-vă centurile de siguranță.

– Ce se întîmplă? întrebară vreo şase oameni, pe diverse tonuri neliniştite.

– Avem o foarte mică problemă, răspunse omul, împingînd efectiv pasagerii pe fotolii. Nici un motiv de îngrijorare. Căpitanul va face peste scurt timp un anunț. Acum, *vă rog* să reveniți la locuri.

Rebecca se aşeză pe fotoliul de lîngă Devon şi-şi

puse centura.

– *Unde* arde? întrebă nervos cineva.

– Încă nu *ştim* dacă este foc la bord, răspunse lin stewardul.

– Ei, dacă se arde cina, au reuşit al naibii de bine, spuse sonor pasagerul din faţa Rebeccăi.

Stewardul nu făcu nici un comentariu, începînd doar să toarne apă în pahare pentru toată lumea.

Pulsul Rebeccăi o luase la galop. Simţi o iritare în plămîni şi tuşi. Aerul devenea greu de respirat şi avea senzaţia, deşi ar fi putut să fie rezultatul isteriei, că atmosfera se încingea. Se rugă ca Michael s-o găsească pe Therese şi s-o aducă înapoi nevătămată.

Privi faţa liniştită a lui Devon. N-avea nici un rost s-o trezească pînă nu se dovedea că era un real pericol.

Real pericol? Privi pe lîngă capul lui Devon, pe fereastră. La vreo zece kilometri deasupra Atlanticului şi Dumnezeu ştie cîte sute de kilometri de cel mai apropiat ţărm, nu era locul cel mai potrivit în care să ia foc un avion. *Therese, Therese,* o chemă ea în gînd. *Ce-ai făcut?*

Auzea un tumult de voci din salonul următor, înspre coadă. Oamenii strigau, copiii plîngeau, se auziră cîteva ţipete. Teama îi strîngea inima.

Sistemul sonor se făcu auzit în fine şi un glas bărbătesc liniştitor începu să spună rar:

– Bună ziua la toată lumea. Vă vorbeşte căpitanul aeronavei. Avem o problemă minoră la bord, după cum s-ar putea ca unii dintre dumneavoastră să-şi fi dat seama. Nu prezintă nici un risc imediat şi o vom rezolva cît putem de repede.

Tuşeau şi alţi oameni, unii dintre ei violent. Aerul era tot mai ceţos, cu fumul învolburîndu-se vizibil în lumină. Păreau să sufere mai cu seamă cei mai vîrstnici. Rebecca văzu o femeie cu părul alb, cocoşată de spate şi chinuindu-se vădit, cu o batistă apăsată pe gură.

– Puteţi aduce oxigen? îi strigă Rebecca stewardului, văzînd culoarea vinetie de pe faţa şi buzele femeii. Omul se grăbi să aducă butelia, blocînd compartimentul cu un panou pliant.

– Este astmatică şi are enfizem, îi spuse Rebeccăi însoţitoarea bătrînei.

– Înţeleg.

Era o combinaţie proastă, în fumul tot mai dens.

– Va muri? întrebă femeia, în panică.

– Fireşte că nu, răspunse cu fermitate Rebecca. Are la ea medicamentele?

Femeia bîjbîi prin geantă. Rebecca era mult mai puţin sangvină decît părea. În acel moment, frica, mai mult decît orice, îi putea fi fatală femeii. Reuşi s-o ajute să-şi ia pilulele recomandate şi să inhaleze din diversele ei spray-uri.

Stewardul reveni, aducînd un mic cilindru de oxigen cu mască. Rebecca i- o aplică pe faţă, liniştind-o atît cît putea. Oxigenul începu să acţioneze, iar Rebecca văzu culoarea vînătă ştergîndu-se treptat de pe unghiile femeii.

Unde naiba erau Michael şi Therese? Cu excepţia scurtului anunţ din partea căpitanului, nu se dăduse nici o informaţie, iar panica se instalase de-a binelea printre pasageri. Fumul care plutea din spatele salonului îşi schimbase culoarea, din gri pal într-un brun închis ame-

nințător. Avea un miros toxic şi probabil aşa era. Rebecca privi pe fereastră, gîndindu-se la intensa ironie a tuturor acelor kilometri cubi de aer rarefiat şi curat de afară, pe cînd ei se sufocau neputincioşi în tubul lor de aluminiu închis ermetic. Un val de claustrofobie îi trezi imboldul de a bate cu pumnii în hublou, pentru a-l sparge.

Cineva o apucă de braț. Era Devon, care se trezise şi părea îngrozită.

– Ce se-ntîmplă? întrebă ea. Ne prăbuşim?

– Nu. Dar se pare că e foc la bord.

– Unde-i Therese?

– Undeva spre coada avionului. Tatăl tău s-a dus s-o caute.

– O, Doamne! exclamă Devon, înfigîndu-şi degetele în brațul Rebeccăi. Ea a făcut asta!

– E imposibil, spuse scurt Rebecca, deşi o bîntuise acelaşi gînd.

– Ea a făcut-o, repetă Devon, cu deplină certitudine. Mai degrabă ne omoară pe toți, decît să se întoarcă la San Francisco.

Se priviră un moment în ochi, încordate. Devon izbucni într-o tuse sfîşietoare, cînd fumul îi ajunse în plămîni. Se răsuci, aplecîndu-se, pentru a privi pe fereastră.

– Sîntem deasupra oceanului, spuse ea cu voce ascuțită, tremurătoare. N-avem unde ateriza. Sîntem prinşi aici!

Se bîlbîia, cu toată atitudinea ei matură risipită. Acum nu mai era decît o fetiță, speriată şi neputincioasă.

– Stai jos şi încheie-ți centura, o îndemnă Rebecca, lăsînd-o un moment pe femeia cea vîrstnică, pentru a o împinge pe Devon la loc în fotoliu. Uite, înmoaie şervețelul ăsta în paharul cu apă, apoi stoarce-l. Ține-ți-l peste nas şi gură. Te va ajuta. Cînd se usucă, umezeşte-l din nou.

– Nu vreau să mor, Rebecca, spuse Devon cu voce mică, în timp ce încerca să împăturească şervețelul aşa cum îi arătase, dar degetele îi tremurau îngrozitor.

– N-ai să mori. Nimeni nu va muri, o mîngîie ea pe cap. Închide ochii. Aşa, n-au să te mai usture.

Cu excepția unor încurajări inepte, nu prea putea face mare lucru pentru nimeni. Inhalarea de fum şi gaze putea fi fatală şi, dacă situația se agrava, urmau să aibă în jur o mulțime de bolnavi. Măştile rudimentare făcute din şervețele ude nu ajutau decît foarte puțin.

Devon îşi apăsă masca pe față, închizînd strîns ochii. Rebecca o lăsă şi reveni la pacienta în vîrstă, căreia părea să-i fie în continuare foarte rău. Însoțitoarea ei, o femeie între două vîrste, care se vedea clar că-i era fiică, plîngea încet în batistă.

Dacă focul se răspîndea, aveau să moară cu toții, arşi sau sufocați, la acea altitudine şi viteză înfricoşătoare. Urmau doar să se prăbuşească, sau avionul avea să zboare înainte pînă i se termina combustibilul şi cădea în picaj? Exista vreun loc unde puteau ateriza, o insulă, un punct de escală pe ocean? Putea un asemenea avion să amerizeze, sau avea să se sfărîme într-un milion de bucăți?

Tuşind sfîşietor, se duse în capătul salonului şi împinse panoul la o parte. Plămînii o dureau tot mai rău. Nu ştia cît avea să mai dureze pînă-şi pierdea cunoştința. *Unde erau Michael şi Therese?* Ea şi fata ei puteau muri acolo amîndouă, fără ca Therese să fi aflat

că erau mamă şi fiică. Din cine ştie ce motiv, aceasta părea o ironie deosebit de dureroasă.

Bîjbîi prin fum spre draperii şi le trase în lături. Chipuri chinuite priveau cu disperare prin ceaţa brună. Copiii zbierau, adulţii încercau să-i consoleze. Cîţiva oameni zăceau pe jos, între fotolii, căutînd un strat de aer mai curat. Ferestrele străluceau difuz prin penumbră. Pîcla era atît de deasă, încît nu putea să vadă pînă în capătul următorului salon. Nicăieri, nici urmă de Michael sau Therese.

O stewardesă cu părul roşcat se apropie grăbită, împingînd-o înapoi.

– Vă rog să treceţi la locul dumneavoastră *imediat!*

– Sînt medic, ripostă Rebecca. Are nevoie cineva de ajutor?

– Vă mulţumim. Dacă avem nevoie, vă chemăm. Acum, vă rog...

– O caut pe fiica mea, Therese Florio. A dispărut de la clasa întîi. Tatăl ei şi încă un om au plecat s-o caute, acum cîtva timp, şi nu s-au mai întors.

– Sînt acolo, arătă femeia. E un avion mare, doamnă, şi sînt sigură că amîndoi sînt în siguranţă. Acum *vă rog...*

Deodată, un steward se apropie grăbit pe culoar.

– Au găsit! îi spuse el roşcovanei, cu glasul întretăiat de încordare. Cîrpe aprinse în conductele de aer condiţionat, în compartimentul trei. Adu extinctorul!

– Iisuse! exclamă femeia, îmbulzindu-se pe lîngă Rebecca.

Cu genunchii moi. Rebecca reveni la clasa întîi. O examină pe bătrînă, care părea foarte slăbită. Stewardul stătea în genunchi alături, ţinîndu-i masca de oxigen peste gură şi nas.

Devon se grăbi într-acolo.

– Therese a fost?

– Nu ştiu. Încă n-a apărut.

– Unde-i tata?

– O caută.

Din difuzor se auzi un semnal. Îl urmă glasul tărăgănat al căpitanului.

– Vă mulţumim pentru răbdare, începu el, calm. Inginerul de zbor mi-a spus că s-a descoperit cauza incidentului şi problema e rezolvată. În acest moment începem purificarea aerului din saloane. Din cîte ne dăm seama, aeronava nu a suferit nici o avarie. Totuşi, vom face o escală neprogramată pe Coasta de Est a Statelor Unite, ca să vă putem transborda într-o altă aeronavă. De cum hotărîm unde anume, vă voi anunţa. Între timp, oricine are probleme sau necesităţi urgente, să contacteze personalul de zbor.

Rebecca auzi şuieratul ventilatoarelor crescînd şi simţi un curent de aer curat atingîndu-i faţa. *Unde era Therese?*

În sfertul de oră care urmă, femeia cea vîrstnică păru să-şi revină puţin. Aerul redevenea limpede şi curat. În sfîrşit, apăru şi Michael. Therese se ţinea de el, cu capul ei buclat legănîndu-se. Reagan îi urma, arătînd foarte obosit şi tuşind gros într-o batistă. Rebecca se ridică repede şi porni spre ei.

– O, slavă Domnului!

Cu stomacul încleştat de nervozitate, o examină pe Therese. Fata părea doar semiconştientă, cu trupul moleşit. Mirosea a fum, iar Rebecca îi auzi plămînii chinuin-

du-se. Inhalase mult fum. Pulsul, cel puțin, îi era regulat, deşi rapid.

– Unde-a fost? întrebă Bianchi.

– A spus că se dusese să se întindă pe nişte fotolii goale, ca să poată dormi, răspunse Michael; avea ochii umflați şi roşii, cu o expresie rătăcită. Era chiar unde a fost fumul mai dens şi, cînd am găsit-o, leşinase de-a binelea. I s-a administrat puțin oxigen. De-asta am întîrziat atîta.

– Îşi va reveni? o întrebă Reagan pe Rebecca.

– Dacă i se înrăutățeşte respirația, am să-i mai dau oxigen, răspunse ea, tamponînd fața lui Therese cu un şervețel umed. Nici dumneata nu arăți prea bine, îi mai spuse polițistului, care era pămîntiu la chip şi transpirat.

– Toți am inspirat mult fum, horcăi el.

– Ați văzut de unde-a pornit focul?

Reagan o privi încruntat.

– Trebuie să fi împins nişte cîrpe aprinse în conductele de deasupra, spuse el îndîrjit.

– N-ai de unde să ştii că ea a făcut-o, se răsti Rebecca.

– Ei, nu zău? scrîşni Reagan. Vrei să spui că avem doi piromani la bord?

– De unde naiba să ia ea cîrpe aprinse? Putea să fi fost oricine, un lucrător de la întreținere neatent, *oricine*. Nu văd cum ar fi putut-o face Therese.

– La toaletă, replică Reagan, fără ezitare. A desprins un panou şi a îndesat înăuntru nişte haine de schimb, orice. A aprins grămada cu un chibrit. Foarte simplu.

– N-ai nici un *drept* să vii cu asemenea acuzații, spuse Rebecca, aproape înlăcrimată de furie.

– Uşurel, Rebecca, o linişti încet Michael. Mîna lui puternică o prinse de umăr, îndepărtînd-o de Reagan.

Glasul căpitanului se auzi tărăgănat din difuzoare.

– Vom avea parte de căldura timpurie a soarelui, doamnelor şi domnilor. Cel mai apropiat avion disponibil e la Miami, aşa că acolo vom ateriza. Vom încerca să vă trimitem mai departe cît de repede putem. În cîteva momente, veți simți aeronava schimbîndu-şi cursul, apoi voi mări viteza de zbor cu o sută de noduri. Vă voi prezenta un moment estimativ al sosirii peste cîteva minute. Acum, aş dori ca toată lumea să revină la locuri, vă rog.

Se auziră cîteva rîsete slabe şi chiar nişte aplauze. Pasagerii îşi zîmbeau, cu începutul de euforie al unor oameni care au trecut printr-un pericol. În acelaşi timp, avionul se înclină uşor. În ferestrele din dreapta se înalță albastrul mării.

Therese izbucni într-un acces de tuse. Se înecă un moment, apoi inhală convulsiv.

– Rebecca, şopti ea.

– Aici sînt. Cum te simți?

– Mă... doare... gîfîi Therese, agățîndu-se de ea.

– Acum s-a terminat, îi şopti Rebecca. Este gata. Sîntem în drum spre casă.

Dar ştia că nu se terminase nici pe departe. Iar pînă acasă mai aveau un drum foarte, foarte lung.

Boeing-ul 747 îşi începu coborîrea peste Golful Biscayne, ale cărui ape albastre erau aurite de soarele după-amiezei tîrzii. Oraşul apăru sub ei, întins şi imens, străbătut de canale şi fîşii de verdeață tropicală. Rebecca petrecuse ultima oră de zbor ghemuită lîngă pa-

cienta ei cea vîrstnică, a cărei stare se agrava vizibil. Avea o culoare nesănătoasă, semn că i se cianoza sîngele. Neavînd în arsenal mult mai mult decît manierele pentru căpătîiul bolnavului, Rebecca se simțea neputincioasă.

Stewardul o atinse pe umăr:

– Trebuie să reveniți la loc, pentru aterizare.

Fără tragere de inimă, se ridică şi merse înapoi lîngă Therese. Fata nu spusese aproape nimic. părînd să se fi retras în sine. Nu voia să răspundă la nici o întrebare. Se agăță de Rebecca, dar aceasta simți că numai trupul i se agăța. Sufletul lui Therese era în altă parte, înghesuit într-o lume interioară întunecoasă, unde nimeni nu-l putea ajunge. Rebecca o cuprinse strîns, în timp ce avionul cobora spre aeroportul internațional.

Fu o aterizare ca la carte, stîrnind urale răzlețe printre pasageri. În timp de avionul rula pe pistă şi în pofida tuturor îndemnurilor din partea echipajului, unii pasageri se ridicară în panică, începînd să-şi adune bagajele de mînă, deschizînd compartimentele de deasupra şi împiedicîndu-se unii de alții.

Dintr-o dată, după cîteva ore de autofelicitări relativ calme, toți erau nerăbdători să iasă din acea aeronavă. Therese se agăță de Rebecca, neliniştită.

– Aterizăm aşa de repede? Ce se întîmplă?

– Sîntem la Miami, o linişti Rebecca. Coborîm într-un moment.

Therese începu să tuşească.

– Mă simt... groaznic.

– Liniştește-te. Totul s-a terminat.

Rămase lîngă ea, privind peisajul cu palmieri şi gaze

de motoare diesel.

Uşa salonului se deschise. Scările mobile se ataşară la avion. Primii intrară doi infirmieri, care se îmbulziră prin mulțime spre femeia astmatică, examinîndu-i semnalele vitale. Rebecca le explică pe scurt ce se întîmplase. Infirmierii o culcară pe o brancardă şi porniră spre uşă.

Reagan se întoarse spre Michael.

– Are nevoie cineva de asistență medicală?

– Sîntem okay cu toții.

– Atunci, trecem în sala de aşteptare de la clasa întîi şi ne odihnim. Să mergem.

Michael dădu din cap, obosit.

În sfîrşit, ieşeau cu toții la lumină. Aerul cald şi umed era delicios. Rebecca ridică privirea spre cer, cu senzația că tocmai ieşise dintr-o hrubă.

Bianchi îi conduse, cu Reagan în ariergardă. Continua să tuşească din greu şi să-şi frece pieptul.

Rebecca îl văzu privind-o mohorît pe Therese. Deznădăjduită, simți că Therese îşi semnase aproape sigur propria condamnare la moarte, făcînd acea farsă îngrozitoare.

Îi aruncă o privire. O încerca aceeaşi disperare ca în cazul altor pacienți tineri, care prezentau simptome amenințătoare la adresa vieții fără nici o cauză detectabilă. Cumplita febră, prăbuşirea organelor vitale, otrăvirea organismului: de unde originau? Ce virus minuscul, de proces dereglat oribil, ce punct de infecție ascuns producea toate acele suferințe? Dacă răspunsul nu se găsea la timp, organismul murea şi explicațiile nu se mai puteau căuta decît cu bisturiul legistului. Trebuia să găsească

răspunsul, curînd, pînă nu era prea tîrziu. Boala aceea cumplită trebuia să fie stopată.

După ce trecură prin controlul vamal, care fu grăbit cu ajutorul polițiștilor din escortă, se îndreptară spre zona de clasa întîi, urmînd silueta înaltă a Carlei Bianchi. În acea insulă calmă de lux, ocupară un colț. Se duseră cu rîndul la toaletă, pentru a se spăla parțial de fumul şi praful zborului. Apoi, se tolăniră cu toții obosiți în fotolii, aşteptînd avionul următor. Michael aduse pentru toată lumea băuturi de la barul cu autoservire. Îi zîmbi crispat Rebeccăi cînd îi întinse un pahar cu suc şi se aşeză pe brațul fotoliului ei.

– Te simți bine?

Glasul îi degenerase într-un hîrîit aspru.

– E loc şi de mai bine, replică ea.

– Crezi că bătrîna aia o să scape?

Ştia că se gîndea la Therese şi la acuzațiile care i se puteau aduce, dacă se dovedea că ea aprinsese focul.

– Totul depinde de tratamentul pe care-l primeşte. Doamne, Michael, ce încurcătură.

Michael tuşi întretăiat. Apoi, pe neaşteptate, îi adresă un uşor surîs.

– Ți-am spus, nu-ți face griji. Totul se rezolvă.

– Nu-nțeleg ce naiba vrei să spui, replică ea istovită.

– Ai doar încredere în mine, continuă Michael, şi mai încet. Asta-i tot ce-ți cer, Rebecca. Să ai încredere în mine că voi aranja totul.

– Vei aranja totul? repetă ea, cu voce surdă. Sigur, Michael, urmă, ca şi cum i-ar fi făcut pe plac unui nebun. Tu le aranjezi pe toate.

O atinse uşor pe obraz.

– Chiar crezi în mine? întrebă el, răguşit.

– Desigur, răspunse Rebecca plat, încercînd să nu se retragă la atingerea lui.

– Îți mulțumesc, Rebecca, zise Michael, emoționat, privind-o intens, cu ochii înroşiți. Te iubesc.

Cuvintele îi înfipseră un junghi de durere în inimă. Îşi mută privirea, dezgustată de el şi totuşi suferind insuportabil că-l auzea rostind acele vorbe. Avea senzația că sîngera pe dinăuntru. Probabil îşi pierduse mințile de-a binelea, medită ea.

Michael plecă, ducîndu-se să se aşeze lîngă Devon. Fata se ghemui alături, rezemîndu-şi din nou capul blond pe pieptul lui. Rebecca simți o frîngere înlăuntrul său.

Al Reagan începuse să tuşească violent, cu chipul învinețindu-i-se amenințător. Bianchi îl bătea pe spate, dar asta nu părea să-i ajute cu nimic. Obosită, Rebecca se ridică şi merse la el.

– Cum te simți, domnule detectiv Reagan?

– Nu pot respira, şuieră Reagan, trăgîndu-se de guler. Mă doare pieptul.

Rebecca îşi lipi urechea de pieptul lui, unde auzi inima şi plămînii chinuindu-se să funcționeze. Văzu insigna de poliție a lui Reagan stînd discordant pe burta umflată, sub veston. Îi luă pulsul.

– Ai avut antecedente de anghină?

– Mda, am dureri pectorale, gîfîi Reagan. Dar niciodată... aşa...

Rebecca întîlni ochii Carlei Bianchi. Femeia era palidă.

– Nu mi-a spus niciodată despre anghină. E okay?

Pulsul lui Reagan era slab. Zăcea prăvălit în fotoliu,

arătînd groaznic. Sudoarea îi şiroia pe obraji.

– De cînd ai durerile astea?

– De-o oră, cred. Poate mai mult. Tot... cresc. Coboară pe braţ şi-mi urcă în fălci.

Rebecca se întoarse spre Bianchi:

– Cred că are un atac de cord. Trebuie să ajungă imediat la o unitate de asistenţă coronariană. Între timp, încearcă să-i aduci aici oxigen, neîntîrziat.

– Am înţeles.

Bianchi nu ezită. Cu faţa încordată, o luă la fugă.

– Îţi dau o aspirină, îi spuse Rebecca lui Reagan, scoţînd pastilele din geantă.

– Aspirină? îşi rostogoli el ochii injectaţi.

– Ai ulcer?

– Probabil, mormăi Reagan.

Îl puse să înghită pilulele. Proprietăţile anticolmatare ale aspirinei puteau juca un rol decisiv pentru arterele lui congestionate, dacă îl lăsa într-adevăr inima.

– Ce-i cu el? întrebă Michael, alăturîndu-i-se Rebeccăi. Arată rău.

– Are un atac de inimă, răspunse ea. Cu şanse deloc mari, dacă nu primeşte curînd ajutor de urgenţă.

– Slavă Domnului că nu s-a întîmplat acum trei ore, spuse amar Michael.

Carla Bianchi reveni grăbită, cu o mică butelie de oxigen şi doi membri din personalul aeroportului.

– Vine în zece minute o echipă de cardiologie, spuse ea, gîfîind; îi arătă Rebeccăi cilindrul de oxigen. Vrei să i-l administrezi?

– Mulţumesc, îi atinse Rebecca umărul. Şi, te rog, încearcă să-l linişteşti. Spune-i că totul e okay. În momentul ăsta, calmul are jumătate din importanţă. Şi fii pregătită să ajuţi cu reanimarea, dacă îi cedează inima.

– Perfect.

Deschise butelia şi începu să-i administreze lui Reagan oxigenul. După aspectul său răvăşit, intrase cu siguranţă în primele etape ale unui infarct miocardic. Îi atinse fruntea. Era asudată şi rece.

– Ajutoarele sînt pe drum, domnule detectiv. Va fi bine.

Reagan îşi întoarse ochii spre Rebecca. Se ţinea de piept cu mîna stîngă. Rebecca observă că Bianchi îl ţinea strîns de cealaltă mînă.

– Mda, bine, mormăi el, sub masca de plastic subţire.

– Te mai doare pieptul?

– Parcă mi-ar... sta cineva pe stern... cu pantofi mărimea doişpe.

– Cel mai bine e să-ncerci să te relaxezi, detectiv Reagan.

– Sigur...

Închise ochii, strîngînd mîna partenerei sale. Rebecca văzu că avea buzele şi unghiile albăstrii. Peste cîteva momente, îi luă din nou pulsul. Era slab şi cam neregulat. Îi luă de pe faţă masca de oxigen, pentru a-i privi buzele. Culoarea le revenise puţin, dar erau tot cianotice. Puse imediat masca la loc. Cu cît îi funcţionau mai mult muşchii cardiaci fără oxigen, cu atît mai sigure erau vătămările permanente.

Deodată, Reagan se arcui pe spate. Braţele i se ridicară brusc, răsturnînd micul cilindru din mîinile Rebeccăi. Se agăţă de piept cu ambele mîini, horcăind. Ochii i se dădură peste cap. Începu să se învinetească la faţă.

– Face stop! strigă Rebecca. Ajutați-mă!

Împreună cu Bianchi, se străduí să-l culce cu spatele pe duşumea. Reagan se zbătea orbeşte, sălbatic, cu trupul zvîrcolindu-i-se în panica stopului cardiac. Apoi, îşi pierdu cunoştința. Rebecca îi căută bătăile inimii.

– S-a oprit, spuse ea scurt. Fă-i gură-la-gură. Eu îl masez.

Încălecă trupul voluminos al detectivului, în timp ce Bianchi îşi aplica gura cu pricepere peste a lui Reagan. Cel puțin erau două la număr, ambele instruite.

Îi încrucişă mîinile peste sternul lui Reagan şi apăsă de cinci ori succesiv, impunînd sîngelui să pornească prin trupul neînsuflețit. Se opri în timp ce Bianchi îi sufla aer în plămîni şi privi pieptul dezumflîndu-se. Apoi, repetă masajul cardiac.

Simțea prezența spectatorilor în jur, privind cu curiozitate sau groază. *Therese, ce-ai făcut?* întrebă ea, într-un colț îndepărtat al minții. Împreună cu Bianchi, se înscrise într-un ritm regulat.

După vreo două minute, simți că Reagan încerca să respire singur. Se opriră să-l examineze. Bătăile inimii reîncepuseră, dar slabe şi nesigure.

Apoi, cu zgomot, sosi echipa cardiologică, împingînd o targă pe rotile. Omul din frunte se lăsă pe vine lîngă Reagan.

– Să văd pacientul.

– A făcut stop acum două minute, spuse Rebecca. Am început reanimarea imediat şi i-a revenit un puls slab. Avea dureri de peste o oră.

– Okay, ați procedat perfect. Acum nu mai puteți face nimic. La o parte, vă rog.

Rebecca se retrase, privind cum asistenții cardiologi interveneau cu viteza calmă proprie specialității lor. Şeful echipei nu stătu mult pînă să se hotărască. Rebecca îl văzu scoțînd seringa cu canula mare intracardiacă, pentru a se pregăti să injecteze adrenalina drept în inima lui Al Reagan.

Se întoarse, cu un sentiment de amețeală. Zona elegantă şi silențioasă forfotea de oameni. Bianchi era atentă la partenerul ei bolnav. Michael şi Devon erau de cealaltă parte a mulțimii. O zări pe Therese, ghemuită într-un fotoliu, albă la față. Propria adrenalină a Rebeccăi se repezi prin vene. Avea mintea limpede precum cristalul, dar îi funcționa cu o viteză de cinci ori mai mare decît cea normală. Decizia se contură încă înainte de a fi avut timp să judece.

Îşi luă geanta şi o agăță pe umăr. Ducîndu-se la Therese, o trase de braț, silind-o să se ridice.

– Nu scoate o vorbă, îi ordonă ea încet. Vino cu mine.

Therese o urmă împiedicîndu-se, nedumerită. Rebecca porni cu ea repede, spre ieşire.

Pe culoarul aglomerat, Therese ridică privirea spre ea.

– Unde mergem?

– Plecăm de-aici.

Fata se opri în loc, încercînd să-şi smulgă mîna.

– Adică să-i părăsim pe tata şi pe Devon? Nu putem face asta!

– Taci şi mergi.

– Nu!

Rebecca se întoarse spre ea, încordată.

– Ai văzut ce-a pățit polițistul ăla. Şi bătrîna. Care crezi că e pedeapsa pentru incendierea avionului?

– Dar n-am făcut-o eu... n-am fost eu!

Therese înghiți în sec, cu gura mişcîndu-i-se.

– Nu... nu *cred* c-am făcut-o!

– Adevărul e că nu ştii *ce* ai făcut, aşa-i? întrebă cu tărie Rebecca.

Fata privi înapoi peste umăr, disperată, sfîşiată.

– Nu-l pot părăsi pe tata!

– Vom lua legătura cu el mai tîrziu, minți Rebecca.

Therese era îngrozită.

– D-dar nu putem să plecăm aşa!

– Vrei să-ți petreci tot restul vieții într-o celulă capitonată? întrebă aspru Rebecca; îi văzu ochii umplîndu-se de groază. Şi-acum, vino! o smuci ea brutal. Să mergem.

De astă dată, Therese ținu pasul cu ea, strîngîndu-i puternic degetele cu ale sale. Se îndreptau spre ieşirea principală. Rebecca privi repede peste umăr. Zona de la clasa întîi era ticsită de oameni.

În următoarele cîteva minute, atenția avea să fie concentrată exclusiv asupra dramei lui Al Reagan şi a echipei care încerca să-i salveze viața. Nici Michael şi nici polițista rămasă nu veneau după ele. Încă.

Iar cînd Rebecca o luă la fugă, Therese alergă şi ea.

Urmărea indicatoarele spre stația de taxiuri. O coadă lungă de oameni aşteptau la punctul de ridicare a bagajelor. N-aveau nici o speranță de a trece peste rînd fără a provoca scandal.

– Of, *căcat,* bombăni Rebecca. Frica îi strîngea inima. Trebuia să iasă de pe aeroport şi cît mai repede. Nu era timp să închirieze o maşină, nu acolo.

– Uite, spuse Therese, cu o voce de fetiță speriată. Rebecca îi urmări privirea. La două sute de metri distanță, aştepta un autobuz al aeroportului. Deasupra parbrizului scria MIAMI BEACH.

– Haide, o chemă Rebecca.

Fugiră. Soarele iernii era fierbinte, aerul dens, iar Rebecca îşi simți fața şi gîtul scăldate de sudoare. Continuă s-o țină strîns pe Therese de mînă şi, cînd fata se împiedică, o ridică smucit.

– Mergi înainte, gîfîi ea.

Mai aveau cincizeci de metri pînă la atobuz, cînd auziră sîsîitul portierelor pneumatice închizîndu-se şi îl văzură pornind. Aproape că simțea mîinile urmăritorilor prinzîndu-le din spate, trăgîndu-le înapoi. Îi dădu drumul lui Therese şi sări în fața autobuzului care venea, ridicînd brațele.

– Rebecca! strigă Therese, alarmată.

Prin parbriz, Rebecca văzu chipul şoferului, ca într-o ceață, cu gura deschisă să strige ceva. Autobuzul se aplecă pe suspensiile din față, frînînd cu putere. Se opri la cîțiva paşi de ea, învăluind-o în gaze fierbinți de eşapament.

Înhață mîna lui Therese şi o trase spre portiere. Bătu în geam cu pumnul liber. Uşile se deschiseră şi urcară pe scări.

– Ce te-a apucat, femeie? se răsti cu furie şoferul, vizibil speriat. Dacă vrei să te-omori, alege-ți alt şofer. Ai autobuz din sfert în sfert de oră.

– Pe ăsta-l vrem, răspunse Rebecca, ținîndu-se de bară. Cît costă?

– Păi, unde *mergeți?*

– La prima stație din Miami Beach.

– La Centrul de Convenții?

– Da.

– Un adult, un copil, doişpe-cinzeci, răspunse omul, scoțînd biletele.

Rebecca se căută prin buzunare. Deodată, îşi dădu seama că avea numai bani italieneşti şi cartelele de credit. Nici nu apucase să scoată dolari. Începea s-o cuprindă panica, în momentul cînd Therese spuse calm:

– Am eu doisprezece-cincizeci.

Scoase o mică poşetă şi întinse o hîrtie de zece şi una de cinci.

– Binecuvîntată să fii, îi şopti Rebecca, îmbrățişînd-o.

Porniră printre scaune, în timp de autobuzul demara din nou, urmărite de privirile iscoditoare ale celorlalți pasageri. În fund de tot, găsiră două locuri libere şi se aşezară. Rebecca era vlăguită. Era nevoie de foarte puțin timp, ştia, ca să li se ia urma. Trebuia să dispară, discret şi definitiv, în următoarea oră. De nu, totul se sfîrşea.

Therese stătea strînsă lîngă ea, în tăcere. În timp ce puterea electrizantă a adrenalinei începea să treacă, Rebecca se confruntă cu un adevăr sumbru: luînd-o astfel pe Therese cu ea, adăugase încă o greutate de plumb la povara deja copleşitoare a vinovăției fetei. Nu mai aveau cale de întoarcere. Acum nu mai aveau.

Îşi îmbrățişă copilul.

În tot timpul drumului pe autostradă, apoi pe podul de trei kilometri pînă la Miami Beach, se tot aşteptase să audă sirenele poliției, să vadă girofarurile aprinse

apropiindu-se. Demult timp îi trecuse prin minte că Miami Beach era exact locul cel mai nepotrivit pentru a fugi. Insula era legată de continent prin nu mai mult de cîteva poduri. Dacă li se dădea de urmă acolo, erau prinse ca într-o capcană. Era neapărat obligatoriu să se întoarcă pe peninsulă cît de repede puteau şi să se îndepărteze la maximum, cu toată viteza posibilă.

Ultimele cîteva ore fuseseră epuizante. Trebuia să rămînă lucidă, de dragul lui Therese. Fata scotocea prin rucsacul ei.

– Ce cauți? îi murmură Rebecca.

– Ceva de mîncare. Mor de foame. Şi de sete.

– Şi eu. O să-nghițim ceva imediat ce putem.

– Unde mergem? Ce vom face?

– Trebuie să plecăm din țară, răspunse ea sec.

– *Pentru totdeauna?*

– N-am să te mint niciodată, Therese, răspunse Rebecca, strîngîndu-i degetele. Nu ştiu dacă va fi pentru totdeauna sau numai pentru un timp. Dar trebuie să părăsim Statele Unite cît de curînd putem. Dacă n-o facem, ne va găsi poliția şi n-am să te mai pot ajuta.

Aceste declarații simple o reduseră pe Therese la tăcere.

– Au nevoie de cîtva timp ca să se organizeze, continuă Rebecca, dar nu mult. Vor deduce că am luat autobuzul ăsta. Cunosc toate căile de ieşire din Miami şi le vor distribui semnalmentele noastre polițiştilor din dispozitivele de pază ale aeroporturilor, depourilor de autobuze şi gărilor.

Therese era palidă.

– Şi-atunci, unde ne ducem?

– Vom merge în Mexic. Acolo ne vom odihni şi vom lua cîteva hotărîri. Din Mexic, putem pleca oriunde vrem.

– Mexic? o privi Therese. Poate era mai bine să rămînem, Rebecca! Nu-i prea tîrziu ca să ne întoarcem!

– Nu ne întoarcem! spuse cu tărie Rebecca. Ştiu eu ce fac.

Îşi strînse tîmplele între degete, întrebîndu-se dacă era adevărat. Încerca s-o smulgă pe Therese dintr-o îngrozitoare încîlcitură de spini. Nu avea nici o cale de a o face fără a sfîşia psihicul deja fragil al fetei.

– Îţi cer să ai încredere în mine, Therese, continuă ea, mai calmă. Ai un motiv foarte important ca s-o faci, doar că încă nu ţi-l pot spune. Dar te implor, iubito, ai încredere-n mine!

Therese îşi mută privirea. Într-un tîrziu, vorbi:

– Okay.

– Cînd coborîm, voi scoate de la un A.T.M. toţi banii pe care-i pot retrage. Dar n-am s-o pot face decît o dată. După aceea, ori de cîte ori voi folosi un automat de bani, o cartelă de credit, cartela mea de identitate, pentru orice, telefoanele vor începe să sune. Înţelegi?

– Da, spuse încet Therese.

– De-asta trebuie să ieşim din ţară.

Therese dădu din cap. Rebecca nu ştia cît de mult mai putea fi forţată înainte de a avea nevoie să se odihnească. Privi pe fereastră, spre vastele hoteluri albe de care era plină insula, spre mulţimile numeroase ale sezonului. Soarele apunea, colorînd în roz-flamingo pogoane întregi de stucaturi. Cuvîntul *Mexic* îi ieşise pe gură aproape fără să se gîndească. Ryan era în Mexic. Avea oare dreptul de a lua hotărîrea să ducă fetiţa la

Ryan? Ar fi fost cinstit faţă de oricare dintre ei? Şi, totuşi, Ryan era singurul om din întreaga lume care o putea ajuta acum. Timp de zece minute, enumerase oameni prin minte. Avocatul ei. Fostul ei soţ, Malcolm. Robert. Tatăl ei. Nici unul dintre aceştia n-ar fi visat măcar să-i acorde refugiul, fără discuţie, de care avea nevoie în acel moment. Nici unul n-ar fi acceptat să devină complice al infracţiunii ei. Nu-l avea decît pe Ryan.

Poate că dintotdeauna plănuise undeva, în adîncul ei, s-o ducă pe Therese la el. Poate că dintotdeauna fusese ultima ei speranţă.

Deocamdată, însă, trebuia să treacă de noaptea care se apropia.

Coborîră din autobuz la Centrul de Convenţii şi găsiră repede un A.T.M. Rebecca retrase două mii cinci sute de dolari cash, folosind mai multe cartele de credit diferite, înainte ca terminalul să anunţe că nu mai avea bani. Operaţiunea avea să fie reperată în cîteva ore, poate chiar mai puţin. Adăugînd şi banii pe care-i adunase pentru planul zădărnicit din Urbino, avea peste trei mii de dolari. Acum trebuia să plece de pe insulă, şi repede. Dar Therese cădea de pe picioare de oboseală şi foame. Intrară într-un fast-food aglomerat, umplură o tavă cu mîncăruri bogate în calorii şi se înghesuiră într-un separeu.

Hrana caldă era binevenită. Rebecca se gîndea intens, în timp ce-o privea pe Therese înfulecînd un burger cu cartofi prăjiţi, de parcă ar fi fost ultima ei masă pe Pămînt.

– Ai la tine paşaportul, Therese? o întrebă.

Fata ridică ochii.

– Cel adevărat e la tata. Eu îl mai am pe cel fals, spuse ea, cu gura plină.

– Care fals?

– Tata ne-a scos paşapoarte false ca să putem fugi din Canada în Italia. Pe ăla îl mai am la mine.

– Arată-mi-l, îi ceru Rebecca.

Therese scoase din rucsac un paşaport S.U.A. Rebecca îl deschise. Fotografia era a lui Therese, dar avea numele de Teresa Forbes şi alte detalii false. Rebecca îşi muşcă buza. Oare era bine sau rău? Dacă Michael uita să le spună poliţiştilor despre acel paşaport, sau nu voia să-i dezvăluie existenţa, poate reuşea s-o treacă pe Therese printr-un punct de control.

Propriul ei paşaport încă mai purta numele de fată, Rebecca Carey. Michael o cunoscuse ca Rebecca Burns. Cu puţin noroc, avea să treacă cel puţin o zi pînă ghicea cine era cu adevărat şi le spunea poliţiştilor numele ei real. Mai precis, dacă intenţiona să se adreseze poliţiei. Cumva, simţea în inima ei că, atunci cînd va înţelege cine era, Michael n-avea să le împărtăşească autorităţilor această descoperire. Urma să vină după ea cu mijloace proprii şi să acţioneze în felul lui. Acest gînd era ca un cîrlig rece de fier care i se agăţase în măruntaie. Deocamdată, însă, pînă se ivea acea situaţie, trebuia să revină la folosirea numelui ei de fată.

Therese o privea.

– Rebecca, spuse ea cu voce tremurătoare, de ce faci asta?

– Pentru tine.

– Dar de ce? Nu eşti, cum ar veni, vreo rudă demult pierdută, sau... sau ceva... nu?

Rebecca tăcu. Gura mare şi pasională a lui Therese era crispată de emoţie. Observa că fata tremura violent, stăpînindu-se. Se priveau în ochi, peste prăpastia timpului şi a distanţei. Era un hău prea mare ca să-l poată trece doar printr-un pas, prea adînc ca să rişte. Dar ce altă soluţie mai avea? Zgomotul şi mirosurile restaurantului pluteau prin jur.

– Ai vrea să fiu?

– Nu! răspunse Therese, cu vocea panicată.

– Nu?

– Nu ştiu, îşi acoperi ea ochii cu mîinile. Iartă-mă. Sînt aşa de zăpăcită. Nu vreau decît să ştiu adevărul.

Rebecca privi tava cu resturi a lui Therese.

– Ai terminat?

Fata dădu din cap, cu ochii înceţoşaţi.

– Atunci hai să facem o plimbare pe plajă şi să stăm de vorbă. Aici nu e locul cel mai potrivit.

Traversară Collins Avenue şi trecură printre canioanele de hoteluri, spre plajă. Vasta întindere de nisip neted era relativ pustie, cu excepţia cîtorva perechi care contemplau apusul soarelui. Se descălţară şi porniră spre mare. Asfinţitul vîrsta valurile cu roşu şi auriu. Bolta imensă şi senină a cerului, în enorma ei puritate, părea s-o umple pe Rebecca măcar cu o temporară senzaţie de speranţă. Se simţea ca o fiinţă care a stat prea mult timp îngropată sub pămînt.

– Cînd aveam şaptesprezece ani, începu ea pe un ton de conversaţie, m-am îndrăgostit de un băiat numit Ryan Foster. El avea nouăsprezece. Eram tineri, dar eu credeam că ne iubeam cu adevărat. Cel puţin, cînd îmi

privesc retrospectiv viața, îmi dau seama că n-am mai iubit pe nimeni așa cum l-am iubit pe el. L-am iubit atît de mult, încît am vrut să facem dragoste. Dar n-am fost atenți; cum ar fi trebuit, și într-o zi am aflat că rămăsesem însărcinată. Amîndoi doream din tot sufletul să ne facem medici. Știam că, dacă am fi păstrat copilul, nici unul nu mai avea șanse să-și realizeze această ambiție. Și, privindu-ne pe noi înșine cu sinceritate, am simțit că eram mult prea tineri pentru a fi niște părinți buni. Așa că am hotărît să dăm copilul pentru adopțiune. N-a fost o decizie luată ușor, Therese. Privind acum în urmă, raționamentul nostru a fost egoist și slab. Dar, la vîrsta aceea, oamenii sînt uneori egoiști și slabi, în multe privințe.

Ajunseseră lîngă mare. Rebecca se întoarse spre Therese:

– Poți înțelege ceva din toate astea?

– Încerc, răspunse Therese, cu voce mică.

– Bine. Ryan și cu mine am căutat o agenție de adopțiuni ca să ne ajute. Am găsit una și am pus lucrurile în mișcare. La termenul cuvenit, mi s-a născut copilul. Era fată. O fetiță frumoasă. Primul lucru pe care l-am făcut cu ea, în momentul cînd s-a născut, a fost s- o iau la sîn. A adormit liniștită.

Aruncă o privire spre Therese. Fata privea spre mare, cu briza serii fluturîndu-i părul buclat de pe fruntea înaltă. Ochii îi înotau în lacrimi.

– Ryan a stat cu mine. Se așeza în salonul de spital și mă privea cum alăptam fetița. Nu găseam nimic să ne spunem. Era prea trist pentru cuvinte. Uneori, lua fetița în brațe și-i privea fața, iar eu simțeam că mi se frîngea

inima. Amîndoi o iubeam atît de mult, și totuși știam că n-o puteam păstra. Fetița aceea ai fost tu, Therese.

O auzi pe Therese începînd să plîngă. Se întoarse și luă fetița în brațe. Rebecca simți fierbințeala și înapoia ochilor ei, dar nu se putea lăsa pradă lacrimilor. Nu încă. Mai aveau prea mult de mers.

Marea devenise mai agitată și forfotea în jurul picioarelor lor goale.

– După aceea, Ryan și cu mine nu ne-am mai putut vedea. El a plecat și ne-am mai întîlnit doar de cîteva ori. Sufeream prea mult. Din momentul cînd te-am dat, Therese, am simțit că nu mai trăiam cu adevărat. De atunci, tot timpul am fost ca o jumătate de om. Dar, la vremea cînd am înțeles cu adevărat ce făcusem, era prea tîrziu ca să mă mai întorc.

– De ce nu mi-ai spus? șopti Therese.

– Adică, „Salut, eu sînt mama ta demult pierdută?" Nu mi-a fost așa de ușor. Și ar fi fost mai rău pentru tine.

Fata încercă să-și șteargă lacrimile de pe obraji.

– De ce-ai venit? De ce tocmai acum?

– Am citit despre cele întîmplate în San Francisco, spuse simplu Rebecca. M-am gîndit că te puteam ajuta. Nu m-am așteptat nici un moment să iasă așa.

– Tata știe?

– Încă nu.

– Trebuie să-i spui!

– Îi voi spune, îți promit.

– Sună-l pe tata, o apucă Therese de braț. Sună-l, Rebecca. Spune-i că ești mama mea. El o să rezolve totul!

– Nu-i atît de simplu. Avem de-a face cu poliția. Dacă

ne întoarcem, probabil au să mă aresteze. Şi vor lua măsuri să nu mai ai altă şansă de a fugi. Asta e singura ta ocazie, Therese. Vom găsi un moment ca să-i spunem şi tatălui tău, îţi promit.

Trebuia să găsească o cale de a-i spune lui Therese cumplitul adevăr despre Michael şi Devon. Dar nu acum.

– Avem de recuperat treisprezece ani, Therese. Dar, în acest moment, trebuie să mergem mai departe. Eşti destul de întremată?

– Da, răspunse Therese.

– Vei încerca să ai încredere în mine? continuă ea, privindu-i întrebătoare ochii. Îmi vei acorda următoarele cîteva zile?

– Da, repetă fata.

Rebecca o sărută pe frunte.

– Atunci, haide. Vreau să dau un telefon.

– Cui?

– Cuiva din Mexic. La Monterrey.

– Tatălui meu adevărat? ghici Therese, cu o intuiţie ireală.

Rebecca ezită, apoi dădu din cap:

– Da. Tatălui tău adevărat.

O privi absorbind totul.

– Ştie... despre toate astea? întrebă ea încet.

– Nu. N-am mai comunicat de mult timp.

– De ce e în Mexic?

– Cînd eram tineri, înainte de naşterea ta, am făcut o călătorie acolo, cu o motocicletă veche. Dormeam în deşert, ne opream oriunde voiam. Într-un fel, Ryan s-a îndrăgostit de Mexic. Era genul de călătorie pe care o faci numai cînd eşti tînăr şi foarte romantic. Eram atît de

fericiţi împreună. Toate erau minunate pentru noi. Luna, deşertul, munţii. Oricum, am văzut şi multă nefericire omenească. Ţara i-a pătruns lui Ryan în sînge. A spus că, într-o zi, se va întoarce acolo ca să lucreze. Am ştiut că vorbea serios. Peste ani de zile, mi-a trimis o ilustrată din Monterrey, spunînd că lucra într-un spital de pediatrie.

– Deci amîndoi sînteţi medici?

– Da.

– Şi Devvy vrea să fie doctoriţă, spuse distrată Therese. Eu nu. Nu-i ciudat?

– Meseria de medic nu e ereditară, Therese.

Fata îşi ridică la gură degetele tremurătoare.

– Mă simt de parcă nimic n-ar mai fi real, spuse ea, pe un ton ameţit. De parcă aş fi dintr-o dată altcineva, trăind viaţa altcuiva.

– Sînt dezolată că-ţi fac asta, Therese. Pentru mine, e perfect logic să te duc să-l cunoşti pe tatăl tău adevărat. Dar s-ar putea să nu poţi face faţă unei asemenea situaţii, chiar acum.

Therese se lăsă pe vine, cu coatele rezemate pe genunchi.

– O să ne-ajute?

– Cred că da.

Se uită la ceas. Aveau infim de puţin timp. Dar n-o putea forţa pe Therese prea tare, sau prea repede.

– Nu ştiu dacă acum pot suporta, spuse Therese, cu vocea încecată de lacrimi. Trebuie neapărat să-l cunosc?

– Dacă nu vrei, nu, răspunse cu blîndeţe Rebecca. Dacă tot veni vorba, s-ar putea să greşesc crezînd că ne

va ajuta. Nu prea ştiu cum o să reacţioneze, dacă va accepta să vorbească măcar cu mine, odată ce va şti ce se întîmplă.

Cerul se făcuse stacojiu, farurile maşinilor răspîndind o lumină diamantină în amurg. Porniră de-a latul plajei. Pe Collins Avenue, găsiră o cabină telefonică. Rebecca o puse pe Therese să se aşeze pe micul zid de afară şi intră. Îşi scoase din geantă agenda, căutînd numărul lui Ryan din Monterrey. Apoi, trase adînc aer în piept pentru a-şi face curaj şi formă numărul.

Auzi sunetul cu pîrîieli de la celălalt capăt al firului. Cineva ridică receptorul. Răspunse o voce de femeie:

– *Hospital Santa Clara, buenas tardes.*

– *Con el Doctor Foster, por favor.*

– *De parte de quin?*

– *Soy una amiga suya.*

– *Momento, por favor.*

Aşteptă, simţindu-şi bătăile puternice ale inimii, în timp ce o privea pe Therese prin geam. Apoi, auzi în aparat glasul lui Ryan:

– Ryan Foster.

Rebecca deschise gura să vorbească, dar nu ieşi nici un cuvînt.

– Foster la telefon, repetă Ryan, nervos. Cine-i acolo?

Dintr-o dată, începu să tremure, cu palmele transpirate. Simţea că nu mai putea respira normal. Puse receptorul la loc în furcă şi se rezemă de peretele cabinei, închizînd ochii.

De ce nu-i putuse vorbi lui Ryan? Simţise că nu era corect emoţional să-i arunce totul aşa în braţe, nu era

etic să-l implice în ceva ilegal şi periculos? Sau fusese simplă laşitate, vechea laşitate care toată viaţa o împiedicase să-şi privească în faţă propriile emoţii?

Ieşi din cabina telefonică, avînd o senzaţie de sufocare. La fel ca Therese, devenise dintr-o dată altcineva, trăind viaţa altcuiva. Ea, care fusese atît de rezervată, atît de controlată, miza acum totul pe o aruncătură de zar. Ea, cu toate principiile ei, se afla acum în afara legii, în cădere liberă, împreună cu copilul ei ilegal. În cădere liberă, de la o mare, mare înălţime.

– Nu l-ai găsit?

Rebecca înghiţi un nod.

– Ba da, l-am găsit.

– N-ai vorbit cu el?

– Nu.

– De ce?

– Nu ştiu. Cred... cred că n-am ales bine momentul.

Nu voia ca Therese să ştie cum se codise să-i vorbească lui Ryan.

– Voi vorbi cu el mai tîrziu.

Se lăsă o lungă tăcere. Therese privea marea, arătînd foarte firavă. Briza îi flutura părul încîlcit. Traficul se aglomera, într-un torent de oţel lucitor şi halogeni. Zeci de mii de lumini se aprindeau prin peisajul hotelier. Vitrinele strălucitoare prezentau mărfuri scumpe. Şi, peste toate acestea, aerul umed al serii purta mirosuri străvechi de mlaştină şi mare, de vegetaţie şi descompunere. Rebecca îşi şterse fruntea umezită.

– Cel puţin, e acolo. Cînd ajungem în Mexic, putem lua hotărîrea dacă vom merge sau nu la el.

– Cum ajungem în Mexic? întrebă Therese.

– Tocmai m-am hotărît. Luăm avionul.

– Adică, să ne întoarcem la aeroport? se sperie Therese. Dar e o nebunie! De ce nu închiriezi o maşină?

– Ca să închiriez o maşină, trebuie să-mi folosesc cartela de credit, Therese, iar asta ar lăsa o urmă roşie ca focul. Toţi poliţiştii, de-aici şi pînă la frontieră, vor căuta maşina aia. Şi e un drum lung, cu multe opriri. Chiar şi dacă am lua autobuzul, ne-ar vedea prea mulţi oameni. Trebuie să riscăm un zbor cu avionul. Voi plăti în cash biletele, iar pentru o cursă internă nu e nevoie să prezint actele de identitate. Vom decola de la celălalt aeroport.

– Mai e şi alt aeroport?

Rebecca dădu din cap.

– Fort Lauderdale. E doar la cîteva mile de-aici.

– N-or să fie un milion de poliţişti?

– Trebuie să mizăm pe ideea că poliţia n-a avut destul timp ca să se organizeze complet, răspunse cu voce fermă Rebecca. Hainele noastre sînt uşor de recunoscut, dar ne vom cumpăra altele noi de pe-aici şi două genţi ieftine. Aşa, vom fi mai puţin suspecte. Dacă trebuie să aşteptăm un timp, ne vom alătura celui mai apropiat grup. Vom da senzaţia că facem parte din el. La nevoie, vom intra în vorbă cu străinii. Vom fi două persoane prietenoase şi vorbăreţe, fără nici un motiv de a se simţi vinovate. Okay?

– Okay, încuviinţă Therese. Coloana vertebrală păru să i se îndrepte la auzul tonului încrezător al Rebeccăi. Rebecca spera ca Therese să nu simtă cît de înfricoşată era, sub tonul acela sigur pe sine.

– Vom plăti totul cu bani cash. N-am să-mi mai folosesc cartelele de credit. Nu în Miami, cel puţin.

– Okay.

– Dacă sînt poliţişti la aeroport, va trebui doar să fim curajoase, Therese. Va trebui să presupunem că nu pe noi ne caută. E foarte important să *fim* cine ne vom preface că sîntem. S-o *credem* cu adevărat. Înţelegi?

Therese dădu din cap. Rebecca trase adînc aer în piept:

– Okay. Hai să facem rapid nişte cumpărături.

Se întunecase, cînd ajunseră la aeroportul Fort Lauderdale. Se aşteptase ca străzile să urle de sirene ale maşinilor pornite pe urmele lor, dar imensitatea oraşului Miami era indiferentă faţă de ele.

Un taxi le lăsă în faţa aeroportului. Coborîră, îmbrăcate cu hainele noi şi ieftine, pe cele vechi ducîndu-şi-le în nişte sacoşe de vinilin.

În faţa intrării erau parcate două maşini ale poliţiei, cu agenţii strînşi într-un grup, discutînd ceva.

Rebecca îşi simţi picioarele lichefiindu-se. Li se spusese deja să se uite după cele două fugare? Se lipi de perete, trăgînd-o pe Therese lîngă ea.

Poliţiştii beau cafea din ceşti de plastic. Priveau alene spre trecători. Dincolo de ei, aeroportul era aglomerat şi zgomotos. Odată ajunse printre toate acele sute de persoane, urmau să aibă şanse mai mari.

– Pe noi ne aşteaptă? şopti Therese.

– Nu ştiu, răspunse Rebecca; i se trezi un soi de curaj nebunesc. Avem o singură cale de a afla. Vino.

Ţinîndu-şi strîns geanta, porni înainte, cu Therese agăţată de braţul ei. Mergeau drept spre bluzele albastre ale celor patru poliţişti din faţa lor. O pereche de vîrstă medie mergea puţin mai înainte. Trăgînd-o pe Therese

după ea, Rebecca îi ajunse pe cei doi din urmă, apropiindu-se pentru a părea că formau un singur grup. Îi vorbea aiureli lui Therese, abia ştiind ce spunea, cu un zîmbet larg pe buze. Cînd trecură pe lîngă poliţişti, simţi un scurt şoc electric de panică. Se uitau direct la ea. Îl văzu pe unul apropiindu-şi mîna de un obiect prins la centură, un aparat de radio sau un pistol.

Continuă să meargă şi să turuie, cu gura uscată ca nisipul. Nu îndrăzni să privească în urmă decît după ce ajunseră în mulţimea dinăuntru. Atunci, se uită scurt peste umăr. Doi dintre poliţişti intraseră în aeroport după ele, unul vorbind într-un walkie-talkie.

– Uite! exclamă Therese.

– Îi văd. Mergi înainte.

O împinse pe fată aproape brutal. Dacă poliţiştii nu le urmăreau pe ele, n-avea nici un rost să le atragă atenţia printr-un comportament anormal. Privi atentă panoul cu plecările. Decola un avion pentru Dallas, Texas, peste două ore. Era perfect. La Dallas, aveau să-l schimbe cu avionul de San Antonio. Dar, în capătul opus al sălii, alţi doi poliţişti stăteau cu braţele încrucişate, privind pasagerii. Pe Rebecca o cuprinse un sentiment de coşmar.

– Mai sînt doi acolo, spuse Therese, cu voce tremurătoare. Aici e plin de poliţişti, Rebecca!

– Aeroporturile sînt întotdeauna pline de poliţişti, replică ea, cu un calm de gheaţă. Nu ne dau o atenţie deosebită. Dacă ne urmăreau într-adevăr, pînă acum ne-ar fi oprit.

– Poate aşteaptă să cumpărăm bilete.

– Poate. Vom vedea curînd. Zîmbeşte-mi, Therese.

– Hmm?

Se aşezară la coadă, iar Rebecca o atinse pe umăr,

făcînd-o să se întoarcă pentru a o privi în ochi.

– Zîmbeşte-mi, repetă ea, cu blîndeţe.

Ochii lui Therese erau bîntuiţi de teroare. Dar faptul de a o privi pe Rebecca păru s-o mai liniştească puţin. Reuşi un zîmbet nesigur, fugar.

– Excelent, spuse Rebecca.

– Ce s-a întîmplat cu poliţistul care era cu noi? A avut un atac de inimă?

– Aşa se părea.

– Va muri?

– Echipa cardiologică a venit foarte repede. Din punct de vedere statistic, asta înseamnă că are şanse mult mai mari.

– Dar ar putea totuşi să moară, nu? insistă Therese, încordată. Atunci, mă vor urmări pentru crimă!

– Numai dacă tu ai dat foc, replică sec Rebecca. Şi mi-ai spus că n-ai făcut-o tu, mai ţii minte?

– Nu mă vor crede niciodată, spuse Therese, privind cu teamă spre poliţişti.

– Fă-mi numai o favoare, continuă Rebecca aparent veselă, şi nu da foc şi următorului avion, okay?

Therese se strîmbă.

Ajunseră la ghişeu, unde Rebecca îşi auzi propria voce cerînd trei bilete pentru San Antonio, Texas, cu schimbare la Dallas. Casierita îi zîmbi vag, în timp ce o întrebă unde doreau locurile, dar continuă tranzacţia fără alte comentarii. Apoi plecară, fără ca poliţiştii să se fi apropiat.

– De ce-ai cumpărat trei bilete? întrebă Therese.

– Ca să nu bată la ochi cînd vor controla registrele, răspunse scurt Rebecca, şi să avem mai mult spaţiu în avion.

Îşi numără banii rămaşi. Mai avea două mii de dolari fără ceva. Se întrebă dacă aveau să-i ajungă.

– Se uită drept la noi, spuse Therese, cu voce ascuțită.

– Stăpîneşte-te, se răsti Rebecca, cu atîta forță, încît fură surprinse şi ea, şi Therese; coborî glasul. Încearcă să-ți păstrezi calmul, Therese. Acum, nu mai trebuie decît să ne concentrăm pentru a prinde avionul ăsta. Okay?

– Okay, şopti fata.

– Decolează la zece şi jumătate. Înseamnă că mai avem doar o oră pînă la îmbarcare. Haide, Therese, eşti în stare să reziști.

– Mi-e frică, spuse Therese, cu voce tremurîndă.

– Nu ți se poate întîmpla nimic, atîta timp cît eşti cu mine.

Cursa părea să aibă destul de puțini pasageri şi se alăturară grupului care aştepta la poartă. Se aşezară împreună pe o canapea. Acolo nu erau polițişti. Prin geamurile de plexiglas, formele imense ale aeronavelor de linie lunecau printr-un caleidoscop de lumini.

– Cred că am ştiut tot timpul cine eşti, spuse încet Therese, cu vocea aproape înecată în zgomotul din jur. Din clipa cînd ai intrat în camera mea. Te-am recunoscut.

Rebecca o trase lîngă ea, iar Therese îşi rezemă capul pe umărul ei.

Petrecuseră noaptea în aeroportul din Dallas, aşteptînd avionul de dimineață spre San Antonio. După îmbarcare, Therese adormise, cu capul cuibărit pe umărul Rebeccăi, aproape tot drumul.

Rebecca se bucura. Fetița aceea mai avea încă atîtea de îndurat.

În ultima oră, se gîndise la Ryan. Dispăruse atît de complet din viața ei, în cei treisprezece ani trecuți, încît pînă şi redeşteptarea amintirilor îi dădea o senzație stranie.

Ryan era cu doi ani mai mare şi, în timpul copilăriei lor din sudul Californiei, fusese foarte distant față de ea. Dar Rebecca rămăsese tot timpul conştientă de prezența lui, fascinantă şi plină de păcat, băiatul cel rău din vecini, pe care părinții i-l interziceau, avînd probleme cu poliția, la limita tolerabilului.

Provenea dinr-o familie dezmembrată. Trecutul lui fusese primul lucru care o atrăsese pe Rebecca la el. Şi casa ei se destrămase, prin moartea prematură a mamei. Recăsătorirea grăbită a tatălui n-o făcuse decît şi mai nefericită. În Ryan Foster, găsise un spirit înrudit.

Dar, dacă Ryan simțea aceeaşi nefericire şi nesiguranță ca ea, se manifesta în feluri diferite. Cîtă vreme Rebecca era introvertită, rece şi studioasă, el reprezentase întruchiparea tînărului rebel, indiferent față de reguli, o forță sălbatică şi imprevizibilă. Circulaseră atît de multe poveşti despre faptele lui rele, încît fusese greu să se despartă adevărul de legendă.

Pînă la vîrsta de cincisprezece ani, pentru Rebecca nu fusese mai mult decît o icoană. Îl zărise vîjîind pe stradă cu cîte o bicicletă rablagită şi auzise parțial descrieri scandalizate despre păcatele lui. Abia dacă întîlnise ochii aceia albaştri-electrici o dată sau de două ori. Îl admira de la distanță.

Iar apoi, viața lui Ryan luase o întorsătură neaştep-

tată. Cumva, băiatul nebunatic despre care nu se ştia să fi deschis niciodată de bunăvoie o carte, dăduse rezultate uluitoare la teste şi primise o bursă la *Stanford*. Rebelul cu geacă de piele dorise să devină medic.

Ambiția fierbinte a Rebeccăi de a se face doctoriță crescuse încă din copilărie. Acum, avea un motiv în plus pentru a se simți apropiată de Ryan. Îl privea cu alți ochi. Şi, într-o zi, în loc de a trece ca vîntul pe motocicleta lui, frînase scrîşnind, se răsucise în şa şi privise după ea cu ochii aceia uluitori.

Iar acum, Rebecca zbura spre el, după treisprezece ani, aducîndu-i-o pe fiica lor dezmoştenită.

Coborau spre San Antonio. Peste platou se întindea o lumină roşiatică, dealurile aruncînd umbre lungi de cîțiva kilometri.

Oraşul era situat într-un peisaj unduitor care, de la acea altitudine, arăta complet lipsit de viață, deşi Rebecca ştia că jos erau pajişti şi vegetație. Soarele la răsărit trimitea un fascicul razant de lumină peste aripa înclinată a avionului. Razele fierbinți scăldau fața adormită a lui Therese, făcînd-o să geamă şi să se frămînte.

Se trezi cu o tresărire violentă.

– Unde sîntem? întrebă ea, în panică.

– Coborîm spre San Antonio.

– Am visat noaptea cînd a murit mama.

Rebecca îi mîngîie uşor părul buclat.

– Ce-ai visat?

– Am visat că eu o ardeam.

Tăcu, strîngînd-o lîngă ea.

– Şi aşa a fost? întrebă, după un timp. Tu ai ars-o?

Simți trupul zvelt al lui Therese încordîndu-se şi începînd să tremure lîngă al ei.

– Nu ştiu, spuse fata, cu voce crispată. Îmi... cum să spun... cînd încerc să mă gîndesc, îmi pierd controlul. Intru-n spirala mea de nebunie şi nu mai pot ieşi. Mi-e frică pînă şi să mă gîndesc măcar.

– Dacă ai încredere în mine, poate reuşesc să te ajut.

Rebecca se gîndi la focul din 747, revăzu fețele palide de groază. Oroarea acelei experiențe avea s-o urmărească toată viața. Nu putea înceta să-şi spună ce catastrofă s-ar fi putut întîmpla. Una mult mai gravă decît focul care o ucisese pe Barbara. Sute de ființe omeneşti s-ar fi prăbuşit în ocean, într-un glob de foc. Nu suporta să se gîndească. O îndepărtase pe Therese de relația bolnavă dintre Michael şi Devon, dar calvarul lor nu se terminase. Nici pe departe. O strînse mai tare.

– Therese, indiferent ce s-a întîmplat în San Francisco, vreau să ştii că mă învinuiesc pe mine însămi pentru tot ceea ce ai suferit. Nu cred că voi putea să mi-o iert vreodată.

Therese tremura şi mai tare.

– Nu spune asta. Totul e din vina mea.

Vorbise cu o voce atît de subțire şi de goală, încît Rebecca se înfioră. Îi cuprinse bărbia în palmă, privindu-i fața.

– Începem o viață nouă, Therese. Numai asta contează. Nu trecutul. Nu te mai gîndi acum. Uită-te, nu e o privelişte minunată?

Fata continua s-o privească.

– Acum cum să te numesc?

– Poți continua să mă numeşti Rebecca, dacă vrei.

– Nu vrei să-ți spun „mamă"?

Rebecca zîmbi.

– Cum vrei tu. Să vedem cum merge.

– Okay, acceptă Therese. Am să văd cum merge.

Cînd ieşiră din avion, Rebecca se cam clătina de oboseală. Un mic grup de oameni îi aşteptau pe pasageri, cu chipurile somnoroase la ora aceea matinală. Cel puțin, nu era nici o poteră a poliției care să le întîmpine.

– Acum ce facem? întrebă insistent Therese. Ar trebui să mergem mai departe.

– Ai dreptate, răspunse Rebecca, străduindu-se să gîndească limpede prin toată oboseala.

– Atunci, *hai,* ridică Therese vocea.

Rebecca privi cu jind la terminalele A.T.M., unde şiruri de oameni îşi foiau picioarele nerăbdători. I-ar fi fost atît de folositori alți bani. Dar trecuseră ore întregi de cînd ea şi Therese fugiseră de poliția din Miami. San Antonio era departe, dar în lumea aceea cablată electronic computerele vorbeau între ele, de la distanță, în cîteva milisecunde. Deja, cartela ei de credit era probabil amorsată ca o grenadă. Nici n-aveau să iasă din clădire, înainte ca vreun copoi vigilent să nu se repeadă asupra lor. Îşi impuse să zîmbească veselă:

– Haide. Să luăm un autobuz pînă în oraş.

În fața clădirii aeroportului, soarele era fierbinte, iar vîntul deşertic uscat.

Cînd sosi autobuzul, se aşezară pe două locuri din spate, strînse una într-alta. Cu o smucitură şi un fîsîit de uşi pneumatice, maşina porni, lăsînd aeroportul în urmă.

Rebecca încercă să judece clar. În Texas era o lumină orbitoare, cu vîntul încins suflînd nori de praf trandafiriu peste drum. Cerul era imens, după intimitatea cenuşie din Umbria. Şoseaua spre oraş trecea prin cartiere cu case răzlețe. Dincolo de ele se întindea un peisaj arid.

– Cum trecem de controlul paşapoartelor? întrebă Therese.

– Voi folosi un paşaport pe numele meu real, Rebecca Carey. Tu ai paşaportul pe numele Teresa Forbes. S-ar putea să păcălească un polițist neatent, sau unul care nu bănuieşte nimic. Poate avem noroc.

– „Poate"? repetă Therese, cu vocea aproape stridentă. În ultimele două ore, Therese îi simțise încrederea slăbind. Starea de spirit a fetei se schimba.

– Cînd am făcut călătoria cu Ryan, ne-a fost foarte uşor să trecem frontiera. Aproape că nu ne-au controlat la ieşirea din țară. Chiar dacă s-a dat alarma, probabil nu va fi pentru cineva cu numele de pe paşapoartele pe care le folosim noi.

– Dar paznicii nu se vor uita după o femeie şi o fată, sub orice nume?

– Nu ştiu.

– Mergem la risc, nu? replică Therese, cu o enervare adultă. Din cine ştie ce motiv, Rebecca simți că de la Barbara preluase acel ton.

– Da, mergem la risc, spuse ea obosită. Faptul că purtăm nume diferite poate prezenta o problemă în sine. Nu avem nici un motiv întemeiat de a călători împreună. Avem nevoie de un pretext.

Se gîndi un moment, privită de ochii îndoielnici ai lui Therese.

– Mai bine să spunem că sîntem mătuşă şi nepoată, hotărî ea în cele din urmă. Eşti fiica surorii mele din San Francisco şi îţi faci vacanţa cu mine, în timp ce părinţii tăi trec printr-un divorţ neplăcut. Vom pune la punct toate detaliile înainte de a ajunge la frontieră. Okay?

– Okay, ridică din umeri Therese. Şi, care-i restul marelui tău plan?

Rebecca se răsuci în scaun, pentru a privi un indicator rutier pe care scria MEXIC 90 MILE. Se simţi din nou cuprinsă de irealitate. Nouăzeci de mile.[1] Nici două ore cu maşina.

Care *era* marele ei plan? Să cumpere o maşină de la un atelier de vechituri? Vreo rablă ieftină cu care abia să ajungă în Mexic? Însă chiar şi tărăboanţele costau bani. Achiziţia le-ar fi lichidat complet resursele limitate. Şi, dacă era nevoie să meargă mult, mai departe decît le putea duce o rablă?

Autobuzul opri într-o staţie, iar portierele se deschiseră. Rebecca şi Therese coborîră. În jurul lor forfoteau oameni. Se aflau în ţara pălăriilor şi a cizmelor de cowboy. Toţi purtau pe cap şi în picioare cîte un echipament Western de un gen sau altul – bărbaţii, femeile, copiii. Accentul bont din Texas se simţea în toate – în glasurile tărăgănate din jur, în pălăriile şi cizmele brodate, în reclamele de pe panourile din faţa sălii de aşteptare. Simţind că băteau la ochi, Rebecca se îndreptă spre un mers al autobuzelor înrămat cu geam şi îl privi. Literele

1. – 140 km. (n.tr.)

mărunte se începeţoşau în faţa ochilor ei obosiţi şi fu nevoită să-şi mijească pleoapele pentru a se concentra asupra destinaţiilor. O denumire îi atrase atenţia. *Laredo.* Laredo era pe graniţa cu Mexicul. Odată ajunse acolo, mai aveau doar un pas pînă la libertate. Se uită la ceas. Peste o jumătate de oră pleca un autobuz spre Laredo.

– Vino, o chemă ea pe Therese, trebuie să cumpărăm bilete.

– Pînă unde?

– La Laredo.

– Unde naiba-i Laredo?

– Laredo e practic în Mexic, răspunse Rebecca. E chiar pe Rio Grande.

– Şi ce-o să facem, trecem înot?

– Sper să nu fie cazul, răspunse cu dezinvoltură Rebecca, silindu-se să pară veselă, încrezătoare şi stăpînă pe situaţie. Bănuia că Therese o cunoştea destul de bine ca să simtă că se prefăcea.

– N-ai auzit de patrula americană de frontieră? Dacă n-ai un mod blindat de a trece, puteam să rămînem la Miami.

– Ei, poate *vom* trece înot, replică Rebecca, auzindu-şi propria voce devenind mai tăioasă. Toate la timpul lor, Therese.

Cumpără bilete, află unde aştepta autobuzul lor şi se grăbi cu Therese într-acolo. Probabil prinseseră ultimele două bilete, căci autobuzul era plin. O mulţime de pasageri vorbeau volubili, într-o spaniolă rapidă. Rebecca şi Therese îşi croiră drum pînă în fundul maşinii şi se înghesuiră între mormane de bagaje.

Rebecca îşi puse mîna pe a lui Therese.

– Iartă-mă că m-am răstit la tine. Cum te simți?

– Obosită, răspunse scurt Therese. Se întoarse cu spatele spre Rebecca şi se rezemă de fereastră, privind afară.

Ajunseră în Laredo spre seară. Aura asfințitului scălda oraşul, care era mai mare şi mai modern decît prevăzuse Rebecca. Cînd autobuzul trecu prin fața primăriei, zări fluviul, lat şi strălucind portocaliu în razele soarelui. În curentul apei se vedeau insule. Partea de pe celălalt mal a oraşului se afla în Mexic.

Cumva, vederea pămîntului mexican ridică moralul Rebeccăi şi simți inima începînd să-i bată rapid în piept. Therese se îndreptă şi ea de spate, privind spre Rio Grande. Rebecca încercă să deducă gîndurile care-i treceau prin cap. Se întrebă dacă Therese ştia într-adevăr ce pas uriaş făcea. Oare făcuse destul pentru a o informa în ce se angaja? Nu dorise să facă o mare scenă. În orice caz, pînă atunci nu avusese timp. Dar ştia că, în timp ce o scotea pe Therese din Statele Unite ca s-o protejeze, îi îngreuna şi mai mult decît înainte întoarcerea.

Era oare mai bună, se întrebă ea deodată, decît oamenii aceia egoişti şi debusolați care-şi răpeau propriii copii de la soțiile sau soții lor? Avu o scurtă viziune cu ea însăşi şi Therese, mai în viitor, locuind ca proscrise într-un oraş izolat, uitînd cine erau, fără nici un viitor şi nici un trecut.

Îşi veni în fire cu bruschețe. Nu era adevărat. Therese avea nevoie să fie protejată, de tatăl ei şi de poliție. Dacă unul sau ceilalți puneau iarăşi mîna pe ea, era condamnată. De fapt, dacă puneau mîina pe Rebecca, avea să iasă urît. Se înfioră uşor la gîndul furiei lui Michael. Închisoarea putea fi preferabilă în locul confruntării cu *asta*.

Vizavi de autogară era un hotel modern, *Guadalupe*. Ziua se sfîrşise. Aveau nevoie de confort, decise ea, apă caldă şi paturi curate. Intrară în hol. Închirie o cameră cu două paturi, sub numele de Rebecca Blake.

Camera era mare şi curată, cu o fereastră mare care dădea spre sud, peste Rio Grande, către Mexic. În lumina înserării, Mexicul arăta ademenitor, o țară de purpură şi aur, ca ilustrația copertei unui roman de Louis L'Amour. Realitatea, Rebecca ştia, era mult mai puțin romantică.

Therese veni la fereastră lîngă ea şi, parcă citindu-i gîndurile, o întrebă:

– Ne vom mai întoarce vreodată în SUA?

– Încă n-am plecat, răspunse Rebecca, încercînd s-o ia în glumă.

– Ştii ce vreau să spun.

– Tu te vei putea întoarce oricînd, dacă vrei.

Tăcu un moment, apoi continuă:

– Ceea ce-am făcut eu e un delict grav. Voi avea noroc dacă nu intru în puşcărie. E puțin probabil să mai lucrez vreodată ca medic. Cel puțin, nu pentru multă vreme.

Trase adînc aer în piept, încercînd să-şi liniştească amețeala din cap.

– Cred că n-am să mă mai întorc, un timp.

Văzu că Therese plîngea.

– Ce-i cu tine?

Fata se şterse la ochi.

– Am să-l mai văd vreodată pe tata?

– Of, Therese. Răspunsul la întrebarea asta nu-l cunosc.

– Dar *trebuie* să ai un răspuns, insistă Therese, cu voce înecată. Mi-ai spus că ştii ce faci, Rebecca. De asta am venit cu tine. Deja, tata cred că şi-a pierdut mințile. Şi Devvy la fel. Niciodată nu ne-am mai despărțit.

Rebecca făcu un efort să-şi adune gîndurile. Încerca să formuleze cuvintele pe care trebuia să i le spună lui Therese.

– Nimic din toate astea nu va fi uşor. Te afli la o răspîntie. Eşti foarte tînără pentru a trebui să te confrunți cu nişte hotărîri ca astea, dar, dintr-un motiv sau altul, va trebui să le faci față curînd. Va trebui să te hotărăşti. Cînd te-am luat cu mine de pe aeroportul din Miami, nu încercam decît să te scap de poliție. Şi voiam să te despart şi de familia ta. Cred că în familia ta e o situație îngrozitor de nesănătoasă şi trebuia să te îndepărtez de ea.

– Ce fel de situație nesănătoasă? întrebă Therese, cu o voce încremenită.

Rebecca ezită mult timp, întrebîndu-se cum să abordeze un subiect atît de grav.

– Între tatăl tău şi Devon e o relație nefirească, spuse ea într-un tîrziu. Ajunge dincolo de ceea ce ar trebui să facă vreodată un tată şi o fiică.

Therese făcu ochii mari.

– Adică, sex?

– Da. Adică sex.

– Ți-a spus Devon asta?

– Da, Devon mi-a spus.

Fața lui Therese se înroşi.

– N-ai înțeles! A mai spus minciuna asta şi înainte, Rebecca. Şi pe mami a mințit-o la fel.

Rebecca simți un junghi în stomac.

– Ce vrei să spui?

– I-a spus mamei că tata îi făcuse diverse lucruri. Dar cînd au chemat medicii s-o examineze, au spus că nu era adevărat. Născocise o minciună ca s-o lovească pe mami!

– Cînd s-a întîmplat asta?

– Acum doi ani.

– Cred că nu mai e o minciună, spuse Rebecca; pe cer, norii pufoşi deveneau sîngerii. Şi, pe lîngă toate celelalte, mă temeam că relația asta dintre ei avea să te facă să suferi. Le e mai uşor să te excludă. Să te folosească. Poate chiar să te acuze pe tine pentru faptele lor.

Îi atinse umărul.

– Înțelegi?

– Te înşeli! Ar fi trebuit să-mi spui toate astea înainte de a fugi din Miami, spuse insistent Therese.

– Ei, am plecat în mare grabă, răspunse Rebecca. N-am avut mult timp pentru vorbă.

Mîinile lui Therese începuseră să se agite.

– Eu nu cred, spuse ea, cu voce nesigură.

– E adevărat.

– Ba nu e. Ai făcut o greşeală, Rebecca. O greşeală îngrozitoare.

– Nu cred că am făcut nici o greşeală.

– Devon e o mincinoasă, spuse Therese, cu lacrimile şiroindu-i pe obrajii palizi. Eşti *nebună* dac-o crezi!

– Mi-ai spus odată că părinții tăi s-au despărțit din cauza lui Devon. Ai spus că Devon l-a ales pe tatăl vostru. Cred că ăsta a fost adevăratul motiv. Nu e o minciună.

– Vreau să vorbesc cu tata! Vreau s-o aud din gura lui!

– Îmi pare atît de rău, Therese.

– Am crezut că-l iubeai pe tata! Cum ai putut crede ceva atît de îngrozitor despre el?

Rebecca ezită.

– Şi eu am crezut că mă îndrăgosteam de Michael. Dar nu mai am încredere în el. Nu mai *pot* avea încredere. Ceea ce i-a făcut lui Devon e un lucru pe care pur şi simplu nu-l pot accepta. Ca mamă, ca doctoriță, ca ființă omenească, îl găsesc grețos. Mai mult decît pot spune. După cum văd eu lucrurile, a avut parte de-o şansă cu tine. I te-am dat cu ani în urmă, avînd încredere în el. A necinstit această încredere, iar acum s-a terminat. Nu vreau să te mai vadă niciodată.

– Trebuie să te întorci la tata, stărui Therese cu tărie, şi să lămureşti problema asta. De dragul meu.

– Therese, nu-mi poți cere aşa ceva.

– Vrei să spui că trebuie să-l uit complet pe tata, s-o uit pe Devvy?

Rebecca oftă.

– Nu. Nu-i poți uita. Dar cred că şansele tale se găsesc într-un nou început. Ceea ce, de obicei, înseamnă să laşi ceva în urmă. Fie şi numai temporar.

– Te înşeli cu privire la tata. Dar pentru tine asta nu

contează. Tu nu vrei decît o *scuză*.

Deodată, Therese începuse să tremure cu patimă.

– Vrei doar să-l arunci pe tata la gunoi, ca să-ți vezi de drumul tău. La fel cum ai făcut cu mine.

– Nu-i adevărat!

– Ba da! replică aprig Therese. Nu eşti în stare să-ți asumi o răspundere. N-ai vrut hărțuiala îngrijirii unui copil. Aşa că m-ai aruncat.

Pe Rebecca o durea tot trupul.

– Înțeleg ce simți în legătură cu asta şi-mi pare îngrozitor, îngrozitor de rău.

– Acum vrei să-l arunci şi pe tata. Dar eu n-am să mai fug. Nu vreau să fiu ca tine.

– Înseamnă că te întorci la San Francisco? întrebă Rebecca, răguşită.

– Nu ştiu! răspunse Therese, cu voce subțire.

Liniştea se prelungi, tensionată. Rebecca ar fi vrut s-o îmbrățişeze, dar nu îndrăznea.

– Promite-mi doar că ai să-mi spui, cînd te hotărăşti. Să-mi spui înainte de a face ceva definitiv. Okay?

Therese dădu din cap.

Rebecca îi întinse mîna, dar Therese n-o văzu, sau n-o luă în seamă. Se duse la unul dintre paturi şi se aruncă pe el, cît era de lungă.

Lăsînd-o pe Therese cu privirea fixă spre un film de la televizor, Rebecca se duse la parter, în hol. La recepție era un ghişeu de informații şi un băiat cu mutră plictisită, sub anunțul unei firme locale cu închirieri de maşini. Era înşelător de simplu să ia o maşină pentru ultimul salt spre Mexic. Oare-l putea convinge să pri-

mească bani cash, inventînd o poveste despre pierderea cărții de credit? Cu inima bătîndu-i, Rebecca se apropie de ghişeu. Băiatul se îndreptă la vederea ei, frecîndu-şi acneea de pe bărbie ca şi cum ar fi încercat să şi-o şteargă.

– Bună ziua! Ce pot face pentru dumneavoastră, doamnă?

– Vreau să închiriez o maşină, îşi auzi ea vocea spunîndu-i.

– Sigur, răspunse vesel băiatul; scoase o broşură, cu un gest pretențios. Aici sînt prețurile.

– Vreau doar una sport, spuse ea, privind pliantul. O maşină cît mai mică.

– Cu astea avem o ofertă specială, bătu tînărul într-o fotografie, cu capătul ros al pixului. Şi e chiar mai bine dac-o luați pentru mai mult de-o săptămînă. Dar sînt mici. Depinde cît de departe mergeți.

– Am venit aici într-o scurtă vacanță, răspunse Rebecca întinzînd mîna spre broşură. Cu fiica mea. Ne gîndeam să mergem în Mexic pentru vreo două zile.

– Ă-ăuu, făcu băiatul, punînd degetul mare pe broşură, pentru a o împiedica s-o ia; clătină din cap. Asta o să fie o problemă.

– De ce? vru ea să ştie, întrebîndu-se cum de fusese atît de proastă încît să menționeze Mexicul.

Tînărul îşi apăsă pe piept o mînă roşie.

– Noi avem încredere în dumneavoastră, cinstit. Dar grănicerii americani verifică actele tuturor autovehiculelor care ies din State. În general, nu vă dau voie să treceți în Mexic cu maşini închiriate. Numai dacă maşina e închiriată din Mexic. Trebuie să obțineți o autorizație autentificată. Şi aveți nevoie de o poliță specială de asigurare. Agenții noştri de asigurări nu v-o aprobă, pentru maşini mici. Dar ar face-o, pentru una din asta.

Îi arătă fotografia unui enorm autovehicul de vacanță, o casă pe roți. Rebecca văzu că prețul chiriei era peste o mie de dolari pe săptămînă.

– Înțeleg, spuse ea fără intonație.

– Cu una din asta, e mult mai uşor, o asigură băiatul. Dar tot durează ceva timp pînă pregătiți totul. Trebuie să vă verifice şeful meu. Sună groaznic, nu? zîmbi el. Şi vă mai trebuie un permis de conducere internațional, cartelă de credit, viză de intrare pe nouăzeci de zile şi-o serie-ntreagă de alte chestii. Vi le-am putea pregăti în două zile.

În sfîrşit, o lăsă să ia pliantul.

– Am să mă gîndesc, răspunse Rebecca. Dar asta e mult mai mare decît ceea ce ne trebuie nouă.

– Poate vă ajută una din firmele mai mari, propuse el. *Avis* sau *Hertz*. A noastră e mult mai mică.

– Mulțumesc, se forță Rebecca să zîmbească.

– Sînt multe autobuze care merg spre sud, adăugă tînărul. Foarte ieftine.

În timp ce ieşea în stradă, avea o senzație de goliciune interioară. Se blestema pentru propria ei naivitate. Ar fi trebuit să se-aştepte că trecerea frontierei era îngreunată de tot felul de reguli şi controale. Şi nu putea sta pe loc în timp ce o companie de închiriat maşini „o verifica". Nici nu voia să ia autobuzul. Instinctul îi spunea că transportul public ar fi fost mai periculos decît un vehicul privat. Gîndul de a sta înghesuită în tren sau autobuz, în timp ce grănicerii îi controlau actele, o um-

plea de claustrofobie. Se îndoia că nervii lui Therese ar mai fi rezistat şi la o asemenea încercare. Nu, s-ar fi simțit incomparabil mai bine cu mijloace proprii.

Ridică privirea spre fereastra camerei. Era întunecată. Therese se apropia de limită şi nu puteau rămîne o veşnicie în acel oraş, privind Mexicul de peste fluviu. Trebuia să treacă, şi cît mai curînd.

Porni spre punctul de trecere a frontierei. Se vedea clar că era un drum important de intrare în Mexic, cu şiruri întregi de maşini tîrîndu- se spre pod. Maşinile erau un lucru, dar, cu siguranță, grănicerii nu puteau verifica toate miile de şoferi şi pasageri? Fără îndoială, o femeie şi o fetiță inocente la înfățişare nu le-ar fi atras atenția?

Intră într-o librărie şi cumpără un Ghid Turistic AAA al Mexicului. Capitolul întîi, cu privire la regulile de intrare în țară, îi spulberă toate visurile de a trece necontrolată granița, aşa cum făcuse în tinerețe cu Ryan. Vremurile acelea de *laissez-faire* erau demult apuse.

Avea un ghem în stomac, cînd introduse cartea în geantă. Dacă-i telefona lui Ryan, oare avea să vină imediat pentru a le ajuta? Dar instinctele i se revoltară din nou. Nu încă. Se transformase deja într-o infractoare şi o fugară, poate chiar îşi distrusese cariera medicală, lucru pe care încă nici nu se putea îndura să-l contemple pe deplin. Nu-i putea cere lui Ryan una ca asta. Nu aşa, la rece. După ce trecea granița, avea să-i telefoneze. Un alt instinct, mai dur, îi spunea de asemenea că era mai bine să-l sune pe Ryan de pe teritoriul mexican şi din alt motive: pentru a-l pune în fața unui *fait accompli,* fără a-i mai lăsa timp să se împotrivească plecării lor din SUA.

Mergea repede, gîndind din răsputeri, cu energia nervoasă emanînd în jurul ei. Aveau nevoie de un vehicul. Nu puteau trece podul pe jos. Trebuia să riște cumpărarea unei mașini. Ca să arate ca două turiste. Deci, aveau nevoie de un autovehicul de tip turistic.

Se întunecase. Magazinele se închideau, iar torentul traficului pe pod încetinea. Poate că granița se închidea noaptea, nu ştia. Era prea tîrziu pentru a mai face ceva. A doua zi, aveau să pornească devreme. Trecînd prin holul hotelului, îi făcu cu mîna băiatului cu coşuri, rugîndu-se să nu-i treacă prin minte să mai pomenească şi altcuiva despre întrebările pe care i le pusese.

Se trezi la ivirea zorilor, cu o idee formîndu-i-se în minte. De ce nu s-ar fi repetat istoria?

Se ridică în capul oaselor, privind spre patul lui Therese, în lumina rece a dimineții. Capul buclat al fetiței stătea cuibărit în pernă. Pe parcursul nopții, Rebecca o auzise gemînd, uneori țipînd, dar în ultimele cîteva ore dormise adînc.

Se sculă fără zgomot şi făcu un duş. Îşi gîndea planul pe îndelete. Singura lui calitate era îndrăzneala. Dar avea foarte puțin în arsenal *pe lîngă* îndrăzneală. Poate că fortuna urma să favorizeze cutezanța?

Cînd ieşi de sub duş, Therese se trezise. Stătea în pat, cuprinzîndu-şi genunchii cu brațele. Somnul lung îi ştersese o parte din tensiunea de pe față şi-i zîmbi sfioasă Rebeccăi.

Rebecca se aşeză lîngă ea, înfăşurată în prosop. Îi dădu la o parte părul din ochi.

– Arăți mult mai bine. Ieri am fost îngrijorată din cauza ta.

– Mi-e bine. Azi trecem granița?

– Poate mîine. Dar astăzi vom începe unele pregătiri, dacă putem.

Îi privi ochii cenușii.

– Eşti pregătită pentru asta, Therese? Sau mai ai unele îndoieli?

– Te înşeli în legătură cu tata şi Devon, spuse încet Therese. Crede-mă.

Rebecca tăcu un moment.

– Poate mă înşel cu privire la detalii, zise ea în sfîrşit. Dar nu cred că greşesc referitor la situația de ansamblu, Therese.

– Tata îți va spune adevărul, într-o zi. Ai să-l auzi de la el. Atunci vei înțelege.

– Okay, răspunse simplu Rebecca. În momentul de față, important este dacă eşti gata să faci față călătoriei în Mexic. Nu va fi uşor şi e nevoie să ai curaj.

– Ştiu că va trebui să plec din SUA pentru un timp, spuse Therese, cu voce înecată.

– Eşti sigură?

Fata dădu din cap.

– Okay. Să pornim.

Se îmbrăcară, luară micul dejun şi ieşiră. Rebecca văzuse un mic birou de informații turistice în stația de autobuz şi se îndreptară într-acolo. La ghişeu era o fată dolofană, cu înfățişare latino-americană.

– Mi-ați putea spune, o întrebă Rebecca, unde mi-aş putea repara motocicleta, cît mai ieftin?

– Cît mai ieftin? repetă fata, privindu-i cu îndoială. Ce marcă e?

– *Harley-Davidson.*

– Ei, este o reprezentanță *Harley-Davidson* pe Guadalupe, începu fata, dar Rebecca o întrerupse, vorbind cu convingere:

– Este o motocicletă veche. Rablagită rău. De fapt, aparține soțului meu. Nu-mi pot permite să cheltuiesc mulți bani pe ea. Avem nevoie de cineva care s-o repare la cel mai mic preț posibil. Face parte din *Hell's Angels.*

– *Hell's Angels?*

– Un club de motociclism, explică ea, ca răspuns la expresia sceptică a fetei.

– Ştiu şi eu ce este, replică fata cu dispreț; îşi supse dinții dezgustată, pe gînduri. Aveți nevoie de *Jiménez Cycles,* spuse ea dintr-o dată. Repară tot felul de motociclete, pentru oameni ca...

Lăsă fraza în aer.

– *Jiménez Cycles* pare perfect, spuse cu fermitate Rebecca. E departe de- aici?

– Puteți lua autobuzul.

Le scrise adresa şi numărul de telefon. Rebecca îi mulțumi, luînd hîrtia.

– De ce avem nevoie de atelierul ăsta? întrebă Therese, în timp ce mergeau să ia autobuzul.

– Vom cumpăra o motocicletă, dacă putem.

– O *motocicletă?* Ca să trecem în Mexic?

– Cumpărarea unei maşini e prea complicată, prea scumpă şi prea birocratică.

– Dar am ieşi în evidență ca măgarul între oi!

– N-aş crede. Mii de motociclişti cutreieră Mexicul. Dacă arătăm ca lumea, sper că nimeni nu ne va bate la cap.

– Cum să arătăm? întrebă Therese.

– Aşa încît să se uite la noi, şi totuşi pe lîngă noi.

– Nu pricep.

– Nici eu, poate, zîmbi Rebecca. Vom vedea cum merge.

Therese făcu o mutră, dar Rebecca o îmbrăţişă scurt. După o lungă perioadă de îndoieli şi teamă, simţea că începea să-i revină curajul.

Într-o jumătate de oră, autobuzul le duse într-o zonă de lîngă şoseaua Interstate 35, cea pe care veniseră în ajun la Laredo. Era un cartier dărăpănat şi, vizibil, cu majoritate mexicană, judecînd după firmele spaniole ale tuturor magazinelor. Coborîră şi cerură îndrumări. Mergînd pe strada zgomotoasă, Rebecca zări o casă de amanet.

– Aşteaptă aici, îi spuse ea lui Therese.

Intră în cămătărie, lăsînd-o pe Therese să stea stînjenită pe trotuarul din faţă. Îşi scoase *Rolex*-ul de la mînă şi îl împinse peste tejghea, spre omul cu chip dur din partea cealaltă.

– Cît? întrebă ea.

Individul examină fugar ceasul.

– Trei sute de dolari, răspunse el sec. Rebecca tresări.

– Costă de zece ori pe-atîta.

– Îi luaţi sau plecaţi, ridică el din umeri.

Ştia că trebuia să-i ia.

– Nu mai aveţi un ceas pe care să-l adăugaţi, unul pe care să-l pot folosi pînă-mi răscumpăr *Rolex*-ul?

Cămătarul deschise un sertar şi împinse peste tejghea un ceas. Era din plastic negru, în valoare de cel mult un dolar, doi, dar cel puţin funcţiona. Rebecca ştiu că n-avea rost să mai discute.

– Okay, spuse ea, punîndu-şi ceasul de plastic. Îl iau.

Semnă formularul cu o mîzgălitură ilizibilă. Singurul lucru de valoare pe care-l mai avea era lanţul împletit din aur masiv pe care-l ducea cu ea peste tot, dar rareori îl purta. Fusese al mamei sale, cadou cumpărat de tatăl ei de la *Tiffany's*. Pe acela avea să-l păstreze pentru cazurile de ultimă instanţă.

Ieşi, cu banii suplimentari îndesaţi în buzunarul blugilor. Scoaterea ceasului metalic de la mînă nu-i trezea nici un regret, numai un mai mare sentiment de libertate şi curaj.

– S-a făcut, îi spuse ea veselă lui Therese.

Jiménez Cycles se afla pe alee îngustă care dădea într-o curte cu noroi pe jos. În curte erau parcate tot felul de motociclete. Atelierul era murdar şi avea mirosul deprimant de maşini stricate care domnea prin toate locurile de acel gen. Era plin cu un sortiment întreg de vehicule pe două roţi: biciclete de copii, scutere şi motociclete. Toate aveau ceva în comun: murdăria şi stricăciunile. O muzică rock asurzitoare urla dintr-o boxă cocoţată sus pe un raft.

Pe podea zăcea ceva asemănător unei motociclete de cros, dezmembrată. Doi oameni lucrau la cadru. Cel mai tînăr era un băiat de vreo optsprezece ani, cu o coadă-de-cal lungă ieşindu-i prin spatele şepcii roşii de baseball. Vîrstnicul era un individ enorm de gras, trecut de cincizeci de ani. Stătea pe vine lîngă motor. Rulourile de grăsime, ca nişte camere de tractor întinzîndu-i salopeta mai-mai să plesnească, i se scuturau de rîs la vreo replică a tînărului. Peste jumătate din faţa buhăită i se întindea o mustaţă groasă. Amîndoi ridicară capetele cînd intrară Rebecca şi Therese. Grasul rîse şi mai tare,

ca şi cum sosirea lor ar fi fost poanta unui banc genial.

– *Buenos dias,* îi salută Rebecca, vorbind cu cel mai grijuliu accent spaniol al ei. Sînteţi Señor Jiménez?

Grăsanul se urni înainte. Cu mîinile proptite pe coapsele imense, se îndreptă, continuînd să chicotească. Ochii săi sclipitori se pierdeau aproape complet în faldurile de osînză din jurul obrajilor. Întinse mîna şi răsuci delicat volumul boxei, ca şi cum ar fi ales o cireaşă cu nişte degete cît bananele. Nivelul sonor scăzu.

– *Emilio Jiménez, a vuestro servicio,* se prezentă el, cu o curtoazie ironică. Ce pot face pentru dumneavoastră, domnişoarelor?

– Ne-ar interesa să cumpărăm o motocicletă la second hand, răspunse Rebecca.

Burta grasului trepidă, ca şi cum şi-ar fi stăpînit alte hohote de rîs.

– Sigur că da.

Îşi scoase din buzunar o ţigară şi o aprinse. Trase fumul adînc în plămîni, privindu-le. Rebecca auzea scrîşnetul bronhiilor chinuite, înăuntrul citadelei de slănină. Smuci din cap, îndrumîndu-le spre fundul atelierului. Avea acolo un sortiment de scutere cu platformă.

– Pe alese, zîmbi el radios.

– Nu, spuse Rebecca, vreau o motocicletă adevărată. De cursă lungă.

– De cursă lungă? repetă Jiménez, înălţîndu-şi sprîncenele stufoase.

– Nu-mi pasă dacă este veche. Trebuie numai să meargă bine. Şi să fie destul de puternică pentru a ne duce pe mine, pe fiica mea şi două rucsacuri.

Jiménez se uită de la Rebecca la Therese, studiindu-le sceptic pe cele două anglo-saxone jerpelite.

– Aţi mai mers vreodată cu o motocicletă serioasă?

– Am permis, răspunse Rebecca, zîmbind cît putea de fermecător. Şi mai e ceva: trebuie să fie ieftină.

– Cît de ieftină?

– Sub două mii de parai.

Borţosul mormăi în derîdere:

– Un motor de cursă lungă care să meargă bine şi să coste sub două mii de dolari?

– V-am spus, nu mă interesează vechimea.

– Motocicletele îmbătrînesc doar pînă la o limită, replică el. După aia, devin piese de colecţie, mă-nţelegeţi ce vă zic? Preţu-ncepe iarăşi să urce.

Începu să chicotească din nou, cu masele lăbărţate de grăsime fugărindu-i-se pe burtă. Rebecca se întrebă dacă rîdea din amuzament sincer, sau era vreun tic nervos.

– Poftiţi în curte, le invită el.

Îl urmară. Greutatea lui făcea ca fiecare pas să fie un efort, tropăind îndesat cu picioarele care-i propulsau înainte făptura mătăhăloasă. Therese îşi rostogoli ochii spre Rebecca. Nici omul şi nici locul nu le inspirau încredere.

Jiménez le arătă ce avea: majoritatea motocicletelor erau 250 sau 350- uri, maşini mici care duseseră o viaţă grea şi se aflau acum într-o stare jalnică. Din experienţă, Rebecca se îndoia că vreuna dintre acele motociclete avea să ajungă foarte departe înainte de a manifesta infirmităţi fatale.

– N-aveţi nici una mai mare? întrebă ea. Mai bună?

– Da' astea ce-au? ripostă Jiménez, cu chipul învăluit în zîmbete.

– Am nevoie de ceva mai puternic.

– Vreţi un motor pe bune?

Rebecca se întoarse. Băiatul cu coada-de-cal îi urmase. Stătea în spatele lor, ştergîndu-şi de o cîrpă degetele înnegrite. Era un tînăr foarte chipeş, cu o expresie aspră, batjocoritoare.

– Am eu o ţoaclă de vînzare, spuse el. Dacă vreţi un motor pe bune.

– Cît costă?

– Mai întîi, uitaţi-vă. Arată-i, Pap.

Jiménez izbucni într-un nou acces de chicoteli. Therese privea fascinată cum i se bălăngăneau sulurile cărnii de prisos.

– Nu-i de nasu' dumneavoastră, spuse el. Lui César îi arde de glume.

– De ce să nu mi-o arate? propuse Rebecca.

– O.K., acceptă Jiménez. V-o arăt eu.

Motocicleta lui César era parcată într-o magazie din spatele atelierului. Jiménez scoase un snop de chei de sub prăpastia abdomenului şi descuie uşa. Rebecca privi înăuntru. Era un chopper *Harley* de stil vechi, cum nu mai văzuse din zilele tinereţii ei cu Ryan. Rezervorul era pictat cu un model unduitor de flăcări. Ţevile de eşapament prelungi, cromate, se repezeau în sus ca în *Easy Rider*[1]. Ghidonul se arcuia prin aer, sub forma unui cuier de modă veche, iar Rebecca avea presentimentul puternic că era ilegal în vremurile acelea.

– Vreţi o ţoaclă de cursă lungă, repetă César. Asta-i o ţoaclă de cursă lungă.

1. – Celebru film despre viaţa hippies-ilor motociclişti, 1969, r. Dennis Hopper, cu Peter Fonda, Jack Nicholson ş.a. (n.tr.)

– Maică Precisă! exclamă Therese.

Rebecca porni încet în jurul motocicletei. Se vedea bine că fusese cîndva un proiect preţuit, dar acum murdăria şi neglijarea se vedeau bine, iar sub motor era o mică băltoacă de ulei. Se întrebă dacă César o făcuse să fie sigură, chiar folosibilă, înainte de a-şi pierde interesul pentru ea.

– Merge excelent, spuse César, ca şi cum i-ar fi citit gîndurile. E un model clasic. Motorul e Panhead 1959. L-am remontat cu mîinile mele.

– Am nevoie de acte, spuse Rebecca.

Ochii ca două pietricele ai lui Jiménez erau pe jumătate îngropaţi sub pleoapele unsuroase. Îi căută cu privirea şi-i susţinu.

– Am nevoie de acte care să nu-mi creeze probleme. Înţelegeţi ce spun, Señor Jiménez?

Buzele lui Jiménez se întinseră.

– Hîrtiile nu-s o problemă, *muchacha.*

– Sper că-mi puteţi recomanda o companie bună de asigurări. Şi că aveţi toate documentele vechi ale motocicletei. Ştiţi despre ce vorbesc?

Jiménez dădu încet din cap. Rînjea cu satisfacţie.

– Ştiu despre ce vorbiţi.

Suna promiţător.

– Bine, răspunse Rebecca.

– Probaţi-o.

– N-am călărit niciodată un chopper.

– Nu-i mare lucru, chicoti Jiménez. Încălzeşte-o, fiule.

César împinse motocicleta afară din hambar.

– Nu poţi vorbi *serios,* îi şopti insistent Therese.

Rebecca se rezumă să clatine din cap. César se

aruncă mlădios prin aer şi apăsă pe starter. Fără aprindere electrică, îşi spuse Rebecca. Motorul se trezi exploziv la viaţă, cu un duduit zdrobitor, făcînd-o pe Therese să se întoarcă, astupîndu-şi urechile cu degetele. César îi oferi Rebeccăi maşina care trepida, rînjind.

– Nu asta vreau, spuse ea, ridicînd vocea pe deasupra vacarmului.

– Aţi spus că vreţi un motor pe bune. Ce, acum vi-i frică?

Smuci disprețuitor din cap, invitînd-o să încalece.

Rebecca ezită. Motocicleta era ridicolă, şi totuşi avea ceva care-o făcea să adulmece anumite posibilităţi. Nimeni nu şi-ar fi imaginat că două urmărite de lege alegeau un chopper cu flăcări ca să fugă cu el. Toată lumea avea să se uite la motocicletă, nu la ele. Parţial în scopul de a răspunde la expresia batjocoritoare din ochii lui César, îşi aruncă piciorul peste şa şi apucă regulatorul. Motorul răspunse cu o rafală sănătoasă. Rebecca apăsă pe ambreiaj şi porni. Ghidonul prelungit făcea ca orientarea să fie ciudată şi foarte uşoară, îngrozitoare prin oraş, dar probabil nemaipomenită pe şosea. Conduse cu grijă motocicleta prin curtea cu pămînt, deprinzînd poziţia anormală, cu picioarele înainte şi braţele întinse. Motorul şi transmisia păreau în regulă. Şaua solo, deşi artizanală, era suportabilă. Dar ambreiajul era uzat rău şi începea să alunece, iar din diversele lagăre şi articulaţii se simţeau zgîlţîieli serioase. În esenţă, chopperul era o rablă. Cea mai interesantă întrebare era cînd avea să se dezmembreze.

Reveni la Jiménez şi la fiul lui, opri motorul şi apăsă pe cric. Coborî. Acum în ochii băiatului se citea respectul.

Nu gripase motorul, nici nu căzuse, cum se aşteptase el. Therese o privea şi ea aproape cu uimire.

– Ambreiajul e ars, spuse ea scurt, şi are nevoie de două cauciucuri noi. Toate lagărele sînt bulite. În plus, îi curge uleiul prin toate încheieturile. Cît cereţi pe căcatul ăsta?

Therese clipi din ochi, la auzul cuvîntului vulgar. Expresia lui César se posomorî. Jiménez începu să rîdă cu poftă.

– Aveţi *cojones,* trebuie să recunosc.

– Dacă tot veni vorba, n-am, replică Rebecca rece. Cît?

– Trei mii de dolari, se răsti César.

– Faci mişto de mine, ripostă ea. Acum, zi preţul real.

– În ăsta se includ şi actele, preciză Jiménez, cu mîinile grase împreunate peste burdihanul imens.

– Nu vreau fotocopii, sau aşa ceva.

– Vorbesc de acte *bune.* Destul de bune ca să vă treacă gîrla. Înţelegeţi ce vă zic?

Rebecca îi aruncă o privire, gîndind cu repeziciune.

– Ce vă face să credeţi că plec în Mexic?

Mîinile împreunate ale lui Jiménez tresăriră, în timp ce-i rîdea burta.

– Păi unde-altundeva să te duci? îi făcu el cu ochiul. Vreţi să vă distraţi în La Gloria? Aveţi treburi acolo? Ceva bun de adus înapoi la prieteni?

Rebecca îşi păstră expresia neutră.

– Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, domnule Jiménez. Tot ce-mi doresc e o vacanţă liniştită. N-am nevoie de probleme cu grănicerii. Dacă se întîmplă ceva, am să le spun exact de unde-am luat motocicleta şi actele.

Jiménez îşi dădu ochii peste cap, comic.

– Nici o grijă. N-o s-aveţi nici o problemă, *muchacha*. Pe cuvîntul meu.

Rebecca o privi pe Therese. Suplă şi firavă, fata studia motocicleta cu ochi uimiţi. Simţi apăsarea deplină şi îngrozitoare a responsabilităţii coborîndu-i pe umeri. Juca la o loterie nebunească, mizînd toată viaţa lui Therese. Dar, uneori, viaţa depindea de o loterie. Şi, în acel moment, simţea că timpul şi norocul erau pe sfîrşite. Trebuia să sară în gol. Îşi îndreptă umerii şi se întoarse din nou spre Jiménez.

– Ascultaţi-mă, spuse ea încet. Vreau două cauciucuri normale la motocicletă. Vreau să fie acoperite flăcările cu vopsea. Un ambreiaj nou. Bujii noi, ulei nou, filtru nou. Vreau saboţi noi de frînă. Toate hîrtiile să fie în regulă, pe numele meu, inclusiv actele de asigurare. Totul să demonstreze că motocicleta e în proprietatea mea de cinci ani. Mă înţelegeţi?

– Sigur, răspunse Jiménez. Continua să zîmbească radios, vizibil nedescumpănit de cererile ei.

– Mai vreau o şa în plus pentru fiica mea. Scurte de piele pentru amîndouă şi cîte o cască pentru fiecare. Jachetele pot fi vechi, dar căştile trebuie să fie noi. Căşti pe toată faţa, nu scurte. Şi mai vreau cîte o pereche de mănuşi pentru fiecare.

César scuipă pe pămînt.

– Altceva?

– Pentru toate astea, continuă Rebecca, neslăbindu-l din ochi pe grăsan, plătesc două mii de dolari. Cash. Vă dau acum un avans de două sute cincizeci de dolari. Dacă nu-mi place cum aţi reparat motocicleta sau mi se

pare că actele nu arată ca lumea, nu încheiem tîrgul. Păstraţi cele două sute cincizeci, iar eu găsesc o motocicletă în altă parte.

– Nicăieri n-o să găsiţi pe cineva care să v-ajute mai bine ca mine, răspunse Jiménez. Şi mai ales care să ştie să-şi ţină gura.

Cu acea delicateţe stranie a degetelor lui groase, schiţă un gest de pecetluire a buzelor. Apoi, îi făcu cu ochiul.

Rebecca ridică din umeri.

– Deci, ne-am înţeles?

Amîndoi ochii lui Jiménez dispărură în încreţituri, pe cînd se gîndea temeinic. După un timp, dădu din cap.

– Sigur. Cînd o vreţi?

– O pot lua mîine?

– Puteţi s-o luaţi şi diseară, dacă vreţi, susură ţiuitor Jiménez.

– Mîine e perfect.

– *Bueno*.

Întinse o mînă. Rebecca i-o strînse. Nici nu simţea oasele, prin grăsimea moale.

César împinse motocicleta de ghidon, gata să se apuce de lucru. Jiménez porni greoi spre atelier.

– Veniţi, o chemă el pe Rebecca. Mergem înăuntru. Puteţi să-mi daţi banii şi să scriem datele.

– Ai înnebunit? o întrebă amărîtă Therese pe Rebecca, în spatele grăsanului.

Rebecca o cuprinse cu un braţ pe după umeri, strîngînd-o.

– Nici o grijă, îi şopti ea.

Îl urmară pe Jiménez. Acesta continua să chico-

tească. De ce n-ar fi făcut-o? Întrucît motocicleta valora exact zero, nu trebuia să plătească decît pentru acte. Rebecca se ruga să fie bune. Nu-i păsa că Jiménez o credea traficantă de droguri. De fapt, ar fi preferat să creadă asta, decît să deducă ce era cu adevărat. Dacă ghicea, putea presupune că erau de cîştigat mai mulţi bani predînd-o poliţiei, decît vînzîndu-i o motocicletă bună de nimic.

Din curtea lui Jiménez, Rebecca o duse pe Therese înapoi la casa de amanet. Trebuia să se despartă de colierul de la *Tiffany* al mamei sale, pentru a-l plăti pe Jiménez şi a-i mai rămîne destui bani de drum. Dar jură că avea să se întoarcă în Laredo cumva, înaintea trecerii celor trei luni din contract, ca să-l ia înapoi. Colierul era unul dintre puţinele ei lucruri care-i aparţinuseră mamei sale.

Therese o aşteptă în faţa cămătăriei. Cînd Rebecca ieşi, o întrebă:

– Ce te face să crezi că Jiménez poate face rost de acte corecte?

– Cunosc locurile ca ăsta şi oamenii ca el.

– De unde?

Zîmbi pe jumătate.

– Dacă tot mă-ntrebi, tatăl tău era cam nebunatic. Tot timpul se învîrtea prin asemenea locuri. Cu el mi-am făcut ucenicia.

– Nu zău?

Therese nu mai spuse nimic. În drum spre hotelul *Guadalupe,* deşi Rebecca vorbea cu însufleţire despre călătorie, Therese nu-şi mai manifestă curiozitatea cu

privire la motocicletă, nici măcar teama de trecerea frontierei. Rebecca simţea că, în adîncul sufletului, Therese abandonase deja orice speranţă, resemnîndu-se să fie arestată la graniţă şi dusă înapoi la San Francisco. După ultimele două zile, Rebecca presupunea că, probabil, Therese privea această perspectivă aproape cu uşurare.

Ea însă se afla la capătul opus al spectrului emoţional. Pentru prima dată, se simţea încurajată de şansele lor. Plimbarea prin curte cu acea motocicletă o umpluse cu senzaţii pe jumătate uitate despre ceea ce însemna a abandona orice prudenţă, a lupta contra curentului, a face tot ceea ce se străduise o viaţă întreagă să evite. Mai bine leu să mori, decît să trăieşti ca un miel, cine spusese asta? Nu conta. În acel moment, motocicleta simboliza tot ceea ce urmărea ea: evaziunea, spaţiul, emanciparea.

Totuşi, în pofida furnicăturilor din sînge, trebuia să se asigure că Therese era pregătită pentru orice întrebări i se puteau pune. Luă hîrtie şi creioane de la un magazin cu preţuri reduse şi merse cu Therese la hotel pentru a începe să construiască o poveste convingătoare.

A doua zi dimineaţă, înainte de a pleca din *Guadalupe,* Rebecca eliberă camera şi achită nota. Orice se va întîmpla în acea zi, nu voia să-şi mai prelungească şederea la hotel. Dacă trebuia să petreacă mai mult timp în Laredo, aveau să caute o locuinţă mai ieftină şi mai anonimă. Spera cu fervoare ca, înainte de apusul soarelui, să părăsească Laredo. Puteau conta pe Jiménez?

Ajunseră la atelierul lui jegos peste o oră. Jiménez stătea ghemuit lîngă o motoretă, pe care fiul lui o ţinea în

picioare. Se săltă greoi, ca o meduză enormă înălțîndu-se din adîncurile oceanului. Radia de încîntare.

– *La muchacha* cu *cojones,* o salută el. Azi vei fi foarte fericită.

– Serios?

– Vino mata să vezi.

Îi urmară mersul legănat pînă în magazie. Jiménez deschise larg uşa, cu o înfloritură. Chopperul lucea. Rezervorul cu flăcări fusese vopsit negru, la fel ca aripile. Motorul părea curat, iar cromul rămas era proaspăt lustruit.

– Am făcut tot ce mi-aţi cerut, spuse el. Cauciucuri noi, vopsea nouă, ambreiaj nou, serviciu complet. I-am pus chiar şi-o păsărică.

Îşi ridică pudic la buze degetele ca bananele:

– Pardon. O *perniţă,* vreau să zic, chicoti el.

Rebecca privi scăunelul jerpelit pe care Jiménez îl fixase pe aripa din spate. Therese urma să aibă dureri de şale. Cauciucurile „noi" fuseseră smulse de pe cine ştie ce epavă şi probabil că le mai rămăseseră trei sute de kilometri legali. Nu încăpea nici o îndoială că şi restul „serviciului" era de aceeaşi factură. Dar, cel puţin, motocicleta avea să treacă acum de o inspecţie la marginea şoselei.

– O frumuseţe, mm? o îndemnă Jiménez, mîngîind rezervorul. Fuge ca pe apă.

– Să văd hîrtiile, ceru Rebecca.

– Şi ele sînt frumoase.

Jiménez rînji, scoţînd un portofel de plastic. Rebecca studie documentele, în timp ce i le înşira pe şa. Toate arătau impresionant. Aşa cum îi ceruse, actele demonstrau că achiziţionase motocicleta în urmă cu cinci ani. Jiménez procurase chiar şi un formular de asigurare de călătorie de la Sanborns, care-i dădea posibilitatea de a trece în Mexic. Moralul îi crescu.

– Par în regulă, spuse ea, prudentă. Arată reale.

– Arată reale? chicoti Jiménez. Sînt reale, *muchacha.* Reale ca matale.

– Mda, zîmbi ea acru la adresa glumei cu subînţeles.

– Nu mai trebuie decît să le semnezi, continuă Jiménez, mîngîind hîrtiile. Şi...

Îşi frecă degetul mare de cel arătător, simbolizînd banii.

– Ce e cu scurtele şi căştile?

– Vi le-am pregătit pe toate.

Reveniră în atelier, pentru a încerca hainele. César le prezentă două jachete de piele, uzate, cu capse tocite şi franjuri pe mîneci. Pe spate aveau petice colorate de la un club de motociclism numit *Los Coyotes.* César îi ţinu geaca mai mare Rebeccăi, s-o probeze. Fără nici o bănuială, îşi introduse braţele în mîneci. În acel moment, César se apropie. Îi simţi mîinile cuprinzîndu-i rapid sînii. Se răsuci în loc, furioasă.

– Vine ca turnată, mm? comentă el, cu ochii batjocoritori.

– Nu te ţine de jocuri cu mine, băieţaş, replică Rebecca dură, pentru a-i vedea rîsul dispărînd din ochi.

– Cătea, murmură el, astfel ca taică-său să n-audă.

Rebecca smulse cealaltă geacă de pe tejghea, pentru a-l împiedica să încerce aceeaşi figură şi cu Therese. Amîndouă hainele erau largi, dar aveau să le poarte peste pulovere. Spălate şi fără peticele cu *Los Coyotes,*

puteau arăta respectabile. Neluîndu-l în seamă pe César, care se posomorîse, încercară căştile. Erau negre şi noi, aşa cum ceruse, deşi Jiménez le luase pe cele mai ieftine din cîte se găseau. Mănuşile oferite erau atît de murdare, încît Rebecca se hotărî să cumpere altele noi din altă parte.

– Mulţumită? întrebă Jiménez.

– Cred că da, dădu ea din cap. Băgă mîna în buzunar, după bani. Cu acel prilej, apucă în cealaltă mînă casca, de curea. Dacă César mai încerca vreuna din micile lui şmecherii obscene, avea să-i spargă capul cu ea. Sau să-l pocnească în boaşe, unde chiar avea ce vătăma. César îi văzu pregătirea şi-şi îngustă ochii furios.

Jiménez numără banii, lingîndu-şi vîrfurile degetelor la fiecare cîteva bancnote.

– O să vă dau un sfat pe gratis, spuse el, vîrînd în buzunar teancul. Să nu bateţi şoselele prin Mexic noaptea. O.K.? Nu se ştie niciodată ce găsiţi dormind în drum.

Desfăcu larg braţele.

– O plăcere să fac afaceri cu mata, *muchacha*. Scoate-le motocicleta, César.

Pe cînd ieşeau în curte, Rebecca o cuprinse pe Therese cu un braţ pe după umeri. În scurtele de piele şi cu căştile pe cap, nici una nu era uşor de recunoscut, aşa cum urmărise.

César scoase *Harley*-ul din magazie. Îl rezemă pe cric şi făcu un pas înapoi. Expresia de pe chipul lui arăta că avea să-i placă s-o vadă pe Rebecca încercînd să pornească motorul fără aprindere electrică. Învăţase să

pornească la picior motocicleta lui Ryan, dar asta fusese demult. Ei bine, trebuia să înveţe din nou, pe loc. Răsuci cheia, apăsă pe dorsel pentru a activa carburatorul, apoi puse piciorul pe pedală. Se lăsă cu toată greutatea. Simţi motorul învîrtindu-se şi-l auzi pornind zgomotos din prima încercare.

Zîmbind victorioasă, se instală în şa şi ambală motorul. Duduitul asurzitor o umplu cu un sentiment de emoţie fericită. Se întoarse spre Therese:

– Nu-ţi ţine picioarele prea aproape de eşapamente, poţi să te arzi. Şi nu le lăsa jos cînd oprim. O.K.?

Therese dădu din cap. Îşi ridică un picior suplu peste aripă şi cuprinse cu braţele talia Rebeccăi, neliniştită. Rebecca dădu din cap spre Jiménez, nebăgîndu-l în seamă pe fiul acestuia. Apoi deschise regulatorul, apăsă pe ambreiaj şi motocicleta se repezi înainte.

După-amiaza, la graniţă, erau cele mai lungi cozi, patru coloane de maşini înaintînd tîrîş-grăpiş spre pod. Acest lucru era în favoarea lor. Nu voia ca vreun sticlete plictisit să piardă prea mult timp cu ele. Motocicleta era greu de manevrat în traficul cu opriri repetate, dar cel puţin lupta cu ghidonul îi alunga din minte pericolele mai mari care le aşteptau.

Era o zi senină, cu un cer nemilos de albastru. Soarele le bătea în creştet, iar gazele de eşapament ale maşinilor din jur erau sufocante. Therese se tot foia în loc pe perniţă, făcînd motocicleta să se clatine. Era îngrozitor de nervoasă şi, o dată sau de două ori, Rebecca avu chiar senzaţia că urma să sară jos şi s-o ia la fugă. Fata însă continuă să se ţină strîns de mijlocul ei.

Pe măsură ce se încălzea, ambreiajul începea să scape tot mai mult. Era clar că acest César nu făcuse decît să deghizeze instalația uzată existentă. Rebecca se ruga să nu cedeze înainte de a trece frontiera. Aşa, la fiecare schimbare de viteză, se auzea un scrîşnet.

Motocicleta era încărcată la maximum. Cumpăraseră rucsacuri, saltele şi saci de dormit, de la un magazin second hand. Echipamentele făceau parte din travestiul lor, dar aveau să le fie folositoare şi în caz de urgență. Rebecca spera să arate ca oricare alți turişti plecați cu motocicleta în vacanță.

Se tîrau încet spre graniță. Nu-şi putea opri panica în creştere. Prin minte îi treceau viziuni de coşmar: arestarea, închisoarea, Therese aruncată în cine ştie ce oribil cămin de delincvenți minori, sfîrşitul tuturor visurilor. Trupul începea să-i înțepenească de frică. Încerca să se destindă, respirînd încet şi adînc.

În apropierea punctelor de control, coloanele vehiculelor începeau să se împartă. Camioanele treceau printr-un loc, autoturismele prin altul. Peste tot erau grăniceri, dirijînd traficul. Vederea uniformelor lor făcu inima Rebeccăi să bată cu viteză maximă. Era năucită de indicatoarele enorme, de numărul autovehiculelor, de gărzile care semnalizau. Pierdu direcția, iar şoferul din spatele ei claxonă nervos. Un moment crezu că aveau să cadă amîndouă. Răsuci de dorsel, aproape din greşeală, şi motocicleta se repezi înainte. Coada unui autobuz se înălță înspăimîntătoare în fața lor. Călcă pe frînă, iar pneurile scrîşniră în timp ce se opreau smucit, la un pas de niturile tocite ale barei autobuzului. Toba de eşapament a acestuia pompa cu furie gaze asupra lor. Rebecca gîfîia alarmată de catastrofa pînă la care mai avuseseră doar un pas.

Un grănicer roşcovan veni agale spre ea, într-o mînă cu o planşetă, iar cu cealaltă pe patul pistolului.

Rebecca se ținu bine de ghidon, încercînd disperată să împiedice ambreiajul în curs de dezintegrare să tîrască motocicleta înainte. Se simțea ca un iepure aşteptînd să fie împuşcat.

Militarul le privi de după ochelarii cu lentile-oglindă.

– Uşurel, doamnă. Nu intrați în față.

– Scuzați-mă, răspunse ea. Am derapat pe-o băltoacă de motorină.

– De-aici încolo mergeți încet *de tot,* O.K.?

– Desigur.

Omul dădu din cap. Ieşiseră din rînd. Grănicerul privi în jur, la încurcătura pe care o cauzaseră, apoi gesticulă cu planşeta, indicînd culoarul din față:

– Mergeți cu motocicleta acolo, aşteptați la cabină şi opriți motorul.

– O.K.

Rebecca îşi reluă drumul, cu ghidonul lung clătinîndu-se. Pe sub geaca de piele, sudoarea îi şiroia pe spate şi-i făcea leoarcă părul sub cască. Opri motocicleta la cabina de control şi închise motorul. Nu îndrăzni să se dea jos. Picioarele n-ar fi susținut-o. Avea senzația că i se apropia un atac de inimă, cu respirația neregulată şi toată partea de sus a trupului durînd-o de-atîta încordare. La spatele ei, Therese tremura ca un animal speriat. Cu siguranță, groaza lor vinovată era vizibilă pentru toți.

Grănicerul cu ochelari-oglindă se apropie încet. Con-

tinuă să meargă în jurul motocicletei, privind-o indiferent. Atenția Rebeccăi se îndreptă asupra părului roşcat de pe antebrațele lui musculoase şi a mustății mici, țepoase.

În sfîrşit, ridică privirea.

– Am nevoie să vă văd paşapoartele şi actele vehiculului, vă rog.

Rebecca dădu din cap. Îşi scoase mănuşile şi bägă mîna în buzunarul interior al scurtei, după portofel. Avea înăuntru paşapoartele şi toate documentele pe care le primiseră de la Jiménez. I-l întinse, rostind în sinea ei o rugăciune nearticulată.

Omul deschide portvizitul şi se uită la hîrtii.

– Aşteptați aici, vă rog.

Intră în cabină, cu actele şi paşapoartele. Rebecca îşi simți inima căzînd printre măruntaie. Printre jaluzelele de la fereastra cabinei, vedea uniforme mişcîndu-se de colo-colo. Le recunoscuse numele? Era ceva în neregulă la hîrtiile lui Jiménez? Sosise sfîrşitul? Duse o mînă înapoi şi bătu uşurel coapsa suplă a lui Therese, cu un gest pe care-l spera încurajator. Therese stătea nemişcată. Nu reacționă.

În fața lor fusese coborîtă o barieră albă cu roşu. Dincolo de ea, podul traversa Rio Grande, drept ca săgeata, spre libertate. În acel moment, Rebecca ştia că niciodată n-aveau să atingă acea libertate.

Grănicerul ieşi din cabină, însoțit de încă un om. Al doilea, neluîndu-le în seamă pe Rebecca şi pe Therese, verifică minuțios motocicleta, comparînd numerele de pe cadru şi motor cu documentația. Coapsele Rebeccăi tremurau, încordate. Îşi dădu seama că nu coborîse cricul. Motocicleta stătea nesprijinită. Dacă se răsturna la pămînt în acel moment, totul avea să se sfîrşească.

Roşcovanul le consulta acum paşapoartele.

– Aveți nevoie de viză de intrare, ca să mergeți în Mexic, spuse el scurt.

– Îmi... îmi pare rău, se bîlbîi Rebecca. N-am ştiut. De unde-o obținem?

– O puteți obține chiar aici. Cît timp plănuiți să stați?

– Păi...ăă... o săptămînă.

– Intenționați să mergeți mai departe de zona de frontieră?

– Voiam să călătorim pînă la Monterrey. Şi poate să trecem prin Sierra Madre, la întoarcere.

Omul o privi lung. Rebecca îşi văzu fața reflectată în ochelarii lui de soare, cu ochii cenuşii şi speriați privind prin deschizătura căştii negre.

– Admiratoare a lui Bogart?

– Poftim? îngăimă ea.

– *Treasure of the Sierra Madre*,[1] *cel mai bun film al lui Bogart.*

Văzu că acum îi zîmbea uşor.

– A, mda, dădu ea din cap.

Grănicerul privi spre Therese.

– Hai salut, domnişoară. Dumneata eşti Theresa, da?

Rebecca o simți dînd din cap afirmativ.

– Sînteți rude?

Îi pusese întrebarea lui Therese. Rebecca încremeni.

---

1. – „Comoara din Sierra Madre", 1947, r. John Huston, cu Humphrey Bogart, Walter Huston ş.a. (n.tr.)

Urmă o clipă de tăcere, apoi o auzi pe Therese răspunzînd:

– E mătuşa mea.

Grănicerul cel roşcat dădu din cap:

– M-hm. Ai o scrisoare de la părinți în care să scrie că sînt de acord să călătoreşti în Mexic cu mătuşa?

O, nu, îşi spuse Rebecca, îngrozită.

– Mama a murit, replică Therese; vocea ei subțire era calmă. A murit de ani de zile. Un timp, am stat cu tata, dar şi-a cam pierdut interesul pentru mine. A plecat în Canada. Aşa că de-atunci stau cu mătuşa Becky.

Roşcovanul îşi privi colegul, întrebător. Celălalt luă paşapoartele şi le studie. Era proaspăt bărbierit, cu trăsături slabe, mulate pe craniu.

– Ce adresă are tatăl tău? o întrebă el pe Therese.

Fata ridică din umeri.

– Habar n-am. Nu mi-a mai scris de doi ani.

Tonul ei indiferent era perfect.

– Therese locuieşte la mine, spuse cu blîndețe Rebecca. Acum eu o cresc. Nu facem decît să mergem în vacanță împreună.

– În camping?

– Numai dacă n-avem încotro.

Omul cu părul roşu clătină din cap.

– Aici scrie că sînteți medic. Ce specialitate?

– Pediatrie.

Îi arătă legitimația de doctor. Prin minte îi străfulgeră că imaginea de motociclistă boemă nu se prea potrivea cu ocupația ei.

– Aveți o adresă unde puteți fi găsită în Mexic?

Rebecca vorbi pe negîndite:

– Doctorul Ryan Foster, Spitalul Santa Clara, Monterrey.

– Coleg?

– Prieten.

Omul cu cap-de-mort notă adresa, îi luă legitimația şi, fără o vorbă, reveni în cabină. Printre jaluzele, Rebecca îl văzu ridicînd receptorul unui telefon. O înecă un val de spaimă, ca şi cum s-ar fi înecat.

Grănicerul cel roşcovan o privea.

– Cîți bani aveți la dumneavoastră pentru drum?

– Practic, nimic. Plănuiesc să folosesc cartele de credit.

– Pot să le văd şi eu?

Rebecca îi arătă cartelele ei *American Express* şi *Visa*. Cel puțin, numele de pe cartele corespundea cu cei de pe paşaport, nu cu numele sub care o cunoştea Michael Florio.

Omul le studie.

– Ştiați că benzinăriile din Mexic nu primesc cartele de credit?

– Nu, răspunse ea, cu buzele țepene.

– E bine de reținut. Aveți o maşinărie interesantă, adăugă el, privind cu dezgust motocicleta. Dacă pățiți vreun necaz, s-ar putea să nu găsiți prea uşor un mecanic în Sierra Madre.

– Merge mai bine decît arată, spuse aiuristic Rebecca, bătînd cu palma în rezervor. Am făcut o mulțime de mile împreună.

– Zău?

Omul cu cap-de-mort ieşi din cabină. Aducea o planşetă. Îi înapoie Rebeccăi legitimația de medic.

– Vă trebuie o viză de intrare pe treizeci de zile, spuse el scurt. Să nu depăşiţi termenul, doamnă doctor Carey. Nu e bine să aveţi probleme cu autorităţile mexicane de emigrare.

– În nici un caz.

– O.K. Semnaţi aici, vă rog.

Îi dădu planşeta ca să semneze pentru viza de intrare. Pe Rebecca o cuprinseră emoţiile. Nici nu-i venea să creadă. Chiar avea să reuşească, la urma urmei? Omul cu cap-de-mort rupse foaia şi i-o întinse.

– Pe-asta i-o arătaţi ofiţerului mexican de la emigrări, spuse el. Vacanţă plăcută.

Rebecca încercă să se gîndească la un răspuns potrivit, dar amîndoi grănicerii se retrăgeau deja, spre panoul de comandă. Bariera se ridică. Drumul era liber.

Apăsă pe starter. *Harley*-ul se trezi la viaţă mugind. Le zîmbi larg grănicerilor şi porni pe pod.

Rio Grande era lat, cu apele argintii sub soarele strălucitor. În celălalt capăt, încetini şi opri la punctul mexican de control. Grănicerii de-aici arătau mult mai plictisiţi decît colegii lor americani. Nici unul nu comentă nimic cînd le arătă viza de intrare. Fu ştampilată şi restituită. Nimeni nu o întrebă unde se ducea, sau în ce scop.

Apoi, intrară în Mexic.

La marginea localităţii Nuevio Laredo, după ce traversară oraşul, Rebecca trase în faţa unei *cantina* dărăpănate. Opri motocicleta. Coborîră şi se uitară una la alta.

Therese îşi smulse casca. Buclele i se revărsară eliberate. Avea faţa luminată de bucurie.

– *Am reuşit!* ţipă ea, aruncîndu-şi braţele pe după gîtul Rebeccăi; o îmbrăţişă strîns; rîdeau împreună, cu sufletul la gură, aproape nevenindu-le să creadă. Am *reuşit,* repeta încontinuu Therese. Sîntem libere!

– N-aş fi crezut să te bucuri aşa de tare că pleci, zîmbi Rebecca. După cum te purtai, bănuiam că-ţi pierduseşi încrederea în plan.

– Mă speriasem doar, răspunse Therese. Dar nici un moment n-am vrut să mă întorc în SUA. N-am vrut să plec din Italia. Întoarcerea a fost ca şi cum tot coşmarul ar fi luat-o de la început.

Îşi întinse braţele în sus, spre soarele fierbinte.

– Dar acum sînt liberă.

Rebecca se uită la ceasul de plastic.

– Avem cam cinci ore pînă la Monterrey şi e tîrziu. Poate-ar fi mai bine să mîncăm, să mergem înainte pînă la apusul soarelui, apoi să găsim un loc de dormit, O.K.?

– Cum zici tu, spuse Therese, încă delirînd de fericire.

Intrară în *cantina*. Localul era răcoros, întunecat şi relativ gol. Rebecca se duse la o masă din colţ şi comandă un prînz tardiv pentru amîndouă.

– Ai fost extraordinară, „mătuşă Becky"! o felicită Therese. Eu credeam că sigur aveau să ne oprească.

– Şi eu, recunoscu Rebecca. Şi la fel de extraordinară ai fost şi tu. Păreai atît de calmă.

– Eram la un pas de moarte, chicoti Therese. Acum nu mai trebuie decît să-i aducem pe tata şi pe Devvy aici, cu noi.

La auzul acestor cuvinte, Rebecca simţi că-i îngheaţă inima. O privi pe Therese în ochi.

– Asta nu face parte din planul meu, Therese.

– Trebuie să vorbiți, spuse fata, cu însuflețire. Toți trei. Trebuie să clarificăm totul.

– Discutăm mai tîrziu, O.K.? încercă Rebecca să pară nepăsătoare.

Mîncarea sosi, o tavă enormă plină cu suc de portocale proaspete, *huevos rancheros,* fasole răscoaptă şi *tacos* preparate cu *tortillas* albe şi moi. Rebecca fu surprinsă de propria ei foame. Era clar că şi Therese se simțea la fel. Tensiunea le încleştase stomacurile, dar acum mîncară cu poftă.

Rebecca se aşteptase la un val de uşurare după trecerea frontierei. Cînd colo, se pomeni confruntată cu un set de probleme complet noi. Ce avea să spună Ryan cînd soseau, ce fel de viitor le aştepta pe ea şi pe Therese, dacă Mexicul era destul de departe pentru a fi în siguranță, dacă drumul avea să le ducă mai departe, în locuri mai străine şi mai îndepărtate, nu putea nici măcar să bănuiască.

Neliniştită, scoase Ghidul Turistic AAA şi studie harta. Drumul spre Monterrey părea îngrozitor de lung, cu întinderi aride între cele cîteva localități. O maşină bună l-ar fi străbătut într-o după-amiază. Dar, pe chopperul lui César, cu ambreiajul defect, puteau să nu mai ajungă niciodată acolo.

– Vom încerca să ajungem astă seară pînă la Sabinas, spuse ea, şi să sperăm că vom găsi un loc unde să înnoptăm.

– Vorbeşte-mi mai mult despre tatăl meu, îi ceru Therese; se vedea clar că o interesa mai mult Ryan decît rigorile călătoriei care le aştepta. Ai zis că era nebunatic.

Ca mine, adică?

– Cred că da, într-un fel. Deşi Ryan n-a făcut niciodată vreun rău nimănui.

Oboseala făcuse ca vorbele necugetate să-i scape şi o văzu pe Therese tresărind.

– Avea mereu probleme cu poliția, continuă ea grăbită. Un timp, s-a înhăitat cu nişte Hell's Angels.

– Acolo ai învățat despre acte false şi chestii de astea?

– Da.

– Deci, eu îi calc pe urme? întrebă Therese.

– Nici lucrul ăsta nu e ereditar, răspunse Rebecca, studiind harta.

– De unde ştii? Toate celelalte sînt.

– Poate că sînt, nu ştiu. Therese, vorbim mai tîrziu. Trebuie să ne continuăm drumul. Nu vreau să călătorim noaptea şi, chiar dacă acum sîntem în Mexic, n-am chef de necazuri cu poliția, altfel ar putea să ne expedieze înapoi peste granița. O.K.?

– O.K., dădu din cap Therese, evident nedorind să întrerupă discuția.

– E momentul potrivit să facem o vizită şi la toaletă, propuse Rebecca. Ne aşteaptă un drum lung.

În timp ce Therese era la toaletă, Rebecca plăti. Ieşiră. Privi mohorîtă balta de ulei de sub motocicletă. Mai mult decît oricînd, era conştientă de enorma încredere pe care-i cerea lui Therese s-o aibă față de ea.

Cel puțin, maşinăria pornea bine. Ieşiră din oraş, pe autostradă. Vîntul fierbinte le lovea cu putere. Circulația era densă, dar se aflau pe o şosea bună, în stil american, dreaptă şi nesfîrşită, tăind prin sălbăticie. Vuietul

motorului şi vibraţiile care îi zguduiau spatele şi ceafa erau amorţitoare. Începea să-şi simtă gîndurile împrăştiindu-se. Se ruga ca Therese să rămînă trează, să nu-i adoarmă în spate.

Cu mult timp înainte de La Gloria, autostrada confortabilă se sfîrşi. După ce lăsară în urma lor mahalalele şi panourile publicitare, drumul se îngustă şi se deschise deşertul, o cîmpie întinsă acoperită de un cer vast, nemiloasă şi nepopulată. Traficul se rărise. Micile grupuri de case pe lîngă care treceau erau arse de soare şi golaşe, cu siluetele ocazionale ale cîte unui om singuratic pe un *burro* fiind singurele semne de viaţă.

Rebecca privea peisajul din jurul lor, unde sărăcia şi seceta tăiaseră canale adînci, la fel cum viaţa grea marchează un chip omenesc. Îşi amintea cealaltă călătorie pe care o făcuse, cu Ryan, demult. Trecuseră numai paisprezece ani? Parc-ar fi fost o viaţă de om. *Nimic nu se întîmplă vreodată aşa cum te aştepţi,* reflectă ea.

Ultima oară cînd îi vorbise lui Ryan, el era concentrat asupra carierei lui, aceea de a deveni un doctor eminent. Dar, în loc de a se duce la un spital celebru din Los Angeles sau New York, alesese o infirmerie necunoscută din Mexic. În loc să-i trateze pe bogaţi, preferase asistenţa acordată săracilor. În locul faimei, alesese obscuritatea.

Şi, totuşi, într-un chip ciudat, simţea că înţelegea ce i se întîmplase. Peste hăurile timpului şi ale distanţei, inima ei nu mersese pe acelaşi drum cu a lui Ryan? Se întreba dacă s-ar mai fi repezit spre el în caz că devenea, să zicem, chirurg plastic în Palm Beach.

De-acolo şi pînă în Palm Beach era cale lungă.

Soarele începea să apună, un glob sîngeriu strălucind orbitor în oglinda retrovizoare. Vîntul fierbinte se răcorea. *Harley*-ul mergea îngrozitor de încet. Părea incapabil să se tîrîie cu mai mult de şaizeci de kilometri pe oră. Sperase să ajungă într-un oraş numit Hidalgo, pe Sabinas, Dar, cînd umbrele lungi şi vinete începură să se întindă peste şosea, ştiu că n-aveau să intre în Hidalgo înainte de căderea întunericului. Gîndul de a călători noaptea nu era atrăgător, pe asfalt exista o cantitate deprimantă de animale călcate, iar un cîine vagabond ar fi fost de ajuns pentru a le doborî. Departe, în dreapta, văzu nişte lumini licărind în ceaţa violetă. Instinctiv, coti pe următorul drum lateral, îndreptîndu-se spre micul grup de lumini, orice-ar fi fost.

Cîntatul unui cocoş o trezi pe Rebecca în zorii zilei următoare. Privi prin camera simplă, un moment nedumerită. Apoi, îşi aminti unde erau. Avuseseră noroc să găsească acea *fonda* ieftină, cu o cameră liberă. Stătu ascultînd respiraţia calmă a lui Therese, cu gîndul la ziua trecută. În acea lumină plină de speranţă, camera nu mai arăta la fel de mohorîtă cum păruse seara. Se sculă şi se spălă pe faţă. Therese continua să doarmă, aşa că-şi luă ghetele şi ieşi încet.

Barul, unde mîncaseră o cină primitivă, era şi el mai curat decît i se păruse în starea de extenuare din seara trecută. Deschise uşa şi ieşi în stradă. Motocicleta stătea parcată în locul unde o lăsase, dar cineva pusese un obiect roz pe şa. Se duse să arunce o privire. Era un trandafir de o frumuseţe desăvîrşită. Îl luă, surprinsă. Motivul perfecţiunii lui consta în faptul că era din plastic.

Îşi aminti un grup de tineri timizi care le priviseră lung pe ea şi pe Therese, seara, în bar, şi zîmbi. Îşi ridică privirea. Cerul avea culoarea albastră translucidă a iernii mexicane.

În ziua aceea, avea să-l întîlnească pe Ryan. Avea să i-o arate pe fetiţa făcută de ei doi, cu atîţia ani în urmă. Reveni în casă s-o trezească.

Înainte de ora nouă, se aflau din nou pe drum. Acum Therese era emoţionată şi veselă, dornică să vorbească necontenit despre Ryan. Dorul de Michael şi Devon rămăsese uitat deocamdată, se părea. După plecarea din Laredo, abia dacă-i mai pomenise.

Harley-ul pîrîia vitejeşte dar, după cîţiva kilometri, Rebecca descoperi că ambreiajul începea să se dezintegreze. Peste încă o oră de drum, nu mai putea schimba vitezele decît apăsînd pe pedală fără a folosi ambreiajul, ceea ce făcea vechea maşinărie să se smucească şi să se zgîlţîie. Îl blestemă pe César. De-acum încolo, opririle şi pornirile aveau să fie nişte coşmaruri.

Dar motocicleta începea să prezinte şi alte infirmităţi, mai serioase. Măruntaiele ei mecanice zdrăngăneau tot mai tare, iar eşapamentul scuipa fum, arătînd că puţinul ulei care nu se scursese deja afară începea acum să ardă undeva în procesul de combustie.

Trecură prin Sabinas Hidalgo, pentru a intra apoi într-un vast deşert de sare. Singura variaţie a monotoniei era panglica albastră a drumului şi stîlpii de telegraf de pe margine. Toate celelalte aveau culoarea muştarului. Departe, la orizont, scînteia ceva. Rebecca ştia că era lanţul muntos de lîngă Monterrey. Părea înspăimîntător de departe.

– Chestia asta sună nasol, strigă Therese, peste umărul Rebeccăi. Ce-i cu ea?

– Sînt medic, nu mecanic, răcni şi Rebecca.

Zgomotul motorului era acum asurzitor. Ştia că în curînd avea să se întîmple o nenorocire şi se întrebă cum supravieţuiau oamenii naufragiaţi în acele locuri. Poate că dispăreau pur şi simplu, fără ca nimeni să mai audă de ei vreodată. În următorul oraş pe care-l vedeau, aveau să se oprească şi să-i telefoneze lui Ryan.

La cinci minute după acest gînd, maşinăria scoase brusc un nor de fum printre picioarele Rebeccăi, cu o rafală de căldură arzătoare. Privi în jos şi văzu flăcări lingîndu-i ghetele.

– O, Doamne! gîfîi ea.

Trase în slalom pe dreapta, apăsînd frînele. Fără ambreiaj, nu avea cum să oprească elegant.

– Ţine-te bine! îi strigă ea lui Therese, oprind motorul. Motocicleta se bloca atît de brusc, încît fata aproape căzu şi numai ţinîndu-se strîns de gîtul Rebeccăi reuşi să se salveze.

– Am luat *foc,* spuse ea, nevenindu-i să creadă.

– Dă-te jos, ordonă Rebecca, trăgînd-o de pe motocicletă.

– Dar lucrurile...!

– Le iau eu. Fugi!

Therese o luă la goană prin iarba uscată, în timp ce Rebecca trăgea de chingile care ţineau legate rucsacurile. Focul începuse într-o componentă electrică şi ardea vesel. Curînd avea să se aprindă carburatorul şi, probabil, să explodeze rezervorul de benzină.

Gîfîind, trase rucsacurile de pe motocicletă şi o luă la

fugă spre Therese, la o distanță sigură. Se opriră, privind motocicleta care ardea. Focul se răspîndi repede, cu flăcările înălțîndu-se la şapte metri în aer, scuipînd vălătuci de fum negru spre cerul senin. Rezervorul nu explodă, aşa cum se aşteptase. Maşinăria ardea viu şi cu un soi de grație, ca un rug funerar viking.

– Cred că asta a fost, spuse Therese.

– Cred.

– Acum ce facem?

– Bună întrebare.

Rebecca privi în lungul drumului pustiu.

– Poate fumul va atrage pe cineva. Nu putem decît să aşteptăm o maşină pînă în oraşul următor, iar apoi îl vom suna pe Ryan. Îmi pare atît de rău, Therese.

– De ce-ți pare rău? Mă distrez mai bine ca oricînd în viața mea!

O privi lung.

– Serios?

Therese desfăcu brațele, cuprinzînd vasta privelişte din jur.

– Tu nu? Am senzația că sînt vie pentru prima oară. Că *exist* cu adevărat.

Ezită.

– Cred c-am fost cam nesuferită în ultima vreme. De fapt, am fost groaznică.

– Ba n-ai fost, o contrazise cu blîndețe Rebecca.

– Ba am fost, îşi coborî fata brațele. Ți-am spus nişte lucruri îngrozitoare în hotelul ăla din Laredo. Nu erau adevărate. Aproape toată viața, am fost un copil rîzgîiat şi egoist. Am avut nevoie de timp ca să trec peste asta. Dar nu înseamnă că nu înțeleg cît de mult ai făcut pentru

mine, Rebecca. La cîte ai renunțat. Nu mă refer doar la plecarea din Miami. Vorbesc şi despre faptul că ai venit să mă cauți în Italia. Ai ținut la mine destul ca să-ți abandonezi toată viața.

Rebecca simți un nod în gît. Încercă să pară nepăsătoare, dar vocea îi era răguşită:

– Ei, cred că-ți datorez mult, Therese. Am ceva de achitat.

– Eu nu aşa văd lucrurile, replică Therese, susținîndu-i privirea. Nu erai obligată să vii după mine. Nici eu nu eram obligată să te iubesc. După părerea mea, nu ne datorăm nimic una alteia. Tot ce ne dăm e de bunăvoie şi nesilit de nimeni. Nimeni nu are vreo obligație. Vorbesc serios, Rebecca. Şi vreau ca şi tu să gîndeşti la fel.

Rebecca îşi privi fiica, o fată subțire şi curajoasă stînd în mijlocul deşertului, cu o motocicletă arzînd în spatele ei. Zîmbi.

– Vrei să spui că sîntem prietene?

Ochii lui Therese se luminară.

– Exact asta vreau să spun.

Păşi înainte şi-şi îmbrățişă mama. Apoi, retrăgîndu-se, zise:

– Sînt foarte derutată. Cred că am fost derutată mult timp. Cel puțin, cînd sînt cu tine, pot gîndi normal.

– Mă bucur.

– Va dura mult timp pînă să-mi limpezesc capul, continuă Therese. În legătură cu tine, cu tata, cu toate.

– Ai tot timpul, îi făgădui Rebecca.

Observă că trosnetele se opriseră. Focul scăzuse brusc, lăsînd doar un schelet care ardea mocnit. Cu tăcerea țiuindu-le în urechi, se apropiară de motocicletă şi

o privire. Puțea toxic. Bine măcar că nu se aprinseseră cauciucurile, care ar fi ars toată ziua.

– Ăsta-i sfîrşitul, nu? întrebă Therese.

– Da. Cel puțin, sfîrşitul motocicletei ăsteia vechi. Cred c-avem noroc că ne-a adus pînă aici.

Tîrziu, spre seară, ajunseră în Monterrey.

Monterrey era un mare oraş industrial, acoperit cu un panaş de smog, pe fundalul munților îndepărtați, aurii. Rebecca privea panorama oraşului. Therese dormea, cu capul pe umărul ei. Un şofer care transporta vite le luase în cabina camionului, din locul unde le arsese motocicleta, pînă într-un sat din apropiere, de unde luaseră un autobuz înapoi spre Sabinas Hidalgo. Din Hidalgo, cu un alt autobuz, ajunseseră în Guadalupe, iar de la Guadalupe, un al treilea autobuz le adusese în Monterrey.

Cînd autobuzul intră în autogară, Rebecca o trezi pe Therese.

– E timpul să coborîm.

– Unde sîntem?

– În Monterrey.

– Slavă Domnului, gemu Therese.

Se dădură jos din autobuz. Peronul era friguros şi bătut de vînt, cu vuiete de motoare diesel peste tot.

– Acum îi telefonezi? întrebă Therese.

Rebecca dădu din cap. În sfîrşit, sosise momentul să-l caute pe Ryan.

– Da, acum îl sun.

– De ce arăți aşa de îngrijorată?

– Nu sînt îngrijorată, minți ea cu curaj.

Lîngă un perete era un telefon public, iar Rebecca se

îndreptă spre el, cu capul pulsîndu-i surd. Formă numărul şi ceru la centrală să i se facă legătura cu doctorul Ryan Foster. După un timp ce i se păru cît o eternitate, auzi în aparat glasul lui Ryan:

– *Si, digame?*

Înghiți în sec.

– Ryan, bună. Aici Rebecca.

Urmă o lungă tăcere.

– Rebecca, repetă el, parcă nevenindu-i să creadă. Unde eşti?

– În Monterrey.

– Unde, în Monterrey?

– La autogara municipală.

– Deci, ai venit, în sfîrşit, spuse el încet.

– Ryan, te rog, ascultă-mă. O am cu mine pe fiica noastră.

– Therese?

– Da. Avem nevoie de ajutor.

– Stai o clipă, îi ceru el, uluit. Eşti cu Therese?

– Da. Barbara Florio, mama ei adoptivă, a murit. Am luat-o de la Michael Florio, tatăl adoptiv.

– Cînd spui că ai luat-o, vrei să spui că...?

– Cred că termenul legal e „răpit", confirmă Rebecca.

Tăcerea fu lungă, interminabilă. Rebecca simți că i se frîngea inima. Încercă disperată să-şi infiltreze în voce toată pasiunea de sub oboseală.

– Ryan, nu-ți pot explica situația la telefon. N-aş fi făcut ceea ce am făcut, dacă nu aveam motive foarte serioase. Motive medicale. Motive umanitare. Trebuie să mă crezi. Therese e într-o stare foarte, foarte proastă. Poliția crede că şi-a omorît mama. S-ar putea s-o fi fă-

cut, nu ştiu. Are nişte probleme psihologice complexe pe care eu nu le pot rezolva încă. Dar ştiu din capul locului una dintre cauze: tatăl ei are o relaţie incestuoasă de durată cu sora ei adoptivă. Fugim pe drumuri de patru zile.

– Iisuse, Rebecca. În ce te-ai băgat?

– Am făcut ceea ce trebuia să fac, replică ea cu tărie. A trebuit să mă duc în Italia ca să-i găsesc. Poliţia ne-a ajuns din urmă. Tocmai ne-am întors din Europa, acum patru zile. S-ar putea ca Therese să fi declanşat un incendiu în avion.

– Ce-a *făcut?*

– Şi nu e numai atît. Unuia dintre poliţişti i-a venit rău şi a căzut de pe picioare la aeroport. Atac de cord. În confuzia creată, eu am fugit cu Therese.

– Rebecca, spuse el insistent, du-te în sala de aşteptare şi nu te mişca de-acolo. Ajung într-o oră.

– Ryan, aşteaptă.

– Ce e?

Rebecca îşi linse buzele uscate.

– Gîndeşte-te bine înainte de a veni.

– M-am gîndit exact cît trebuia, replică el scurt.

Simţi că i se umpleau ochii de lacrimi, orbind-o. Pentru prima oară, avea senzaţia că nu mai era complet singură.

– Îţi mulţumesc, Ryan.

– Therese e O.K.?

– Sigur. Doar cam obosită.

– Cum arată?

– Cu păr buclat. Constituţie slabă. Ochi cenuşii.

– Ştie... cine sîntem?

Rebecca privi spre Therese. Vîntul rece îi răvăşea părul nepieptănat.

– I-am spus acum cîteva zile.

– Cum a primit vestea?

– Cu mine e inconstantă, despre tine e curioasă. Dar pare să reziste bine. După umila mea părere, adică.

– Te-ai băgat pînă peste cap, dar cred că la asta te-ai priceput întotdeauna cel mai bine. Ne vedem în sala de aşteptare. Peste o oră. O.K?

– O.K., răspunse ea şi închise.

– Vine? întrebă Therese.

– Da, vine.

– Ştiam eu.

Intrară în sala de aşteptare, unde se strînseră una în cealaltă. Încăperea era prost luminată şi friguroasă; oamenii aşezaţi pe bănci păreau săraci şi obosiţi.

– Mă tot întreb dacă am să-l recunosc, spuse Therese; pentru prima dată, vocea îi suna nervoasă. Vreau să spun, ar trebui să-ţi recunoşti propriul tată, nu?

– Nu neapărat.

– Mă întrebam dacă vreodată aveam să trec pe stradă pe lîngă unul dintre părinţii mei. Dacă i-aş fi recunoscut, din start.

Îşi cuprinse genunchii cu braţele.

– Cînd eşti înfiată, uneori îţi trec prin cap tot felul de aiureli. Îmi făceam griji, dacă ajungeam să mă mărit cu propriul meu tată? Devon mi-a spus că şi ea se gîndea la acelaşi lucru, tot timpul. S-a mai întîmplat, ştii doar.

– Ştiu.

– Ar trebui să existe un soi de recunoaştere specială între un părinte şi un copil. Vreau să spun, nu doar prin

faptul că seamănă. Altceva. Ceva spiritual.

Tăcu un moment.

– Cînd m-ai văzut prima oară, în Urbino, ai... ai simțit ceva deosebit?

– Fii sigură că da, o încredință Rebecca. Am crezut că aveam să leşin pe loc, la picioarele tale.

– Dacă stau să-mi amintesc, cred că şi eu te-am recunoscut, într-un fel.

Rămaseră mult timp tăcute, fiecare ocupată cu propriile ei gînduri. Deodată, Rebecca o simți pe Therese înțepenind lîngă ea.

– O, Doamne, şopti fata. Ştiu că e el.

Îşi ridică privirea. Ryan venea spre ele. Un moment, se simți ca într-un vis şi nu putu decît să holbeze ochii la el. Brațele lui puternice o cuprinseră, ridicînd-o. Apoi totul deveni real, iar ea se agăța de el, la fel cum o femeie care se înecă s-ar agăța de o stîncă din mijlocul torentului.

– O, Ryan, şopti, cu gura lipită de gîtul lui. Slavă Domnului că eşti aici.

Puterea lui o strivea. În sfîrşit, îi dădu drumul. Rebecca se ținu strîns de brațele lui, absorbindu-l cu toată ființa. Era mai slab decît înainte şi bronzat într-o nuanță închisă de mahon, care-i făcea şi mai frapanți ochii albaştri. În păr avea şuvițe argintii şi cîteva riduri noi în jurul gurii, produse de timp şi de lumina aspră a soarelui. Therese era o prezență tăcută lîngă ei. O trase spre ea, pentru a împărți toți trei acelaşi spațiu.

Pe fața lui Therese se citea tensiunea tremurătoare pe care Rebecca o cunoştea atît de bine. Era foarte palidă. Rebecca se uită de la ea la Ryan, amintindu-şi

acut propriile emoții de la prima întîlnire cu Therese. Dar Ryan nu făcu decît să cuprindă fata pe după umeri cu un braț şi o strînse la pieptul lui lat. O îmbrățişă, sărutîndu-i creştetul capului.

– Therese, spuse el încet, niciodată n-am crezut că aveam să te țin în brațe. Ce faci?

– Bine, răspunse ea, cu vocea înfundată la pieptul lui Ryan. Părea emoționată. Ryan îi dădu drumul, zîmbindu-i nervos.

– Arăți bine, e clar. Ultima dată cînd te-am văzut, aveai mai puțin păr.

Therese îşi ridică privirea spre el. Rebecca se întrebă la ce se aşteptase. Ryan avea un aspect prăfuit, exotic. Purta cizme, blugi şi o cămaşă de doc cu nasturi perlați. Cămaşa era brodată pe umeri, iar cizmele aveau şi ele broderii decolorate. Chipul lui era auster, dar ochii ultramarini străluceau calzi precum cerul deşertului.

– Ți-e foame sau ceva? o întrebă, grav.

– Nu, răspunse Therese.

– Atunci, să mergem.

Luîndu-le pe fiecare de cîte un braț, Ryan le conduse spre ieşire. Rebecca uitase iuțeala mişcărilor lui, felul cum i se concentra puterea, nelăsînd nimic să se irosească în amînări fără rost. Afară, soarele apunea deja, pe cerul ca un frumos tablou abstract cu nori zdrențuiți.

– Asta-i maşina, o arătă Ryan.

Camioneta albă şi prăfuită era parcată în față. Pe portiere avea pictată emblema Spitalului Santa Clara. Ryan descuie şi urcară în cabină. Therese se aşeză între el şi Rebecca.

– Avem cam o oră de mers, le spuse. Doamne, da'

înaltă mai eşti, Therese. O s-ajungi o prăjină, ca mine.

Therese nu răspunse, mutîndu-şi doar privirea, sfioasă. Scurta viaţă a fetei fusese turbulentă, reflectă Rebecca, dar probabil că aceea era cea mai stranie situaţie prin care trecuse vreodată, înghesuită între doi părinţi naturali pe care nu-i cunoştea, într-un oraş străin, departe de casă.

Ea, una, nu putea înceta să-l mai privească pe Ryan. Se schimbase în atîtea moduri subtile. Trecuse prin foc, într-un fel, şi se observa. Era mai aspru, mai bătrîn, mai stăpîn pe situaţie. Acum avea o forţă suplimentară, care provenea din experienţă şi maturitate. O clipă, ochii li se întîlniră. Rebecca se întrebă ce şi-ar fi spus unul altuia dacă Therese n-ar fi fost acolo. Ryan îi zîmbi, apoi se întoarse spre Therese.

– Ştiu că nu ţi-e uşor, Therese. Mă aflu aici numai ca să te ajut. Nu e nimic ce să nu-mi poţi cere. Vreau să ştii asta.

– O.K., răspunse Therese, cu voce slabă.

– Cînd ajungem la destinaţie, nimeni nu te va hărţui cu nimic. Poţi fi doar tu însăţi, cît de mult timp doreşti. E un loc plăcut. Vei vedea.

Fata dădu iarăşi din cap.

Rebecca privi mîinile lui Ryan pe cînd băga maşina în viteză şi pornea. Şi le amintea atît de bine, forţa lor obtuză, siguranţa lor. Nu purta inele. Îşi aminti de scrisoarea aceea pasională pe care i-o scrisese, de propriul ei răspuns distant. Se întrebă dacă avea o altă femeie, una pe care o iubea, care-l iubea şi ea pe el.

– Spitalul e între dealuri, afară din Monterrey, spuse el. E frumos acolo, Therese.

– Voi intra în spital? întrebă fata, cu o undă de panică în glas.

– A, în nici un caz, iubito, zîmbi Ryan. Nu în sensul ăsta am spus. Voiam să zic doar că vei locui la mine. E o locuinţă veche şi romantică. Santa Clara a fost o clinică pulmonară pentru oameni bogaţi, înainte de revoluţie. În zilele noastre, e un spital de copii gratuit.

– Primiţi subvenţie de la guvern? întrebă Rebecca.

– Una mică. În general, supravieţuim din donaţii private. Monterrey e bogat, în comparaţie cu oricare alt oraş mexican, şi are o îndelungată tradiţie de caritate. Cum-necum, mergem înainte.

– Şi tu eşti şeful?

– Marele *tamale,* confirmă Ryan. M-am angajat sub Luis Vargas, fostul medic şef. El a murit acum doi ani şi mi-au cerut să-i preiau funcţia.

Aruncă o privire spre Rebecca.

– Şi cum aţi ajuns în autogara din Monterrey?

Rebecca îi povesti pe scurt fuga în Texas, cumpărarea motocicletei, lungul drum spre sud. Ryan ascultă fără să comenteze, deşi înălţa involuntar sprîncenele din cînd în cînd.

În timp ce vorbeau, conducea camioneta prin haoticul centru al oraşului, pînă în partea cealaltă, ocoli suburbiile şi porni în sus spre munţi. Fusese o zi lungă şi grea. Lumea părea să se învîrtească tot mai repede în jurul Rebeccăi, totul pierzîndu-se într-o ceaţă asupra căreia avea tot mai puţin control.

În lumina asfinţitului montan, ajunseră la destinaţie. Spitalul era o clădire colonială mare, dominînd oraşul de jos. Colonade arcuite mărgineau verandele umbroase,

unde Rebecca văzu copii circulînd şi jucîndu-se. Arhitectura era elaborată şi zeci de palmieri, plantaţi în mod vădit cu un secol în urmă, cînd fusese construit spitalul, se aliniau graţios de-a lungul faţadei. Lumina slabă a înserării era generoasă cu starea degradată a clădirii, conferindu-i o frumuseţe romantică.

– E minunat, spuse Therese, privind afară.

– Ţi-am spus eu că e un loc frumos, răspunse Ryan. Locuiesc cam la o milă de-aici. Vă duc direct acolo şi, pentru început, vă veţi odihni. Mîine sau poimîine facem marele raid.

Conduse mai departe. Casa lui era izolată de spital, la adăpostul copacilor, o hacienda de chirpici simplă, dar cu aspect confortabil, zugrăvită într-un alb strălucitor, cu acoperiş plat. În faţa ei creştea un pîlc mare de arbori de bumbac. În spate se înălţau două turnuri de apă, iar dincolo de ele, un hambar vechi.

Ryan opri camioneta şi coborîră, cu membrele ţepene. Profunda linişte a împrejurimilor le învălui. Rebecca privea cu ochi mari. Era o ambianţă miraculoasă, cu piscuri de munţi în jur şi panorama îndepărtată a oraşului la picioare. Ryan atinse umărul lui Therese.

– Eşti bine?

– Sînt bine, dădu ea din cap.

Ryan nu făcuse nici o încercare de a-i impune vreun soi deosebit de relaţie între ei. O trata doar blînd şi atent, ca şi cum ar fi cunoscut-o de-o viaţă. După părerea Rebeccăi, era exact atitudinea potrivită.

Casa avea un aer de graţie şi simplitate, cu capetele bîrnelor masive ieşind din pereţii exteriori şi o plantă agăţătoare încolăcindu-se printre arcadele verandei din faţă, care dădea spre vale. O coloană subţire de fum se înălţa din horn.

Ryan le conduse înăuntru. Pardoseala era cu dale, iar pereţii aveau aceeaşi zugrăveală albă din exterior. Toate mobilele erau simple şi austere. Rebecca privi în jur, cu curiozitate nedisimulată. Ambianţa era confortabilă, dar nu exista nici o urmă vizibilă de prezenţă feminină, nici una dintre contribuţiile pe care le-ar fi adus o doamnă a casei. Totuşi, era foarte probabil să aibă o menajeră. Într-un şemineu uriaş ardea focul, răspîndind o binevenită văpaie portocalie care alunga frigul nopţii la o asemenea altitudine, şi i se pregătise masa – în aer se simţea mirosul încurajator al puiului la ceaun.

Camerele erau decorate cu simplitate şi graţie. Casa era mai veche decît îşi dăduse seama Rebecca, privind-o de-afară. Dalele duşumelei se tociseră cu anii. Mobila de lemn strălucea şi ea, după o îndelungată şi drăgăstoasă folosinţă.

– Sînt numai două dormitoare, spuse Ryan. Tu şi Therese va trebui să-l folosiţi pe acelaşi. Pe-aici.

Buimăcite de atîtea călătorii, Rebecca şi Therese îl urmară. Mobila dormitorului era în stil colonial masiv: un elaborat pat de mahon cu baldachin, dulapuri ornamentale, o lampă grea de alamă în tavan, toate moştenite vizibil de la fostul locatar.

– Patul are o sută de ani vechime, dar e comod, comentă Ryan.

Therese, crezîndu-l pe cuvînt, se întinse peste cuvertură, gemînd extaziată. Ryan zîmbi.

– Nu vrei să mănînci?

– Mai tîrziu, murmură Therese.

Rebecca îi scoase pantofii şi o acoperi cu o pătură în carouri. Se duse împreună cu Ryan la bucătărie. Privi prin jur, văzînd modul simplu de viaţă pe care-l reprezenta mobilierul simplu, pacea care stăpînea totul.

– Te invidiez, spuse ea încet.

– Ai renunţa la L.A. pentru asta? surîse Ryan. N-aş crede.

– Aş renunţa la multe ca să ştiu ce e mai bine să fac.

– O ai pe ea, arătă el cu capul spre camera lui Therese.

– Deocamdată. Dacă vrea să se întoarcă la Florio şi Devon, nu pot face mare lucru ca s-o opresc. Dar înapoi nu mă mai pot întoarce. Am dărîmat toate punţile pe care le aveam.

Ryan o privi gînditor.

– N-o lua prea în serios, spuse el. Din cînd în cînd, mai trebuie să tai şi să incinerezi. Aşa, viaţa nu se-adună prea apăsătoare şi nu-ţi pierzi capacitatea de a te dezvolta, a merge înainte.

Rebecca zîmbi amar, fără a fi întru totul de acord cu filosofia lui.

– Exact acuzaţia asta mi-a adus-o Therese, pe drum încoace, că merg numai înainte.

– Aha. E supărată pe noi?

– Din timp în timp. Mă duc să văd ce face.

Cînd se întoarse, Ryan punea masa.

– Ce se-aude?

– Doarme adînc. Mă îndoiesc că va mai ieşi la suprafaţă pînă mîine. Slavă Domnului că nu mai sîntem pe drum.

– Stai jos, îi trase el un scaun.

Puse în faţa ei o farfurie. Rebecca nu avea poftă de mîncare, dar ştia că trebuia să se hrănească. Ryan o întrebă:

– Cum ai găsit-o?

Îi povesti cum citise reportajul în Nepal, călătoria la Urbino, felul cum dăduse de urma familiei Florio, cum reuşise să-l păcălească pe Michaél spre a o lăsa să intre în familie.

Descrise săptămînile petrecute în Italia, sosirea poliţiei, apoi dezastruosul zbor cu avionul înapoi spre SUA. Îi spuse cum profitase de infarctul lui Al Reagan pentru a fugi de la aeroport. Îi relată cum îi mărturisise lui Therese cine era de fapt şi care fusese reacţia fetei. Totuşi, nu menţionă complicaţia relaţiei sale personale cu Michael.

– Eşti sigură că Therese a dat foc avionului? o întrebă Ryan.

Rebecca ridică din umeri.

– Nu, sigură nu sînt. Nu mai sînt sigură de nimic. Dar cîrpa aprinsă a fost îndesată în conducta de aer condiţionat dintr-o toaletă de la clasa Turist. Era în apropiere cînd s-a pornit fumul.

Ryan tăcu cîteva momente.

– Pot crede că ar fi vrut să se omoare, spuse el. Ştiu cît de frecvente sînt sinuciderile printre adolescenţii nefericiţi. Dar ar fi vrut să vă ia cu ea şi pe tine, Florio şi Devon? Şi încă trei sute de oameni nevinovaţi pe care nici măcar nu-i cunoştea? Mi-e aproape imposibil să cred. Abia am cunoscut-o, dar nu mi se pare chiar atît de nebună.

– Dar nu e conştientă cînd face acele lucruri, zise ea cu tristeţe. E ca şi cum ar poseda-o un demon. Mi-e greu

s-o reconciliez pe acea Therese cu fetița care m-a însoțit în ultimele cîteva zile.

– Dacă Therese e o incendiatoare serioasă atunci va avea nevoie de mai mult decît o mulțime de ajutoare specializate. Va trebui să fie şi supravegheată. Piromanii adolescenți pot fi ucigători. Am avut şi aici unul, doi. Unul dintre ei a fost cît pe ce să dea foc spitalului, într-o noapte.

– Nu e o piromană în sensul diabolic al cuvîntului, Ryan. Nu dă foc din răutate. Pare să fie o soluție de ultimă instanță, un mod de a se apăra cînd situația devine insuportabilă. E ultima ei redută de apărare.

– În felul ăsta, s-ar putea să-şi fi ucis mama adoptivă. Nu pierde din vedere cît de grav e aşa ceva.

– Nu uit nici un moment, răspunse hotărîtă Rebecca.

– Încă o întrebare. Eşti sigură că Michael Florio s-a lăsat păcălit complet în legătură cu identitatea ta?

– Nu m-ar fi lăsat să mă apropii nici la o milă de Therese, dacă bănuia.

– De raționamentul ăsta nu sînt prea sigur. S-ar putea să fi vrut să te folosească.

– În ce fel?

– Se vede clar că e un om inventiv. Şi un tată hotărît. Nu crezi că n-ai să-l mai vezi niciodată, nu-i aşa?

– Nu, bineînțeles că am să-l mai văd. Dar, deocamdată, e sub jurisdicția poliției. Şi am arme pe care le pot folosi împotriva lui, cînd va apărea. Îți aminteşti ce ți-am spus la telefon?

– Spuneai că e într-o relație incestuoasă cu cealaltă fată.

– Da, cu Devon, îşi frecă ea fața, obosită. Of, Ryan, e o încurcătură atît de sinistră.

Mai mult decît bănuia el, dar pur şi simplu nu suporta să-i spună că se culcase cu Michael.

– Eşti extenuată. Mai vorbim mîine. O.K.?

– O.K., răspunse ea, cu recunoştință; îşi descoperi fața, privindu-l întrebătoare. E o situație ciudată, nu-i aşa?

În pofida tensiunii, Ryan rîse încet.

– Cred că s-ar putea spune şi aşa, mda.

– Mă simt *foarte* straniu, recunoscu Rebecca. Deci, ce părere ai despre ce am făcut? Sînt responsabilă?

– Desigur, răspunse el, zîmbind mai tare. Eşti o mamă responsabilă.

– Nu mă crezi nebună? Nu-ți spui că tocmai am distrus viața acestui copil?

– Cred că ai salvat-o.

Ryan tăcu o clipă.

– Cred că ai fost minunată, Becky, continuă el, mai încet. Ai dovedit tenacitate, ingeniozitate, un curaj incredibil. Eu n-aş fi putut face aşa ceva nici într-un milion de ani. Eşti remarcabilă.

Surîse.

– Acum de ce te smiorcăi?

– O, Doamne, Ryan, făcu ea, parte rîzînd, parte plîngînd. Să ne fi văzut pe *Harley-Davidson*-ul ăla!

– Cred c-a fost un spectacol nemaipomenit, confirmă el, amuzat.

– Să mai vorbeşti de *Easy Rider*...

Căută o batistă. Ryan îi oferi una. Apoi, o cuprinse în brațele lui puternice. Îl lăsă s-o strîngă la piept. Mirosul lui era dureros de familiar şi, totuşi, tulburător de nou. Avea trupul slab şi dur, însă exista un loc pentru capul ei, între umăr şi gît, care părea să fi fost sculptat demult,

anume pe măsura sa. Îşi rezemă bărbia de el, închizînd ochii.

– Niciodată n-am crezut că aveam să mai stau aşa cu tine, murmură.

– *Cosas de la vida*. Ale vieții valuri.

– N-am încetat nici un moment să mă gîndesc la tine, în aceşti treisprezece ani, continuă Rebecca, încet. La tine... şi la ea.

Ryan tăcu mult timp.

– Nu, replică el în cele din urmă. Nici un moment.

Respirînd întretăiat, Rebecca se retrase.

– Să te-ajut să strîngi masa.

– Ba nu. În pat cu tine. Şi să nu te văd douăşpe ore de-acum încolo.

– Îți mulțumesc, Ryan, spuse ea cu simplitate.

Îi luă mîna şi o ridică la buze. Gura lui era caldă.

– Eu îți mulțumesc că mi-ai adus-o, replică el cu blîndețe. N-am s-o dezamăgesc. Şi nici pe tine.

Rebecca se împletici spre pat.

Rebecca se trezi la ora şapte a dimineții următoare, după ce dormise intermitent douăsprezece ore, aşa cum prezisese Ryan. Avea senzația că, în timpul îndelungatei nopți, ceva îşi revenise la normal în ea însăşi. Zidurile de pămînt groase de un metru păstrau în casă o linişte de mormînt. Therese dormea liniştită alături, cu buzele uşor întredeschise.

Coborî din pat, făcu duş şi se îmbrăcă fără s-o deranjeze pe Therese, după care ieşi din cameră. Merse prin casa tăcută, spre veranda din față. Prin geam, văzu că Ryan stătea rezemat de balustrada din lemn, privind în sus spre munți, cu binoclul. Se profila înalt şi slab în

lumina aurie.

Rebecca ieşi pe verandă, simțindu-se dintr-o dată foarte intimidată.

– Salut, spuse ea. La ce te uiți?

– La el, îi arătă Ryan cu degetul.

Îi urmări privirea, Un vultur plutea printre piscurile munților, cu aripile mari abia mişcîndu-se, în timp ce se lăsa purtat de curenții termali. Era un tablou superb.

Ryan se întoarse spre ea. Purta blugi şi o bluză cu guler înalt şi nasturi vechi de argint. Centura care-i încingea mijlocul îngust era dotată şi ea cu o cataramă de argint antică.

– Cum ai dormit?

– Buştean. Mă simt excelent.

– Ce face Therese?

– N-aude, n-a vede. Dumnezeule, ce frumos e. În viața mea n-am mai întîlnit o asemenea linişte.

– Vrei o cafea?

– Da, te rog.

– Îți aduc.

Îl aşteptă pe verandă, privind grandoarea peisajului. Aerul era răcoros şi uscat. În timpul iernii, colinele erau aşternute cu verdeață. Primăvara, pămîntul acela se umplea cu flori. Vara, se cocea auriu. Domneau o pace şi o izolare profunde.

Ryan reveni cu cîte o ceaşcă de cafea pentru fiecare. Ieşiră în grădină. O luă de mînă, iar Rebecca îl lăsă, degetele lui puternice înlănțuindu-se cu cele subțiri ale ei. Cerul era imens şi plin cu nori albi şi pufoşi, iar soarele scălda peisajul auriu. În pofida tuturor ororilor prin care trecuse, Rebecca se simțea însuflețită de apropierea lui Ryan.

– Crizele acelea ale lui Therese, începu Ryan. Mi le-ai putea descrie?

– Sînt înspăimîntătoare.

Rebecca îşi dădu toată silința să descrie accesele fetei în termeni clinici, relatînd cum se formau şi care erau urmările.

Cînd termină, Ryan era gînditor.

– Are somnul tulburat?

– Uneori.

– Intră în accese de fugă? Uită cine e şi umblă ca un zombi? Prezintă personalități multiple?

– Din cîte ştiu eu, nu, slavă Domnului.

Ryan oftă.

– Există cîteva trăsături interesante. După cum relatezi tu, în cursul acestor crize spune anumite lucruri. Aude ceea ce i se spune, îşi aminteşte pe urmă?

– Da.

– Şi, deşi manifestă incontinență, e numai parțială?

– Întocmai.

– Aceste trăsături demonstrează funcționarea corectă a cortexului pe tot parcursul.

Rebecca dădu din cap.

– Deci e clar că nu are epilepsie. Nici eu n-am crezut.

– Nu, nu e epilepsie.

– Nu se preface, Ry.

– Nici nu s-ar putea preface, replică el. Ai avut vreodată de-a face cu isteria ca fenomen clinic?

– Am văzut copii devenind isterici cînd trebuie să suporte tratamente dureroase sau înfricoşătoare.

Ryan clătină din cap.

– Adevărații isterici rareori au un motiv conştient de a cîştiga. Therese nu dădea un spectacol histrionic. Era

o evaziune violentă dintr-o situație insuportabil de stresantă. Pare *grand mal,* dar nu are loc niciodată, de exemplu, cînd pacientul e singur sau doarme, ori se află într-o situație periculoasă, ca atunci cînd traversează o stradă circulată. Aşa ceva li s-ar întîmpla epilepticilor, dar nu şi istericilor.

Rebecca asculta atentă:

– Atunci, nu va avea nici o altă criză, cît timp va rămîne în afara stării stresante din familia ei.

– Sau într-a stării stresante din orice familie, adăugă Ryan.

– Salut, spuse o voce subțire.

Se întoarseră.

Therese ieşise pe verandă, îmbrăcată cu un pulover bej, vizibil al lui Ryan, care-i ajungea pînă la genunchi. Părea buimacă, privind orbeşte spre Ryan şi Rebecca.

– Nu ştiam unde eram, spuse ea, nesigură.

Ryan îi surîse.

– Eşti aici. Ce altceva mai vrei să ştii?

Luară micul dejun împreună. În timp ce aerul năucit al lui Therese se risipea, părea să treacă plutind prin toate, fără prea multe întrebări, doar destinzîndu-se după cumplitele presiuni pe care le suferise. Rebecca observă că nu-şi putea lua nici un moment ochii de la Ryan. Acea primă întîlnire, remarcă ea, era atît de diferită de prima ei întîlnire cu Therese. De această dată, Therese ştia cine era Ryan. Putea face observațiile, comparațiile, putea să-şi pună întrebările în deplină cunoştință a faptului că omul acela era tatăl ei, iar ea era fiica lui. Rebecca îl invidia pe Ryan pentru asta. Privind în urmă, una dintre cele mai grele părți din toate prin cîte trebuise să treacă în ultimele săptămîni fusese necesi-

tatea de a sta lîngă Therese fără a-i putea spune cine era.

Ryan se oferi s-o ia pe Therese la spital cu el.

– Acum trebuie să primesc raportul surorilor, spuse el, şi să-mi vizitez pacienţii. Majoritatea sînt cam de vîrsta ta, Therese. Le-ar face plăcere să te cunoască. Vrei să vii?

Therese privi spre Rebecca.

– Mergi şi tu?

– Sigur, dădu ea din cap.

– Ştii spaniola? o întrebă Ryan pe Therese.

– Nu contează. Copiii îşi găsesc întotdeauna un mod de comunicare. Hai.

Spitalul era atît de sărăcăcios în comparaţie cu cel din Los Angeles unde lucra Rebecca, încît se simţi aproape ruşinată. Ryan trebuia să se descurce cu echipamente depăşite de douăzeci de ani, cu saloane supraaglomerate şi rezerve de medicamente abia adecvate. Şi, totuşi, într-un sens, era exact acelaşi lucru. Aceleaşi chipuri mici şi bolnave, aceleaşi compensaţii bogate şi eşecuri tragice.

Ryan era un pediatru înnăscut, îşi spunea Rebecca; nu doar un medic talentat, ci şi o personalitate charismatică, în faţa căreia copiii reacţionau. Acea reacţie, ştia din experienţă, însemna uneori jumătate din luptă, iar alteori reprezenta avantajul decisiv care deosebea succesul de înfrîngere. În prezenţa lui, pacienţii se luminau la faţă, cuvintele sale făcînd să apară zîmbete strălucitoare. Îl invidia şi pentru acest lucru. Ştia că ea, una, era înzestrată cu darul acela doar în proporţie limitată. Oricît

de pricepută era, nu putea face pacienţii să se bucure aşa cum reuşea Ryan. Era prea formală, părea prea rece. Nu ştia cum să se destindă pentru ei.

Din partea ei, Therese părea fermecată de Ryan, urmărindu-l cu privirea pretutindeni.

De fapt, sigur că era fascinată de Ry, îşi spunea Rebecca, dar în unele momente voia să-i reamintească: *Şi eu sînt medic. Şi eu ajut copii bolnavi.*

Părea să fi uitat complet de Michael şi Devon, în stilul propriu adolescenţilor. Dar, mai devreme sau mai tîrziu, avea să-şi reamintească şi să-şi aducă aminte că avusese o altă viaţă, că lumea lui Ryan nu era a ei. Urma să sosească recunoaşterea, care putea fi foarte amară.

– Pare fericită aici, îi spuse Ryan Rebeccăi, seara, după ce Therese se culcase. N-am văzut nici un semn de instabilitate mintală. Tot ce văd este o fată sfioasă care răspunde firesc la prietenie. Ai văzut-o cu copiii ăia mexicani, Rebecca. S-a legat o comunicare instantanee. Reacţionează spontan, cu zîmbete sau prin limbajul semnelor. E foarte inteligentă şi înţelege ce înseamnă tratamentele, cum trebuie să acţioneze medicina.

Desfăcu mîinile:

– Ce vrei mai mult de la un copil de treisprezece ani?

– O vezi scoasă din contextul familiei Florio, replică Rebecca. Cînd e cu Michael şi Devon, devine o personalitate diferită. Complet diferită, crede-mă. Se retrage într-un loc izolat din ea însăşi.

Se înfioră. Noaptea în deşert era rece, iar Ryan aprinsese un foc în marele şemineu.

– Parţial, ăsta e motivul pentru care am luat-o cu mine, Ryan. Ca să-i dau o şansă de a creşte la lumină,

fiindcă, dacă rămîne cu Michael şi Devon, are foarte puține speranțe de a se dezvolta normal.

– Vrei un brandy?

– Okay, dădu ea din cap.

Ryan se ridică şi luă o sticlă de coniac mexican, turnînd în două pahare porții generoase de băutură cafenie bogată. Îşi atinseră în tăcere paharele şi băură. Coniacul era aromat şi îmbătător, arzînd plăcut buzele Rebeccăi.

– În orice caz, reluă Ryan, cred că mă place.

– Sigur că te place, răspunse Rebecca, în voce strecurîndu-i-se o undă de sarcasm. Ai făcut tot ce ți-a stat în putere ca să ajungă îndobitocită după tine.

– Fii serioasă, zîmbi el. Scoate capul monstrul cu ochi verzi?

– E o fată de treisprezece ani, replică Rebecca. Iar tu eşti un om foarte atrăgător şi fermecător. Ar fi surprinzător să nu reacționeze față de tine.

– Eu nu sînt Michael Florio, Becky, spuse Ryan cu blîndețe. Nu vreau s-o seduc.

– Scuză-mă, dădu din cap Rebecca. N-am vrut să insinuez ceva atît de detestabil. Numai că, după cît de mult m-a costat să ajung la ea, faptul că o văd aruncîndu-se la picioarele tale mă face să fiu puțin... geloasă.

– Te simți geloasă fiindcă refuzi să vezi tabloul de ansamblu, spuse el, privind-o peste paharul cu brandy. Locul nostru e împreună. Trebuie să-ncepem să ne plănuim viitorul împreună.

– Am venit la tine în căutarea unui sanctuar, ripostă ea, nu ca să fiu bruscată.

– Cine te bruschează?

– Tu.

Îl privi cu ochi ironici. Pe pieptul său bronzat atîrna o mică amuletă de argint cu turcoază, pe un şiret de piele.

– Te-ai transformat aproape într-un uscător de rufe, comentă ea. Erai atît de şleampăt. Acum te îmbraci ca un cîntăreț country.

– Nu zău? făcu el, astupînd sticla.

– Nasturi cu perle, cizme artizanale şi toate celelalte. Mă întreb cine te-a învățat un asemenea gust vestimentar.

Ochii lui albastri-închişi erau calmi.

– Am avut o prietenă. O indiană Crow. Era manechin. Acum are o firmă de bijuterii şi modă, în Laredo. Ea m-a învățat tot ce ştiu despre nasturii-perle şi cizmele lucrate manual.

– Tot ea ți-a dat şi talismanul pe care-l porți la gît?

Ryan dădu din cap:

– Ea mi l-a făcut.

– Şi încă îl mai porți.

– Ne-am despărțit în termeni buni. Iarăşi monstrul cu ochii verzi?

Rebecca bău din coniacul mătăsos şi tare.

– Ai fost însurat cu ea?

Privindu-şi amuleta turcoaz de la gît, Ryan răspunse:

– Da.

– Puteam să jur că ați fost căsătoriți, rîse încet Rebecca. E nevoie de o soție ca să-şi lase cu adevărat amprenta asupra unui bărbat. Şi ce n-a mers?

– Pur şi simplu nu eram fericiți ca soț şi soție. Am divorțat repede.

– Atunci mi-ai trimis scrisoarea?

– Cam peste şase luni.

– Ai ales prost momentul, Ry, spuse ea cu voce scăzută. Scrisoarea a sosit efectiv în ajunul propriei mele nunți.

– Ştiu. Deci, nici căsnicia ta n-a mers?

– N-a avut nici o şansă.

Ryan tăcu o vreme, cu privirea în gol.

– Becky, spuse el într-un tîrziu. Niciodată n-am găsit o femeie care să-ți poată lua locul. Ăsta-i adevărul.

Întinse mîinile spre el. Intenționase să fie un gest de prietenie, dar Ryan o luă în brațe ca un amant.

– Nu, Ry, şopti ea, retrăgîndu-se. Nu încă.

Îl sărută pe obraz.

– Mă duc să mă culc. Noapte bună.

Dar, în timp ce se întindea, îşi simțea inima bătînd cu putere. Ceea ce simțea pentru Ryan nu era foamea crudă pe care i-o stîrnise Michael Florio. Era un sentiment mult mai familiar. Ce-avea să se întîmple dacă se lăsa purtată de acel val familiar? Cît de plăcut ar fi fost să-l lase pe Ry s-o ridice sus de tot, deasupra tuturor problemelor ei!

Apoi, se dojeni singură. De ce îi tot lăsa pe acei doi impostori, sexul şi romantismul, s-o abată de la planurile ei? Trebuia să se concentreze. Încă nu se terminase, nici pe departe. Se lăsă întunericul, iar Rebecca pluti în îmbrățişarea lui.

În după-amiaza următoare, Ryan propuse să facă o plimbare prin munți.

– Sus sînt nişte ruine de-ale indienilor Mescalero, promise el, şi un grup interesant de petroglife.

Porniră toți trei de la *hacienda.* Ryan mergea în frunte, pe o cărare accidentată, care trecea printre colinele din spatele hambarului.

În timp ce urcau, vegetația devenea tot mai sălbatică, agave înspăimîntătoare începînd să scoată enormii spini care aveau să înflorească primăvara.

Cholla şi alți cactuşi le agățau hainele de doc, iar mirosul obsedant al tufelor de terebentină se înălța în aerul curat. Deasupra lor, fîşiile aurii ale piscurilor se profilau golaşe pe cer.

Într-un *arroyo,* ajunseră la un grup de şase sau şapte oameni cu înfățişare sălbatică, aflați la lucru. Aprinseseră nişte focuri mici şi adunau grămezi de plante, pe care le fierbeau în căldări. Supa astfel produsă emana un miros astringent, deloc neplăcut.

– E o tabără de ceară, explică Ryan. Strîng *candelilla,* planta de ceară. Fierb seva ca să extragă o ceară, pe care o folosesc la fabricarea cremei de pantofi şi a lumînărilor. Mai cred şi că vindecă sifilisul. Nu-l vindecă.

Therese îi privea lung pe oameni, care în ochii Rebeccăi arătau ca de pe vremea lui Pancho Villa.

– Aş vrea să ştiu să desenez, îi spuse Therese. I-aş desena.

Merseră mai departe, îndreptîndu-se spre creasta colinelor care dominau *hacienda.* Pe linia orizontului, un grup de *paloverdes* marcau ruinele indiene. Mai rămăseseră doar cîteva colibe de pămînt, dintr-un fost sat.

Sus, pe culmi, era mult mai frig decît la *hacienda*. Un vînt tăios sufla peste stînci, amintindu-i Rebeccăi că era totuşi iarnă. Dar pesiajele erau spectaculoase, peste munți şi în jos, spre vale.

– Trebuie să fi fost frumos aici, comentă Therese, arătînd cele cîteva resturi de ziduri, clădite din cărămizi de chirpici. Cine erau oamenii ăştia?

– Nimeni nu ştie. Strămoşi ai comanşilor Mescalero, probabil. Se spune că pe-aici pe undeva e un izvor, adăugă Ryan, punîndu-şi mîna streaşină la ochi.

– Unde? întrebă Therese, gîfîind de efortul ascensiunii.

– Nici pe-asta n-o mai ştie nimeni, cred, răspunse el. Indienii locali nu construiau asemenea sate decît în apropierea unei fîntîni sau a unui izvor. Oamenii din vechime credeau că izvoarele erau sacre. În plus, aici viaţa ar fi fost imposibilă fără apă.

– Hai să-l căutăm, propuse Therese. Avea obrajii înroşiţi de exerciţiul fizic şi de vîntul puternic, iar ochii îi scînteiau.

Ryan zîmbi:

– Am putea încerca.

– Unde crezi că e?

Rebecca scrută zonele cenuşii şi roşiatice ale culmii, în căutarea vreunui petec de verdeaţă care le-ar fi putut da un indiciu.

– Satul trebuie să fi fost foarte aproape de el, cred, spuse ea. Dar s-ar putea să fi secat cu ani în urmă. Poate că de-asta s-a părăginit locul, în lipsa aprovizionării cu apă.

– Aşa... murmură Therese, foarte dezamăgită.

– Izvoarele sînt capricioase, îi explică Rebecca. Încetează să mai curgă fără nici un avertisment sau explicaţie.

– Dar nu mai încep din nou? insistă Therese.

– Uneori, da, cred.

– Vreau să găsesc izvorul ăsta, spuse Therese, cu însufleţire.

Rebecca zîmbi:

– Pentru ce, iubito?

– Aşa vreau eu, răspunse îndărătnică Therese. Se vedea clar că mintea ei imprevizibilă luase o hotărîre, aşa că Rebecca îi făcu hatîrul. Porniră toţi trei să caute orice semne de apă, umblînd prin bălării şi căţărîndu-se peste stînci.

– Pe-aici nu sînt şerpi? îl întrebă Rebecca pe Ryan.

– Ba da, dar fii atentă la cholla, o preveni Ryan. E mult mai periculos pentru glezne decît şerpii.

Rebecca privi trupul zvelt şi atletic al lui Ryan în timp ce urca. Toate mişcările îi erau extrem de economicoase, de precise.

Deodată, o auzi pe Therese scoţînd un strigăt. Escaladă stîncile, spre ea. Therese se ghemuise lîngă un tumul de pietre acoperite cu licheni. Ţinea capul înclinat într-o parte, luminată la faţă.

– Ascultaţi! spuse ea.

Rebecca ascultă. De sub movila de pietre se auzea susurul slab al apei curgătoare.

– Îl aud!

– Cred că l-ai găsit, spuse Ryan, alăturîndu-li-se.

– Hai să-l descoperim, propuse Therese, emoţionată.

Dădea deja la o parte pietrele. Rebecca ridică privirea spre Ryan. Împreună, începură să participe şi ei la capriciul lui Therese. Unele dintre pietre erau atît de grele, încît fu nevoie de toţi trei ca să le ridice.

Pe măsură ce înaintau, sunetul apei devenea tot mai

puternic. După ce deschiseră o fisură în tumul, Therese îşi vîrî capul înăuntru.

– Priviți! exclamă ea, triumfătoare.

Rebecca se uită înăuntru. Se vedeau resturile unui puț de piatră, întunecos şi degradat. Dar lumina slabă sclipea pe apa care ieşea din măruntaiele pămîntului, curgînd printr-o crevasă demult uitată.

Therese avea ochii strălucitori de succes.

– L-am găsit! L-am găsit!

– Da, aşa e, spuse Ryan. Ai găsit izvorul.

Privi în jur.

– Pe-aici au fost oameni, copii jucîndu-se, viață. Aş dori să-i fi putut vedea.

– Nu poți readuce la viață trecutul, îşi auzi Rebecca propria voce spunînd, pe un ton prevenitor.

– Poți, dacă o doreşti cu adevărat, replică Ryan.

Therese întinse mîna în jos, reuşind să atingă apa cu vîrfurile degetelor. Gustă umezeala care-i lucea pe degete.

– E apă bună de băut, spuse ea.

Rebecca simți ochii lui Ryan privind-o. Îi susținu scurt, străbătută de un fior.

Coborîră de la străvechiul sat, învăluiți cu toții în gînduri.

Dar, în timp ce se apropiau de *hacienda,* Rebecca văzu că în față, lîngă camioneta lui Ryan, era parcat un autovehicul străin – un *Land Cruiser* alb. Pe verandă stăteau două persoane, aşteptîndu-i.

Apucă mîna lui Therese, într-o parte, şi pe-a lui Ryan, în cealaltă, strîngînd cu putere, cînd îi recunoscu pe Michael şi pe Devon.

– E tata! strigă Therese.

Îşi smulse mîna din strînsoarea Rebeccăi şi, înainte ca Rebecca s-o poată opri, o luă la fugă spre Michael.

– Cum naiba v-au găsit? întrebă Ryan.

– Nu ştiu.

Simțind că-i venea rău pînă-n adîncul sufletului, Rebecca o privi pe Therese cum ajungea la Michael. Brațele acestuia o cuprinseră, strîngînd-o cu putere.

– Te simți bine? o întrebă încet Ryan pe Rebecca.

– Nu, răspunse ea. Tremura.

– Vrei să chem poliția?

Clătină din cap:

– Nu încă.

Ar fi trebuit să fug mai departe, îşi spuse, în sinea ei.

Porniră spre Michael. Stătea înalt şi drept, cu brațul pe după umerii lui Therese. Era îmbrăcat formal, într-un costum gri-cărbune, cămaşă albă şi cravată roşie-închisă. Probabil făcuse cale lungă ca s-o găsească, dar făptura lui puternică nu dădea nici un semn de oboseală. Devon o ținea pe Therese de mîna liberă. Părul ei blond era legat într-o coadă-de-cal. Părea epuizată.

Michael purta ochelari cu rame metalice. Şi-i scoase, iar ochii săi întunecoşi, adînciți în cap, îi întîlniră pe ai Rebeccăi cu un şoc fizic.

– Bună, Rebecca, o salută.

– Bună, Michael, răspunse ea, cu gura uscată. Cum ai ajuns aici?

– Am venit cu avionul pînă la Monterrey, replică scurt Michael. Am închiriat o maşină şi am venit cu ea încoace.

– Voiam să zic, cum ai ştiut unde să ne găseşti?

– Mi-a telefonat Therese din Laredo. Ea mi-a spus încotro vă îndreptaţi.

Rebecca o privi pe Therese. Probabil o făcuse în acea primă seară din Laredo, după izbucnirea înverşunată dintre ele. Ea ieşise, lăsînd-o pe Therese să se uite la televizor.

– Of, Therese, spuse ea cu blîndeţe. Ţi-am cerut să-mi spui înainte de a face ceva.

– Trebuie să staţi de vorbă, Rebecca, insistă Therese; se rezemă de Michael, agăţîndu-se de braţul lui. Trebuie să-i spui cine eşti. *Trebuie!*

Michael privi faţa lui Therese.

– Despre ce vorbeşti, Therese?

– Nu ştie, îi spuse fata Rebeccăi, susţinîndu-i privirea aproape cu disperare. *Spune-i.*

Ochii lui Ryan îi întîlniră pe ai Rebeccăi.

– Haide, Rebecca, o îndemnă el calm. Spune-mi.

– Mă aşteptam să fi ghicit deja, Michael, răspunse ea, obosită.

– N-am ghicit nimic, replică Michael, cu o undă de nerăbdare.

Devon o privea pe Rebecca, fascinată.

– O, Doamne! exclamă ea dintr-o dată. E mama lui Therese.

– Da, dădu din cap Rebecca. Eu sînt mama lui Therese.

Fata o fixa cu ochi orbi. Strîngea mîna lui Therese atît de tare, încît i se albiseră degetele.

Michael era încruntat.

– Mama lui Therese? Ce naiba vrei să zici, Rebecca?

– Am născut-o pe Therese acum treisprezece ani. Este fiica mea.

Privi revelaţia făcîndu-şi efectul asupra lui Michael. Părea să facă eforturi pentru a înţelege. La fel ca Devon, pălise.

– De ce... de ce mi-ai ascuns asta? întrebă el, fără intonaţie.

– Regret, Michael.

– „Regreţi"? repetă Michael, cu glas alb. Părea să se clatine. În acel moment, aproape îi părea rău pentru el.

Devon vorbi cu voce ascuţită şi tremurătoare:

– Ar fi trebuit să ne dăm seama. Cum de n-am observat?

Avea faţa încordată. Impactul descoperirii o zguduise şi pe ea pînă-n adîncul sufletului.

– Chiar seamănă cu Therese. Acelaşi păr. Aceiaşi ochi. Aceeaşi voce.

Michael cuprinse în mînă bărbia lui Therese şi-i ridică faţa spre el, pentru a o putea privi în ochi.

– De cît timp ştiai, Therese?

– Mi-a spus după ce am fugit de poliţie. Tată, te rog, nu te supăra pe ea. Te rog, tată.

Îi dădu drumul.

– De la început ai plănuit-o, îi spuse el Rebeccăi; încă nu-i prea venea să creadă, observă ea; gîndea cu glas tare. Ai înscenat totul. Ai venit în Italia. Mi-ai întins o cursă. Te-ai infiltrat în familia mea.

Ochii îi deveniră dintr-o dată duri ca de cremene.

– Poliţia te-a pus s-o faci, Rebecca?

– Bineînţeles că nu, răspunse ea calmă. Dacă aşa era, aş mai fi fugit, la Miami?

– Nu e spioană, adăugă Therese. Mă iubeşte, tată. La fel ca tine.

Vocea i se frîngea, iar genele îi luceau de lacrimi.

– Nu fi supărat.

– Nu sînt supărat, iubito, o asigură el.

– Voiam doar să staţi de *vorbă,* scînci Therese, speriată de expresia lui Michael.

Michael dădu din cap, mecanic:

– Nici o grijă. Ai făcut bine că mi-ai telefonat.

– Michael, mai trebuie să ştii şi altceva, interveni Rebecca. El e Ryan Foster. Tatăl natural al Rebeccăi.

Michael îl privi lung. Reuşi să afişeze un rînjet de hîrcă.

– Înţeleg. Mai ai şi alte surprize în mînecă, Rebecca?

– Nu.

Îşi frecă faţa şi gîtul cu palmele, ca şi cum s-ar fi simţit rău.

– Vreau să-ţi vorbesc între patru ochi. Îmi acorzi curtoazia asta?

– Nu prea am de ales, nu-i aşa? replică ea, sec.

– Ba da, spuse întunecat Ryan. Prefer să fiu şi eu de faţă. Toate astea mă privesc şi pe mine.

– Nu şi ceea ce am eu de spus, ripostă Michael. În acest moment, e ceva numai între mine şi Rebecca.

– E okay, Ryan, îl linişti ea.

Michael o împinse uşor pe Therese spre Devon:

– Du-te la sora ta. V-a fost dor uneia de cealaltă. Putem merge în casă, Rebecca?

Therese şi Devon trecură în grădină, pe cînd Rebecca intra în casă cu Michael. Ryan se aşeză pe verandă, privind spre fete.

Rebecca îl conduse pe Michael în salon. Îi arătă fotoliile de club comode şi roase care încadrau şemineul, dar el clătină din cap, rămînînd în picioare.

– De ce nu mi-ai spus cine eşti? o întrebă.

– Am vrut, în unele momente, răspunse ea, cu gîtul contractat. Mi-era frică de ceea ce s-ar fi întîmplat, dacă o făceam.

– Frică?

– Da, că m-ai fi dat afară. Sau mai rău. Şi că niciodată n-aveam s-o mai văd pe Therese.

Se aşteptase să-l cuprindă furia, dar acum era aproape înfricoşător de stăpînit, cu gura lui crudă strînsă şi ochii calmi. Asimilase deja, cum-necum, şocul.

– Nimeni nu m-a putut înşela vreodată aşa cum m-ai înşelat tu, spuse el, cu glas jos. Ai fost foarte abilă. Dar lucrurile ar fi evoluat cu totul altfel dacă erai sinceră cu mine. Acum, ne-ar fi fost mult mai bine tuturor.

– Mi-e greu s-o cred. Nu ştiu cum de n-ai ghicit cine eram, în Italia.

– Am fost orb, spuse el sumbru. Nu comit adeseori greşeli. Cu tine, însă, am făcut mai multe, Rebecca. Prea multe. Mi-ai spus că aveai încredere în mine. De ce n-ai continuat la fel?

– Cum aş fi putut avea încredere în tine, Michael?

– Eu am avut încredere în *tine,* clătină el din cap. De ce- ai fugit?

– Ca s-o salvez pe Therese. Am profitat de şansa care mi se ivise. N-a fost premeditat, Michael. Ce face detectivul Reagan?

– A murit, spuse Michael, pe un ton plat.

Rebecca simţi că i se înmuiau genunchii. Se clătină.

– O, nu.

– L-au dus la un spital cardiologic din Miami, dar peste două ore a făcut un nou atac. Cînd Devon şi cu mine am ajuns la San Francisco, murise.

– O, Doamne.

– Nu e prea tîrziu, Rebecca.

– Nu e prea tîrziu pentru ce?

– Therese trebuie să se întoarcă. Amîndouă trebuie să vă întoarceți.

Rebecca ridică privirea spre el:

– Ai spus la poliție unde sîntem?

– Încă nu, clătină el uşor din cap. După ce mi-a dat telefon Therese, nici măcar nu ne-am făcut bagajele. Am luat maşina şi ne-am dus la aeroport.

– Therese nu se va mai întoarce, spuse Rebecca. O țin la mine.

Chipul lui Michael se înăspri.

– Nu poți s-o ții la tine. Nu e a ta, ca să ai dreptul ăsta.

– Este, acum.

Michael privi prin cameră, contemplînd grinzile groase de brad, pereții masivi, mobilierul simplu:

– Ce plănuieşti aici, Rebecca? Să-ți întemeiezi un cămin cu doctorul ăsta hippie?

– Sîntem părinții lui Therese.

– Nu-i adevărat. Nu e tatăl ei. Şi nici tu nu-i eşti mamă. Eu sînt singura rudă pe care o are Therese.

– Vorbeşti despre nişte bucăți de hîrtie, Michael. Noi sîntem mai presus de aşa ceva. Aici, sînt mama ei, iar Ryan este tatăl ei. Şi nimic din tot ceea ce poți spune sau face nu va schimba asta.

– Dacă ai fi crescut-o treisprezece ani, replică Michael, cu glas scăzut şi pasional, dacă o țineai în casă şi o îmbrăcai, şi-i hrăneai mintea şi trupul, şi făceai din ea ceea ce e acum, aş fi simțit o oarecare simpatie pentru un asemenea elan. Dar n-ai făcut-o.

Pumnii i se strînseseră tari ca două pietre.

– Ai abdicat de la toate astea înainte de a se fi născut măcar. Şi tu, şi Ryan Foster. Ați lepădat-o ca să vă urmați căile voastre egoiste. Barbara şi cu mine am crescut-o. Nici tu şi nici Foster, în toată viața voastră răsfățată, egocentrică şi iresponsabilă, n-ați putut avea nici cea mai vagă idee ce înseamnă asta.

– Cum îndrăzneşti? După ce le-ai făcut acestor fete, cum *îndrăzneşti* să ne acuzi pe noi de iresponsabilitate?

– Ce le-am făcut, Rebecca?

– Ei, haide, i-o întoarse ea. Devon nu ți-a spus, Michael?

– Ce să-mi spună?

– Că ştiu despre tine şi ea. Despre relația voastră.

Ochii lui se îngustară.

– Mai ai şi alte surprize pentru mine, Rebecca? Ce ți-a spus Devon, exact?

– Că voi doi sînteți amanți de cînd avea nouă ani, răspunse Rebecca, aproape înecîndu-se cu cuvintele.

Michael tăcu, privind-o lung.

– Şi ai crezut-o? întrebă el încet. De-*asta* ai fugit de mine?

– V-am auzit făcînd dragoste. Am văzut-o ieşind din camera ta, goală, în toiul nopții. Mi-a spus totul, stînd goală acolo, pe coridor. De ce n-aş fi crezut-o?

– Fiindcă dacă asta-i tot ce-ai văzut, ea a inventat

totul ca să te ducă de nas, replică Michael. N-a fost decît o prefăcătorie.

Rebecca ridică palma, ca pentru a-l ține la distanță.

– Te rog, Michael. Oi fi tu multe, dar laş nu eşti. Ai curajul s- o recunoşti.

Michael se strîmbă.

– Ai de-a face cu fanteziile lui Devon. Nu cu realitatea. Devon are o imaginație erotică foarte puternică. Nu poate despărți întotdeauna ceea ce e real de propriile ei fantezii. Şi se plimbă cu regularitate goală noaptea prin casă. Dintotdeauna a făcut-o, de prima oară cînd a venit la noi. Uneori în timp ce doarme, alteori trează. Intră într-adevăr în camera mea cînd dorm. Nu mă trezesc întotdeauna. I-ar fi fost foarte uşor să te trezească şi apoi să însceneze un mic teatru sexual pentru tine.

Calmul lui era de-a dreptul masiv. O tulbura profund.

– Devon are cincisprezece ani, spuse Rebecca. E mult prea tînără ca să inventeze asemenea minciuni vicioase.

– Ai un spital la două mile distanță, pe drumul de acolo, replică Michael nepăsător. Du-o şi cere-i unui medic s-o examineze. E virgină, Rebecca. Din punct de vedere medical, legal şi în toate celelalte sensuri.

Rebecca ezită.

– Sexul nu implică neapărat penetrarea.

– Niciodată n-am avut nici un fel de relații sexuale cu Devon. I-ai spus lui Therese despre asta?

– Da, înclină ea uşor din cap.

Furia îi scăpără în ochi ca un fulger.

– Ai turnat mizeriile astea şi în capul lui Therese? Sperînd s-o înstrăinezi de mine? Nu-mi vine să cred că

poți fi atît de perversă, Rebecca!

Simți un junghi de reală vinovăție. Privi afară pe fereastră. Devon şi Therese stăteau aşezate împreună în grădină. Lumina soarelui făcea părul lui Devon să strălucească. O ținea pe Therese în brațe, mîngîind-o.

– Am considerat că trebuia să ştie, spuse ea încet.

– Barbara a fost incredibil de crudă cu fetele astea două, începu Michael. Cînd ne-am despărțit, Devon i-a spus că noi doi am fi trăit împreună, crezînd că Barbara avea s-o lase să plece cu mine. Dar Barbara a înnebunit de-a binelea. A pus s-o examineze trei medici. Himenul era intact, au spus ei. Cînd au înştiințat-o că Devon era încă fecioară, Barbara a bătut-o cu cablul unei lămpi. Şi-acum mai are urme.

Ochii lui întunecați îi întîlniră pe-ai ei.

– Dar Barbara n-a reuşit să-şi scoată otrava din organism. Ai de gînd să fii şi tu la fel?

– Încerci să-mi spui că Devon are halucinații?

– Devon a folosit o minciună ca să protejeze ceea ce era cel mai scump pentru ea. La fel a încercat şi cu tine. A reuşit de ambele dăți.

Îşi simțea pielea răcindu-se. Era posibil ca Michael să spună adevărul? Nu mai ştia ce era adevărat şi ce fals.

– Dacă nu mă crezi, continuă el, cere un examen medical pentru dovedirea virginității. O întrevedere cu un psihiatru. Tot ce vrei.

– Nu vreau ca Devon să fie intervievată sau examinată. Chiar dacă n-ai molestat-o fizic, i-ai făcut-o pe plan mintal. Pe amîndouă le-ai agresat.

– Barbara le-a agresat, interveni el, pe un ton dur.

Era *bolnavă*. Toate problemele lor începeau şi se sfîrşeau cu Barbara. Nu cu mine. A făcut tot ce-i stătea în putere ca să ne distrugă fericirea. Acum, însă, ea nu mai e. Acum cu toţii avem o şansă. Inclusiv *tu*. Acum, cînd ştii adevărul, trebuie să te întorci.

Porni spre ea.

– Te rog, nu te apropia de mine, îl opri Rebecca, încordată.

– Nu pot, replică Michael, cu glasul dintr-o dată înăsprit. Încă te mai iubesc, Rebecca.

Făcea eforturi să-şi controleze emoţiile.

– Te iubesc şi vreau să te întorci la mine. Să te măriţi cu mine şi să le fii mamă celor două fete de-acolo.

– Eşti nebun, şopti ea.

– Ba nu. Tu eşti, dacă-ţi închipui că există vreun viitor fără mine. Ryan Foster n-a putut fi niciodată bărbatul tău. Te-a părăsit acum treisprezece ani, fiindcă era prea slab pentru a-şi asuma o asemenea povară. Nici astăzi nu e altfel.

Michael întinse mîinile spre ea. Încercă să-i evite îmbrăţişarea. O trase spre el aproape brutal. În timp ce exclama de şoc şi de violenţa pătimaşă a îmbrăţişării, gura lui Michael se coborî peste a ei. Era un sărut de o poftă arzătoare, feroce, posesivă.

Rebecca simţi că reacţiona la emoţia oarbă şi crudă din sărutarea lui. Simţi focul deşteptîndu-i-se în trup, un impuls care o făcu să se lipească de el, arcuindu-şi gîtul. Mîna i se depuse pe pieptul lui puternic şi-i simţi bătăile nebuneşti ale inimii. Nu era teatru. O iubea, o dorea cu o intensitate copleşitoare.

Timp de cîteva secunde, sărutarea arse fierbinte, ca

şi cum s-ar fi deschis uşa unui cuptor. Apoi, Rebecca se desprinse:

– Ajunge!

– Vino înapoi cu mine, îi ceru el, insistent. Pentru numele lui Dumnezeu, ai încredere-n mine, Rebecca.

– Cum te poţi *gîndi* măcar s-o duci pe Therese înapoi la San Francisco? Au s-o crucifice, Michael! *Asta* vrei?

– Nu poate trăi în afara legii tot restul vieţii, replică el. Trebuie să privim adevărul în faţă, oricare ar fi, altfel o să ne pierdem minţile. Toţi o să ni le pierdem.

– Crezusem c-ai dus-o în Italia ca s-o aperi! Acum vrei s-o arunci pradă lupilor?

– Am luat-o în Italia pentru a-i da puţin spaţiu de respirat. Dar s-a sfîrşit, Rebecca. Cu toţii trebuie să mergem cu problema asta pînă la capăt, odată pentru totdeauna. Ai încredere în mine cînd spun că ştiu că toate se vor rezolva!

– O spui încontinuu, dar nu înseamnă nimic, Michael, *nimic!*

– Înseamnă ceva, răspunse el, calm. Ai încredere.

– Cum te-aştepţi să am încredere în tine? se cutremură ea, în timp ce se retrăgea din faţa lui.

– Cum te-aştepţi să am *eu* încredere-n tine după ceea ce-ai făcut? Şi totuşi, am. Rebecca, te iubesc. Nu vreau să fac asta fără tine.

Încercă să se întoarcă, în timp ce se apleca s-o sărute din nou, dar o răsuci cu faţa spre el, cuprinzîndu-i bărbia în palmă. De astă dată, gura îi fu caldă şi tandră. O luă în braţe, obligînd-o să-i primească sărutarea. Avea o putere zdrobitoare. În fiecare mişcare, era atît de sigur de ceea ce făcea, atît de indiferent faţă de rezistenţa ei.

Era oare pasiune? Sau era ceva mult mai calculat? Trupul ei deveni rigid. Îl împinse pentru a doua oară, cu respirația hîrîindu-i răguşită în gît.

– Ryan! strigă ea. *Ryan!*

Michael rămase nemişcat, cînd auziră cizmele lui Ryan bocănind grăbite pe coridor. Intră în cameră, întunecat la față.

– Ce se-ntîmplă?

– Nimic, răspunse Rebecca, ştergîndu-şi gura. Am terminat de vorbit, atîta tot.

Ryan se întoarse spre Michael.

– Ticăîosule, spuse el. Un moment, între ei se zări văpaia roşie a violenței fizice.

– Nu vreau să-l lovesc pe prietenul tău, îi spuse calm Michael Rebeccăi. Spune-i să se retragă.

Tăcută, Rebecca puse o mînă pe brațul lui Ryan. Muşchii acestuia erau întăriți de tensiune.

Michael arătă din nou cu capul spre grădină:

– Acelea sînt fiicele mele, Foster. Au fost împreună toată viața. Nu intenționez să le despart – nici s-o pierd pe oricare dintre ele – numai fiindcă dumneata şi Rebecca aveți idei noi, cu o întîrziere de treisprezece ani.

– Aici n-ai nici un drept legal, replică îndîrjit Ryan.

Nu-l luă în seamă, concentrîndu-se asupra Rebeccăi.

– Dacă Therese vrea să vină înapoi cu mine, n-o poți opri.

– Nu, răspunse Rebecca, dar aş veni şi eu cu ea. Şi orice plănuiți tu şi Devon să-i faceți, am să vă opresc pînă la capăt, Michael.

O privi lung, mult timp. În ochii săi neguroşi fremătau emoțiile, dar Rebecca nu putea decît să presupună care

anume erau. Chipul îi era dur ca granitul. În sfîrşit, vorbi încet:

– Niciodată n-am admirat o ființă omenească aşa cum te admir pe tine, Rebecca. Lîngă mine e locul tău.

– Nu, Michael.

– Din acest motiv, şi nu din altul, n-am s-o iau pe Therese chiar acum. Îți las timp să vorbeşti cu ea. Să-i explici că amîndouă vă întoarceți cu mine.

Puse o carte de vizită pe masă:

– Locuim la hotelul ăsta. Nu încerca să pleci nicăieri fără să-mi spui.

Se duse la uşă. Din prag, se întoarse. Privirea lui magnetică o regăsi pe a Rebeccăi.

– Am vorbit serios, fiecare cuvînt, Rebecca. Şi-ntotdeauna o voi face.

Îl urmară afară din casă. Michael merse spre locul unde Therese şi Devon stăteau una lîngă alta. Ochii lui Ryan erau înverşunați de durere, iar Rebecca ştia de ce.

Inspiră tremurător, pentru a-şi veni în fire.

– Ar fi trebuit să-ți spun dinainte, Ryan. Iartă-mă. Cît timp eram în Italia, m-am încurcat cu Michael Florio.

Gura lui se strînse.

– Partea asta tocmai am dedus-o. Ce înseamnă „încurcat", exact?

– M-am culcat cu el. O dată.

Îi privi ochii devenind şi mai scîrbiți.

– Iisuse. Şi a fost o idee deşteaptă?

– Nu, n-a fost deloc deşteaptă.

– Nu mi-am imaginat că te poți coborî atît de jos, spuse el sumbru.

– M-aş fi coborît la orice, ca s-o iau pe Therese

înapoi, ripostă ea, înfuriată. Dar, întîmplător, nu plănuisem actul sexual cu Michael. S-a întîmplat pur şi simplu.

– Ţie nimic nu ţi se întîmplă „pur şi simplu". Eşti mama planificatorilor.

Rebecca îl privi pe Michael vorbind cu fetele.

– Nu încerc decît să-ţi explic ce s-a întîmplat între mine şi Michael.

– Vrei să spui că-l iubeşti?

– Aşa am crezut, un timp. Am crezut că-l puteam iubi, chiar dacă era un ucigaş. Am crezut că, *dacă* o omorîse pe Barbara, o făcuse din disperare, pentru fete. Aproape că aş fi putut înţelege aşa ceva. Dar apoi Devon mi-a spus povestea cu incestul. După aceea, abia am mai suportat să mă uit la el. Aveam senzaţia că mă pîngărise într-un fel, ca şi cum m-ar fi forţat să particip la perversitatea lui. Iar acum, susţine că Devon a minţit.

– Şi-l crezi? întrebă incredul Ryan.

– Nu ştiu.

– Te întorci la el?

– Dacă Therese se hotărăşte să se înapoieze la San Francisco, va trebui să merg cu ea.

– Şi-atunci pe mine de ce m-ai mai deranjat? întrebă aspru Ryan; avea chipul la fel de împietrit ca zidul colţuros din spatele lui. De ce eşti aici, Becky? De ce-ai adus-o pe Therese la mine?

– Aveam nevoie de ajutor, Ry.

– Asta-i tot?

– Niciodată n-am promis altceva. N-am cerut decît ajutor.

– Deci, n-a fost decît un popas pentru tine?

Se întoarse spre el:

– Nu mai fi aşa de aspru. Therese e cea care are nevoie de ajutor. Nu tu. Nici eu.

Îl atinse pe braţ:

– Poate-ţi va fi mai bine fără noi, spuse ea, cu blîndeţe. Nu-ţi putem crea decît necazuri. Michael e foarte periculos, crede-mă.

– Sînt pregătit să înfrunt necazurile, răspunse Ryan.

Michael şi Devon se întorceau pe cărarea din grădină. Therese rămăsese pe bancheta de piatră, strîngîndu-şi trupul cu braţele. Michael se opri un moment s-o privească pe Rebecca. Nu spuse nimic, nu făcu nici un semn, dar Rebecca îi simţi ochii sfredelind-o. În tăcere, ea şi Ryan îl priviră cum se urcă în *Land Cruiser* şi pleacă.

Rebecca porni încet pe poteca grădinii, spre Therese. Fata stătea strînsă ghem. O atinse pe umăr:

– Ce faci?

– Okay, răspunse încet Therese. Eşti supărată pe mine?

– Fireşte că nu. Ai avut tot dreptul să-l chemi pe Michael. Aş fi vrut doar să-mi spui şi mie mai întîi.

– Mi-era frică să nu mă opreşti. Sau să fugi. Sau orice.

– Niciodată n-am să mai fug de tine, spuse cu blîndeţe Rebecca. De asta poţi fi sigură.

Therese culesese o floare, căreia îi rupea petalele, una cîte una.

– Vreau totul, Rebecca. Pe tine, pe tata, pe Ryan şi pe Devon. Nu vreau să fiu pusă să aleg.

Rebecca se aşează pe bancă, lîngă ea. Zîmbi tristă.

– Nu cred că le poți avea pe toate.

– De ce nu?

– Nu-i atît de simplu.

– I-ai spus tatei ce ți-a zis Devon?

– Da.

Pe fața lui Therese se ivi o curiozitate înduioșătoare.

– Şi? Ți-a spus că e o minciună, nu-i așa? Nu-i așa?

– Da. A spus că era o minciună.

– Trebuie să-l crezi, nu?

Rebecca tăcu o vreme.

– Therese, reluă ea într-un tîrziu, s-ar putea să fi fost o minciună. Dar sînt prea multe care mă tulbură la Michael. Prea multe întrebări fără răspuns. Adevărul e că nu cred că cineva îl poate cunoaşte vreodată cu adevărat pe un om ca Michael. Pretinde încredere, pretinde iubire, dar niciodată nu-ți arată ce are în inimă. Nu pot avea o asemenea încredere. Şi nu pot iubi așa.

– De ce nu? Eu pot?

– Ascultă-mă, iubito. Michael a avut grijă de tine toată viața, iar așa ceva nu se poate şterge niciodată. Dar nu le poți avea pe toate. Nu e posibil. Trebuie să-ți revezi viața şi să te hotărăşti dacă preferi s-o iei de la început cu mine, chiar dacă mă cunoşti foarte puțin. Şi cu toate că ştii atît de puține despre mine, acum îți pot da cuvîntul meu că te iubesc din toată inima, că voi face tot ce pot ca să mă asigur că vei creşte fericit şi capabilă să-ți găseşti împlinirea. Şi e valabil şi pentru Ryan. Vrea să facă parte din viața ta. La fel ca mine, şi-a trăit ultimii treisprezece ani în suferință, fiindcă am făcut greşeala să te dăm. Vrea să se achite față de tine, în orice fel poate. În orice fel îl vei lăsa tu. Şi nici unul dintre noi nu

vrea să te întorci la San Francisco. Nu credem că ai fi ascultată cinstit.

– Crezi că am omorît-o pe mama mea? întrebă Therese după o vreme, cu vocea încremenită.

– Numai tu cunoşti răspunsul la întrebarea asta.

– Da, dar *tu* o crezi?

O credea? Îşi permitea s-o creadă?

– Nu, răspunse, atît pentru sine cît şi pentru Therese. Nu cred. Cred că a fost un accident. Cred că ai sentimente de vinovăție şi de durere şi le amesteci cu ideea că ai fi oarecum responsabilă. Poate că în toate astea există chiar şi o undă de melodramă. Toate acele poezii din jurnalul tău... la început am fost şocată, dar mai tîrziu mi-am dat seama că nu le puteai crede cu adevărat. Persoanele de vîrsta ta simt adesea emoții ilogice.

– Dar dacă n-am făcut-o eu, nu e mai bine să mă întorc şi să mă confrunt cu poliția?

– Therese, nu ştii ce spui.

– Dacă aş spune că mă întorc la San Francisco, ai veni cu mine?

O clipă, gîtlejul îi fu uscat, incapabil să scoată un răspuns.

– Nu vreau să te pierd, Therese.

– Înseamnă da?

– Da, asta înseamnă, dar cred că, dacă te întorci, ai fi într-un pericol îngrozitor. Şi s-ar putea ca eu să nu mai am cum să te ajut.

– Nu pot fugi la nesfîrşit, spuse Therese.

Rămăsese cu tulpina florii în mîini, ca o cupă golaşă a adevărului pe care îl descoperise. O răsucea încet.

– Cîndva, va trebui să fac față.

– La fel a spus şi Michael adineaori. Nu sînt deloc de acord. Cred că ai foarte puţin de cîştigat şi ţi-ai putea pierde întreaga viaţă.

Therese nu răspunse. Rebecca nu voia s-o mai încarce şi cu alte presiuni, în acel moment. O bătu pe umăr şi se ridică

– Să mergem în casă.

Se trezi înaintea zorilor, smulgîndu-se din nişte vise înspăimîntătoare. O controlă pe Therese, care dormea liniştită alături, apoi îşi luă pe ea şalul şi ieşi încet din cameră. Simţea miros de cafea; însemna că se trezise şi Ryan. Intră în bucătărie, îşi turnă o ceaşcă din filtru şi porni să-l caute. Ştia unde era: aşezat pe verandă, privind munţii. Îşi strînse pe trup şalul, în frigul dimineţii, pe cînd deschidea uşa cu plasă. Ryan era o siluetă neagră pe fondul albastru-catifelat al cerului.

– Bună, îl salută ea încet. Şi tu te-ai trezit cu noaptea-n cap?

– N-am dormit deloc.

Se aşeză lîngă el, tremurînd uşor.

– Îmi pare rău, Ry. N-ar fi trebuit să te amestec în povestea asta. Ceea ce-am făcut e sută la sută iresponsabil.

– Nu, răspunse el calm. Ceea ce-am făcut acum treisprezece ani a fost sută la sută iresponsabil. Nu trebuia s-o dăm.

Rebecca strînse între palme ceaşca fierbinte.

– Chiar eşti de părerea asta?

– La început, n-am fost. Am tot încercat să mă conving că făcuserăm ceea ce trebuia, *singurul* lucru care se putea face. Dar, de-a lungul anilor, a trebuit să recunosc că abandonasem cele mai importante lucruri din viaţa mea.

– Ryan!

– E adevărat. Ani de zile am aşteptat să vină dragostea. M-am căsătorit şi n-am găsit-o. Am căutat-o în munca mea şi n-am găsit-o nici acolo. Am avut nevoie de ani şi ani ca să înţeleg că avusesem parte de toată dragostea care mi-era rezervată în viaţa asta. Şi renunţasem la ea.

Nu era nevoie să spună mai mult. Rebecca simţi un nod în gît. Soarele răsărea de după buza pămîntului, aurind munţii albaştri în aerul cristalin.

– Nu ne mai putem întoarce.

– Nu putem? întrebă el încet. Nu exact asta ar trebui să facem? Să ne întoarcem şi s-o luăm de la început, aşa cum ar fi fost cazul?

– Cum, Ryan? Michael Florio e la capătul drumului de-acolo şi n-o să se dea bătut. Mă tem atît de tare să n-o pierd pe Therese. Dacă se hotărăşte să plece înapoi cu el?

– N-o putem lăsa să ia decizia asta.

– Cum am putea-o opri?

– Arătîndu-i o alternativă, răspunse Ryan.

Tonul lui îi făcu inima să tresară.

– Vrei să spui... *noi?*

– Exact asta vreau să spun. Noi trei e firesc să fim împreună. Dacă-i demonstrăm că sîntem devotaţi unul altuia, va şti că are o familie adevărată.

– Nu poate fi atît de simplu, replică ea, cu vocea nesigură.

– Poate fi la fel de simplu ca iertarea, îşi puse Ryan mîna peste a ei. Poate că pentru a ne întoarce nu e

nevoie decît să ne iertăm unii pe ceilalți. Şi pe noi înşine.

Rebecca tremura.

– O, Ry, şopti, întorcînd spre el un cap orb. Eu te-am iertat cu ani în urmă.

O luă în brațe şi începu să-i sărute fața, devorîndu-i gura, obrajii, pleoapele. Rebecca îşi arcui capul pe spate, iar el o sărută în adîncitura gîtului, locul acela favorit pe care-i plăcuse întotdeauna să-l sărute. Ea îşi trecu degetele prin părul lui des, pierzîndu-se în mirosul şi senzația sa.

– Mi-ai lipsit atît de mult, ani de zile, şopti. Inima îi bătea nebuneşte.

Ryan o privi în ochi.

– Ne putem întoarce, spuse el, răguşit. Crede-mă, Rebecca.

– Pare imposibil.

– Paternitatea e o treabă pentru două persoane. La fel şi iubirea. Şi viața.

– Ştiu.

– Mai ții la el?

– Nu-l pot ierta, dacă la asta te referi.

– Nu la asta mă refer. Şi-o ştii foarte bine.

– Ry, te-am iubit jumătate din viața mea, dacă asta vrei să-ți spun.

Zîmbi.

– E un început. Dacă Therese preferă să rămînă, te măriți cu mine?

Rebecca țipă uşor:

– Iisuse, Ry.

– Răspunsul e da?

– E... poate, spuse ea încet.

– Şi dacă Therese hotărăşte să se întoarcă, asta-ți

va schimba *poatele?*

Se gîndi mult timp.

– Nu, răspunse în sfîrşit.

– Slavă Domnului. Atunci, toate celelalte decurg de aici.

– Of, Ry, şopti ea, în timp ce o strîngea la piept. Dacă o pierdem? Dacă o pierdem din nou?

– N-o s-o pierdem, jură Ryan. De data asta, n-o vom mai pierde. Ne-ai oferit o şansă miraculoasă de a îndrepta ceea ce am greşit cu atîția ani în urmă. M-am rugat pentru asta, fără s-o ştiu, tot timpul de cînd s-a născut Therese.

Rebecca se strînse lîngă umărul lui puternic, dorind atît de mult să-l creadă, să creadă că putea fi atît de simplu. După o vreme, o sărută pe frunte.

– La opt intru în operație, îi spuse el. Trebuie să mă pregătesc şi să mă spăl. Du-mă cu maşina pînă la spital. Aşa, vom avea timp să stăm de vorbă, şi poți păstra maşina pe ziua de azi.

Rebecca dădu din cap şi reveni în camera ei. Therese încă mai dormea şi trebui s-o trezească pentru a-i spune unde se ducea. Fata mormăi ceva, întinzîndu-se alene, în timp ce Rebecca se îmbrăca.

– N-o putem lăsa să plece înapoi la San Francisco, spuse Ryan, pe cînd Rebecca îl ducea cu maşina pe drumul desfundat, spre spital. Pot crede că Therese a fost un copil dificil, poate chiar o delincventă. Dar nu pot să cred că şi-a omorît mama. Dacă se întoarce, nu va reveni numai în atmosfera familială nesănătoasă. S-ar putea să ajungă şi țapul ispăşitor pentru crima altcuiva.

Rebecca dădu din cap.

– Ştiu.

– Dar *ea* ştie? Înţelege care sînt implicaţiile?

– Mă îndoiesc. Gîndeşte-te cît de distrugător ar fi pentru ea.

– Atunci, trebuie să-i vorbim, Becky. Primul lucru pe care-l avem de făcut e să-i arătăm că tu şi cu mine ne iubim, că planificăm o viaţă împreună, în jurul ei.

Simţi o tresărire în inimă. Nu cumva totul mergea prea repede? Ba da. Dar dacă mergea, cine ştie cum, şi *just?*

– Trebuie să-i demonstrăm că nu se mai află într-un vid, continuă Ryan. Că există o variantă faţă de ceea ce-i oferă Florio. Eşti de acord?

– Da, Ry. Sînt de acord.

– Atunci, hai s-o facem azi.

Rebecca dădu din cap, fără a mai vorbi, pierdută în vîrtejul gîndurilor. Opriră în faţa spitalului.

– Ce ţi-ai programat? îl întrebă.

– Două proceduri ortopedice. Am convins un expert osteopat să vină din Mexico City. În dimineaţa asta, eu nu fac decît să-l asist. Vom îndrepta picioarele unei fetiţe şi vom încerca să-i îndreptăm o curbură de coloană.

– Succes, îi ură ea, sărutîndu-l pe buze.

– Mda. Şi ţie. De cum vin înapoi, vom vorbi cu Therese. Okay?

– Okay.

Peste o jumătate de oră, revenind, Rebecca găsi o maşină parcată în faţa *haciendei.* Inima îi intră în viteză.

Era *Land Cruiser*-ul lui Michael.

Frînă derapînd şi sări jos. Un vînt în rafale sufla dinspre munţi, lipindu-i hainele de trup. Alergă în *hacienda.* Casa era cufundată în tăcere.

– Michael? Therese?

Nici un răspuns. Fugi în camera lor. Era goală. Se repezi la bucătărie. Nimeni. Privi rapid în jur. Un scaun zăcea răsturnat pe o parte. În alt colţ, un pahar se spărsese pe jos. Apoi, văzu că cioburile de sticlă erau mînjite cu sînge. Alte pete de sînge se vedeau pe uşile dulapului şi o dîră mînjea bufetul de lemn.

Întinse mîna şi atinse sîngele cu degetele. Era încă umed, roşu.

Frica o străbătu ca un curent electric.

– *Therese!*

Tăcerea din casă îşi bătea joc de ea. Se întîmplase un accident? Sau un act de violenţă? Făcuse Michael ceva îngrozitor?

Uşa bucătăriei, care dădea pe veranda din spate, se mişca în vînt, zgomotos. Rebecca zări încă o pată vie de sînge pe prag.

Ieşi pe uşă, căutînd urme roşii pe pămînt. Văzu o pată mare în ţărîna din grădină. Mai departe, încă una. Cu inima bubuindu-i, le urmă. Pe iarba aspră a cărării, încă o dîră de sînge. Stropii roşii duceau spre hambar.

– Therese!

O luă la fugă către magazie. Se înălţa pe culmea dealului, profilată pe cer. Uşa era deschisă şi năvăli înăuntru.

– Michael? Therese?

Hambarul era încăpător şi răcoros. Peste tot se îngrămădeau baloturi de paie. Deasupra se afla un pod, plin şi el cu fîn. Mirosea dulce şi curat.

– *Michael! Therese!*

Vocea-i răsuna cu ecouri în construcţia goală. După cuvinte, liniştea năvălea ca un val. Porni printre baloturi,

cu ochii adaptîndu-i-se treptat la întuneric, după strălucirea soarelui de-afară. Clădirea era pustie. Pantofii ei scrîşneau pe paiele împrăştiate pe podelele de lemn. Îşi privi picioarele. Pe scînduri văzu o pată întunecată. Se aplecă şi o atinse cu degetul. I se înroşi de sînge.

– Therese? repetă ea, rugător. Michael, unde eşti? Eşti aici?

Uşa scîrţîi în spatele ei,. Se răsuci în loc. Nu era nimeni. Vîntul legăna uşa în gol. Plină de o frică fără nume, Rebecca îşi continuă drumul printre baloturile de paie, strigînd.

Apoi, le văzu. Devon şi Therese, aşezate una lîngă alta, pe un balot.

Alergă la ele.

– Ce s-a întîmplat?

– Nimic, răspunse Devon.

Therese nu ridică privirea. Stătea strînsă în poziţia ei nefericită, cu capul în piept şi părul încîlcit acoperindu-i faţa. Rebecca văzu că strîngea o batistă în jurul unui deget. Pînza albă era pătată cu sînge.

– Te-ai tăiat? o întrebă ea.

Therese nu răspunse.

– A avut un mic accident în bucătărie, spuse Devon. Dar nu e nimic grav. Nu-i aşa, Therese?

– Therese! strigă Rebecca. Therese!

Fata ridică încet capul. Avea obrajii mînjiţi cu lacrimi şi praf. Ochii ei îi întîlniră un moment pe-ai Rebeccăi, hăituiţi şi sălbatici. Apoi, îşi coborî capul la loc.

Şi Devon arăta într-un hal fără de hal. Faţa ei, de obicei atît de drăguţă, era albă ca hîrtia, crispată într-o bătrînete prematură.

– Ce faci aici, Devon? întrebă Rebecca.

– Am venit să stăm de vorbă.

– Unde e tatăl tău?

– În Monterrey.

– Ştie că eşti aici?

Devon clătină din cap:

– Ne priveşte numai pe noi.

– Devon, reluă calmă Rebecca, hai în casă, să-i telefonăm tatălui tău. Nu trebuie să fii aici.

– Avem de vorbit, stărui Devon.

– Despre ce?

Fata smuci din cap spre sora ei.

– Despre *ea*. Nu poţi s-o *ţii*. Trebuie să i-o dai înapoi lui tata.

Mîinile începuseră să i se încleştreze, ca două animale mici luptîndu-se pe viaţă şi pe moarte.

– N-ai putut să te descurci cu ea.

– Ba cred c-am putut.

– A omorît-o pe mama.

– Therese, să mergem, o chemă Rebecca. Nu e nevoie să asculţi toate astea. Vino cu mine.

Dar Therese nu se mişcă, iar Devon continuă, cu voce moartă:

– A dat foc maşinii lui tata în San Francisco. Aveam o servitoare acasă, cîndva. Nu-i plăcea de Therese. Într-o zi, a pălmuit-o. Therese a fost cît pe ce s-o omoare. I-a pus ceva în mîncare şi a drogat-o. Apoi, i-a dat foc patului. S-a ars atît de rău, încît aproape c-a murit. Nimeni n-a ştiut că Therese fusese, numai eu. O să-ncerce să te omoare şi pe tine.

Rebecca întinse mîna spre Therese.

– Iubito, te rog, vino cu mine.

– N-o să te-asculte, spuse Devon, cu o parte din

încrederea dinainte revenindu-i. Trebuie s-o supraveghezi clipă de clipă. Nu ştii cum e. Nu ştii de ce e capabilă.

– Sînt mama ei, răspunse simplu Rebecca.

– *Asta* n-o să prea conteze, replică Devon, cu vocea plină de un venin subțire.

– Poate că nu. Therese, hai să mergem.

Porni spre Therese, hotărîtă s-o scoată cu forța de acolo, dacă era prea amorțită ca s-o mai asculte.

– Stai! strigă deodată Devon, cu vocea ascuțită şi stridentă.

Rebecca o văzu ducînd mîna în buzunarul hainei. O văzu scoțînd un obiect, negru şi cu capăt bont. Dar, o secundă, nu-şi dădu seama ce era.

Apoi, văzu flacăra la gura țevii şi auzi detunătura.

Ceva o lovi în picior, cu atîta forță, încît căzu ca o marionetă, prăvălindu-se pe podelele de lemn. La început, nu simți nici o durere, numai o amorțeală ireală. Se trase încet pe-o parte şi-şi privi piciorul. Ceva îi rupsese blugii şi găurise carnea dedesubt. Sînge închis curgea din gaura adîncă a coapsei. Prin aer plutea un fum albastru.

Încercă să se ridice, dar o cotropi durerea, părînd să-i strivească toată partea de jos a trupului. Simțea ceva înfipt între fibrele musculare. Îşi strînse coapsa cu mîinile, gemînd de durere, şi se întrebă năucă dacă i se rupsese femurul.

– Te doare?

Rebecca ridică încet privirea, incapabilă să-şi mişte trupul, din cauza durerii.

Devon ținea pistolul cu ambele mîini. Arma tremura,

dar nu prea mult. În spatele ei, Therese îşi îngropase fața în mîinile cu degete răşchirate, alungînd oroarea.

– Te doare? repetă Devon. Tata m-a învățat cum să-l folosesc, cînd aveam doişpe ani. Şi mă pricep.

Rebecca ridică o mînă însîngerată.

– De ce? şopti ea.

– N-am încotro. Îmi iei locul. Therese o va avea pe mama ei adevărată. Tata va avea o *fermecătoare* soție nouă. Mie ce loc îmi mai rămîne, Rebecca? Mmm? Care va mai fi locul *meu?* Casa de nebuni? Celula căptuşită, unde-i e locul lui Therese?

Patima din ochi şi din voce îi deveni dintr-o dată sălbatică. Trase chiulasa armei. O coborî spre Rebecca.

– Fac pariu că doare rău.

În ciuda rănii, Rebecca încercă să se tîrască înapoi, evitînd-o pe Devon şi pistolul. Dar durerea din picior părea să-i paralizeze plămînii şi nu se putu deplasa decît cu cîțiva centimetri.

– N-am vrut să-i fac nici un rău, spuse Devon. O iubesc. Dar e mai mică şi mai slabă decît mine. Dacă stai să te gîndeşti, supraviețuieşte cine e mai tare. E legea naturii.

– Ce vrei? întrebă implorator Rebecca.

– Vreau ce-i al *meu,* răspunse feroce Devon. N-ai să mi-l iei.

Therese se ridică de pe balot, tremurînd din tot trupul.

– Devvy, şopti ea, nu-i face nimic.

Devon întinse o mînă, apucînd părul încîlcit al lui Therese. Îi smuci capul înapoi, repezindu-i pistolul în față.

– Te omor, spuse ea printre dinți.

Rebecca văzu mîinile pline de sînge ale lui Therese încovoindu-se ca nişte gheare. Apoi, trupul îi intră rapid în familiarele spasme dezordonate pe care le cunoştea. Devon îi dădu drumul. Coloana vertebrală a lui Therese se arcui şi fata căzu pe podea, cu ochii daţi peste cap.

– Ce părere ai? gîfîi Devon. Acum ce părere mai ai de minunata ta fiică?

– Ce i-ai făcut? întrebă Rebecca, privind fix agonia lui Therese.

– E reacţia ei faţă de tot ce o depăşeşte. Therese va explica totul. A şi scris mesajul de sinucidere. De fapt, e o poezie de sinucidere. Lungă. Despre tine. O vor găsi cînd o să se termine totul.

– Devon, nu, îngăimă Rebecca îngrozită.

Ochii lui Devon erau arzători ca acetilena.

– Credeai că poţi intra din nou în viaţa lui Therese după atîţia ani, cu micile tale predici şi zîmbetele tale greţos de dulci. Credeai că mi-l poţi lua pe tata. Nu eşti decît altă mamă rea. Altă cătea egoistă căreia nu-i pasă ce se întîmplă cu copiii pe care-i aduce pe lume.

– Nu înţeleg. Despre ce vorbeşti?

Devon se aplecă asupra ei, cu faţa întunecîndu-i-se de patimă.

– Ştii ce-i face o mamă rea copilului ei? Îi înrăieşte toată lumea. Are puterea supremă şi provoacă durerea supremă. Ştii ce merită mamele rele, Rebecca? Merită să le ardă focul *iadului*.

Îşi luă avînt şi o lovi puternic cu bocancul în coapsă, aproape de rană. Explozia de durere îi aruncă prin minte un val de întuneric. Rebecca îşi simţi trupul ghemuindu-se în poziţie foetală, cu degetele răşchirate ca pentru a se tîrî la adăpost. Dar nu avea unde.

După mult timp, lumea încetă să se mai legene. Se adună, cu vederea încă tulbure. Devon ţinea pistolul îndreptat direct spre gîtul ei, cu degetul pe trăgaci.

– Adio, Rebecca, şopti ea. Sper să arzi în iad.

Atunci, Rebecca auzi un glas profund spunînd:

– *Devon, stai*.

Întoarse încet capul care-i pulsa de durere. Michael venea spre Devon. Ţinea mîna întinsă.

– Pleacă, tată, spuse Devon, cu voce tremurătoare.

– Dă-mi pistolul.

– Trebuie să moară, şuieră fata; degetele i se albiseră pe armă. Trebuie!

Michael ajunsese la ea. Rămase cu mîna întinsă, dar avu grijă să n-o atingă. Glasul îi era calm şi foarte blînd:

– Devvy, s-a terminat. Dă-mi pistolul.

Devon nu-şi lua ochii de la Rebecca. Plămînii acesteia încetaseră să mai respire. Ce ştia ea, poate că nici inima nu-i mai pompa sînge. Preţ de-un cumplit moment, lumea nu se mai învîrti. Apoi, Devon începu să tremure şi lacrimi mari îi umplură ochii, curgîndu-i pe obraji.

Michael păşi lin înainte şi îi luă pistolul din mîini. Îl verifică şi-l vîrî la centură. Apoi, îşi repezi dosul palmei peste obrazul lui Devon.

Fata se învîrti în loc, aproape căzînd.

– Ai înnebunit? răcni furios Michael la ea.

Devon izbucni într-un plîns violent, acoperindu-şi faţa cu mîinile, cocoşată de spate.

Rebecca îşi simţea propriul trup sfîşiat de suspine pe care nu putea să le elibereze.

Fără s-o mai ia în seamă pe Devon, Michael se ghemui lîngă ea, sprijinind-o cu brațul pe sub umeri. Coborî privirea spre rană.

– Aoleu, Iisuse, gemu el încet. A lovit osul?

– Cred că da, icni Rebecca. O, Michael, slavă Domnului că ai venit!

O sărută uşor pe frunte.

– Sărăcuța mea dragă. Ține-te bine.

Cu nemărginită grijă, o luă în brațe, potrivind-o într-o poziție mai comodă.

Devon continua să suspine sfîşietor, cu mîinile încleştate peste față.

– Therese... gîfîi Rebecca. Devon i-a făcut ceva. Te rog, ai grijă de ea, Michael! E rănită!

Michael se duse la Therese şi o ridică pe picioare. Fata se clătină, încercînd să stea dreaptă. Avea ochii tulburi. Michael o bătu uşor pe obraji:

– Therese? Eşti bine?

Therese nu răspunse, dar, cînd Michael îi dădu drumul, reuşi să se țină pe picioare, clătinîndu-se.

Michael reveni la Rebecca. Se lăsă într-un genunchi lîngă ea.

– Îmi pare rău... spuse el încet.

Nu-i auzi restul cuvintelor. Se scufunda în beznă.

Îşi reveni din volbura întunecoasă, cu sunete şi glasuri reverberînd în jurul ei. Nimic nu era perfect real. Pînă şi enorma durere era ireală, un val de coşmar care o ridica şi o cobora.

Încercă să se ridice în capul oaselor.

Zăcea într-o băltoacă de sînge. Îşi puse o mînă peste

rană. Sîngele i se prelinse printre degete, liniştitor de cald. *Hemoragie traumatică,* spuse o voce calmă în capul ei. *Plasmă intravenoasă pînă la sosirea sîngelui de transfuzie. Atenție la şoc, hipotensiune.*

Therese stătea adunată lîngă ea, plîngînd în tăcere. O umbră căzu peste Rebecca. Ridică privirea. Michael se aplecase, privind-o cercetător.

– Cum te simți, Rebecca?

Rebecca se încruntă la el.

– Trebuie să mă duci la spital, îi spuse, încercînd să-şi limpezească vederea spre ochii negri care o priveau. Nu poți să mă laşi aşa.

Michael dădu din cap.

– Regret. Toate au scăpat de sub control.

Îi mîngîie tandru fața.

– Sărmana de tine, spuse el încet. Niciodată n-am vrut să pățeşti ceva.

Devon apăru în spatele lui. Fața ei continua să fie încleştată ca un pumn alb, atîta doar că acum avea o urmă roşie pe obraz, unde o lovise Michael.

– Ce-ai să faci, tată? întrebă ea, cu voce ascuțită.

Michael se îndreptă de spate.

– Nu trebuia să faci asta, Devon.

– N-am avut încotro, replică strident fata. Tot ce-am făcut, pentru *tine* am făcut, tată. Nu puteai să te răzgîndeşti şi să mă distrugi, după toate astea. Nu puteai.

Michael îşi frecă fața, obosit.

– Gura, Devon.

– Despre ce vorbeşte? îşi auzi Rebecca propria voce întrebînd. Vorbeşte despre Barbara, aşa-i? *Ea* a omorît-o! Nu Therese!

– Împreună am omorît-o, scuipă cu dispreț Devon. Eu am pisat drogul şi i l-am pus în pahar. Pe urmă, tata a venit şi-a dat foc.

Rebecca dibui după Therese cu degete însîngerate, încercînd s-o tragă lîngă ea, ocrotitor.

– Amîndoi v-aţi folosit de ea, zise, cu vocea ştearsă. Aţi folosit-o ca să ştergeţi urmele crimelor voastre.

– N-am făcut nici o crimă, replică tăios Devon. Mama a făcut crime. Voia să-l ruineze pe tata. S-a hotărît să dea pămîntul, pentru ca tata să-şi piardă firma. Am încercat s-o oprim. Dar ea nu voia să se oprească. Ştii cum omorau oamenii primitivi mamuţii? Erau prea mari. Aveau pielea prea groasă. Lăncile nu ajungeau pînă la inimă. Aşa că săpau o groapă şi o acopereau. Mamutul cădea înăuntru. Pe urmă, aruncau crăci şi frunze şi aprindeau focul drept peste bulangiul ăla. Îl ardeau de viu. Altfel n-aveau cum să omoare o fiinţă aşa de mare şi de puternică. Nici noi n-am putut altfel.

– Tu ai omorît-o pe Barbara, îi spuse Rebecca lui Michael. Ai omorît-o pentru bani. Nu pentru fete. Nu pentru vreun scop nobil. Pentru bani!

– Şi cine naiba eşti *tu* ca să-mi faci morală despre bani? replică Michael, cu o sălbăticie neaşteptată. Tu nu ştii ce înseamnă sărăcia adevărată, Rebecca. Nu ştii ce înseamnă să-ţi croieşti drum cu ghearele şi cu dinţii pînă în vîrful mormanului, contra rînjetelor altora, contra urii, prejudecăţilor lor. Şi pe urmă, curva beţivă cu care te-ai însurat să te tragă în jos, să-ţi smulgă totul. Nu ştii!

– Iar vina urma să cadă pe Therese, spuse Rebecca, continuînd să-şi îmbrăţişeze fiica strîns. Avea să fie sacrificată.

– Nu i s-ar fi întîmplat nimic, spuse dur Michael. Copiii de treişpe ani, bolnavi la cap, nu ajung în puşcărie. Ar fi stat vreo doi ani la tratament, într-un loc plăcut cu multe grădini mari. Şi pe urmă, ar fi fost liberă.

– Ar fi fost distrusă!

Durerea din coapsă părea să se intensifice, sufocînd-o. Sudoarea îi şiroia de la subsuori şi peste şale.

– Mi-ai spus că o iubeai, Michael. Dar, tot timpul, n-a însemnat nimic pentru tine.

– Ba pentru *tine* n-a însemnat nimic, i-o întoarse înverşunat Michael. De-asta ai părăsit-o. O iubesc pe Therese mai mult decît ţi-ai putea tu imagina vreodată. Dar toţi am avut de făcut sacrificii, sacrificii enorme, în războiul contra Barbarei. Ăsta a fost rolul lui Therese. Cel puţin, nu i-am cerut să ucidă.

– Dar i-ai cerut lui Devon să ucidă.

– Devon a mai trecut prin asta. Nu-i aşa, Devon?

Fata tresări, ca şi cum ar fi lovit-o din nou peste faţă.

– Tată, nu, şopti ea.

– Mama lui Devon n-a murit de leucemie, continuă Michael. Asta era povestea pe care a inventat-o agenţia de adopţiuni. Altfel, Devon nu şi-ar mai fi găsit niciodată un cămin.

– Tată, îl imploră jalnic Devon, te rog, nu.

Michael urmă, neînduplecat:

– Mama ei a fost o prostituată. Nici măcar nu i-a putut spune cine fusese tatăl ei.

Ochii lui Devon deveniseră uşor sticloşi.

– Nu, tată, se milogi ea. *Te rog.*

Michael susţinu privirea Rebeccăi.

– Locuiau lîngă Sausalito, într-o baracă de scînduri

pe care ea o numea casă plutitoare. În viața ei nu era loc pentru un copil. O bătea pe Devon. O snopea în bătăi pe fata asta. Avea vînătăi, tăieturi, arsuri. Era o jale. Dar Devon i-a plătit-o, nu-i aşa, Devvy?

Fata începu să plîngă, cu voce subțire, frîntă, ca un copil mult mai mic. Pentru Rebecca, aerul începea să pară irespirabil. Durerea o strangula.

– Odată, a dat o petrecere, şi cînd a terminat şi bărbații au plecat înapoi de unde veniseră, a bătut-o pe Devon cu cureaua. Trebuie să-i fi tăiat carnea pînă la os. Sau poate că Devon a hotărît că nu voia să mai suporte. Aveau o lampă cu gaz. A spart- o peste maică-sa cînd dormea şi a fugit afară. Mă-sa a ars, casa plutitoare a ars, totul s-a terminat în zece minute. Scrum s-a făcut. Au găsit-o pe Devon urlînd pe plajă.

Devon îşi acoperi fața.

Rebecca o ținea pe Therese în brațe, cu muşchii tremurîndu-i. Toată partea de jos a trupului îi era udă de sînge.

– De ce-mi spui toate astea? întrebă.

– Ca să-ți arăt că nu e prea tîrziu, răspunse Michael.

– Prea tîrziu pentru ce?

– Prea tîrziu pentru noi doi.

Făcu un pas înainte şi se lăsă pe vine în fața ei, pentru a o putea privi drept în ochi.

– Acum, cînd ştiu cine eşti de fapt, pot înțelege totul. Te iubesc, Rebecca. Cu adevărat te iubesc. Şi-ți respect sentimentele pentru Therese. Nu-ți voi cere niciodată să te desparți de ea. Înțelegi?

Ochii lui inspirau o fascinație de cobră.

– Nu, şopti Rebecca. Nu înțeleg.

– Devon a aprins toate focurile. Nu Therese. Le-a aprins într- adevăr, Rebecca. Ea a dat foc maşinii. Ea a ars-o pe servitoare. Ea a declanşat şi focul din avion. Polițiştii nu ştiu despre Devon şi casa plutitoare. dar, cînd vor afla, totul va ieşi la iveală.

– Nu, tată! scînci Devon.

Michael n-o băgă în seamă. Privea fix în ochii Rebeccăi.

– N-o să sufere. Garantez. Puțină terapie. Puțin tratament. Are destulă minte ca să-i păcălească pe toți. O să iasă cît ai bate din palme. Şi atunci, vom fi cu toții împreună.

Zîmbi stins.

– Pînă la adînci bătrîneți.

– *Nu face asta, tată!*

Vocea lui Devon era ca sunetul de agonie scos de iepure în capcană.

– Toată noaptea am încercat s-o conving, urmă Michael. Am vorbit pînă m-a durut gîtul. Credeam că acceptase. Nu m-am aşteptat la asta.

– Michael, eşti nebun, şopti Rebecca.

– Tot mai eşti geloasă pe ea? întrebă el; clătină din cap. Nu e decît un copil, Rebecca. Ceea ce este între tine şi mine e cu totul altceva. O eclipsezi. Nu-ți ajunge nici pînă la genunchi.

– Deci ai *profitat* de ea, gîfîi Rebecca. Ai făcut-o, totuşi!

Michael clătină din cap.

– Nu înțelegi. Ne-am jucat şi noi împreună, atîta tot. Puțină distracție pentru mine, puțină educație utilă pentru ea. Niciodată n-am întrecut măsura. Iar acum, toate as-

tea au trecut. N-am s-o mai doresc niciodată.

Gesticulă spre rana din piciorul Rebeccăi.

– Îmi pare rău pentru asta, Rebecca. Dar ne ajută. Altfel, ar fi fost greu să conving pe cineva cum e ea de fapt. Ea a pus toate focurile. Cu adevărat. Singurul pe care l-a aprins Therese a fost cel cu păpuşile. Focul ăla din avion a fost un mare risc, dar ne-am gîndit că ar fi ultima piesă de puzzle, ăla, şi micul jurnal al lui Therese. Cînd toţi vor auzi că Devon şi-a ars deja de vie o mamă, însă, nimeni nu va mai crede nimic altceva.

Rebecca se sufoca de oroare.

– Michael, încetează!

– Nu face de două ori aceeaşi greşeală, spuse el, insistent. A fost cît pe ce s-o încurci o dată, Rebecca. De data asta, fă ce trebuie. Aşa, obţinem totul, nu înţelegi? Banii, copiii, *totul*.

Zîmbi din nou.

– Chiar şi pe Therese o ai.

Întinse mîna, mîngîind buclele lui Therese cu degetele.

Rebecca se repezi şi-i dădu mîna la o parte.

– N-o atinge, icni.

– Rebecca... făcu el, cu furia întunecîndu-i din nou ochii.

– Pleacă de lîngă mine, strigă ea. *Pleacă!*

Michael se ridică încet. O privi de sus în jos, cu o expresie cumplită.

– Ăsta e ultimul tău răspuns? întrebă el încet.

Rebecca o strînse pe Therese în braţe, fără o vorbă.

Devon îşi descoperise faţa brăzdată de lacrimi. Acum îşi privea tatăl, cu ochii înroşiţi şi holbaţi. Într-o clipă, se

răsuci şi o luă la fugă.

– Eşti o proastă, Rebecca, spuse Michael; în glas nu i se mai simţea furia, nici un fel de pasiune. Dar ai dreptate într-o privinţă. Banii *sînt* cel mai important lucru pentru mine. Am greşit sperînd că puteam avea totul.

O împinse pe Therese cu gheata.

– Iar tu ai greşit crezînd că o puteai salva. N-ai reuşit decît s-o distrugi.

Devon reveni în fugă. Căra o canistră de plastic.

– Tată! strigă, cu vocea tremurîndu-i de speranţă.

Michael se întoarse încet spre ea.

– Bravo, fetiţo, spuse el, pe un ton părintesc. Bine ai făcut. Acum du-te şi mai găseşte una.

Devon trînti canistra în faţa lui Michael şi fugi din nou. Michael deşurubă capacul. Ridică bidonul de plastic peste Rebecca şi Therese şi începu să toarne.

Mirosul de kerosen era uleios, sufocant. Rebecca nu putu decît să-şi ascundă faţa lîngă a lui Therese. Simţi lichidul gras şiroindu-i abundent prin păr, curgîndu-i pe spate, îmbibîndu-i blugii. Gîlgîitul canistrei care se golea era singurul sunet din tăcerea care se lăsase.

Apoi, Therese zbieră:

– Nu! Tată, nu!

Michael continuă să toarne, udîndu-le peste tot. Hainele Rebeccăi se lipeau de trup. Ochii, nasul şi gura îi ardeau. Vaporii îi sfîşiau plămînii, făcînd-o să se înece şi să icnească. Efectele onirice ale şocului se risipeau, în timp ce o nouă spaimă o zgîlţîia, se înălţa o nouă traumă. În sfîrşit, canistra se goli. Michael o aruncă în lături cu piciorul. O luă pe cea de-a doua, pe care o adusese Devon, şi turnă conţinutul peste baloturile de

paie. Se răsuci în loc, smucind bidonul pentru ca lichidul să zboare cît mai departe.

– Folosirea unui accelerator e grosolană, spuse el, în timp ce lucra. Poți face atît de multe, dacă înțelegi cum ard materialele. Dar, în cazul de față, totul trebuie să se desfășoare rapid și evident. Să nu încapă nici o îndoială.

Scurse ultimii stropi din canistră și o aruncă.

– Lăsăm să se îmbibe, o vreme.

– Michael, ascultă-mă, spuse cu voce slabă Rebecca.

– Îmi pare așa de rău, repetă el încet, privind-o. Dar ai luat hotărîrea, Rebecca. Ai făcut ca soluția asta să fie inevitabilă. Trebuie să termin ceea ce a început Devon.

Încercă disperată să se salte, pentru a le putea vorbi:

– Te rog, las-o pe Therese să plece. Ea nu trebuie să mai sufere.

– Nu mai pot avea încredere în ea, spuse Michael. Pînă n-ai apărut tu, era atît de ușor de manevrat. Avea mințile așa de încurcate, încît mi-era simplu s-o fac să creadă că o putuse omorî ea pe Barbara. Tu, însă, ai învățat-o să gîndească singură. Ai învățat-o să riposteze. Deci, nu mai pot avea încredere că va spune ceea ce trebuie.

O atinse ușor pe Therese cu piciorul.

– Regret, Therese. Mă auzi?

Fata nu se mișcă. Michael o privi lung.

Apoi, Devon scoase ceva din buzunar. Țăcăni cu o mică brichetă din plastic.

– Tată. Trebuie să ne grăbim.

Rebecca o împinse pe Therese de lîngă ea, din răsputeri.

– Fugi, Therese! răcni la ea. Fugi de-aici! Du-te la Ryan! Du-te!

O rostogoli disperată, cît mai departe. Therese se ridică împleticită pe picioare.

– Te rog, o imploră Rebecca, zguduită de suspine deznădăjduite. Fugi de ei, Therese. Adu-l pe Ryan.

– Tatăl ei operează, spuse cu nepăsare Devon. Va lipsi ore- ntregi.

O îmbrînci pe Therese.

– O să se termine foarte repede. Ai să vezi.

Rebecca văzu trupul lui Therese zguduit de o convulsie. Urletul păru să i se smulgă din plămîni:

– *Nu!*

Se aruncă asupra lui Devon, dînd din mîini după brichetă. Devon fu luată pe nepregătite. Ridică brațele să-și ferească fața de unghiile lui Therese. Fata o apucă de braț și i-l smuci.

– Nu! țipa ea. Nu! Nu!

– Devon! răcni Michael. Așteaptă!

Mai mult dintr-un noroc, bricheta zbură din mîna lui Devon, căzînd pe jos.

Michael o apucă pe Therese de păr și o răsuci ca pe o păpușă de cîrpe. Dar Therese se lupta ca un demon, cu trupul zvelt zbătîndu-se și lovindu-l pe Michael cu pumnii ei mici.

– Gata! țipă ea. Las-o în pace.

Devon se aplecă repede și înhăță bricheta.

– Okay, gîfîi. Asta e.

Aprinse bricheta și o aruncă în cel mai apropiat balot de paie.

Gazul irizat se aprinse cu o bufnitură, acoperind ur-

letul lui Therese. Flacăra galben-albăstruie sări peste balot, apoi se repezi ca o ființă vie la cel de alături, şi la următorul. Dintr-o dată, flăcările vuiau în cer de jur împrejurul lor, înghiţind baloturile.

Apoi, Rebecca văzu degetele subţiri şi însîngerate ale lui Therese apucînd patul pistolului de la centura lui Michael. Îi smulse arma. dar pistolul îi alunecă dintre degete, clănţănind pe podea.

Michael nu părea să fi observat. Rebecca se sili să se mişte. Porni tîrîş spre pistol, trăgîndu-şi piciorul rănit, pe care şi-l simţea enorm de umflat, ca un ciocan de durere palpitînd ritmic. Încercă să nu-i dea atenţie. Trebuia să ia pistolul. Devon văzu ce făcea. Îi dădu un şut, ştergîndu-i obrazul cu pantoful. Rebecca, însă, luase pistolul. Apăsă pe trăgaci, închizînd instinctiv ochii.

Reculul îi smuci braţul în sus şi scăpă arma, cu urechile răsunîndu-i. Deschise ochii. Devon era tot în picioare, cu o expresie şocată. Dar Michael zăcea acum căzut grămadă, chircit. Încercă încet să se ridice. Rebecca îi văzu pieptul plin de sînge.

– *Tată!* zbieră Devon, aplecîndu-se peste el.

Therese alergă la Rebecca, apucînd-o de braţe.

– Ridică-te! ţipă ea. Scoală sus!

Focul se răspîndea prin baloturi. Fînul, uscat ca iasca, exploda literalmente în flăcări. Pînze de foc se înălţau spre acoperişul de lemn, căldura feroce crescînd rapid în spaţiul închis. Din clipă-n clipă, Rebecca însăşi urma să ia foc, cu kerosenul care-i îmbiba părul şi hainele aprinzîndu-se. Se sili să stea dreaptă, ţinîndu-se de braţele slabe ale lui Therese. Piciorul rănit nu-i era de nici un folos. N-avea să-i suporte deloc greutatea. Therese o apucă de talie, ţinînd-o dreaptă. Porniră împreună spre uşă, clătinîndu-se.

Înaintau chinuitor. Ca prin ceaţă, Rebecca vedea sîngele ţîşnindu-i din picior la fiecare pas. N-avea cum să reuşească. Urma să ardă, aceeaşi explozie devorînd-o şi pe Therese.

– Du-te, icni ea, încercînd s-o îndepărteze. Ieşi, Therese. Vin şi eu.

– Nu, gîfîi Therese. Nu te părăsesc.

În spatele lor, focul mugea, fumul înecăcios învălătucindu-se peste ele. Pas cu pas, într-o tortură continuă, se tîrau înainte. În sfîrşit, ajunseră în uşă. Se împleticiră în aerul rece şi curat de-afară. Lumina soarelui le orbi.

Rebecca simţi mîinile lui Therese smucindu-i cămaşa, trăgîndu-i-o de pe trup. Nasturii săriră care-ncotro, pînza se sfîşie. Vîntul era rece ca gheaţa pe pielea udă de gaz. Degetele fetei traseră de jeanşi, încercînd să-i dea jos. Durerea din coapsă era atît de groaznică, încît Rebecca abia se mai putea ţine pe picioare, fie şi ca să-şi salveze viaţa. Se îndoi din mijloc.

– Să nu cazi, se rugă Therese. Să nu cazi, Rebecca.

Se sili s-o asculte. Therese continua s-o tragă tot mai departe de hambar. Rebecca îi auzea respiraţia gîjîită în plămîni. În spatele lor, focul din magazie urla cu un sunet gros, triumfător.

În sfîrşit, ajunseră în umbra turnurilor de apă. Therese apucă furtunul care atîrna în jos şi trase de levier. Apa rece ţîşni, împroşcînd-o pe Rebecca.

Fata îi îndesă furtunul în mîini.

– Spală-te! ţipă ea.

– Unde te duci? urlă Rebecca, în timp ce Therese

pornea în fugă spre hambar.

– Tata şi Devvy au rămas înăuntru, strigă ea, peste umăr.

– Therese, *nu,* ţipă Rebecca.

Dar Therese fugea, fugea spre flăcări.

Rebecca se lăsă pe spate, suspinînd. Niciodată nu mai simţise o atît de profundă disperare, în timp ce-şi urmărea fiica alergînd înapoi spre moarte. Rămase neputincioasă la umbra rezervoarelor de apă, strîngînd în mîini furtunul, din care ţîşnea apă rece peste coapsele ei, ploaie de iarnă amestecîndu-se cu sînge cald.

Undeva, în lumea care se consumă singură, surorile se întîlnesc. Mîinile lui Therese se reped spre Devon, apucînd-o, trăgînd-o cu disperare violentă. Therese e mai mică decît Devon, dar are un soi de putere nebunească. Îşi strînge sora la piept şi o ridică în aer.

Focul se învolburează în jurul lor, căldura pîrjolitoare înălţîndu-se spre soare, ţîşnind prin acoperişul hambarului. Peste tot împrejur cad obiecte în flăcări. Legăturile care ţineau baloturile de paie s-au topit demult, iar acestea se desfac ca nişte dragoni arzători, descolăcindu-se, desfăşurîndu-se în perdele de foc.

– Haide, Devvy, ţipă ascuţit Therese. Hai!

Devon e buimăcită. Stă pe vine lîngă omul pe care amîndouă l-au numit tată. Pe pieptul lui e o pată închisă. Nu se mai mişcă. Zace complet încremenit. Devon îi zîmbeşte dement lui Therese, cu lumina roşie umplîndu-i ochii.

– Lasă-mă aici cu el, spune ea, atît de încet, încît Therese abia aude cuvintele prin tot vuietul. Du-te la ea!

leşi afară!

– Nu te las aici! urlă Therese.

Începe s-o tîrască pe Devon spre uşă. Devon se opune. Desprinde degetele lui Therese.

Therese nu se lasă descurajată. Îi apasă lui Devon faţa la pieptul ei, ştiind că, dacă respiră, aerul încins îi va arde plămînii. Îşi ţine buzele strîns închise. Simte miros de piele şi păr arzînd şi nu ştie dacă sînt ale ei sau ale lui Devon.

Îşi tîrăşte povara spre uşă. Devon se zbate, dar acum puterile ei sînt mai slabe decît ale lui Therese, deşi în trecut au fost întotdeauna mai mari. În trecut, ea a fost mereu cea care o muta pe Therese, o împingea, o trăgea, o ducea în braţe. Acum, Therese este aceea care o mişcă pe Devon. N-o va lăsa să moară.

Uşa abisului s-a deschis. Focul urlă ca o creatură uriaşă, cuprinsă de agonie sau furie. Pînă şi scîndurile de sub picioare sînt fierbinţi. Aerul pîrleşte pielea, scorojeşte plămînii, frige ochii sensibili. Therese simte flăcări lingîndu-i mîinile şi vede că părul lui Devon s-a aprins. Apucă focul cu degetele neprotejate, încercînd să-l înăbuşe.

Chiar în prag, cînd pînă la viaţă mai e doar un pas, Devon începe să se lupte înnebunită.

– Lasă-mă! urlă. Lasă-mă cu el!

Therese n-o lasă să scape.

Şi apoi năvăleşte afară din flăcări, cu sora ei în braţe. Cerul e deasupra lor şi aerul proaspăt le atinge feţele.

Therese e nevătămată. Dar Devon e frîntă. Ceva s-a rupt înăuntrul ei şi nu mai poate decît să plîngă. Se împleticeşte ca în transă, lîngă Therese. Therese o duce

departe de rug, ținînd-o cu brațul pe după umeri. În hambar, un vîrtej de foc dansează printre baloturi.

Therese deschide ochii, parcă pentru prima oară după ani de zile. Deschide ochii şi vede lumea. Îşi vede mama zăcînd mai încolo, cu fața udă de lacrimi şi brațele întinse. Îşi aude mama strigînd-o pe nume. Se duce la ea, trăgînd-o pe Devon în urma ei.

Magazia începe să se năruie, pereții de lemn cad înăuntru, acoperişul se surpă. Flăcările au învins. Ele, însă, au scăpat.

Se aude un nou vuiet şi Therese vede camioneta lui Ryan cotind peste pajişte, spre ele. Îl strigă. Ryan sare jos şi aleargă spre ea, spre ele. Toți se adună în acelaşi loc. Ajunge la ea. O ajută să care povara care e Devon. Între ei, o duc pe Devon spre locul unde zace, sîngerînd, Rebecca.

Şi apoi toți stau strînşi laolaltă, în umbra turnurilor de apă, pe cînd la distanță focul se înalță spre soare, cu cerul mare şi albastru al lui Dumnezeu boltindu-se deasupra.

EPILOG

SAN FRANCISCO

Ryan, Therese şi Rebecca intrară în clădirea imensă, cu paşii încetiniți de infirmitatea Rebeccăi. Luară liftul pînă la etajul întîi şi porniră pe coridor.

Se opriră la uşa încuiată a secției marcate cu UNITATE SECURIZATĂ ADOLESCENȚI şi-i arătară actele de identitate paznicului din boxă.

Veniseră acolo de nenumărate ori în ultimele cîteva săptămîni, dar omul continua să verifice meticulos fiecare detaliu înainte de a apăsa pe buton, pentru a deschide poarta electronică.

Ascultaseră relatarea medicului despre evoluția din ultimele cîteva zile a lui Devon. Era evident pentru toată

lumea că mai avea mult, dar îşi păstrau expresiile vesele şi spuneau vorbe pline de speranţă.

Zugrăveala albă de pe pereţi şi tavan strălucea orbitor în luminile fluorescente, iar atmosfera era neînduplecat de veselă.

– Salut, îi întîmpină medicul de gardă. E în grădină. Azi s-a prezentat mult mai bine. De dimineaţă a citit puţin, înainte de sesiune. Pe urmă, a fost tulburată, dar este firesc, încă mai suferă. A dormit puţin, în timp ce se uita la televizor. Tot cere să stea de vorbă cu tine, Therese.

O formulase ca pe o întrebare, cu blîndeţe. Therese clătină uşor din cap:

– Nu încă.

– Nu-i nici o grabă. O poţi privi de la fereastra mea, dacă vrei.

Intrară în cabinetul doctorului. Fereastra acestuia dădea spre una dintre grădinile îngrădite de jos. Devon se plimba cu o soră, pe sub ramurile întinse. Ţinea în mînă o carte. O mare parte din părul ei blond arsese în hambar, aşa că surorile i-l tunseseră scurt. Era de o frumuseţe senină, conversînd cu însoţitoarea ei. O priviră mult timp.

– Mă simt vinovată, spuse încet Rebecca. Ar fi trebuit să-mi dau seama cum o manipula Michael.

– Nu e cazul, replică Ryan. Personalităţile psihopate pot fi extrem de inteligente. Păcălesc pe toată lumea: soţi, soţii, rude, prieteni. Oamenii normali sînt complet străini de elementul lor. Trebuie să fii ca ei, sau specialist cu experienţă, ca să anticipezi ce vor face. Michael

era singurul care ştia adevărul despre copilăria ei. S-a folosit de asta ca s-o transforme în unealta lui. Ceea ce n-o făcea cu nimic mai puţin periculoasă. V-ar fi omorît pe amîndoi.

– Într-adevăr.

Se gîndi la viziunea facilă şi cinică a lui Michael: *vreo doi ani la tratament, într-un loc plăcut cu multe grădini mari.* Privind capul acela frumos şi blond, îi era greu să-şi imagineze că Devon îl ajutase pe Michael în atîtea fapte indescriptibile... asasinarea Barbarei, încercarea de a o spăla pe creier pe Therese, chiar şi incendierea unui avion de linie.

Devon ridică un moment privirea spre fereastră. Nu putea să vadă prin geamul de culoarea bronzului, aşa că nu făcură nici o mişcare. Dar, deodată, Rebecca se întrebă dacă nu cumva putea recunoaşte trăsăturile chipeşe ale lui Michael întruchipate în faţa lui Devon. Nu cumva povestea cu casa plutitoare ascundea mai multe decît îi spusese Michael? Vorbise aproape ca un martor ocular, descriind tot ceea ce îndurase Devon. Oare legătura dintre el şi acea fată cîndva strălucitoare nu era mai profundă decît recunoscuse? N-avea s-o afle niciodată. Probabil că nimeni nu o ştia. Era mai bine să nu se ştie. Mai bine să nu mai scormonească în pămîntul acela întunecat.

Un moment, umbra lui se pogorî asupră-i, făcînd-o să-şi simtă muşchii încleştaţi de spaimă şi de durere. Se întrebă dacă scăpase cu adevărat de el, dacă scăpase de nevoia de a se teme de el, dacă era eliberată de întrebarea dacă îl iubise.

Ca şi cum i-ar fi simţit gîndurile, Ryan o cuprinse cu un braţ robust şi o strînse aproape.

– S-a sfîrşit, şopti el. Acum sîntem împreună.

Încet, Rebecca se relaxă. Avea dreptate. Michael murise şi nu mai era nici o întrebare de pus.

– Îmi pare foarte rău, şopti ea spre silueta îndepărtată; îşi cerea iertare pentru ceea ce-i făcuse lui Michael. Iartă-mă, Devon. Sper să vei înţelege, într-o zi.

Străbătură oraşul, pornind pe Golden Gate Bridge.

Rebecca deschise fereastra pentru a inhala respiraţia rece a Pacificului.

Departe, jos, un vapor îşi croia drum în port. În jur, văzu iureşul iahturilor cu pînzele întinse ca pielea de pe tobă, navigînd prin apele aşternute cu brizanţi albi. Lumina era orbitor de intensă. Dar durerea cerului prea strălucitor părea aproape plăcută.

Se simţea ca o fiinţă care a stat prea mult timp sub pămînt.

– Întotdeauna te-am crezut atît de fragilă, spuse ea, lipindu-şi obrazul de al lui Therese. O păpuşă de sticlă, firavă şi vulnerabilă. Dar nu erai aşa. Ai fost destul de rezistentă ca să supravieţuieşti. Destul de tare ca să ne salvezi pe toţi.

Ryan privi peste umăr.

– Vreţi să opresc pe partea cealaltă?

– Da, răspunseră amîndouă într-un glas.

Parcă maşina dincolo de pod. Pe Rebecca, întinderea imensă a Porţii de Aur, uriaşa sa deschidere, o umplea cu un sentiment înălţător de speranţă. Era o

mare realizare, care-i spunea inimii că toate celelalte izbînzi erau posibile.

– Vă iubesc pe amîndouă atît de mult, îl auzi ea pe Ryan.

Rebecca îi cuprinse pe fiecare cu cîte un braţ şi-i strînse lîngă ea. Se simţea ca şi cum o binecuvîntare i-ar fi învăluit în aerul acela salin, o vrajă alcătuită din fericirea emoţionată a lui Therese, constanţa calmă a lui Ryan şi propria ei putere profundă. Muzica unduitoare a mării umplea tăcerea.

SFÎRŞIT